CARTEA VI

S U P R A N A T U R A L : Viaţa lui William Branham

_____

Cartea a şasea: Profetul şi descoperirea

(1960-1965)

_____

de Owen Jorgensen

Mulţumiri

Lucrând la un proiect atât de mare, mă simt dator să mulţumesc multor oameni pentru ajutorul pe care mi l-au dat. În primul rând, aş vrea să-i mulţumesc lui Pearry Green pentru viziunea, încurajările şi eforturile depuse pentru publicarea şi distribuirea acestor cărţi.

De asemenea, vreau să le mulţumesc lui Sandra Miles, David Buckely, Jay Weber şi altor oameni care au petrecut multe ore editând şi verificând cele şase manuscrise din seria „Supranatural.” Sugestiile lor m-au ajutat să scriu o carte mai bună şi mai apropiată de realitatea vieţii lui William Branham.

Aş vrea să le mulţumesc şi lui Steven şi Kathy Strooh, care au pus aceste cărţi în format audio pentru toţi cei care preferă mai mult să asculte decât să citească. Şi nu în ultimul rând, le mulţumesc şi celor care au tradus aceste cărţi în limbile lor natale: spaniolă, franceză, germană, rusă, norvegiană, finlandeză şi în multe alte limbi.

„Supranatural: Viaţa lui William Branham”, mi-a luat 17 ani ca s-o termin. Când am început-o aveam 34 de ani, iar când am terminat-o, 51. Ca să fac un rezumat, când am început să fac această biografie, cei patru copii ai mei erau la şcoală, iar când am terminat-o, trei dintre ei erau deja căsătoriţi şi aveam nouă nepoţi. În timpul celor 17 ani cât am lucrat la această carte, viaţa mea a avut suişurile şi coborâşurile ei, şi vreau să le mulţumesc tuturor celor care s-au rugat pentru mine în tot acest timp.

În final, aş vrea să le mulţumesc şi celor patru copii ai mei: Benaia, Betsy, Shiloh şi Hannah, pentru răbdarea, înţelegerea, încurajarea şi dragostea lor.

Dar cel mai mult, „Mulţumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne poartă totdeauna cu carul Lui de biruinţă în Hristos şi care răspândeşte prin noi, în orice loc, mireasma cunoştinţei Lui.” (2 Corinteni 2.14).

Cuprins:

CARTEA A ŞASEA:

Profetul şi descoperirea Lui

Introducere…… …..4

Capitulul 82. Descoperirea lui Isus Hristos……6

Capitolul 83. Natura lui Dumnezeu explicată……28

Capitolul 84. Împlinirea vedeniilor din sălbăticie – 1961……47

Capitolul 85. Ziua în care i-a explodat arma – 1962……67

Capitolul 86. Vedenia cu Îngerii – octombrie-decembrie 1962….83

Capitolul 87. Sabia Împăratului – 1963, primăvara……102

Capitolul 88. Ruperea celor şapte Peceţi – martie 1963……112

Capitolul 89. Ultima ispită – 1963, primăvara……151

Capitolul 90. Predici precum tunetul – 1963, vara…… 166

Capitolul 91. Oprind o furtună în Colorado – 1963, toamna… 179

Capitolul 92. Cutremurul – 1964…… 195

Capitolul 93. Eliezer a înmânat invitaţia – 1965……212

Capitolul 94. Porumbelul conduce un vultur: iulie-septembrie 1965…… 240

Capitolul 95. Ultimele zile – noiembrie-decembrie 1965…… 257

Concluziile autorului …… 274

Introducere

William Branham nu este singurul bărbat din Istorie care spune că a vorbit cu un înger, dar este printre puţinii care au adus dovada că acest lucru era adevărat. Între anii 1946-1954, el a dovedit Evanghelia supranaturală a lui Isus Hristos în faţa a milioane de oameni, nu numai prin radio şi televiziune, ci şi prin campanii de evanghelizare în masă, ţinute în America, Europa, Africa şi India. Oamenii prezenţi la aceste campanii de vindecare prin credinţă, s-au minunat de darul lui de

deosebire, precum şi de profeţiile şi minunile care l-au urmat. În timpul acestor opt ani, el a adus peste 500.000 de oameni la credinţa în Isus Hristos şi peste un milion au primit vindecare la rugăciunea lui. Dincolo de toate acestea, slujba lui a inspirat sute de bărbaţi pentru a începe slujbe proprii de vindecare prin credinţă.

În mod paradoxal, la sfârşitul anului 1954, William Branham nu era mulţumit. El credea că darul lui supranatural ar fi trebuit să revoluţioneze lumea creştină, să dărâme barierele denominaţionale şi să îi reunească pe toţi creştinii într-o unitate în duh, scop şi învăţătură, dar nu s-a întâmplat aşa. Atunci s-a gândit că motivul acestui eşec a fost faptul că mulţi creştini nu L-au înţeles pe Dumnezeul pe care doreau să-L slujească. Pentru a îndrepta această situaţie, Bill s-a simţit călăuzit să aducă mai multă învăţătură în timpul campaniilor de evanghelizare, pentru a explica fundamentul credinţei creştine, dar în anul 1955, participarea oamenilor la campaniile de vindecare prin credinţă a scăzut brusc. Era evident că oamenii au văzut de bine minunile, cât timp nu trebuiau să-şi schimbe propriile păreri. Unii au fost de părere că el ar trebui să se concentreze asupra vindecării divine şi să lase învăţătura Cuvântului pe seama păstorilor şi învăţătorilor care aveau mai multă educaţie. La sfârşitul anului 1955, participarea la o campanie din California a fost atât de redusă, încât William Branham s-a gândit serios să renunţe la evanghelizare, dar Dumnezeu i-a schimbat gândurile prin faptul că i-a dat o viziune cu privire la trecutul şi viitorul slujbei sale.

În această viziune, Bill s-a văzut pescuind pe malul unui lac, iar Îngerul l-a învăţat cum să prindă peştele mare care înota în apa mai adâncă. După ce a aruncat undiţa în apă, Bill trebuia să tragă uşor, ca să atragă peştii mai mici la momeală; după aceea trebuia să tragă puţin mai tare ca să-i sperie pe cei mici şi să atragă atenţia peştilor mari. Tragerea a treia trebuia să fie puternică şi rapidă, ca să se înfigă cârligul adânc în maxilarul peştelui mare. Aceasta era o ilustrare a slujbei lui.

Îngerul i-a explicat că prima tragere a început în anul 1946, când Bill putea recunoaşte boala unei persoane prin ţinerea mâinii pacientului în mâna sa. În felul acesta putea detecta vibraţiile tuturor bolilor cauzate de germeni. Tragerea a doua a început în anul 1949, când a primit darul deosebirii prin intermediul vedeniilor. În ce priveşte tragerea a treia a slujbei sale aceasta era aproape. Apoi tabloul s-a schimbat şi Bill s-a văzut stând undeva sus şi privind jos, spre o mulţime adunată în interiorul unui cort imens. Arăta ca o campanie de vindecare prin credinţă, ţinută de el, doar că era mult mai mare. Pe platformă, în dreapta amvonului, era o căsuţă mică din lemn. Stâlpul de Foc a coborât în căsuţa aceea mică, iar Îngerul Domnului a zis: „Te voi întâlni acolo. Aceasta este a treia tragere. Spre deosebire de primele două trageri (sau etape – n.t.) ale slujbei tale, cea de-a treia nu va fi publică.”

În ianuarie 1958, William Branham a ţinut o campanie de vindecare prin credinţă în Waterloo, Iowa. La micul dejun luat împreună cu alţi predicatori, el a vorbit despre evenimentul din 1933, când deasupra lui a

apărut o Lumină supranaturală şi o Voce a spus: „Aşa cum a venit Ioan Botezătorul înaintea primei veniri a lui Isus Hristos, tu vei pregăti cea de-a doua venire a Lui.” Apoi le-a povestit despre noaptea din anul 1946, când a venit la el un Înger şi i-a spus că Dumnezeu îl însărcinează să ducă darul vindecării divine la oamenii din lume. Citându-l pe apostolul Pavel, Bill a spus: „...n-am vrut să mă împotrivesc vedeniei cereşti.” (Fapte 26.13-19). În timp ce vorbea încă, zece predicatori au împins scaunele de la masă, s-au ridicat, şi-au luat hainele şi au plecat în gerul de afară. Acest incident reflectă ceea ce s-a întâmplat în multe din campaniile lui de evanghelizare din întreaga ţară.

În timp ce conducea spre casă, de la Waterloo, Bill a avut o vedenie în care a văzut că în faţa casei sale din Jeffersonville, Indiana, erau nişte aparate de măsurat terenul. Apoi a văzut un bărbat tânăr care conducea un buldozer prin curtea sa. Bill l-a întrebat de ce a făcut atâta mizerie în curte, dar tânărul l-a atacat. Atunci el s-a eschivat şi l-a lovit pe acel bărbat cu pumnul în stomac. Îngerul lui Dumnezeu i-a zis: „Să nu faci aceasta! Când vei vedea acele unelte trecând pe lângă casa ta, să pleci către vest!” După aceea, Bill a văzut că familia sa era într-o căruţă cu coviltir trasă de nişte cai. Când s-a urcat în acea căruţă şi a apucat frâiele, căruţa s-a transformat în maşina lui: un automobil modern. Apoi viziunea s-a încheiat.

Capitolul 82

Descoperirea lui Dumnezeu

În data de 8 mai 1960, duminică dimineaţa, William Branham a avut o altă viziune (dacă poate fi numită aşa), în care s-a văzut păşind printr-o perdea subţire care separa lumea aceasta de cealaltă. Acolo a văzut un paradis unde sute de mii de oameni îl înconjurau strigând: „Fratele nostru scump!” Bill a fost foarte uimit să afle că acei oameni tineri fuseseră mântuiţi prin evanghelizările ţinute de el, au murit în Hristos şi aşteptau timpul când Isus îi va aduce înapoi pe pământ: un pământ nou unde va domni pacea şi bunătatea. Bill spunea că nu a vrut să mai părăsească paradisul şi să se întoarcă în vechiul lui cort, dar Dumnezeu avea cu el o lucrare care trebuia terminată.

Două săptămâni mai târziu, el a vorbit în biserica sa despre contrastul dintre aceste două lumi şi a spus:

„Locul acela este mult mai bun. Vă spun sincer (fiind un martor ocular), că în clipa când se va termina viaţa aceasta, voi intra pe un Tărâm care este dincolo de orice închipuire. Dacă printre noi sunt şi străini, Îl rog pe Dumnezeu să nu mă consideraţi fanatic, pentru că sunt sincer şi vă spun adevărul. La ce mi-ar folosi să vă spun ceva ce nu este adevărat? Pavel a fost răpit până la al treilea cer, iar acolo a văzut lucruri pe care nici nu le-a putut descrie, ci a spus doar: „Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit, şi la inima omului nu s-au suit, aşa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc.” (1 Corinteni 2.9).

În comparaţie cu acel Paradis, noi locuim într-o groapă de gunoi plină de mizerii care mocnesc. Chiar dacă nu suntem contaminaţi, noi trăim în ea şi mirosim fumul care iese din păcatul ce arde mocnit. În tinereţe am lucrat pentru compania de electricitate, iar uneori trebuia să citesc contorul electric situat nu departe de groapa de gunoi a oraşului. Întotdeauna ocoleam ruta aceea pentru că mirosul era oribil, mai ales atunci când ardeau gunoaiele. Comparativ cu Paradisul pe care l-am văzut acolo, viaţa de pe pământ miroase la fel de urât ca un gunoi vechi de oraş. Vorbind duhovniceşte, păcatul miroase de peste tot, dar dincolo de Râu, în cealaltă dimensiune, vântul are aroma proaspătă şi totul este plin de dragoste, pace, bucurie şi Viaţă veşnică."

„Acum însă, suntem într-o bătălie. Să nu ne aşezăm jos şi să spunem: „Mă grăbesc să ajung acolo!", ci haideţi să-i luăm cu noi pe toţi cei pe care îi putem aduce."

Inspirat de experienţa trăită dincolo de moarte, Bill a predicat patru predici consecutive în care s-a ocupat de moştenirea unui creştin: „Efeseni paralelă cu Iosua", „Fiii lui Dumnezeu manifestaţi", „Poziţia în Hristos" şi „Înfierea sau aşezarea fiilor". În aceste predici, Bill nu a pus accentul pe viitor, ci pe resursele lăsate de Dumnezeu pentru copiii Săi din lumea aceasta, ca să-i pregătească pentru Căminul lor viitor. De asemenea, a subliniat asigurarea şi siguranţa pe care o are credinciosul în Hristos. El a vorbit toate cele patru mesaje în mai 1960 la Tabernacolul Branham din Jeffersonville, singurul loc în care s-a simţit în largul său pentru a atinge punctele mai adânci ale învăţăturii creştine.

Printre altele, el a spus:

„Aş vrea ca cei care ascultaţi aceste benzi, să vă amintiţi că aceste lucruri sunt pentru biserica mea. Când merg în campaniile de evanghelizare şi sunt printre tot felul de oameni, încerc să fiu un domn şi să le vorbesc ca la nişte copii mici, care sunt plini de păreri, ca laptele fără grăsime. Dar când vine vorba de aşezarea Adevărului, aici Îl pot spune pe faţă."

În iulie 1960, William Branham a început o serie de campanii lungi în regiunea de nord-vest a Pacificului. Astfel, a petrecut zece nopţi predicând în Klamath Falls, Oregon; patru nopţi în Lakeport, California, după care a condus 400 de mile către nord, pentru a ţine o campanie de zece zile la Yakima, Washington. Pentru că Dumnezeu i-a dat mai multă putere în folosirea darului său special, Bill a fost în stare să facă faţă în fiecare noapte la multele cerinţe de rugăciune, aşa că a muncit mult mai greu decât în anii trecuţi. Totuşi, cu fiecare noapte care trecea, se afunda tot mai adânc în „groapa" istovirii. Uneori nici nu-şi mai putea aminti în ce oraş se afla. Aşa se face că la sfârşitul acestui tur obositor prin statele din nord-vest, Bill s-a simţit atât de epuizat încât se întreba dacă îşi va mai putea reveni vreodată.

La întoarcerea acasă, Gene Goad şi Leo Mercier, care îl însoţiseră ca să înregistreze predicile vorbite, au făcut cu schimbul la volan pentru ca Bill

să poată dormi. Dar pentru că nu putea adormi, undeva în estul statului Washington, i-a cerut lui Leo să tragă pe dreapta şi să oprească. După ce a oprit maşina, Bill a coborât, s-a îndepărtat puţin de autostradă, a îngenuncheat sub un copac şi s-a rugat: „Doamne, dă-mi putere şi ajută-mă să-mi revin şi Îţi promit că-mi voi reexamina lucrarea. Ajută-mă să înţeleg care este adevărul, astfel încât să pot restabili legătura cu oamenii.”

Ca de obicei, când a ajuns la Jeffersonville nu a putut să se odihnească din pricina oamenilor care veneau ca să se roage pentru ei. Aşa se face că a doua zi, Bill a condus 200 de mile sud-est, spre Elkhorn City, Kentucky, ca să petreacă câteva zile cu prietenii săi Charlie şi Nellie Cox. Charlie Cox era cumnatul lui Banks Wood, Ruby Wood fiind sora lui Charlie. Familia Cox locuia la ţară, doar la câteva mile de Kentucky, la graniţa statului Virginia. Acolo, Bill a petrecut câteva zile rătăcind pe la poalele Munţilor Apalaşi, vânând veveriţe, relaxându-se, cugetând şi rugându-se. S-a gândit la noaptea aceea din 1946, când Îngerul Domnului l-a întâlnit pentru prima dată faţă în faţă şi i-a poruncit să ducă darul vindecării divine la oameni. Atunci Îngerul i-a spus că va primi două semne pentru a dovedi că a fost trimis de Dumnezeu. Curând a descoperit că primul semn era un semn fizic: apucând mâna oamenilor bolnavi, el putea simţi vibraţiile bolilor mortale şi le vedea cum se deplasează prin braţul său în sus către inimă. În acele zile de început, el se ruga pentru sute de oameni pe noapte, până când simţea că ameţeşte şi aproape leşina de epuizare. Dar cel de-al doilea semn s-a dovedit a fi şi mai obositor fizic decât primul. Astfel, când ungerea Duhului Sfânt a început să descopere necazurile oamenilor, prin darul deosebirii, fiecare viziune storcea atât de mult din puterea sa, încât se putea ruga doar pentru 15-20 de persoane pe noapte. De-a lungul anilor, el s-a rugat adesea Domnului să îndepărteze această slăbiciune şi să-i dea putere să se poată ruga în fiecare noapte pentru cât mai mulţi oameni, în campaniile de vindecare prin credinţă pe care le ţinea.

În ianuarie 1955, Dumnezeu i-a arătat în vedenie o femeie îmbrăcată cu un costum maro, care ţinea un copil ce era pe moarte. Vedenia i-a arătat că acel copil va fi vindecat, după care Îngerul Domnului i-a spus: „Când se va întâmpla acest eveniment, slujba ta se va schimba!”

În septembrie 1959, în timpul unei campanii ţinute în Chicago, în rândul de rugăciune a venit femeia cu costum maro, totul petrecându-se exact cum văzuse în vedenie. În clipa când a fost vindecat copilul ei, Bill a simţit un val de putere care îi inunda trupul. Viziunea următoare nu l-a mai slăbit ca înainte, din acel moment fiind capabil să se roage în adunările lui pentru tot mai mulţi oameni în fiecare noapte.

Însă acest dar de la Dumnezeu nu s-a dovedit a fi aşa cum spera el. Într-adevăr, rezista mai bine şi în fiecare noapte se putea ruga pentru mai multe persoane, dar era un număr infinit de oameni care aşteptau rugăciuni şi la un moment dat, puterea lui fizică se epuiza. În timpul ultimei sale campanii din Yakima, el a primit până la cincizeci de viziuni

pe noapte. Cincizeci de descoperiri supranaturale, fiecare dintre ele fiind perfecte. Dar cele cincizeci de minuni au adus oare mai multă credinţă în făgăduinţele lui Dumnezeu decât au adus cincisprezece? Nu, nu au adus. Când, în cele din urmă, puterea de a continua rândul de rugăciune i s-a epuizat, în Yakima erau încă sute de oameni care cereau descoperiri supranaturale.

În timp ce stătea la poalele acelui deal din Kentucky şi privea cum se ridică soarele deasupra Munţilor Apalaşi, Bill a realizat că a greşit în ce privea însărcinarea sa originală. La început, Dumnezeu l-a însărcinat să se roage pentru bolnavi. Astfel, Îngerul i-a spus că dacă va reuşi să-i facă pe oameni să creadă, nici o boală nu va rezista în faţa rugăciunii lui, iar când s-a plâns că oamenii nu îl vor asculta din pricina originii sale umile, Dumnezeu i-a dat două semne pentru a dovedi însărcinarea sa. Dar semnul nu este destinaţia, ci doar un indicator sau un pas spre destinaţie. Acum putea să vadă unde a greşit: tot timpul el a scos în evidenţă semnul şi nu însărcinarea, dar a sosit timpul să-şi schimbe priorităţile, aşa că s-a rugat: „Iartă-mă, Dumnezeule, şi ajută-mă să mă ridic din nou. Ajută-mă să conduc acest popor şi să-l înrolez în Cuvânt, astfel încât să putem trece Iordanul spre Tărâmul făgăduit, unde Biserica lui Dumnezeu va fi salvată şi dusă departe de păcat.”

Bill a petrecut restul zilei rătăcind pe dealuri şi pe cărările din pădure. Mergea o vreme, apoi se odihnea, se ruga, se gândea şi reflecta. A ajuns la casa lui Charlie chiar pe când Nellie punea cina pe masă şi le-a spus că a hotărât să plece a doua zi acasă.

În noaptea aceea nu a putut dormi deloc, iar pe la 3.00 dimineaţa s-a ridicat să se roage. A început să se plimbe în sus şi-n jos prin cameră, în lumina slabă a unei lămpi electrice, şi deodată l-a cuprins un tremur. Privind în sus, a văzut cu groază un om închis la culoare şi hidos care stătea chiar în faţa lui. Nu era negru ca un african sau ca un indian din Est; pielea lui era de un gri murdar, ca funinginea de la cărbune, şi părea brăzdată ca pielea de aligator. Omul acela s-a repezit asupra lui Bill şi şi-a încleştat mâinile în jurul gâtului său. El s-a luptat disperat să scape din strânsoarea de fier, dar nu a putut şi curând a simţit că se sufocă. Atunci a realizat că are în mână un cuţit, aşa că a încercat să-l înfigă în stomacul omului cenuşiu, dar lama lui era prea mică şi nu a putut pătrunde în pielea aceea tare. Era ca şi când ar fi încercat să străpungă carapacea unei broaşte ţestoase. În ultimul moment, atunci când se părea că nu mai are nici o şansă să supravieţuiască, în cameră a străfulgerat o Lumină puternică determinându-l pe omul cenuşiu să dispară. Cumva, – Bill nu a înţeles niciodată, cum – Domnul l-a eliberat.

Cu inima bătând încă foarte tare din pricina adrenalinei, Bill s-a aşezat pe marginea patului ca să cugete la vedenia pe care tocmai o avusese. Se gândea că omul cu pielea murdară ca funinginea, simboliza Fiscul guvernului Statelor Unite, care îl cerceta de cinci ani. Şi pentru că se afla sub investigaţia Biroului Federal, nu putea să părăsească ţara. Vorbind duhovniceşte, slujba sa era sufocată din pricina fiscului, dar acum ştia că

Dumnezeu îl va elibera cumva din această legătură sufocantă a guvernului.

Vara a trecut şi a venit toamna, dar se părea că luna septembrie refuza să lase căldura de august să plece. Într-o noapte fierbinte, Bill s-a răsucit ore în şir în pat, dar i-a fost imposibil să adoarmă. Pe la ora 3.00 dimineaţa, în 6 septembrie 1960, s-a dat jos din pat şi s-a dus în bucătărie să bea un pahar cu apă, după care a început să se plimbe prin cameră, rugându-se şi privindu-şi picioarele în timp ce mergea. Şi aşa cum s-a întâmplat atât de des în viaţa sa, înainte să poată vedea ce este, a simţit că vine ceva supranatural în cameră, şi un fior de groază l-a străbătut prin coloană. A privit în sus, iar de data aceasta a văzut un Om care strălucea ca o lumină albă puternică. Nu era Îngerul care venea de obicei atunci când se ruga; Bill nu ştia cine era acel Om, dar prezenţa Lui îl îngrozea la fel de mult ca omul întunecat care venise cu două săptămâni în urmă, doar că de data aceasta era ceva diferit, pentru că în prezenţa acestuia nu se simţea ameninţat. Camera s-a cutremurat puternic atunci când acel Om divin a vorbit, iar Bill a fost atât de şocat încât nu a reuşit să reţină exact cuvintele pe care i le-a spus: „În următoarele şapte zile vei sta ca Moise”, „vei fi ca Moise”, sau ceva asemănător.

Duminica următoare, pe 11 septembrie 1960, Bill a ţinut o predică pe care a intitulat-o „Eu voi fi cu tine, cum am fost cu Moise.” Dorise să ţină această predică încă din 1952, când a văzut cum a venit în camera sa o mână care i-a deschis Biblia la Iosua capitolul 1 şi i-a subliniat versetele 2-9. În următorii ani, el a citit adesea acele versete, gândindu-se că au o semnificaţie deosebită pentru slujba sa, dar în acea duminică a fost pentru prima dată când le-a folosit ca text pentru o predică. Bill a citit:

„Robul Meu Moise a murit: acum, scoală-te, treci Iordanul acesta, şi tot poporul acesta, şi intraţi în ţara pe care o dau copiilor lui Israel.

Orice loc pe care-l va călca talpa piciorului vostru, vi-l dau, cum am spus lui Moise…

…Cartea aceasta a Legii să nu se depărteze de gura ta; cugetă asupra ei zi şi noapte, căutând să faci tot ce este scris în ea; căci atunci vei izbuti în toate lucrările tale şi atunci vei lucra cu înţelepciune.

Nu ţi-am dat Eu oare porunca aceasta: „Întăreşte-te şi îmbărbătează-te? Nu te înspăimânta şi nu te îngrozi, căci Domnul Dumnezeul tău este cu tine în tot ce vei face.” (v. 2-3,8-9).

„Iosua ştia că însărcinarea sa era mare”, a spus Bill, „dar cu o asemenea încredinţare putea păşi fără frică cât timp era călăuzit pe calea bună. Tot aşa, Biserica Dumnezeului celui viu poate fi fără grijă şi neînfricată în credinţă, dacă este călăuzită pe calea cea bună. Dumnezeu a spus: „Eu voi fi cu tine, cum am fost cu Moise; nu te voi lăsa, nici nu te voi părăsi.” (v. 5). El nu l-a părăsit nici pe Moise, nici pe Iosua, ceea ce înseamnă că nu ne va părăsi nici pe noi. Da, El va fi cu noi.”

În continuare, Bill a arătat că Iosua a avut mai multe de făcut decât Moise. El a trebuit să cucerească ţara făgăduită pas cu pas şi s-o împartă în mod egal seminţiilor poporului său. Când a vorbit despre cum i-a condus Moise pe israeliţi afară din robia Egiptului, a făcut o paralelă la Isus Hristos care i-a eliberat pe copiii Săi din robia păcatului; iar când a vorbit despre cum i-a condus Iosua pe israeliţi prin râul Iordan în ţara făgăduită, a ilustrat o paralelă la Duhul Sfânt care îi conduce pe creştini într-o viaţă duhovnicească, în care pot trăi biruitori şi ziditi pe Cuvântul lui Dumnezeu, în ciuda încercărilor Satanei de a-i birui. Ţara făgăduită în care a intrat Iosua, nu este nici raiul nici mia de ani în care împărăţeşte Hristos. Nu poate fi, pentru că israeliţii au trebuit s-o câştige pas cu pas, prin luptă. Ocuparea ţării făgăduite este de fapt o paralelă la lupta pe care trebuie s-o ducă creştinii pentru a moşteni făgăduinţele lui Dumnezeu, începând din clipa primirii botezului cu Duhul Sfânt până la răpirea Miresei lui Isus Hristos.

Bill a menţionat că Moise a făcut greşeli, dar cu toate acestea, Dumnezeu l-a folosit în continuare pentru că a fost însărcinat să facă lucrarea Lui. Apoi, şi-a recunoscut propria vină şi a spus adunării cum Domnul i-a făcut cunoscut că a pus accent mai mare pe semne decât pe Ţintă. Dumnezeu i-a dat trei însărcinări speciale în timpul acestor ani de slujbă:

– prima însărcinare a fost să ducă darul vindecării divine la oamenii din toată lume;

– a doua însărcinare a fost să facă lucrarea unui evanghelist care pune accent pe învăţătura curată;

– a treia însărcinare primită a fost să-i arate bisericii moştenirea spirituală – prin slujba profetică.

Cea de-a treia însărcinare nu a minimalizat importanţa celorlalte două, însă cumva, el a deviat de la însărcinarea originală care era să se roage pentru bolnavi.

Bill a spus: „Dumnezeu nu S-a îndepărtat niciodată de lucrarea Sa. Până acum, am avut paisprezece ani în care am lucrat în toată lumea prin darul deosebirii, timp în care am primit zeci de mii de vedenii şi am avut în jur de un milion de cazuri; şi vă întreb: aţi văzut să dea vreodată greş? Nu, domnilor. Şi dacă semnele nu au dat greş, cu atât mai mult nu va da greş lucrarea Sa. Semnul este partea minoră, iar dacă semnul care îţi arată că oraşul este acolo, nu dă greş, cu cât mai mult va fi acolo oraşul spre care te îndrepţi? Aceasta este lucrarea!”

Acum slujba mea se schimbă; este deja schimbată. Când mă voi simţi călăuzit de Domnul, voi continua să folosesc darul deosebirii, dar tot mai des îmi voi pune doar mâinile peste cei bolnavi şi mă voi ruga pentru ei, pentru că vreau să-mi duc slujba la îndeplinire. Am aşteptat aceasta mult, dar cred că acum suntem pregătiţi să ne îndreptăm spre Ţara făgăduită.”

„Crede şi vei trăi! Crede şi te vei face bine! Eu nu pot să fac pe nimeni să creadă, ci fiecare trebuie să creadă singur. Timp de paisprezece ani v-am spus numai adevărul cu privire la Cuvânt şi la Înger, iar semnele şi minunile au confirmat aceasta. Dar dacă nu au crezut până acum, nu vor crede niciodată. Eu am obosit să stau pe acest munte şi doresc să trec Iordanul şi să intru în posesia făgăduinţelor lui Dumnezeu."

Târziu, în acea toamnă, William Branham şi Banks Wood au condus spre Elkorn City, Kentucky, pentru că Charlie Cox i-a invitat să petreacă câteva zile în casa lui. Bill voia să vâneze veveriţe până la sfârşitul sezonului, care se apropia de încheiere. Într-o dimineaţă, Banks l-a lăsat într-un loc împădurit la vreo patru mile de casa lui Charlie. În timp ce Banks se îndepărta cu maşina, Bill a auzit un câine care lătra în partea cealaltă a pădurii, iar după câteva minute nu l-a mai auzit deloc.

„Cred că ar fi mai bine să nu vânez un timp, dacă a trecut pe aici cineva cu un câine," şi-a zis el. „Am să mă aşez undeva şi o să aştept până apar veveriţele."

Şi-a scos Biblia din rucsacul de vânătoare şi s-a aşezat pe iarba uscată, sprijinindu-se cu spatele de scândurile unui gard. Dar înainte să îşi poată deschide Biblia, a auzit o Voce care spunea: „Ridică-te şi du-te în locul numit „Sportsman's Hollow", pentru că îţi voi vorbi acolo!"

El s-a ridicat supus şi s-a îndreptat spre „Sportsman's Hollow", care se afla cam la o milă depărtare. Această denumire nu poate fi găsită nicăieri pe hartă, pentru că locul acela a fost numit aşa de el. Odată când vâna veveriţe acolo, a văzut şaisprezece veveriţe într-un copac, dar el a vânat câte îi permitea legea, iar pe celelalte le-a lăsat în pace.

Când a ajuns acum la „Sportsman's Hollow", nu a putut vedea nici o veveriţă. S-a aşezat sub un copac şi a aşteptat să vadă ce-I va spune Domnul. Minutele treceau dar nu se auzea nimic altceva decât vântul şuierând printre crengile copacilor şi foşnetul frunzelor uscate de pe jos. Era atât de frig încât simţea înţepături în urechi, aşa că s-a întins cu faţa în jos pe un „covor" de frunze şi s-a rugat. După o jumătate de oră s-a ridicat şi s-a rezemat de un stejar, dar pădurea continua să rămână tăcută ca o taină. Apoi a simţit în depărtare Duhul Sfânt care se apropia păşind în cadenţă cu natura şi răsunând ca o ecuaţie perfectă:

Doi… înmulţit… cu doi… face patru (venind tot mai aproape);

Doi… înmulţit… cu doi… face patru (mai puternic);

Doi… înmulţit… cu doi… face patru;

Doi… înmulţit… cu doi… face patru. Bill a auzit din nou acea Voce clară ca trilul păsărilor care cântau în copacii din jurul său. Era o Voce adâncă, cu rezonanţă perfectă şi a spus: „Citeşte Maleahi capitolul 4!"

Bill a deschis Biblia la capitolul patru din Maleahi, apăsând pagina cu palma, ca să nu fie întoarsă de vânt. Era un capitol scurt, care conţinea doar şase versete, iar el a citit cu voce tare:

„Iată, vă voi trimite pe prorocul Ilie înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare şi înfricoşată.

El va întoarce inima părinţilor spre copii şi inima copiilor spre părinţii lor, ca nu cumva, la venirea Mea, să lovesc ţara cu blestem!” (v. 5-6).

„Da, cred aceasta”, s-a gândit el, „dar ce semnificaţie au cuvintele: „…va întoarce inima părinţilor spre copii şi inima copiilor spre părinţii lor…”?”

S-a uitat în Luca 1.17 şi a citit profeţia îngerului în legătură cu Ioan Botezătorul: „(Ioan) Va merge înaintea lui Dumnezeu, în duhul şi puterea lui Ilie, ca să întoarcă inimile părinţilor la copii… (simţea cum exaltarea creştină îi cuprinde lăuntrul)… şi pe cei neascultători la umblarea în înţelepciunea celor neprihăniţi, ca să gătească Domnului un norod bine pregătit pentru El.” Aici era răspunsul! Aşa cum florile îşi deschid petalele pentru a-şi arăta frumuseţea, aşa îi descopereau adevărul aceste versete. Într-adevăr, Ioan Botezătorul a întors „inimile părinţilor la copii”, aceasta însemnând îndreptarea atenţiei iudeilor, care ţineau Legea, spre credinţa nouă, eliberatoare în Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu. Dar, când îngerul a citat textul din Maleahi 4.6 şi i-a arătat împlinirea în Luca 1.17, s-a oprit la mijlocul versetului, pentru că partea a doua a lui nu se referea la slujba lui Ioan, ci era păstrată pentru un viitor Ilie, care „…va întoarce… inima copiilor spre părinţii lor…” şi care va veni în zilele din urmă. Acest Ilie va îndrepta atenţia creştinilor din timpul sfârşitului spre credinţa părinţilor apostoli de la începutul Noului Testament.

Acesta este motivul pentru care atunci când fariseii l-au întrebat pe Ioan dacă este Ilie, a răspuns că nu era. (Ioan 1.19-23: „Şi ei l-au întrebat: „Dar cine eşti? Eşti Ilie?” Şi el a zis: „Nu sunt!”). Prin aceasta, Ioan voia să-i facă să înţeleagă că el nu era Ilie din Maleahi 4.6b; că nu era Ilie care urma să vină înaintea celei de-a doua veniri a lui Hristos. Acel Ilie trebuie să vină „înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare şi înfricoşată.” După aceea, pământul va arde ca un cuptor.

Dar şi Isus a vorbit despre aceste două veniri separate ale lui Ilie:

„Pe când se coborau din munte, Isus le-a dat porunca următoare: „Să nu spuneţi nimănui de vedenia aceasta, până va învia Fiul omului din morţi.”

Ucenicii I-au pus întrebarea următoare: „Oare de ce zic cărturarii că întâi trebuie să vină Ilie?”

Drept răspuns, Isus le-a zis: „Este adevărat că trebuie să vină întâi Ilie şi să aşeze din nou toate lucrurile.

Dar vă spun că Ilie a şi venit, şi ei nu l-au cunoscut, ci au făcut cu el ce au vrut. Tot aşa are să sufere şi Fiul omului din partea lor."

Ucenicii au înţeles atunci că le vorbise despre Ioan Botezătorul."

Când Isus a spus aceste cuvinte, Ioan Botezătorul era deja mort. Deci, când a zis: „Este adevărat că trebuie să vină întâi Ilie şi să aşeze din nou toate lucrurile", Isus se referea la mesagerul care avea să anunţe a doua Sa venire. Acest Ilie din viitor, va avea misiunea să „aşeze din nou toate lucrurile", chiar înainte de a doua venire a lui Hristos.

După ce a citit toate aceste versete, Vocea aceea adâncă şi clară S-a auzit din nou spunând: „Citeşte Apocalipsa capitolele 1, 2 şi 3.

Deschizând la ultima carte din Biblie, Bill a citit ceea ce i se poruncise. Acolo, în acea vale mică din Munţii Apalaşi, primele trei capitole ale Apocalipsei şi-au deschis petalele, descoperind o grădină minunată plină de frumuseţe şi adevăr.

Întorcându-se la Jeffersonville, Bill a planificat o săptămână de adunări speciale pentru începutul lui decembrie, ca să poată împărtăşi tuturor ce i-a arătat Domnul. În săptămânile care au urmat, şi-a aprofundat cunoştinţele istorice, cercetând scrierile lui Josefus şi Broadbent, „Cele două Babiloane" de Hislop, „Cartea martirilor" de Fox, „Istoria Bisericii primare", „Cum s-a întâmplat?" şi multe alte cărţi creştine, precum: „Părinţii înainte de Niceea", „Părinţii de la Niceea", „Tratatul catolic" şi „Faptele credinţei noastre."

Apoi, duminică, 4 decembrie 1960, a ţinut în Tabernacolul Branham două predici din Apocalipsa capitolul 1, în care a arătat împrejurările şi scopul vedeniilor primite de Ioan. În săptămâna care a urmat, Bill a predicat din Apocalipsa capitolele 2 şi 3, în fiecare seară explicând o altă epocă a Bisericii.

El a explicat că Autorul cărţii „Apocalipsa" este Isus Hristos şi că Ioan a scris doar ceea ce a văzut într-o serie de vedenii pe care le-a avut în anii 95-96 d.Hr., în perioada când a fost exilat în Patmos, o insulă mică din Marea Egee, situată la graniţa dintre Grecia modernă şi Turcia.

Ioan a spus: „În ziua Domnului eram în Duhul..." (Apocalipsa 1.10), iar Bill a explicat că cuvintele „ziua Domnului," nu se referă la ziua a şaptea din săptămână (nici la duminică), ci este ziua venirii lui Isus Hristos, pentru a lua în stăpânire împărăţia lumii, împlinind astfel Apocalipsa 11.15: „...Împărăţia lumii a trecut în mâinile Domnului nostru şi ale Hristosului Său. Şi El va împărăţi în vecii vecilor."

În prima vedenie pe care a avut-o, Ioan, ucenicul lui Isus, L-a văzut pe Isus Hristos aşa cum nu L-a mai văzut niciodată. El L-a văzut umblând prin mijlocul a şapte sfeşnice de aur, iar în mâna dreaptă ţinea şapte stele.

„Capul şi părul Lui erau albe ca lâna albă, ca zăpada; ochii Lui erau ca para focului;

picioarele Lui erau ca arama aprinsă şi arsă într-un cuptor; şi glasul Lui era ca vuietul unor ape mari.

Din gura Lui ieşea o sabie ascuţită cu două tăişuri, şi faţa Lui era ca soarele când străluceşte în toată puterea lui.

Când L-am văzut, am căzut la picioarele Lui ca mort…” (v.14-17 – n.t.).

Duminică seara, Bill a spus: „Azi dimineaţă am luat subiectul despre „Descoperirea lui Isus Hristos”, care ne-a fost prezentat de Dumnezeu ca fiind Divinitatea Supremă, marele Eu sunt, Acelaşi în veci. Noi am văzut aceasta în primul capitol din Apocalipsa. Dar ce ni se descoperă aici? Cine este Isus Hristos. Şi care este primul lucru pe care ni-l descoperă despre El însuşi? Dumnezeirea Sa. Astfel, ne descoperă că El este Dumnezeul cerurilor; nu un dumnezeu trinitar, ci Dumnezeu însuşi. Ca să nu mai fie nici o confuzie, El a spus aceasta de patru ori, în primul capitol.

Primul lucru pe care trebuie să-l ştiţi, este că Isus nu este doar un profet, nu este doar Fiul lui Dumnezeu şi nu este al doilea Dumnezeu, ci este Dumnezeu însuşi. Descoperirea a venit şi ne-a arătat toate aceste lucruri, iar în seara aceasta vom continua şi vom vorbi despre „Slava înşeptită a Persoanei Sale.” Dumnezeu să ne ajute în timp ce intrăm în aceste învăţături. Eu le-am studiat din punct de vedere istoric, dar aşteptaţi să intrăm în esenţa lor prin inspiraţie.”

„Cea mai mare descoperire este dumnezeirea absolută a Domnului Isus Hristos, şi tu nu poţi ajunge la prima treaptă până nu crezi aceasta. Petru a spus: „Pocăiţi-vă, şi fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veţi primi darul Sfântului Duh.” (Fapte 2.38). Astfel, primul lucru pe care trebuie să-l ştii este Dumnezeirea lui Isus Hristos. Isus a spus: „Eu sunt Alfa şi Omega, Începutul şi Sfârşitul”, zice Domnul Dumnezeu, „Cel ce este, Cel ce era şi Cel ce vine, Cel Atotputernic.” (Apocalipsa 1.8). Gândiţi-vă la aceasta! Aceasta este ceea ce a spus glasul puternic, ca sunetul unei trâmbiţe. „Fii atent, Ioane, fiindcă ai intrat în Duhul şi ţi se va descoperi ceva. Ce? Prima dintre toate descoperirile este: „Eu sunt Alfa şi Omega.” O, păcătosule pleacă-ţi capul şi pocăieşte-te înainte să fie prea târziu! Mai întâi de toate, El i-a dat de ştire lui Ioan Cine se apropie. Este Acesta Împăratul Isus? Este Duhul Sfânt? El a zis: „Eu sunt de la „A” la „Z”, sunt Începutul şi Sfârşitul, Cel viu. Am fost mort şi iată că sunt viu în vecii vecilor.” Puţin mai încolo vom urmări „slava înşeptită a Persoanei Sale şi vom vedea cine este El.”

După ce Şi-a descoperit dumnezeirea absolută, Isus i-a spus lui Ioan că „cele şapte sfeşnice sunt şapte biserici”, iar „cele şapte stele sunt îngerii celor şapte biserici”, după care i-a dictat câte o scrisoare pentru fiecare din ele. Aceste biserici din Asia Mică au avut de fapt caracteristicile celor

şapte epoci ale Bisericii, care urmau să vină. Ca urmare, aceste scrisori profeţeau şapte epoci pentru Biserica dintre neamuri. În ele, Isus S-a adresat ucenicilor Săi din fiecare epocă, încurajându-i sau mustrându-i dacă era nevoie. De asemenea, s-a adresat şi bisericii false din fiecare epocă, celor care pretindeau că sunt creştini, dar nu erau.

Isus a început să dicteze şi a zis: „Îngerului Bisericii din Efes scrie-i…” Aceasta înseamnă că fiecare biserică avea un „înger.” Cuvântul „înger” înseamnă „mesager sau trimis.” Dar aceşti îngeri nu erau mesageri cereşti; sigur că nu, ci erau bărbaţi: câte unul pentru fiecare epocă, iar Bill a aranjat epocile Bisericii şi mesagerii lor în ordine cronologică:

– Apocalipsa 2.1-7: Efes 53-170: Pavel

– Apocalipsa 2.8-11: Smirna 170-312: Irineu

– Apocalipsa 2.12-17: Pergam 312- 606: Martin

– Apocalipsa 2.18-29: Tiatira 606-1520: Columba

– Apocalipsa 3.1-6: Sardes 1520-1750: Luther

– Apocalipsa 3.7-13: Filadelfia 1750-1906: Wesley

– Apocalipsa 3.14-22: Laodicea 1906-????: Ilie.

Mesagerul primei epoci a Bisericii dintre neamuri a fost Pavel. Imediat după ce s-a convertit, Domnul a spus despre el: „…este un vas pe care l-am ales, ca să ducă Numele Meu înaintea Neamurilor.” (Fapte 9.15). Mai întâi, Pavel s-a dus şi a predicat la evrei, iar când ei au respins mesajul vestit de el, a zis: „Cuvântul lui Dumnezeu trebuia vestit mai întâi vouă; dar fiindcă voi nu-l primiţi şi singuri vă judecaţi nevrednici de viaţa veşnică, iată că ne întoarcem spre Neamuri.

Căci aşa ne-a poruncit Domnul: „Te-am pus ca să fii Lumina Neamurilor, ca să duci mântuirea până la marginile pământului.” (Fapte 13.46-47). Pavel a pus temelia Bisericii neamurilor din toată Asia Mică, iar prin epistolele lui a clarificat credinţa creştină. În epistola sa către Romani, el a spus: „V-o spun vouă, Neamurilor: „Întrucât sunt apostol al Neamurilor, îmi slăvesc slujba mea.” (Romani 11.13).

Prima epocă a Bisericii a început aproximativ în anul 53 d.Hr., când Pavel a pus temelia Bisericii din Efes. Atunci el a luat doisprezece convertiţi şi i-a învăţat temelia învăţăturii creştine, începând de la botezul în apă în Numele lui Isus Hristos, până la botezul duhovnicesc cu Duhul Sfânt. (Fapte 19.1-12). „Efes” înseamnă „A ceda” şi „a căuta altceva.” La început, Biserica din prima epocă a urmat Evanghelia pe care a primit-o Pavel prin descoperirea lui Isus Hristos, dar mai târziu, s-a îndepărtat ascultând de alţi învăţători care predicau o evanghelie diferită de cea primită de el. (Galateni 1.6-24;2.1-10). Acesta este motivul pentru care

Domnul i-a spus Bisericii din această primă epocă: „Dar ce am împotriva ta este că ţi-ai părăsit dragostea dintâi.” (Apocalipsa 2.4). Totuşi, El apreciază şi calităţile Bisericii Sale: „Ai însă lucrul acesta bun: că urăşti faptele nicolaiţilor, pe care şi Eu le urăsc.” (v. 6).

Cuvântul „nicolaiţi” vine de fapt din două cuvinte greceşti: „nico”=„a birui şi a subjuga” şi „lao”=„laici, credincioşi”. Aceşti nicolaiţi i-au subjugat treptat pe laici prin înlocuirea călăuzirii Duhului Sfânt cu conducerea oamenilor. Cum este posibilă o asemenea schimbare într-o biserică întemeiată de Dumnezeu însuşi? Pentru a explica acest lucru, Bill s-a folosit de cartea Genezei, dovedind că încă de la început, fiecare mişcare a lui Dumnezeu a produs fraţi: Cain şi Abel; Esau şi Iacov; Isaac şi Ismael. În fiecare caz, unul dintre fraţi a fost sămânţa adevărată a lui Dumnezeu, în timp ce celălalt nu era; însă amândoi pretindeau că Îl iubesc pe Dumnezeu. Slujba lui Isus i-a produs în acelaşi timp pe Simon Petru şi pe Iuda Iscarioteanul. Tot aşa, Biserica primei epoci a dat naştere unei întregi adunări de fraţi cu porniri diferite. Fie că îi numeşti credincioşi adevăraţi şi credincioşi formali; credincioşi duhovniceşti şi credincioşi fireşti; viţa adevărată şi viţa falsă; fecioare înţelepte şi fecioare neînţelepte; grâu şi neghină, se referă la acelaşi lucru: unul dintre fraţi este născut din nou printr-o experienţă spirituală, în timp ce celălalt se bazează pe intelect. Altfel spus, unul este umplut cu Duhul Sfânt, în timp ce celălalt nu Îl are. Astfel, duhul nicolait s-a strecurat în biserică, şi ce a urmat? În loc să aibă o experienţă spirituală, unii oameni au devenit creştini din interese politice sau intelectuale, instituind o ierarhie conducătoare pentru a-i controla pe ceilalţi fraţi. Satana s-a folosit de aceşti creştini fireşti şi de sistemul lor politic, pentru a se strecura în Biserică.

Studiind Istoria în rugăciune, Bill a identificat mesagerii celorlalte şase epoci ale Bisericii, Pavel fiind etalonul său biblic. Din moment ce Pavel a fost trimisul primei epoci a Bisericii, înseamnă că bărbatul a cărui slujbă este cea mai apropiată de slujba lui Pavel, în faptă şi învăţătură, trebuie să fie trimisul epocii Bisericii în care a trăit. Urmând această regulă, este clar că Irineu, episcop de Lyon, a fost trimisul pentru cea de-a doua epocă a Bisericii. Irineu a fost un adept al învăţăturii lui Pavel, iar prin cartea sa „Împotriva ereziilor”, i-a influenţat pe mulţi dintre creştini să stea pe învăţătura lui Pavel şi să nu rătăcească după învăţătorii care îi învăţau alte învăţături.

În epoca Smirna (170-312 d.Hr.), Satana a atacat Biserica creştină din două direcţii:

– din exterior prin prigoane;

– din interior prin înşelăciune, aceasta fiind cea mai puternică armă a lui. În ciuda eforturilor depuse de Irineu şi de alţi bărbaţi credincioşi, viţa falsă a devenit tot mai puternică, iar în cele din urmă a primit un protector în persoana împăratului Constantin, care a îmbrăţişat creştinismul din interese politice, declarându-l religie de stat.

Astfel, ceea ce a început ca „faptele nicolaiţilor” în prima epocă a Bisericii, a devenit „dogmă de stat” în cea de-a treia, în Pergam, biserica de stat formată, fiind organizată într-o ierarhie religioasă de conducători: papă, cardinali, episcopi şi preoţi. Constantin a numit această religie de stat Biserica Catolică. Începând cu Conciliul de la Niceea din 325, biserica s-a folosit de puterea statului pentru a-şi transforma doctrina în lege. Dar lucrul cel mai rău este că în încercarea de a întemeia o religie cât mai atrăgătoare pentru oamenii din imperiul său, Constantin a influenţat amestecarea creştinismului cu păgânismul. Astfel, catolicismul este de fapt forma păgână a creştinismului. Dar Martin de Tours,trimisul pentru epoca Bisericii Pergam, a rezistat acestei hibridări a bisericii. Totuşi, pentru că Biserica Catolică controla toate sursele de învăţătură, pentru viţa adevărată era din ce în ce mai dificil să păstreze învăţăturile apostolice, scena fiind deja pregătită pentru vremurile întunecoase care urmau să vină.

Epoca Bisericii Tiatira a început în jurul anului 606 d.Hr. şi a ţinut mai mult de nouă sute de ani. Istoricii numesc această perioadă „Epocile întunecoase”, pentru că Lumina Cuvântului lui Dumnezeu a devenit atât de mică încât aproape că a dispărut complet. Biserica Romano-catolică a devenit o organizaţie foarte puternică dominând toată Europa. Ea a ajuns atât de puternică prin faptul că a ascuns Cuvântul lui Dumnezeu de masele de oameni şi a folosit dogmele, superstiţiile şi constrângerea ca să-i domine.

Dar chiar şi această epocă întunecoasă a fost cuprinsă în măreţul Plan al lui Dumnezeu, pentru că Isus a spus: „Adevărat, adevărat vă spun că dacă grăuntele de grâu care a căzut pe pământ nu moare, rămâne singur; dar dacă moare, aduce mult rod.” (Ioan 12.24). Sămânţa Cuvântului lui Dumnezeu, care a fost însămânţată în prima epocă a Bisericii, a trebuit să moară şi să putrezească, dar prin aceasta a germinat şi a dat rădăcini o micuţă Biserică ascunsă. Columba din Scoţia, mesagerul celei de-a patra epoci a Bisericii, a dovedit că Sămânţa adevărată a lui Dumnezeu, Biserica adevărată, poate şi reuşeşte să înainteze şi să biruiască în ciuda tuturor piedicilor ridicate de întunericul scârbos în care se află.

Într-un final, Sămânţa adevărului, îngropată în pământ, a reuşit să străpungă crusta întunericului şi a ieşit la suprafaţă printr-o tulpină fragedă şi verde. Epoca Sardes a început în jurul anului 1517, când mesagerul ei, un preot catolic tânăr numit Martin Luther, a scris o listă de plângeri împotriva Bisericii Romano-catolice şi a bătut-o în cuie pe uşa bisericii din Wittenberg, Germania. Dezbaterea publică ce a urmat, a zguduit întreaga creştinătate. Biserica Catolică îi învăţa de secole, pe oameni, că pot să-şi câştige mântuirea făcând anumite munci, dar Luther a protestat împotriva acestui lucru şi a citit cuvintele apostolului Pavel care spune:

„Căci prin har aţi fost mântuiţi, prin credinţă. Şi aceasta nu vine de la voi; ci este darul lui Dumnezeu.

Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni.” (Efeseni 2.8-9). Luther era de acord cu Pavel, şi susţinea că mântuirea se primeşte numai prin credinţa în Isus Hristos.

„...Evanghelia lui Hristos...este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede;

deoarece în ea este descoperită o neprihănire pe care o dă Dumnezeu, prin credinţă şi care duce la credinţă, după cum este scris: „Cel neprihănit va trăi prin credinţă.”(Romani 1.16-17).

„Şi că nimeni nu este socotit neprihănit înaintea lui Dumnezeu, prin Lege, este învederat, căci „cel neprihănit prin credinţă va trăi.” (Galateni 3.11).

„Şi cel neprihănit va trăi prin credinţă; dar, dacă dă înapoi, sufletul Meu nu găseşte plăcere în el.” (Evrei 10.38).

Din păcate, urmaşii lui Luther au făcut aceeaşi greşeală care a dus la întemeierea Bisericii Catolice: s-au organizat într-un sistem de conducere omenesc, care a făcut ca Duhul Sfânt să părăsească biserica. Acesta este motivul pentru care Isus i-a spus epocii Sardes: „Ştiu faptele tale: că îţi merge numele că trăieşti, dar eşti mort.” (Apocalipsa 3.1). Cu timpul, Biserica Luterană a devenit la fel de moartă spiritual, ca Biserica Romano-catolică, fiind sufocată de conducerea politică interesată a oamenilor.

Epoca Bisericii Filadelfia a început în jurul anului 1750, trimisul ei fiind John Wesley, un predicator din Biserica Angliei. În anul 1738, Wesley a auzit pe cineva care citea prezentarea lui Martin Luther referitoare la Epistola lui Pavel către Romani. Astfel, Pavel şi Luther l-au inspirat să înveţe despre „mântuirea prin credinţa în Isus Hristos.” Wesley şi-a petrecut restul vieţii vestind la mii de oameni din Anglia şi din alte părţi ale lumii, „mântuirea prin credinţă”. Isus a spus despre această epocă a Bisericii: „Ştiu faptele tale: iată, ţi-am pus înainte o uşă deschisă pe care nimeni n-o poate închide, căci ai puţină putere, şi ai păzit Cuvântul Meu şi n-ai tăgăduit Numele Meu.” (Apocalipsa 3.8). Wesley a dus Biserica pe o treaptă mai înaltă decât a făcut-o mesajul luteran, predicând că după ce devine neprihănit prin credinţa în Isus Hristos, fiecare credincios trebuie să intre în sfinţire. Cu alte cuvinte, cei care Îl acceptă pe Isus Hristos ca Mântuitor personal, vor trăi o viaţă sfântă şi curată. Din pricina acestui fel de abordare a mesajului divin, urmaşii lui Wesley au fost numiţi „metodişti.” În cele din urmă, şi ei s-au organizat şi au adoptat conducerea bisericii prin stat, asemănătoare sistemului romano-catolic, ceea ce a făcut ca Duhul Sfânt să-i părăsească.

Epoca Bisericii Laodicea a început în anul 1906, când Dumnezeu a restituit darurile Duhului Sfânt în mijlocul unui grup de oameni adunaţi pe Azusa Street Mission din Los Angeles, California. (Fapte 2.3;19.6;1 Corinteni 12.10). Începând de la gruparea aceea mică de creştini, darul Duhului s-a răspândit rapid de la biserică la biserică, producând o trezire

universală, care a devenit mai târziu mişcarea penticostală modernă. Ca în celelalte cazuri, deşi părea a fi foarte promiţătoare, şi această epocă a păşit pe urmele celorlalte şi s-a organizat într-o denominaţiune. Oamenii penticostali şi-au organizat mişcarea, au ridicat garduri denominaţionale, au întărit stâlpii dogmatici în beton şi au închis toate porţile, astfel încât să nu poată fi duşi de Duhul Sfânt pe o treaptă mai înaltă. Isus Hristos a condamnat starea bisericii Laodicea spunând: „…fiindcă eşti căldicel, nici rece, nici în clocot, am să te vărs din gura Mea.

Pentru că zici: „Sunt bogat, m-am îmbogăţit, şi nu duc lipsă de nimic”, şi nu ştii că eşti ticălos, nenorocit, sărac, orb şi gol…” (Apocalipsa 3.16-17). A şaptea epocă a bisericii este atât de organizată, încât Isus Se descrie pe Sine stând afară şi aşteptând să intre: „Iată Eu stau la uşă şi bat. Dacă aude cineva glasul Meu şi deschide uşa, voi intra la el, voi cina cu el, şi el cu Mine.” (v. 20).

Laodicea este ultima epocă a Bisericii înainte ca Isus Hristos să Se întoarcă pe pământ pentru judecată, pentru că Dumnezeu spune prin Maleahi: „Iată, vă voi trimite pe prorocul Ilie înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare şi înfricoşată. El va întoarce… inima copiilor spre părinţii lor…” (v. 5-6). Deci, mesagerul celei de-a şaptea epoci a Bisericii va avea duhul lui Ilie, aşa cum l-a avut şi Ioan Botezătorul.

Bill a spus: „Când va veni acest Ilie, la sfârşitul acestei epoci, el va lua mesajul cincizecimii ca să întoarcă inimile copiilor la credinţa părinţilor şi îi va mustra pe creştinii din Laodicea, pentru că nu au păstrat credinţa care a fost dată la început.”

„M-am întrebat adesea: „Înseamnă că bărbatul acesta va fi un profet? Ilie a făcut toate acele minuni, dar nu a predicat, iar când Duhul lui a venit peste Ioan, acesta a predicat, dar nu a făcut minuni. De ce? Pentru că după el trebuia să vină Isus şi să facă toate minunile.

Maleahi a spus: „Dar pentru voi, care vă temeţi de Numele Meu, va răsări Soarele neprihănirii, şi tămăduirea va fi sub aripile Lui; veţi ieşi şi veţi sări ca viţeii din grajd.” (Maleahi 4.2).

Asemenea lui Ioan, Ilie din timpul sfârşitului va fi înţeles greşit de oameni. El va fi un bărbat atât de puternic înaintea Domnului, încât unii îl vor confunda cu Mesia. (Luca 3.15; Ioan 1.19-20;3.28). Ce natură va avea acest Ilie din timpul sfârşitului? În primul rând, el va fi un profet mare, care va sta credincios pe Cuvântul lui Dumnezeu, la fel ca Ilie Tişbitul şi Ioan Botezătorul. Prin semnele şi minunile pe care le va face, el va întoarce inimile copiilor spre credinţa părinţilor de la cincizecime. El va urî femeile imorale, aşa cum a urât-o Ilie pe Izabela şi Ioan Botezătorul pe Irodiada. După cum ştim din Biblie, cei doi profeţi erau călăuziţi de acelaşi Duh şi urau religia organizată care era la fel ca denominaţiunile creştine de azi. Ceva din Duhul lor striga împotriva acestor lucruri.”

„Asemenea lui Ilie şi Ioan, acest profet din timpul sfârşitului va iubi sălbăticia. El nu va fi un bărbat educat, aşa cum nu au fost nici Ilie Tişbitul şi nici Ioan Botezătorul.

Acest profet va fi o persoană ciudată, la fel ca Ilie şi Ioan. Astfel, Ilie s-a temut de Izabela şi a fugit ca să-şi scape viaţa. (1 Împăraţi 19.1-4), în timp ce Ioan s-a îndoit cu privire la Isus, în timpul cât era închis de Irod. (Matei 11.2-3).

Notă: Înainte de a fi închis de Irod şi de a fi cuprins de îndoieli, Ioan este cel care L-a prezentat pe Isus ca fiind „Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii!” (Ioan 1.29+36).

„Ilie Tişbitul a venit când Israelul era pregătit să fie eliberat din mâinile păgânismului, iar Ioan a venit tot într-un timp al eliberării. El a spus:

„Nu sunt eu Hristosul, ci sunt trimis înaintea Lui.”

Cine are mireasă este mire; dar prietenul mirelui, care stă şi-l ascultă, se bucură foarte mult când aude glasul mirelui: şi această bucurie, care este a mea, este deplină.

Trebuie ca El să crească, iar eu să mă micşorez.” (Ioan 3.28-30). Ioan a predicat şi a pregătit calea Domnului chiar înainte de venirea lui; chiar în timpul manifestării Lui.

În săptămâna în care a prezentat epocile Bisericii, Bill a folosit o tablă şi cretă albă, pentru a ilustra Lumina spirituală din fiecare epocă. El a desenat şapte cercuri aliniate pe tablă, după care l-a împărţit pe fiecare în parte cu o linie diagonală, haşurând partea de sus cu creta albă, aşa încât să arate Lumina din fiecare epocă a bisericii.

Pavel; Irineu ; Martin ; Columba ; Luther; Wesley; Ilie

Efes Smirna Pergam Tiatira Sardes Filadelfia Laodicea

33-170 ; 170-312 ; 312-606 ; 606-1520; 1520-1750;1750-1906; 1906 -.

Primul cerc, care reprezenta prima epocă a Bisericii, avea trei sferturi Lumină şi un sfert întuneric.

Al doilea cerc a fost aproximativ jumătate Lumină şi jumătate întuneric.

Al treilea cerc conţinea un sfert Lumină şi trei sferturi întuneric.

În a patra epocă a Bisericii, cercul era aproape tot întuneric, cu excepţia unei fante foarte subţiri de Lumină în partea de sus.

Lumina a început să crească puţin în epoca a cincea şi mai mult în a şasea, dar în epoca a şaptea a Bisericii, a scăzut din nou, lăsând cercul într-un întuneric aproape total.

În 8 ianuarie 1961, duminică dimineaţa, Bill a predicat a treia predică din Apocalipsa capitolul 4, intitulată „Tronul îndurării şi judecăţii.” Pe când se pregătea să încheie mesajul şi să înceapă rugăciunea pentru bolnavi, în spatele adunării Şi-a făcut apariţia Stâlpul de Foc, micşorându-Se într-o minge de Lumină asemănătoare cu un soare în miniatură. Pentru că stătea cu faţa spre audienţă, Bill L-a văzut primul. În sală erau aproximativ 350 de oameni aşezaţi pe scaune. Ei se mişcau şi murmurau neliniştiţi, pentru că simţeau prezenţa a Ceva supranatural. Apoi câţiva au văzut Lumina apărând pe peretele din spatele amvonului. Gladys Dauch a strigat speriată, iar Bill s-a întors şi a privit în spate. Lumina din spatele lui nu era la fel de intensă ca Lumina din spatele sălii, dar avea aceleaşi caracteristici. Bill a explicat audienţei că Lumina din spatele lui este de fapt reflectarea Luminii din spatele sălii, după care a zis: „Voi vedeţi una, dar eu văd două.”

Au urmat o serie de vedenii, iar Bill vorbea în timp ce vedeniile îi descopereau anumite lucruri. El a spus: „În partea aceasta este un bărbat care priveşte Lumina. El este din Seymour, Indiana, şi tocmai a avut un atac cerebral. Domnule, dacă crezi, Dumnezeu te vindecă. Amin. Crede numai!”

„Doamnă, tu crezi din toată inima? Dacă Domnul Dumnezeu, Creatorul cerului şi al pământului, va face ceva prin care îţi va dovedi că El este Dumnezeu, vei crede? Tu ai o stare nervoasă provocată de menopauză, dar Isus te vindecă.”

„Doamna care stă lângă ea… Nici tu nu eşti de aici, ci vii din Somerset, Kentucky. Chiar dacă nu te cunosc, ştiu că nu pentru tine doreşti vindecarea, ci pentru fiul tău, care se află în Virginia. El suferă de ulcer, dar mai are o problemă: nu este mântuit. Tu te rogi chiar acum pentru el. Doamnă Baker, întoarce-te la Somerset şi crede din toată inima, fiindcă Isus Hristos îţi face fiul sănătos.”

Bill a continuat cam 15 minute, intrând dintr-o vedenie în alta. În intervalul dintre vedenii, putea să vadă cum mingea de Lumină supranaturală din spatele sălii se schimba, întunecându-se treptat, asemenea unei eclipse de soare. Reflectarea acelui soare, pe peretele din spatele lui, trecea exact prin aceleaşi faze, semănând cu o eclipsă de lună. De fiecare dată când ieşea dintr-o vedenie, Bill observa cum discul de Lumină se întuneca tot mai mult, aşa că atunci când a ieşit din vedenia a treia, „Soarele” din spatele sălii era acoperit aproape complet de umbră. După încă două vedenii, s-a mai luminat puţin, pentru ca după încă o vedenie să se întunece şi să dispară complet. Fiecare din cele şapte faze ale „soarelui” care se reflecta pe peretele din spatele lui Bill, arătau exact ca cele desenate de el pe tablă.

Mulţi oameni din adunare, inclusiv Gladys Dauch, au văzut eclipsa acelei lumini pe peretele din spatele amvonului. Ei au văzut toate cele şapte faze, ultima arătând întocmai ca o eclipsă totală. Bill a explicat că în mod simbolic, soarele Îl reprezintă pe Hristos, în timp ce luna simbolizează Biserica. Luna nu are lumina ei proprie, ci reflectă lumina soarelui, acelaşi lucru întâmplându-se şi cu Biserica: ea reflectă Lumina lui Hristos.

Capitolul 83

Natura lui Dumnezeu explicată

De la mijlocul lui ianuarie 1961, William Branham a predicat o săptămână la Beaumont, Texas, apoi două seri la Phoenix, Arizona şi două săptămâni la Long Beach, California, în biserica „Prima Adunare a lui Dumnezeu”.

În 11 februarie 1961, sâmbătă dimineaţa, el a vorbit în faţa câtorva sute de oameni de la „Oamenii de Afaceri ai Evangheliei Depline”, în timpul micului dejun ţinut la cofetăria „Clifton” din Los Angeles, mesajul urmând să fie transmis în seara următoare la televiziune.

Ştiind că se adresa întregii naţiuni, Bill s-a folosit de această ocazie ca să împărtăşească puţin din ceea ce a învăţat în cele şapte epoci ale Bisericii. Astfel, a explicat diferenţa dintre denominaţiuni şi Biserica adevărată, arătând că Satan a încercat să-L biruiască pe Hristos, infiltrându-se în Biserica Sa, ca s-o distrugă din interior. El a citit din Ioan 15.4-5:

„Rămâneţi în Mine, şi Eu voi rămâne în voi. După cum mlădiţa nu poate aduce rod de la sine, dacă nu rămâne în viţă, tot aşa nici voi nu puteţi aduceţi rod, dacă nu rămâneţi în Mine.

Eu sunt Viţa, voi sunteţi mlădiţele. Cine rămâne în Mine şi în cine rămân Eu aduce mult rod; căci despărţiţi de Mine nu puteţi face nimic.”

În mod obişnuit, aceste versete se aplică creştinilor în mod individual, dar de data aceasta, Bill a făcut un pas înainte şi le-a aplicat bisericilor din diferite epoci şi relaţiei lor cu Hristos. El a spus că de îndată ce oamenii se adunau în grupări şi alegeau în colectiv pe cineva care să îi conducă, începeau să aducă roade care reflectau părerea lor.

Ca să ilustreze acest lucru, el a descris un copac ciudat pe care l-a văzut cu o săptămână în urmă în casa domnului Sharitt din Phoenix, fiecare ramură a acestui copac purtând un fel diferit de fructe citrice. Curios, Bill l-a întrebat pe domnul Sharitt ce fel de copac era acela, iar el i-a răspuns că este un portocal, dar pe trunchiul lui au fost altoite ramuri de diferite citrice şi fiecare ramură purta rodul soiului de care aparţinea. Atunci, Bill l-a întrebat pe domnul Sharitt dacă anul viitor acele ramuri vor rodi portocale, dar el i-a spus că deşi trunchiul copacului era de portocal, fiecare din acele ramuri va produce fructul ei propriu: grapefruit, lămâi,

tangerine, portocale, etc. Dar dacă portocalul acela va da o ramură nouă, aceea va produce fructele originale ale pomului: mai multe portocale.

Pornind de la acest exemplu, Bill a făcut o paralelă pentru audienţa sa din Los Angeles şi a spus:

„Isus Hristos este Pomul Vieţii. Când acest Pom a început să rodească Faptele apostolilor, ramurile Lui purtau acelaşi soi de fructe, adică mulţimea creştinilor care credeau numai ce spune Biblia şi erau umpluţi cu Duhul Sfânt. Apoi Satan s-a infiltrat în biserică şi a început să altoiască în butuc şi alte ramuri, care şi-au pus diferite nume: catolici, luterani, metodişti, baptişti, prezbiterieni, etc., şi au adus roade după soiul lor: lămâi, grapefruit, etc. Vedeţi? Foloseşte numele de creştin şi se hrăneşte din Pomul original, dar produce propriile fructe denominaţionale. Dar dacă portocalul va da o ramură nouă, aceasta va rodi numai portocale, aşa cum a făcut la început."

Când a terminat, Bill s-a îndepărtat de microfon ca să dea mâna cu cei de lângă el. Un reprezentant al „Adunărilor lui Dumnezeu", care stătea chiar lângă microfon, a spus cu voce tare:

„Cred că fratele Branham nu a vrut să spună cu adevărat aceasta. Oare nu a spus Pavel că toţi suntem altoiţi în acelaşi pom?"

Când a auzit ce spune, Bill s-a întors spre el şi a zis:

„Eu trebuie şi vreau să spun aceasta, domnule, pentru că este „Aşa vorbeşte Domnul!" Pavel a spus că noi suntem ramuri de măslin sălbatic şi am fost altoiţi într-un măslin bun. (Romani 11.17-24). Dar măslina este tot măslină, ceea ce înseamnă că nu este acelaşi lucru cu exemplul dat, pentru că Dumnezeu vrea ca portocalul să rodească portocale, nu lămâi, mandarine sau grapefruit."

În clipa aceea, a apărut un tânăr care s-a dus să dea mâna cu Bill.

„Frate Branham", a spus el, „numele meu este Danny Henry şi vreau să-ţi spun că eu sunt de acord cu tine. Sper că ceea ce spun nu sună ca un sacrilegiu, dar predica ta ar putea fi capitolul 23 din Apocalipsa."

Bill i-a mulţumit omului pentru complimentul său, deşi se simţea puţin jenat pentru că Apocalipsa are numai 22 de capitole, iar Dumnezeu a poruncit să nu adăugăm şi să nu scoatem nimic din ea. Danny Henry era un tânăr arătos şi purta o haină de la costum, cămaşă albă şi cravată. El şi-a pus mâna pe umărul lui Bill şi i-a zis:

„Pot să mă rog pentru tine, frate Branham?"

„Desigur, fratele meu."

Danny a spus doar o frază sau două în engleză, după care a început să scoată nişte silabe ciudate. Pentru că era destul de aproape de microfon, toţi cei prezenţi în sală au putut să audă acea limbă melodioasă, care putea fi orice, numai engleză nu. Treizeci de secunde mai târziu, Danny Henry s-a oprit din vorbit şi a privit dezorientat în jur.

„Ce limbă a fost aceasta?" a întrebat cineva.

„Nu ştiu", a răspuns Danny.

„A vorbit într-o limbă necunoscută," a spus altcineva, dar atunci s-a ridicat o doamnă mai solidă, care stătea la o masă din apropiere şi a spus: „Nu este o limbă necunoscută, ci este franceză. Ştiu aceasta pentru că am fost născută în Lucerne, Elveţia şi franceza este limba mea natală. Mă numesc Annette Long şi acum locuiesc în Louisiana."

„Eu nu ştiu deloc franceză", a spus Danny Henry puţin agitat, „dar acelaşi lucru mi s-a întâmplat şi săptămâna trecută, la convenţia din Phoenix. Noi n-am fost învăţaţi despre aceste lucruri în biserica baptistă."

La altă masă era un bărbat care purta ochelari. El a zis: „Doamna are dreptate. Tânărul acesta a vorbit într-un dialect francez. Mă numesc John Wildrianne şi am fost născut în Liege, Belgia, ceea ce înseamnă că limba mea natală este tot franceza."

De undeva din spatele sălii, s-a apropiat un bărbat arătos, cu păr închis, care s-a prezentat ca fiind Victor LeDeaux, un francez care lucra ca translator francez la sediul Naţiunilor Unite din New York. El a spus că a înţeles perfect cuvintele spuse de tânăr.

„O clipă", a spus Bill, „înainte ca cineva să mai spună ceva, aş dori ca toţi cei care înţelegeţi franceza, să scrieţi această prorocie, apoi vom compara ce aţi scris fiecare."

Cineva a adus hârtie şi pixuri, iar cei trei s-au aşezat la masă şi au scris fiecare ce au auzit. Toate cele trei traduceri s-au potrivit perfect, chiar şi în privinţa punctuaţiei. Iată ce spunea acea prorocie:

„Pentru că ai ales calea îngustă, calea cea grea, cea pe care ai păşit, este alegerea ta. Tu ai făcut alegerea corectă şi exactă şi este calea Mea. Din cauza acestei alegeri de moment, te aşteaptă cerul. Ce alegere glorioasă ai făcut! Ea este cea care îţi va da şi va face să se împlinească extraordinara biruinţă în dragostea divină."

William Branham a petrecut cea mai mare parte a lunii aprilie 1961, în Illinois, unde a predicat timp de o săptămână în Bloomington, la Universitatea Wesleiană. Sâmbătă 22 aprilie, el a ajuns la Chicago, pentru a începe o campanie de vindecare prin credinţă, de o săptămână, sponsorizată de „Părtăşia Oamenilor de Afaceri ai Evangheliei Depline." După prima întâlnire, Bill s-a întors în camera sa de hotel, în jurul orei

1.00 dimineaţa. Afară era o furtună puternică ce se abătea asupra oraşului, iar cerul era luminat tot timpul de fulgere strălucitoare, urmate de tunete puternice. Bill şi-a deschis bagajul ca să-şi ia pijamaua, dar deodată a simţit că în cameră era o prezenţă supranaturală. Curând, la mijlocul camerei, în aer, a apărut o Lumină din care a păşit Îngerul Domnului.

Cu braţele încrucişate pe piept, Îngerul a spus: „Du-te şi stai la fereastră!”

Bill s-a dus la fereastră şi a privit afară. Pentru că sticla geamului era întunecoasă, părea o oglindă, aşa că Bill putea să vadă în acelaşi timp şi furtuna de afară şi reflectarea Îngerului.

„Asociaţia predicatorilor din Chicago ţi-a întins o cursă”, a spus Îngerul. „Ei te vor invita să vorbeşti la un mic dejun care va avea loc marţea viitoare, iar acolo te vor provoca să vorbeşti despre învăţătura ta referitoare la botez. Ei speră să te prindă cu garda jos şi să te facă de râs, dar nu te teme să mergi, pentru că Eu voi fi cu tine. Mâine dimineaţă, Henry Carlson te va duce la un mic dejun, la care va fi prezent şi Tommy Hicks. Vreau să le spui următorul lucru…”

Fereastra udată de ploaie, s-a aburit şi s-a lărgit în aşa fel încât a devenit un tunel spre o altă dimensiune; o dimensiune în care el putea vedea viitorul.

În dimineaţa următoare, Henry Carlson, preşedintele organizaţiei FGBMF din Chicago, l-a sunat şi l-a întrebat:

„Frate Branham, pot să te invit la micul dejun?”

„Da, frate Carlson. Oricum vreau să vorbesc cu fratele Tommy Hicks.”

„Dar nu ştiu dacă va fi şi fratele Hicks acolo.”

„O, va fi, pentru că Domnul mi-a arătat aceasta şi multe altele într-o vedenie pe care am avut-o în noaptea aceasta. O să-ţi povestesc în timpul dejunului.”

Când au ajuns la restaurant, Tommy Hicks era deja acolo. S-au aşezat la masa lui, iar după ce au comandat micul dejun, Carlson a spus:

„Frate Branham, marţea viitoare dimineaţa, te-am programat să vorbeşti la un mic dejun al „Asociaţiei predicatorilor din Chicago”, la care vor participa cel puţin 350 de predicatori. Cred că ar fi o ocazie ca să te cunoască mai bine.”

Bill a dat din cap, deoarece ştia totul despre acea întâlnire, şi a spus: „Da, sună într-adevăr ca o mare ocazie. Frate Hicks, n-ai vrea să vorbeşti tu în locul meu în dimineaţa aceea?”

Tommy Hicks aproape că s-a înecat, deoarece avea gura plină cu prăjitură:

„O, frate Branham, nu pot face aceasta!”

„De ce nu? Eu ţi-am făcut multe favoruri, şi în plus, tu eşti doctor în divinitate. Cum aş putea vorbi eu, cu cele şapte clase ale mele, în faţa acelor bărbaţi educaţi?”

Faţa lui Henry Carlson s-a înroşit:

„Ohhhh… frate Branham… ohh… fratele Hicks nu poate face aceasta…”

„De ce?” a insistat Bill. Şi pentru că ei nu spuneau nimic, a continuat: „Ştiţi bine de ce, dar nu vreţi să-mi spuneţi. Predicatorii aceia au pregătit pentru mine nişte întrebări capcană. Ei vor să mă încerce cu privire la învăţătura despre botezul în apă, sămânţa şarpelui şi poziţia pe care o am faţă de vorbirea în limbi, fiindcă nu sunt de acord că ea este dovada botezului cu Duhul Sfânt. Frate Carlson, pentru acest dejun ai închiriat o sală de hotel cu pereţi verzi, este adevărat?”

„Aşa este.”

„Nu vei primi sala aceea!”

„Dar am dat deja un avans pentru ea.”

„Nu mă interesează! Nu o vei primi! Aceasta este „Aşa vorbeşte Domnul!” Noi vom fi în altă parte, într-o sală cu pereţi maro. Eu voi sta la o masă din colţ. La dreapta mea va sta dr. Mead, iar la stânga va fi dr. Needle, urmat de un predicator bătrân şi de soţia lui.” Şi Bill a continuat să descrie unde va sta fiecare predicator şi soţiile lor.

„Doamne, ai milă,” a spus Tommy Hicks. Nu cred că voi mai merge vreodată acolo.”

„Ba da, vino. Tu L-ai văzut pe Dumnezeu în vindecare; acum Îl vei vedea în luptă.”

Ulterior, Carlson a fost anunţat că nu va mai primi sala, din cauză că a fost închiriată unei orchestre care avea deja făcută rezervarea, şi în consecinţă i s-a înapoiat avansul plătit, fiind nevoit să mute dejunul predicatorilor la restaurantul „Town & Country.

Când Bill a sosit acolo, nu a fost deloc surprins să vadă că sala avea pereţii maro, dar Henry Carlson a fost foarte surprins. După dejun, el a mers la microfon şi a spus:

„Domnilor, am plăcerea să vi-l prezint pe fratele Branham. S-ar putea să nu fiţi de acord cu învăţătura lui, dar am să vă spun ceva despre el: este

de neclintit în învăţătura lui. Acum trei zile, el mi-a spus tot ce se va întâmpla în dimineaţa aceasta, inclusiv locul unde staţi fiecare dintre voi. Acum, frate Branham, microfonul este al tău."

Bill a început citind din Fapte 26.13-19, unde Pavel a spus: „...n-am vrut să mă împotrivesc vedeniei cereşti." Apoi, politicos, dar sigur pe sine, a spus:

„Ştiu că m-aţi invitat în dimineaţa aceasta aici, ca să mă provocaţi cu privire la ceea ce învăţ. Foarte bine, haideţi să începem cu botezul în apă în Numele Domnului Isus Hristos. Aş vrea ca cineva dintre voi, să-mi arate în Biblie un singur loc unde scrie că cineva a fost botezat altfel decât în Numele lui Isus Hristos. Luaţi-vă Biblia, veniţi lângă mine şi contraziceţi-mă în orice am învăţat cu privire la botez."

În toată sala s-a aşternut o linişte deplină. Nu s-a auzit nici măcar zgomotul făcut de o furculiţă care atinge farfuria. Şi Bill a continuat:

„Dacă nu puteţi să îl contraziceţi, de ce nu îl primiţi? Sau măcar lăsaţi-mă în pace."

În ora următoare, Bill a explicat ceea ce crede cu privire la botezul în apă, începând cu natura lui Dumnezeu.

„Eu nu sunt cu „Numai Isus" şi nici trinitar, ci sunt creştin. Cuvântul „trinitate" nu există nicăieri în Biblie, de aceea cred că este un singur Dumnezeu descoperit oamenilor în trei slujbe: ca Tată, ca Fiu şi ca Duh Sfânt."

„În Vechiul Testament, Dumnezeu S-a arătat poporului Israel în Stâlpul de Foc, care era Logosul, Îngerul Legământului, Hristos, pentru că Isus a spus în Ioan 8.59: „Adevărat, adevărat vă spun că mai înainte ca să se nască Avraam, sunt Eu."

În timpul Legii, El era atât de Sfânt, încât oricine se atingea de muntele pe care a coborât şi i-a vorbit lui Moise, trebuia să moară. (Exod 19.12-23; Evrei 12.18-21). Dumnezeu voia să Se apropie din nou de creatura Lui, dar nu putea coborî în mijlocul oamenilor din cauza păcatului, iar sângele oilor şi al caprelor nu putea şterge păcatul, ci numai îl acoperea. (Evrei 9.6-9). Deci, acelaşi Dumnezeu care era în Stâlpul de Foc, S-a făcut trup omenesc, prin Fiul Său; a locuit într-un trup numit Domnul Isus Hristos.

Biblia spune: „Căci în El locuieşte trupeşte toată plinătatea dumnezeirii" şi: „Voi aveţi totul deplin în El, care este Capul oricărei domnii şi stăpâniri." (Coloseni 2.9-10), iar în 1 Timotei 3.16 scrie: „Şi, fără îndoială, mare este taina evlaviei... „Cel ce a fost arătat în trup a fost dovedit neprihănit în Duhul, a fost văzut de îngeri, a fost propovăduit printre Neamuri, a fost crezut în lume, a fost înălţat în slavă." Isus i-a spus lui Filip în Ioan 14.9: „Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl. Cum zici

dar: arată-ne pe Tatăl?” Biblia spune clar că „Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine.” (2 Corinteni 5.19).”

„Dumnezeu nu poate fi trei persoane, şi nici trei dumnezei. Nici Fiul nu poate să fie Tatăl. Înţelegeţi? Ambele păreri sunt greşite.

Isaia a spus: „De aceea, Domnul însuşi vă va da un semn: „Iată, fecioara va rămâne însărcinată, va naşte un Fiu şi-I va pune numele Emanuel.” (Isaia 7.14; Matei 1.23). Deci Mesia va fi Dumnezeu. Marele IaHVeH a umbrit o fecioară, aşa cum a spus profetul Isaia şi a creat în pântecele ei o celulă de sânge. Din acea celulă S-a format trupul lui Isus.Isus nu a fost nici evreu, nici dintre neamuri, ci era Dumnezeu. De aceea, noi suntem salvaţi prin Sângele lui Dumnezeu. În consecinţă, atunci când venim la altar, ne punem mâinile peste capul Lui, prin credinţă, simţim chinurile şi agonia prin care a trecut pentru noi la Calvar, mărturisim cât suntem de păcătoşi şi în acelaşi timp recunoaştem că El a murit în locul nostru. Atunci, Viaţa Lui vine asupra noastră. Biblia spune că viaţa este în sânge (Levitic 17.11; Ioan 6.53). Astfel, când Isus a murit şi celula de sânge a fost ruptă, nu a fost vărsat sângele unui om, ci sângele lui Dumnezeu, deci aceea era Viaţa lui Dumnezeu.

Când închinătorul îşi pune mâinile peste Fiul lui Dumnezeu, prin credinţă, şi îşi mărturiseşte păcatele, peste el nu vine viaţa unui om, ci Viaţa lui Dumnezeu care este Viaţa veşnică.

Cuvântul „ZOE” înseamnă „propria Viaţă a lui Dumnezeu.” El a spus că noi suntem fii şi fiice de Dumnezeu, pentru că ne va da „ZOE”, adică Viaţa veşnică.”

„Dumnezeu este Duh… El a putut să vină ca un bărbat matur, dar a venit ca un bebeluş. IaHVeH jucându-Se ca un copil; IaHVeH tâmplar – un muncitor. IaHVeH stând răstignit între cer şi pământ, plin de scuipaţi pe faţă, plin de răni pe tot trupul şi doborât de durere. IaHVeH murind pentru copiii Lui ca să ne poată răscumpăra. Nu altcineva, ci Dumnezeu însuşi în slujba de Fiu. Apoi a devenit IaHVeH în noi, iar noi suntem parte din El. În ziua de Rusalii, Stâlpul de Foc S-a împărţit pe Sine însuşi în Biserica Sa. (Fapte 2.1-4). Isus a spus în Ioan 14.20: „În ziua aceea, veţi cunoaşte că Eu sunt în Tatăl Meu, că voi sunteţi în Mine şi că Eu sunt în voi.”

Acum puteţi înţelege cum este cu „Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt”? Dumnezeu manifestându-Se… În Vechiul Testament, Dumnezeu IaHVeH nu putea să Se apropie de om din pricina propriei Sale Legi a sfinţeniei. Mai târziu însă, El a devenit păcat pentru noi şi a plătit preţul împăcării, ca să poată locui în noi.

Dumnezeu deasupra oamenilor;

Dumnezeu cu noi;

Dumnezeu în noi.

Nu trei dumnezei, ci Unul singur. Profesorii înnebunesc încercând să înţeleagă cum vine aceasta, dar adevărul este că această taină nu poate fi înţeleasă cu mintea, ci este nevoie de o DESCOPERIRE! Trebuie să primiţi o descoperire."

„Acum haideţi să privim botezul în apă. În Matei 28.19, Isus a spus: „Duceţi-vă şi faceţi ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh." Zece zile mai târziu, Petru, plin de Duhul Sfânt, a spus: „Pocăiţi-vă şi fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos..." Este aceasta o contradicţie? Nu cred că este. Dacă observaţi, în Matei 16, Isus i-a întrebat pe ucenicii Săi, cine zic ei să este El. Şi Petru I-a răspuns: „Tu eşti Hristosul, Fiul Dumnezeului celui Viu!"

Isus a luat din nou cuvântul şi i-a zis: „Ferice de tine, Simone, fiul lui Iona; fiindcă nu carnea şi sângele ţi-a descoperit lucrul acesta, ci Tatăl Meu care este în ceruri.

... pe această piatră (Care „piatră"? „Descoperirea") voi zidi Biserica Mea, şi porţile Locuinţei morţilor nu o vor birui."

Petru a fost prezent atunci când Domnul a dat porunca din Matei 28.19: „Duceţi-vă şi faceţi ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh", iar zece zile mai târziu, a făcut exact ce a poruncit Isus. El avea descoperirea lui Dumnezeu; avea cheile Împărăţiei şi ştia că „Tatăl" nu este un nume, „Fiul" nu este un nume şi „Duhul Sfânt" nu este un nume; acestea sunt titluri, calităţi, atribute care arată ce este El; arată că El este Tată, că El este Fiu şi că este Duh. Şi Isus a spus: „...Botezaţi-i în N-U-M-E-L-E (singular) Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh", acest Nume fiind „Domnul Isus Hristos."

„Deci, atunci când botez, eu recunosc atât titlurile cât şi Numele Lui, şi spun: „Părinte, Tu ne-ai însărcinat să mergem în toată lumea şi să facem ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui şi al Fiului şi al Duhului Sfânt, de aceea, o botez pe această persoană în Numele Domnului Isus Hristos. În felul acesta, împlinesc porunca Lui şi primesc dreptul să intru în părtăşie cu voi toţi."

În concluzie, eu cred că Dumnezeu, Tatăl nostru, a umbrit o fecioară numită Maria şi a creat în ea o celulă de sânge. Aşa S-a născut Isus Hristos care este Fiul lui Dumnezeu, Cortul în care Dumnezeu S-a ascuns pe Sine şi S-a descoperit printre noi: „Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine." (2 Corinteni 5.19). Eu cred că această celulă de sânge a fost ruptă pe Calvar, pentru iertarea păcatelor noastre, iar Duhul a ieşit din El şi a venit înapoi peste Biserică, deoarece Hristosul, Duhul Sfânt, este acum în noi prin botezul Duhului.

Hristosul, Duhul Sfânt S-a împărţit pe Sine dându-ne fiecăruia Viaţa Sa, astfel încât să putem deveni Biserica lui Dumnezeu."

În toamna anului 1959, William Branham a primit o scrisoare de la reverendul Ed Byskal din Dawson Creek, Canada, care se oferea să-l ducă la vânătoare în nordul Columbiei Britanice. Optsprezece luni mai târziu, Billy Paul Branham i-a scris lui Ed Byskal, că tatăl său ar dori să ia o vacanţă, sugerându-i în acelaşi timp să aranjeze o campanie scurtă de vindecare prin credinţă în Grand Prairie, Alberta şi una similară în Dawson Creek, Columbia Britanică, cândva în primăvara anului 1961. După aceea, vor putea merge să vâneze pe unde va dori reverendul Byskal să-i conducă.

Dawson Creek şi Grand Prairie sunt două oraşe mici situate la 500 de mile nord de graniţa dintre Statele Unite şi Canada şi la 75 de mile depărtare de fiecare parte a liniei de demarcaţie dintre Alberta şi Columbia Britanică. (Aceste oraşe sunt aşezate în partea vestică a preriei canadiene, nu departe de marginea estică a Munţilor Stâncoşi). În 14 mai 1961, Bill şi Billy Paul au condus spre Grand Prairie, iar acolo s-au cazat la un motel cu două etaje, după care l-au sunat pe reverendul Byskal ca să-l anunţe de sosirea lor. Curând, Bill a auzit o bătaie la uşă.

Bărbatul care a intrat, arăta foarte tânăr, era slab pentru înălţimea lui, avea părul gros şi închis la culoare, iar pe faţă avea un zâmbet larg.

Billy Paul l-a prezentat scurt: „Tată, acesta este fratele Byskal.”

Bill stătea pe marginea patului, iar când a auzit prezentarea făcută de fiul său, a ridicat degetul arătător de la mâna dreaptă în sus şi a zis: „Tu eşti fratele Byskal? Mă aşteptam să întâlnesc un bărbat de 50 de ani, dar tu eşti un copil.”

„Păi, am 27 de ani”, a răspuns Byskal roşind.

În ciuda faptului că Ed Byskal era tânăr, era un vânător experimentat şi un meşter în lemn. El a crescut în nordul Columbiei Britanice şi şi-a petrecut cea mai mare parte a copilăriei explorând pădurile din jur. Timp de câţiva ani, a fost misionar printre indieni, după care, timp de trei ani şi jumătate a lucrat ca păstor al unei mici biserici penticostale din Dawson Creek. Unul din membrii adunării lui, Harvey „Bud” Southwick, tocmai devenise ghid autorizat pentru o mare parte a pădurii, care avea aproape 400 de mile la nord de Dawson Creek. Acolo plănuia Ed Byskal să-l ducă pe Bill după încheierea adunărilor din Grand Prairie şi Dawson Creek.

Vineri, 19 mai 1961, Bill şi-a început campania de trei zile în Dawson Creek, predicând în clădirea Bisericii Unite, care putea să primească în jur de câteva sute de oameni. În noaptea aceea, în rândul de rugăciune a venit o femeie în vârstă. Bill a vorbit cu ea timp de câteva minute, aşa cum a vorbit Isus cu samariteanca la fântâna lui Iacov. Când a venit vedenia, el a spus: „Tu nu eşti aici pentru tine, ci te rogi pentru un bărbat care este umbrit de moarte. El nu locuieşte în oraşul acesta, ci în nord, într-un oraş numit Fort St. John.” Cu ochii măriţi de uimire, femeia a

mărturisit că totul era întocmai cum i s-a spus, iar Bill a adăugat: „Du-te în drumul tău şi crede!”

Sâmbătă seara, Bill a trecut repede de la predică la serviciul de rugăciune pentru bolnavi, dar în noaptea aceea nu a mai chemat rândul de rugăciune. Când au început să vină vedeniile, el trecea pur şi simplu de la o persoană la alta, spunând fiecăreia pentru ce se ruga şi ce nevoi avea: una, două, trei, patru, iar când a venit a cincea persoană, a spus: „În partea dreaptă stă o femeie. Puteţi vedea Lumina de deasupra ei? Ea are artrită şi o tumoare pe sân. Se numeşte Agnes şi este din Fort St. John. Nu te cunosc, nu te-am văzut în viaţa mea, dar dacă ceea ce ţi-am spus este adevărat, aş vrea să te ridici.” Agnes s-a ridicat, iar Bill i-a spus: „Vei primi ceea ce ceri.”

După încă două vedenii, Bill i-a îndemnat pe toţi cei bolnavi să accepte vindecarea în Numele lui Isus Hristos şi să-L laude. Sala răsuna de versurile cântate de sutele de oameni prezenţi:

Eu Îl iubesc, eu Îl iubesc,

Pentru că El m-a iubit întâi

Şi a răscumpărat salvarea mea

Pe lemnul Calvarului.”

Deodată, Bill a avut o altă vedenie, iar glasul lui a răsunat peste vocile care cântau: „Care este problema ta, soldatule? Tu nu te vei sinucide!” Audienţa a încetat să mai cânte şi toţi ascultau curioşi, iar Bill a continuat: „Diavolul te minte, băiete! Tu ai doar o nelinişte, dar dacă îl crezi şi persişti în această stare, vei înnebuni. Îţi poruncesc în Numele lui Isus să nu-l mai asculţi pe diavol şi să-L accepţi pe Isus Hristos ca Vindecătorul tău. Fă aceasta, şi te vei întoarce un bărbat adevărat.”

Bill nu a identificat persoana pentru care fusese descoperirea, iar când a ieşit din vedenie, a condus adunarea în câteva cântări, după care a încheiat serviciul. Clarificarea enigmei urma să vină în mod neaşteptat, două zile mai târziu.

Autostrada Alaska începe în Dawson Creek şi merge spre Fairbanks, Alaska, prin 1500 de mile de pustietate. A fost construită în timpul celui de-al doilea Război Mondial, ca rută suplimentară pentru soldaţi. Deşi este numită „Autostrada Alaska”, cea mai mare parte din ea este în Columbia Britanică.

Luni dimineaţa, la ora 5.00 fix, Ed Byskal, Chris Berg, Bill şi Billy Paul Branham, s-au îndreptat spre nord-vest, pe Autostrada Alaska, pentru a merge la vânătoare, având de parcurs cam 400 de mile până la destinaţie.

Au condus cam 40 de mile şi se apropiau de un orăşel mic numit Fort St. John, când Bill a zis:

„Vineri noaptea, în rândul de rugăciune a fost o femeie care se ruga pentru un bărbat din Fort St. John.”

„Frate Branham”, a intervenit Ed Byskal, „femeia aceea este prietenă cu părinţii mei şi se numeşte Klunt.”

Mai aveau de făcut cam un sfert de milă până în Fort St. John, când Bill a arătat o casă mare albă, situată pe partea dreaptă şi a zis: „Bărbatul pentru care se roagă ea, locuieşte în casa aceea.” Ed Byskal a rămas foarte surprins de cuvintele lui Bill, dar nu a putut spune nimic pentru că nu ştia. Totuşi, pentru că avusese ocazia să vadă desăvârşirea descoperirilor avute de Bill în Grand Prairie şi Dawson Creek, nu se îndoia deloc de cele spuse de el. În plus, îi era foarte uşor să verifice mai târziu.

La prânz, s-au oprit să mănânce în Fort Nelson, un oraş mic din mijlocul pustietăţii. Au intrat în cofetăria unui hotel, iar în timp ce aşteptau să le se servească supa, au observat un Ford 1938 care a parcat în faţa cofetăriei. Din el au coborât doi bărbaţi: unul înalt şi tânăr, cu păr închis la culoare, iar celălalt, mai scund şi în vârstă, cu părul de culoarea nisipului. Au intrat în cofetărie, iar bărbatul mai în vârstă a privit în jur căutând o masă liberă. Când l-a văzut pe Bill, bărbatul a zâmbit, iar după ce tânărul s-a aşezat la o masă de lângă uşă, a venit la masa lui, a întins mâna spre el şi a spus emoţionat: „Bună ziua, frate Branham.”

Bill i-a strâns mâna şi l-a întrebat: „Te cunosc de undeva?”

„Nu, dar eu te cunosc pe tine, pentru că am fost la adunările din Dawson Creek. Îţi mai aminteşti noaptea când ai vorbit despre un soldat?”

Încurcat, Bill a privit peste masă la Byskal şi l-a întrebat:

„Frate Ed, tu îţi aminteşti?”

„Da,” a răspuns el. „Ai spus: „Să nu te sinucizi soldatule, fiindcă cel ce te îndeamnă să faci aceasta este diavolul!”

„Aşa este”, a întărit şi bărbatul cu părul de culoarea nisipului, după care a arătat cu degetul peste umăr şi a spus: „Acela este soldatul despre care ai vorbit. În ultimele paisprezece luni a încercat să se sinucidă de trei ori, iar medicii nu-şi dau seama care este cauza. Mi l-au încredinţat mie să am grijă de el şi am condus din Fairbanks ca să-l aduc la adunările tale, dar nu a reuşit nicicum să ajungă în rândul de rugăciune. Frate Branham, n-ai vrea să te rogi pentru el acum?”

„Sigur că vreau”, a răspuns Bill, tocmai când chelneriţa aducea mâncarea. „Poate aşteptaţi până mâncăm.”

„Sigur că da, pentru că trebuie să mâncăm şi noi.” După ce a spus aceste cuvinte, bărbatul s-a întors la masa unde era tânărul şi au comandat mâncarea.

Când au terminat toţi de mâncat, soldatul l-a urmat pe Bill afară şi s-au plimbat puţin în împrejurimile hotelului. Bill a vorbit cu el puţin, ca să intre în legătură cu duhul lui şi i-a zis: „Fiule, să-ţi aminteşti întotdeauna că Isus Hristos a murit ca să te scape de păcatele tale.” Soldatul părea dornic să-l asculte, dar în acelaşi timp era şi tulburat. Curând Bill a simţit prezenţa Îngerului Domnului la dreapta sa, aşa că şi-a luat pălăria ponosită de cow-boy de pe cap şi a ţinut-o în mână, iar vedenia care a venit imediat după aceea, a clarificat care era problema acelui soldat tânăr.

„Băiete, văd că ai o soţie creştină iubitoare şi doi copii mici”, a spus Bill, dar ai primit această boală mintală complexă din cauză că ai întreţinut relaţii sexuale cu alţi bărbaţi tineri.” În clipa aceea, faţa soldatului s-a luminat de bucurie, a ridicat mâna de trei ori spre cer şi a strigat: „Sunt liber! Sunt liber! Sunt liber!” După ce s-a despărţit de Bill, el i-a spus celuilalt bărbat: „În toată lumea, numai soţia mea ştie tot ce mi-a spus omul acesta; iar în clipa când el mi-a spus care este secretul meu, am fost eliberat pe deplin de toate păcatele mele.”

Mai târziu, tot în ziua aceea, au ajuns la campingul de lângă Lacul Muncho, unde aveau rezervate camere şi unde erau aşteptaţi de Bud Southwick. Bud avea 40 de ani. Înainte de anul 1961, Bud a fost crescător de vite lângă Dawson Creek, unde şi-a şi dăruit viaţa lui Hristos, după ce a ascultat o predică a lui Ed Byskal. De curând, guvernul canadian îi acordase autorizaţia de ghid de vânătoare pentru o mare parte din pădurile situate în Columbia Britanică. Astfel, el, soţia sa şi cei cinci fii ai lor, locuiau într-o baracă din lemn, în care locuiseră muncitorii care au construit autostrada, iar Bill era primul său client.

În noaptea aceea, Ed Byskal a povestit o mulţime de descoperiri şi minuni la care fusese martor în Grand Prairie şi Dawson Creek. Când le-a povestit despre doamna Klunt, care s-a rugat pentru un bărbat bolnav de cancer, ce locuia într-o casă albă, la ferma situată la un sfert de milă, sud de Fort St. John, Bud Southwick a spus: „Îl cunosc de ani de zile pe bărbatul care locuieşte în casa aceea. Se numeşte Ed Thomson şi este pe moarte din pricina cancerului.”

După ce l-a ascultat pe Ed Byskal povestind vreo oră despre cele întâmplate în adunări, Bud l-a întrebat pe Bill dacă ar putea avea o vedenie care să-l ajute pe fratele lui mai mic, fiindcă era atât de grav bolnav de epilepsie, încât avea 3-4 crize convulsive pe zi. Atunci Bill i-a explicat că el nu poate să aibă o vedenie când vrea, ci Dumnezeu le trimite după voia Sa suverană, dar i-a promis că se va ruga pentru cauza lui.

În dimineaţa următoare, cei şase bărbaţi şi-au pregătit caii şi au călărit în sălbăticie: Bud Southwick, fiul său, Blaine, Ed Byskal, Chris Berg, Bill şi Billy Paul. Între ei aveau 16 cai cu calabalâcuri. La început, cărarea a fost uscată şi uşor de urmat. Au călărit prin văi pline cu arbori Aspen şi de-a lungul pantelor acoperite cu pini Ponderosa şi brazi. Deşi aceste regiuni joase erau acoperite cu flori de primăvară, pe vârfurile mai înalte ale munţilor se vedea zăpadă. Acolo mergeau ei să vâneze: în „ţara de sus”. Din nefericire, timp de trei zile a bătut vântul Chinook, un vânt cald care a topit rapid zăpezile de pe pantele înalte şi a făcut să crească râurile de jos, încât au devenit de netrecut. Dezamăgit, Bill a fost de acord cu Bud să se întoarcă din drum.

Râurile au crescut şi au inundat porţiuni mari de cărare formând bălţi pline cu noroi. Într-o astfel de baltă s-a împotmolit curând unul dintre caii care duceau bagajele. Bill a descălecat repede de pe calul său, a păşit în noroi, a tăiat încărcătura de pe spatele calului şi i-a legat o frânghie în jurul gâtului. Celălalt capăt al frânghiei l-a legat de hamul calului său, apoi l-a îndemnat să meargă înainte pentru a scoate calul împotmolit. După ce l-a scos, Bill şi-a şters noroiul de pe el, cât a putut de bine, apoi a pus bagajele înapoi pe calul scos din baltă şi pe când se pregătea să încalece, a văzut un om care venea spre el prin aer. Trăgând de frâul calului, Bill s-a lăsat puţin pe spate în timp ce privea acel om. L-a văzut cum se prăbuşeşte în convulsii, lovind şi distrugând în jur. Când convulsiile au încetat, Bill a văzut un cuptor cu lemne care ardeau şi o cămaşă în flăcări. Alte câteva detalii au adus o imagine completă a vedeniei, după care totul a dispărut şi se uita din nou la pinii care străjuiau de-o parte şi de alta cărarea plină de noroi.

Conducându-şi calul înainte, Bill a galopat pe lângă cărare, depăşind toţi ceilalţi cai şi l-a ajuns pe Bud Southwick. Aerul era călduţ şi purta miresme de pământ umed, tufe de afine roşii, conuri de conifere şi transpiraţie de cal. În timp ce călărea alături de Bud, Bill i-a zis:

„Bud, tocmai am aflat că fratele tău are în jur de 30 de ani şi 1.80 m înălţime. Are epilepsie de la vârsta de 3 ani şi i s-a transmis ereditar de la bunicul vostru.”

„Aşa este, frate Bill. Ai avut o vedenie?”

„Da, Bud, şi am şi pe „Aşa vorbeşte Domnul” pentru tine. Spune-i fratelui tău să vină aici la cabană. Primul lucru care se va întâmpla când vine, este că va avea o criză convulsivă, dar tu să iei cămaşa pe care o poartă pe el, s-o arunci în foc şi să spui: „Fac aceasta în Numele lui Isus Hristos!” Cât timp va crede, nu va mai avea nici o criză convulsivă. Tu mă crezi îndeajuns încât să faci lucrul acesta?”

„Da, aşa voi face.”

Şi-au pregătit tabăra din seara aceea, în jurul orei 9.00. Afară era ziuă, pentru că la latitudinea aceea, soarele nu apune niciodată în luna mai. În

jurul orei 11.00 noaptea, se întunecă doar puţin, cam o oră, timp în care soarele face un ocol în jurul orizontului şi răsare din nou. După ce au cinat, Bill l-a întrebat pe Ed dacă vrea să facă o plimbare împreună, apoi şi-au luat armele, pentru cazul în care ar vedea vreun iepure sau potârnichi, şi au plecat.

Încă de la începutul călătoriei, El Byskal spera să aibă şansa de a rămâne singur cu Bill, ca să-l întrebe trei lucruri referitoare la învăţătură. Acum avea ocazia, dar nu ştia cum să abordeze subiectul. Când avea 14 ani, el a stat în rândul din faţă la una din adunările lui Bill şi a văzut cum s-au săvârşit o mulţime de minuni, inclusiv cum au fost îndreptaţi ochii încrucişaţi ai unei fetiţe. De atunci, Ed a respectat slujba lui Bill şi i-a urmărit ascensiunea citind diferite ziare creştine care scriau despre el. Dar în ultima vreme a fost tulburat de diferite zvonuri care spuneau că Bill învaţă lucruri nebiblice. Ed nu înţelegea cum era posibil ca Dumnezeu să-l binecuvânteze pe William Branham atât de puternic în slujba de vindecare prin credinţă şi să permită în acelaşi timp îndepărtarea lui de învăţătura adevărată. Cei doi se plimbau de-a lungul cărării, bucurându-se de peisaj şi de zgomotele pădurii, şi vorbind despre o mulţime de lucruri. După o vreme, s-au aşezat pe un trunchi de copac să se odihnească, iar Bill i-a zis:

„Frate Ed, astăzi după-amiază El a venit la mine în timp ce eram pe cărare şi încălecam. Tu ai trei întrebări pe care doreşti să mi le pui. Prima dintre ele se referă la botezul în apă în Numele Domnului Isus Hristos; a doua se referă la dumnezeire, iar cea de-a treia este în legătură cu sămânţa şarpelui.”

Ed Byskal a fost atât de şocat de cele auzite, încât aproape că a căzut de pe trunchiul pe care stătea. Avea sentimentul că stă în faţa judecăţii lui Dumnezeu şi că nu putea ascunde nimic de El.

„Este adevărat, frate Branham. Voiam să-ţi pun de multă vreme aceste întrebări.”

După ce a răspuns la primele două întrebări şi Ed s-a declarat mulţumit de răspunsuri, discuţia s-a îndreptat spre cea de-a treia întrebare: „Frate Branham, cum poţi afirma că de fapt Cain nu a fost fiul lui Adam, când Geneza 4.1 spune clar că „Adam s-a împreunat cu nevasta sa Eva; ea a rămas însărcinată şi a născut pe Cain. Şi a zis: „Am căpătat un om cu ajutorul Domnului!”?

Frate Ed, acesta este adevărul, pentru că toată viaţa vine de la Domnul, dar trebuie să citeşti şi versetul următor: „A mai născut şi pe fratele său Abel…” Cain şi Abel erau gemeni. Ei aveau aceeaşi mamă, dar nu şi acelaşi tată. Biblia a avut grijă să spună că Adam şi-a cunoscut soţia o dată, dar cu toate acestea au fost născuţi doi copii. Aminteşte-ţi că la început şarpele nu a fost o reptilă, ci era o fiară. Mai mult, era atât de apropiat omului, încât putea să vorbească, iar sămânţa lui putea să se amestece cu sămânţa omului. După ce Adam şi Eva au păcătuit,

Dumnezeu l-a schimbat pe şarpe într-o reptilă. Astfel, în Geneza 3.15, Dumnezeu i-a zis şarpelui: „Vrăjmăşie voi pune între tine şi femeie, între sămânţa ta şi sămânţa ei…” Uită-te cum l-a urât Cain pe Abel. Tot ce trebuie să faci este să te uiţi la numele lor şi vei vedea care dintre ei a fost sămânţa lui Adam şi care a fost sămânţa şarpelui.

Deci, la început, şarpele şi-a amestecat genele cu rasa umană, ceea ce a adus în omenire natura lui animalică. De aceea este nevoie să fim născuţi din nou din Duhul lui Dumnezeu. Astfel, când devenim creştini, Dumnezeu ne dă o natură nouă, pentru că natura noastră veche este amestecată. (Romani 6.6; 2 Corinteni 5.16; Efeseni 4.22; Coloseni 3.10). Frate Ed, aceste lucruri vin prin Duhul lui Dumnezeu. Tu fii sincer şi roagă-te pentru problema aceasta, iar El ţi-o va descoperi.”

Au ajuns la cabana lui Bud Southwick după-amiaza târziu, iar în dimineaţa următoare şi-au împachetat bagajele şi au pornit spre sud. Bud i-a însoţit până la Fort St. John, apoi şi-a luat fratele şi s-au întors împreună la cabana lui.

În dimineaţa următoare, în timp ce Bud era plecat să dea mâncare la cai, fratele lui a intrat într-o criză şi a distrus totul în jurul lui. Primul instinct pe care l-a simţit Lela Southwick a fost să sară pe fereastra cea mai apropiată, dar şi-a amintit ce-i spusese Bill soţului ei. Şi deşi era o femeie mică de statură, l-a prins pe cumnatul ei de cămaşă şi a tras de ea până i-au puşcat nasturii; iar când în sfârşit a reuşit s-o tragă de pe el, a aruncat-o în foc, spunând: „Fac aceasta în Numele lui Isus Hristos!” Criza a încetat imediat, iar după câteva minute s-a ridicat în picioare şi a început să vorbească cu ea pe deplin sănătos.

Capitolul 84

Împlinirea vedeniilor din sălbăticie

– 1961 –

Bill s-a întors la Jeffersonville în jurul datei de 1 iunie 1961. În mod normal, ieşirile în sălbăticie îl împrospătau, dar după expediţia de vânătoare din nordul Columbiei Britanice, de la sfârşitul primăverii, s-a întors acasă cu o depresie severă cauzată de problemele din ultima vreme.

După ce a vorbit la „Asociaţia predicatorilor din Chicago”, audienţa a fost cuprinsă de un duh de smerenie şi iubire, şi şaptezeci de predicatori, i-au spus lui Bill că vor merge la Jeffersonville ca să fie botezaţi în Numele lui Isus Hristos. Trecuse însă mai mult de o lună de atunci, dar nici măcar un predicator nu a venit să fie botezat şi nici nu l-au sunat să-i spună motivul, ceea ce-l făcea să înţeleagă că şi-au schimbat părerea.

Însă „Asociaţia predicatorilor din Chicago” a cauzat doar o parte din descurajarea lui, mult mai grave fiind şoaptele confuze care spuneau că el

ar fi Isus Hristos. Prima dată a auzit acest lucru cu un an în urmă, când era la pescuit cu nişte prieteni creştini. Atunci ei l-au întrebat dacă el este aşteptatul Hristos, Mesia. Desigur, Bill i-a avertizat imediat că pot să-i ruineze slujba dacă răspândesc asemenea zvonuri şi a sperat că totul este clar şi vor înceta cu aceste poveşti, dar zvonurile spuneau că sunt oameni care continuă să creadă aceasta.

El s-a rugat pentru acest lucru, iar Domnul l-a călăuzit la textul din Luca 3.15: „Fiindcă norodul era în aşteptare şi toţi se gândeau în inimile lor cu privire la Ioan, dacă nu cumva este el Hristosul…" Bill a văzut că situaţia lui era asemănătoare cu a lui Ioan, dar zvonurile îl deranjau pentru că nu ştia cum să oprească răspândirea unei asemenea erezii.

Într-o noapte, când Bill era la Dawson Creek şi vorbea cu câţiva oameni, după încheierea serviciului, a venit la el un bărbat şi i-a spus că vrea să-şi mărturisească păcatele. Pentru că Bill nu înţelegea ce voia, bărbatul şi-a scos portmoneul şi i-a arătat o carte de vizită pe care scria: „William Branham este Domnul meu." Uimit, el l-a întrebat pe om dacă este sigur că nu-i o glumă. Acest incident l-a supărat atât de tare încât a tremurat timp de câteva zile. Se gândea cât ar fi de tragic dacă, după ce şi-a petrecut toată viaţa lucrând pentru onoarea şi gloria lui Isus Hristos, ar sfârşi ca antihrist. Gândul unei asemenea oribile posibilităţi i se părea insuportabil. N-ar fi mai bine să moară chiar acum, decât să lase timp să se răspândească o asemenea erezie? Când a ajuns la cabana lui Bud Southwick, s-a gândit să-şi pregătească un „accident de vânătoare", dar când şi-a amintit că fiul său are numai şase ani, s-a răzgândit.

Acum era acasă, însă frământarea din el era tot mai mare. Apoi a aflat că doi oameni care veneau la Tabernacolul Branham spuneau acelaşi lucru despre el, ca bărbatul acela dezorientat din Dawson Creek. Imaginaţi-vă! Doi oameni din propria sa adunare credeau că el era Hristos. Cum era posibil aşa ceva? Desigur, ei l-au auzit predicând despre faptul că toată plinătatea dumnezeirii a locuit trupeşte în Isus Hristos, dar acum, îl confundau pe mesager cu mesajul, sau mai bine zis, spuneau că un fiu al omului este chiar Fiul omului. Aceste lucruri i-au sfâşiat inima mai adânc decât putea să îndure, aşa că a decis să ia o hotărâre dramatică, chiar dacă aceasta însemna să renunţe pentru totdeauna la însărcinarea primită. Şi-a închis biroul, şi-a pus casa în vânzare şi şi-a anulat toate angajamentele făcute pentru tot restul anului, după care i-a rugat pe toţi să stea deoparte şi să-l lase în pace.

Toată săptămâna următoare a plâns şi a tremurat din pricina nervilor, fiind într-o asemenea frământare încât se gândea că-şi va pierde minţile. Singura consolare i-a venit vineri 9 iunie 1961, când Dumnezeu i-a arătat o vedenie, în care i-a văzut pe cei doi oameni din biserica lui, stând pe marginea unei bălţi şi jucându-se cu un şarpe de culoare negru cu galben. Bill s-a apropiat de ei şi i-a avertizat că şarpele era veninos, dar în clipa aceea, şarpele acela mic a sărit şi l-a muşcat de picior. Bill s-a dat repede înapoi ca să se poată uita la muşcătură. Când şi-a privit piciorul, a văzut că rana făcută de cei doi colţi ai şarpelui, sângera, şi că era lângă o rană

asemănătoare cu aceea, dar mai veche. La început s-a îngrijorat, dar după aceea a observat că sângele său era atât de gros încât veninul şarpelui nu îl putea afecta deloc. Luându-şi arma de vânătoare, Bill a tras în şarpe, dar l-a împuşcat pe la mijloc. În timp ce se zvârcolea puternic, el a încercat să-i ţintească micuţul cap, ca să-l ucidă, dar atunci unul dintre cei doi oameni, i-a zis:

„Nu folosi arma, ia băţul acela!”

Dar în timpul cât s-a întors să ia băţul, şarpele s-a strecurat în apă şi a dispărut în stufăriş. Atunci Bill a spus: „Cred că aceşti fraţi vor înţelege acum cât de periculos a fost şarpele acela. Dar nu poate face mai mult rău din moment ce este rănit mortal.”

În duminica următoare, a povestit vedenia în adunarea sa, apoi a spus: „Întotdeauna am dorit să fiu un slujitor adevărat al lui Isus Hristos, Domnul şi Mântuitorul meu; şi chiar dacă am făcut greşeli, în sufletul meu Îl iubesc. Întotdeauna am dorit ca slujba mea să fie curată, dar acum sunt nevoit să renunţ la ea din pricina unei erezii care s-a ridicat printre voi. Unii dintre voi, m-au luat din locul meu de frate şi slujitor şi mă numesc Isus Hristos, fără să-şi dea seama că prin aceasta fac din mine un antihrist. Am primit scrisori şi telefoane din diferite locuri şi am fost întrebat dacă sunt Hristos. Fraţilor, aceasta este o minciună oribilă, penibilă şi satanică inventată de diavolul. Eu sunt fratele vostru!”

„Nădejdea mea este că această erezie a primit astăzi o rană de moarte şi va muri repede, ca să mă pot întoarce la slujba mea. Până atunci, vă cer tuturor să vă rugaţi pentru mine. Dacă aţi crezut vreodată că sunt un slujitor al lui Hristos, amintiţi-vă ce vă spun acum: „Aşa vorbeşte Domnul: „Părerea aceea este falsă!” Este greşită! Eu nu sunt El, ci sunt un om, sunt fratele vostru.”

Luni dimineaţa, cei doi bărbaţi au mers acasă la fratele Branham şi i-au cerut iertare. El s-a simţit eliberat şi oarecum mângâiat, aşa că şi-a redeschis biroul şi şi-a scos casa din vânzare. Dar nu şi-a reprogramat adunările, ci a preferat să aştepte să vadă cum îl va călăuzi Domnul.

Câteva săptămâni mai târziu, Dumnezeu i-a arătat o vedenie în care s-a văzut stând pe un munte mare, deasupra etajului brazilor şi privind o panoramă cu văi adânci şi piscuri înalte. Undeva, pe o pantă din argilă albă, el a văzut un animal mare, care semăna cu un cerb. Sigur nu era un elan, pentru că elanii au coarne late, ci semăna mai degrabă cu un cerb elk sau cu un caribu, exceptând faptul că avea culoarea maro-ciocolatie, pe când toţi caribu pe care-i văzuse până atunci erau de culoare gri. Şi coarnele acestui animal erau ciudate. Astfel, coarnele de elk au mai multe ramuri care pornesc chiar de la baza craniului şi se ramifică în mai multe rămurele ascuţite, pe când coarnele de ren şi de caribu au mai puţine ramuri şi sunt lăţite la extremităţi. Animalul din vedenie avea coarnele asemănătoare cu ale unul cerb elk, fiind în acelaşi timp ramificate cum sunt coarnele de caribu. Bill nu mai văzuse niciodată un asemenea

animal, dar în vedenia primită, el l-a împuşcat de la o distanţă mică. Apoi s-a uitat cu binoclul spre etajul de copaci de sub el şi a văzut un bărbat îmbrăcat cu o cămaşă cu carouri verzi şi bej, dar era prea departe ca să-şi poată da seama cine era.

În timp ce cobora în vale, la marginea drumului a văzut un urs grizzly mare, cu blana argintie. Ursul l-a atacat, dar el l-a împuşcat drept în inimă cu o armă de vânătoare de calibru mic, după care vedenia s-a întors la animalul cu coarne ciudate. Bill a văzut o panglică lungă de oţel, pentru măsurat, care a fost întinsă de-a lungul unuia dintre coarne, de la baza craniului, pe lângă ramura principală până la vârful celei mai îndepărtate rămurele, iar două mâini mici încercau să ţină panglica în poziţie ca să se vadă lungimea. În timp ce vedenia dispărea, l-a auzit pe Îngerul Domnului spunând: „Coarnele cerbului vor avea 42 de inci (106 cm), iar ursul va fi lung de 9 picioare (3 metri).”

O săptămână mai târziu, Bill a fost sunat de Miner Arganbright, care l-a întrebat dacă nu vrea să meargă cu el în Alaska, în luna august, ca să-l ajute să organizeze două campanii pentru „Asociaţia Oamenilor de Afaceri ai Evangheliei depline”, una la Fairbanks, iar cealaltă la Anchorage. Arganbright a spus că va suporta el toate cheltuielile de călătorie ale lui Bill şi s-a oferit să-l ducă şi la o vânătoare de urşi grizzly, după ce terminau ce aveau de făcut. Cu gândul la ultima vedenie avută, Bill a văzut o ocazie perfectă în această invitaţie, dar când s-a rugat pentru aceasta, s-a simţit mustrat. Două zile mai târziu, l-a sunat pe Miner Arganbright şi i-a spus că Duhul Sfânt nu îl lasă să-l însoţească, cel puţin de data aceasta.

În vara aceea, Bill a ţinut trei predici despre întâlnirea lui Daniel cu Îngerul Gavril, acest lucru fiind scris în Daniel 9.20-27. În 30 iulie 1961, duminică dimineaţa, el a predicat mesajul „Învăţătura lui Gavril către Daniel”, iar seara a vorbit despre „Cele şase scopuri ale vizitei lui Gavril.” O săptămână mai târziu, a revenit şi a vorbit despre „Cele şaptezeci de săptămâni ale lui Daniel”, în care a arătat că lucrurile care i-au fost descoperite lui Daniel rămân valabile şi astăzi, pentru că au legătură directă cu a doua venire a lui Hristos.

În 25 august 1961, Bill şi Billy Paul, au plecat la vânătoare de veveriţe în apropiere de Salem, Indiana, fiind însoţiţi de Banks şi David Wood. Bill s-a trezit încă înainte de ivirea zorilor şi şi-a lăsat tovarăşii în urmă, deoarece voia să vâneze singur într-unul din locurile sale favorite... Desigur, dacă va putea să vâneze, deoarece vremea nu era prea promiţătoare: cerul era acoperit de o perdea groasă de nori cenuşii, din care cădea o ploaie măruntă care anunţa o zi mizerabilă. În timp ce întunericul se subţia spre răsărit şi se lumina de ziuă, Bill înainta pe o cărare cunoscută, pe lângă un luminiş, iar în cele din urmă a ajuns la o pădurice în formă de „L”, unde îi plăcea să vâneze adesea. Mergea spre vest, de-a lungul cărării şerpuite, iar în clipa când tocmai trecea peste un copac căzut la pământ, a observat cu coada ochiului ceva ce la început părea a fi o străfulgerare a răsăritului de soare. Imediat şi-a dat însă

seama că nu putea fi soarele, din moment ce acea lumină venea dinspre sud. S-a întors şi a privit din nou spre sud, iar în clipa aceea a văzut „o minge de foc” care plutea în aer. El mai văzuse şi înainte acea lumină supranaturală, dar niciodată nu a putut desluşi ce era în ea.

Apoi a văzut că deasupra dealului era ceva ce arăta ca un vas imens din care ieşeau două curcubee care aveau aproximativ 30 de picioare (10 metri) înălţime şi stăteau unul lângă altul, formând un arc dublu. Bill şi-a luat imediat pălăria de pe cap, şi-a pus arma jos, şi-a ridicat mâinile spre cer şi s-a apropiat de ceea ce vedea, dar Ceva îi spunea: „Te-ai apropiat destul!” Curând a observat că nu era un arc dublu, ci unul triplu, deoarece din vas ieşea un al treilea curcubeu, cam la 120 de grade de celelalte două.

Bill s-a oprit cam la 30 de picioare (10 metri) de vârful dealului, şi privea curcubeele care creşteau şi se extindeau strălucind în aerul umed, ca şi când ar fi fost vii, apoi a strigat:

„O, Dumnezeule, ce vrei să ştie slujitorul Tău?”

Şi o Voce ca de tunet i-a răspuns: „IaHVeH al Vechiului Testament este ISUS al Noului Testament! El Şi-a schimbat doar masca de la Duh la Om. Rămâi credincios!”

Bill se simţea atât de amorţit încât nu putea vorbi; dar în acelaşi timp era mulţumit, aşa că s-a mai apropiat câţiva paşi, dar s-a temut să se apropie prea mult, pentru că El îl avertizase că s-a apropiat destul. Cele trei curcubee s-au retras în vas şi vedenia a dispărut, cu excepţia Stâlpului de Foc care a rămas suficient timp, ca Bill să observe că era în linie cu copacul sub care a stat când Dumnezeu i-a arătat semnificaţia textului din Marcu 11.23.

Luându-şi pălăria şi arma, el a mers prin pădure cam patruzeci de minute, până a ajuns la paltinul care avea ramurile îndreptate în cele patru direcţii: spre Nord, Sud, Est şi Vest, s-a urcat în el, s-a aşezat pe una din cele patru ramuri şi s-a gândit: „Acum doi ani, Dumnezeu m-a lăsat să aduc la existenţă trei veveriţe, prin exprimare, dovedindu-mi astfel că textul din Marcu 11.23 este adevărat: „Adevărat vă spun că, dacă va zice cineva muntelui acestuia: „Ridică-te şi aruncă-te în mare”, şi dacă nu se va îndoi în inima lui, ci va crede că ce zice se va face, va avea lucrul cerut.” Apoi şi-a luat pălăria de pe cap şi a spus: „Doamne Dumnezeule, Tu eşti în acelaşi Isus; eşti încă acelaşi Dumnezeu.”

Lin, ca ploaia măruntă care cădea, Vocea aceea a răsunat din nou, umplând pădurea: „De câte veveriţe ai nevoie de data aceasta?”

„Limita, exact ca data trecută. Şi voi avea această limită, astăzi, înainte de ora 10.00”, a răspuns el, după care s-a uitat la ceas şi a văzut că era ora 6.00. Se afla într-o zonă mlăştinoasă, plină de ţânţari mari, iar unul dintre ei l-a muşcat chiar lângă ochi, aşa că a adăugat, fără să-şi dea

seama ce zice: „Soarele va răsări peste treizeci de minute şi nici un ţânţar nu mă va mai necăji tot restul zilei.”

Nici n-a terminat bine de zis acele cuvinte, şi în spatele lui a lătrat o veveriţă. Bill a cercetat pădurea cu privirea şi a observat că pe o creangă situată la vreo 75 de yarzi (75 de metri), era o veveriţă roşie. Era prea departe ca s-o poată ţinti cu ochiul liber, aşa că a tras pur şi simplu. Când s-a dus s-o ia, n-a fost deloc surprins să constate că a împuşcat-o chiar în ochi, la fel ca pe veveriţele create în urmă cu doi ani. Treizeci de minute mai târziu, a răsărit soarele şi norii s-au risipit, iar până la zece fără trei minute, împuşcase deja şi cea de-a treia veveriţă. În tot acel timp nu a mai auzit nici măcar un zumzet de ţânţar.

La urmă, Bill s-a gândit: „IaHVeH al Vechiului Testament este ISUS al Noului Testament.” Vezi? El este acelaşi Dumnezeu; Şi-a schimbat doar înfăţişarea, chipul (halatul de lucru).

Cu o zi în urmă, un predicator baptist mi-a zis: „Cum poţi spune că Isus şi Dumnezeu sunt aceeaşi Persoană?”

„Păi este foarte simplu dacă laşi deoparte propria ta gândire şi gândeşti duhovniceşte. Ei sunt aceeaşi Persoană: Dumnezeu este Duh, iar Isus este trupul în care S-a învelit Dumnezeu. Să-ţi dau un exemplu: eu sunt soţ pentru soţia mea; tată pentru fiica mea şi bunic pentru nepotul meu. Aşadar, sunt soţ, tată şi bunic, dar aceasta nu face din mine trei persoane, ci sunt aceeaşi persoană. Soţia mea nu mă poate numi tată sau bunic, deoarece pentru ea sunt soţ; pentru fiica mea nu pot fi soţ sau bunic, ci sunt tată. Dar toate aceste calităţi sunt în aceeaşi persoană: în mine. La fel este cu titlurile Tată, Fiu şi Duh Sfânt. Ele sunt necesare ca să vedem cele trei calităţi sau descoperiri ale aceluiaşi Dumnezeu. El nu S-a schimbat, ci Şi-a schimbat doar chipul.

Pavel spune în Filipeni 2.6-7: „El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuşi n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu,

ci S-a dezbrăcat pe Sine însuşi şi a luat un chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor.” (În Biblia engleză scrie: „El măcar că era chipul lui Dumnezeu…a luat înfăţişarea unui rob şi S-a făcut asemănător oamenilor.”).

El era Dumnezeu „en morphe”. Acest cuvânt vine din limba greacă şi înseamnă „transformare, schimbare”. Lexiconul grec descrie „En morphe” ca fiind „forma în care este vizibilă o persoană sau o fiinţă; care are o anumită formă”. Vezi? Ceva ce nu se poate vedea, devine vizibil ca să poată fi perceput de ochi. Aşa s-a întâmplat când era Elisei la Dotan. Slujitorul lui nu putea să vadă oştirea de îngeri care era în jurul profetului, dar Dumnezeu i-a făcut vizibili. (2 Împăraţi 6.1-17).

Dar cuvântul grec „en morphe” mai înseamnă şi „a schimba masca”. Când Shakespeare a scris drama „Macbeth”, a folosit un personaj care juca mai

multe roluri. Ca să facă aceasta, actorul trebuia să-şi schimbe masca şi costumul pe tot parcursul spectacolului: o dată, a apărut în rolul unui răufăcător; când a apărut a doua oară avea un alt caracter pentru că juca rolul unui alt personaj, dar el a fost tot timpul aceeaşi persoană. Exact aceasta a făcut Dumnezeu. Duhul, Stâlpul de Foc, Şi-a schimbat „rolul" şi a coborât printre noi ca Om; apoi Şi-a schimbat din nou „rolul" şi S-a întors în Duhul, astfel încât să poată locui în oameni. El Şi-a jucat rolul ca Om (aluzie la piesa lui Shakespeare), dar a rămas Acelaşi ca Duh, nu S-a schimbat niciodată. Isus Hristos era Dumnezeu însuşi jucând rolul unui Om.

În septembrie 1961, Bill s-a întors în nordul Columbiei Britanice pentru o nouă încercare de vânătoare în munţii canadieni. El l-a întâlnit pe Ed Byskal la Dawson Creek şi împreună cu Billy Paul, au condus patru sute de mile spre cabana lui Bud Southwick. Bud era nerăbdător să-i spună lui Bill despre vindecarea fratelui său:

„Frate Branham, n-a mai avut nici o criză din ziua în care soţia mea i-a aruncat cămaşa în foc."

„Şi nu va mai avea niciodată vreuna, cât timp crede", a răspuns Bill, după care a zis: „Acum am să vă spun o vedenie pe care am avut-o în august", şi le-a descris animalul care arăta ca un cerb şi avea coarnele lungi de 42 de inci, spunându-le şi că a văzut pe cineva cu o cămaşă verde-bej cu pătrăţele, chiar înainte de a împuşca şi un urs grizzly, care avea 9 picioare lungime (3 metri).

Bud Southwick şi-a scărpinat barba gânditor şi a zis:

„Mă îndoiesc că vei vâna asemenea animale în călătoria aceasta, în primul rând, pentru că nu vom merge în regiunea urşilor, ci într-una cu oi sălbatice, în partea de sus a pădurii. În ce priveşte animalul care spui că semăna cu un cerb, eu nu am văzut niciodată un animal care să arate ca cel descris de tine."

„Asta nu contează, pentru că Dumnezeu poate face orice doreşte", a răspuns Bill, după care a zis: „Aş vrea să vă întreb ceva, fraţilor: Are careva dintre voi o cămaşă cu pătrăţele verde-bej?"

„Eu nu am", a spus Bud.

„Eu am avut una, dar era tare veche şi ponosită şi am aruncat-o", a zis Byskal.

„Atunci poate este vorba de o altă călătorie de vânătoare în care voi împuşca ursul acela, dar se va întâmpla negreşit pentru că este „Aşa vorbeşte Domnul!"

Călătoria spre zona de sus şi pregătirea unei tabere la baza pădurii, le-a luat două zile. A treia zi, dimineaţa devreme, au pornit la vânătoare de-a

lungul pantelor alpine. Târziu, în după-amiaza aceea, la vreo şase mile depărtare de tabără, au observat o turmă de oi de munte şi trei berbeci cu nişte coarne mari şi încovoiate ca nişte cercuri. Era prea târziu să le mai urmărească, aşa că s-au întors în tabără gândindu-se că se vor întoarce dis de dimineaţă ca să-i prindă pe berbeci dormind.

În dimineaţa următoare, Ed Byskal s-a trezit devreme şi a ieşit din sacul de dormit în aerul rece din cort. Şi-a aprins lampa cu gaz şi a început să cotrobăiască prin sacul cu haine în căutarea celei mai călduroase haine pe care o putea găsi. A rămas foarte surprins când a găsit vechea sa cămaşă cu carouri verzi şi bej, împăturată pe fundul sacului. Era surprins pentru că îi spusese soţiei sale s-o arunce la gunoi, dar ea a cusut-o unde era ruptă şi i-a împachetat-o pentru călătorie. Ed s-a îmbrăcat cu ea, iar pe deasupra a luat o haină portocalie, pe care a încheiat-o până sus, apoi a ieşit afară să facă focul şi să pregătească micul dejun. Nici prin minte nu-i trecea vedenia despre care le vorbise Bill cu patru zile în urmă.

Până la ora 9.00 dimineaţa, vânătorii erau deja în locul unde văzuseră oile şi berbecii cu o zi înainte. În dimineaţa aceea au văzut jos în pădure şi un caribu mascul. Astfel, Ed şi Blaine s-au dus după el, în timp ce Bill şi Bud au urcat pe stâncile de mai sus ca să se uite după turma de oi. După o vreme, Bill a auzit ecoul unei împuşcături în vale. Şi-a scos binoclul şi s-a uitat de-a lungul copacilor, până când a văzut haina portocalie a lui Ed lângă trupul masculului caribu.

Bill s-a simţit călăuzit să se aşeze cu spatele rezemat de o stâncă şi să admire frumoasa privelişte de toamnă, în timp ce se odihnea puţin. Sub el se întindea o privelişte cu văi largi, pictate parcă cu nuanţe de roşu, galben şi verde, de la diferiţi copaci şi brazi. Pe marginea pădurii predominau culorile albastru-verde şi roşu, în timp ce pantele de deasupra ei, păreau tapate cu muşchi galben şi arbuşti de afine care aveau doar câţiva inci înălţime. Mai sus, pantele păreau nişte fâşii nisipoase sub stâncile majestoase de granit. Ici şi acolo, printre munţi se vedeau mici lacuri glaciare care păreau nişte ochiuri de gheaţă. Cercetând zona cu binoclul, Bill a observat un animal de statură mare, care se afla la numai câteva mile depărtare de el.

„Bud, ce este acolo?”

Bud s-a uitat prin binoclu şi a zis: „Frate Branham, este un caribu, dar cu siguranţă arată diferit de orice caribu pe care l-am văzut până acum. Uită-te numai la mulţimea ramurilor de pe coarnele lui.”

„Un caribu zici? Ei bine, acela este animalul pe care l-am văzut luna trecută în vedenie. Hai să mergem să-l luăm!”

„Cum ai de gând să-l vânezi? Se află la două mile depărtare, pe partea cealaltă a pantei.”

„Nu mă interesează! Poate fi şi la 20 de mile depărtare, pentru că Domnul mi l-a dat mie.”

Mai întâi s-au dus în locul unde Ed şi Blaine tranşau deja masculul lui Ed, şi s-au înţeles cu bărbaţii mai tineri să ia caii cu provizii şi să-i ducă de-a lungul pădurii, ca să poată fi încărcaţi cu masculul vânat de Bill. După aceea, Bill şi Bud au urcat din nou de-a lungul pantei. La urmă, drumul a devenit drept, iar ei au continuat să meargă în cea mai mare linişte, de-a lungul pantelor nisipoase. Se făcuse deja destul de cald, şi probabil masculul caribu a dormit sub razele calde ale soarelui de septembrie, pentru că Bill a reuşit să se apropie la o depărtare de 30 de yarzi (30 de metri) de el. O singură împuşcătură a fost suficientă.

Bud şi-a frecat bărbia cu mâna şi a zis: „Spui că lungimea coarnelor este de aproximativ 42 de inci?”

„Fix 42 de inci”, a răspuns Bill.

„Am o ruletă în sac, aşa că vom afla imediat. Dar care este treaba cu acel urs grizzly argintiu?”

„Este pe aici pe undeva. Singura întrebare care mai rămâne, este cine e bărbatul cu cămaşa cu pătrăţele verzi şi bej?”

Bud şi-a pus binoclul la ochi, apoi a zis: „Păi, să fiu… Priveşte, frate Branham!”

Bill a privit cu binoclul în josul pantei, spre capătul unei păşuni care se afla la câteva mile de ei, unde erau aşteptaţi de Ed şi Blaine lângă caii cu provizii. Ed îşi dăduse jos haina groasă şi rămăsese cu cămaşa cu carouri verzi, pe care o luase dimineaţă.

„Totul este la locul lui” a spus Bill, „aşa că undeva între locul acesta şi cămaşa aceea cu carouri verzi, vom vedea un urs grizzly argintiu.”

Bud, care continua să cerceteze cu binoclul toate pantele şi stâncile, a zis:

„Nu vreau să te fac să te îndoieşti, dar văd fiecare inci de pantă, şi ursul nu este nicăieri.”

„Ai să-l vezi, pentru că este pe aici pe undeva.”

A doua zi s-au dus să transporte carnea de caribu. Puteau duce doar capul cerbului, pe care Bill voia să-l împăieze ca trofeu de vânătoare. Bill l-a luat în spate şi a pornit la vale, iar Bud l-a urmat ducând armele amândoura. După o vreme au făcut schimb, deoarece capul de caribu avea 140 de pounds (aproximativ 60 Kg), ceea ce înseamnă că cel care îl căra, obosea repede. Au trecut peste un lac glaciar, iar la un moment dat s-au oprit să bea puţină apă.

„Oare ce este pe stânca aceea?” a întrebat Bill.

Bud şi-a luat binoclul şi a privit în depărtare, de-a lungul pantei:

„Aşa să-mi ajute Dumnezeu, este un urs grizzly argintiu.”

„El este”, a spus Bill dând din cap. „Hai să mergem să-l luăm.”

„O să-l împuşti cu arma aceea mică?” a întrebat sceptic Bud, arătând spre „Remingtonul” model 721 şi calibru 0,270 al lui Bill. „Poate ar trebui să foloseşti arma mea.”

„Aceasta este arma pe care am folosit-o în vedenie, şi acolo l-am doborât cu un singur glonţ.”

„Ştiu că ai vânat urşi, dar urşii negri pe care i-ai împuşcat sunt nimic în comparaţie cu aceşti grizzly. Când împuşti un grizzly, el nu intră în şoc ca celelalte animale, ci continuă să vină spre tine. Ar fi mai bine să-l împuşti în piept, pentru că dacă nu îi nimereşti inima, îi rupi coloana.”

Ursul era cam la două mile depărtare de ei. Când au ajuns destul de aproape, cei doi vânători şi-au continuat drumul pe o vale secată, ca să nu fie observaţi de animal, dar când au ieşit de acolo, au văzut că ursul era la câteva sute de metri de ei şi îi privea agitat. Era enorm. Avea blana de culoare maro închis, dar argintie la vârfuri, motiv pentru care şi este numit „argintiu”. Bill i-a ţintit pieptul şi a tras. Ursul a scos un răcnet înfiorător, apoi a început să fugă la vale ca un bolid, cu gura larg deschisă şi dinţii pregătiţi să muşte şi să sfârtece. Dar înainte ca Bill să aibă timp să îşi încarce arma, ursul grizzly s-a prăbuşit cam la 20 de yarzi (metri) depărtare de ei.

Cu faţa palidă de spaimă, Bud a răsuflat uşurat şi a zis: „Nu voiam să mă ia în braţe.”

Au jupuit ursul şi l-au tranşat, dar bineînţeles că nu puteau căra singuri blana care cântărea singură 300 de pounds (136 Kg). Trebuiau să aducă un cal de povară pentru aceasta. S-au întors în locul unde lăsaseră capul de caribu, l-au luat în spate şi s-au îndreptat spre locul unde erau aşteptaţi de Ed şi Blaine.

Nerăbdător, Bill le-a povestit la toţi despre cele două animale vânate, apoi a zis:

„Frate Ed, mi-ai spus că nu ai nici o cămaşă cu pătrate verzi.”

„Îmi pare rău că ţi-am spus ceva greşit, frate Branham. Nu am ştiut că o am la mine, pentru că a pus-o soţia fără să-mi spună.”

După aceea, Bill a scos ruleta din sac, a îngenuncheat lângă capul de caribu şi a întins panglica de la baza craniului către vârful ramurii

principale, dar din pricina felului în care erau încovoiate coarnele, panglica aluneca tot timpul. Când a încercat a doua oară, Blaine şi-a întins ambele mâini şi a ţinut panglica pe la mijloc. Atunci Bill l-a lovit pe Bud cu cotul şi i-a şoptit: „Deci acestea sunt cele două mâini pe care le-am văzut în vedenie.” Când au reuşit s-o întindă, cei patru bărbaţi s-au aplecat să vadă cât arăta ruleta. Vârful coarnelor atingeau panglica exact la 42 de inci (106 cm).

Pentru William Branham, această călătorie de vânătoare a fost cel mai important eveniment din an. Îndurarea pe care i-a arătat-o Dumnezeu în munţii din Columbia Britanică a fost o mare mângâiere pentru el în lunile de tristeţe care au urmat. Nu mult după ce s-a întors la Jeffersonville, mama lui s-a îmbolnăvit, iar când s-a dus acasă la ea să vadă ce face, Ella Branham i-a spus:

„Mă tem că merg Acasă ca să-l întâlnesc pe tatăl tău.” Charles Branham a murit în anul 1936, aşa că Ella era văduvă de 25 de ani.

„Nu vorbi aşa, mamă! Nu ai nici 70 de ani, aşa că trebuie să ai încă mulţi ani înainte.”

El s-a rugat pentru mama lui, dar Domnul nu i-a arătat nici o vedenie cu privire la ea; însă câteva săptămâni mai târziu, starea ei s-a înrăutăţit. Bill avea planificate câteva călătorii pentru toamna aceea, dar le-a anulat pe toate ca să fie aproape de casă în cazul în care mama lui ar fi avut nevoie de el. Apoi, într-o miercuri dimineaţa a trebuit s-o ducă la spital, şi pentru că medicii nu ştiau ce are, Bill a continuat să se roage pentru vindecarea ei. Sâmbăta, când s-a dus s-o viziteze, Bill şi-a găsit mama stând lângă geam şi privind spre nori. Fără să se întoarcă spre el, ea i-a zis:

„Te văd, Billy…”

„Sigur că mă vezi, mamă, doar sunt aici.”

Ochii ei au rămas aţintiţi spre nori, iar vocea îi suna ca şi când ar visa: „Eşti bătrân, Billy, foarte bătrân. Ai părul alb şi barba foarte lungă. Într-o mână ţii o cruce, iar cealaltă îţi este întinsă spre mine.”

Când a auzit ce spune, Bill s-a gândit la ziua când, la puţin timp după ce a devenit creştin, a botezat-o pe mama sa în Numele lui Isus Hristos, aşa că a întrebat-o:

„Mamă, ce înseamnă Isus pentru tine acum?”

„Pentru mine, El este mai mult decât viaţa, Billy.”

Vedenia avută de Ella, l-a convins pe Bill că mama sa era într-adevăr pe moarte. Marţea următoare ea era aproape de ultima suflare, aşa că toţi copiii ei, care locuiau în apropiere de Jeffersonville, s-au adunat la spital ca să fie alături de mama lor. Bill a stat lângă patul ei şi i-a ţinut mâna

timp de câteva ore. Uneori, el îi vorbea, iar ea îi răspundea, dar în cele din urmă puterea i-a slăbit atât de tare încât nu a mai putut să vorbească. La un moment dat, Bill a observat că Ella nu mai avea putere nici să clipească, aşa că i-a zis:

„Mamă, tu mori, dar vreau să-ţi pun o ultimă întrebare: Este Isus la fel de bun cu tine ca atunci când L-ai primit prin Duhul Sfânt? Dacă este, aş vrea să clipeşti repede din ochi.”

Ea a clipit repede, iar ochii i s-au umplut de lacrimi. Câteva minute mai târziu, Ella Branham a păşit într-o dimensiune mai înaltă. Suspinând în inima sa, Bill s-a gândit cât de grea a fost viaţa mamei sale când era tânără şi săracă şi se zbătea din greu să-şi crească cei zece copii, în anii de dinainte şi din timpul marii crize. Dar acum, lunga şi greaua sa luptă a luat sfârşit, iar în faţă i s-a deschis o nouă şi fericită zi care nu se va sfârşi niciodată.

El le-a zis fraţilor şi surorilor sale: „Acum, când mama a plecat, familia nu va mai fi la fel de unită, pentru că ea a fost stâlpul nostru de legătură. Mă îndoiesc că ne vom vedea la fel de des ca înainte.”

Aranjamentele pentru funeralii şi discuţiile cu familia sa, i-au ocupat tot restul zilei, iar seara când a ajuns în sfârşit acasă, simţea încă povara pierderii ei. Stând în camera sa de lucru, Bill a luat o Biblie nouă, pe care o primise în dar de la o femeie din Chicago. Era o ediţie King James şi avea toate cuvintele spuse de Isus tipărite cu roşu. Bill s-a rugat: „Tată ceresc, vrei să-mi dai o mângâiere din Cuvântul Tău?” după care a deschis Biblia la întâmplare. Şi iată că răspunsul la întrebarea sa era scris cu roşu aprins: „Nu plângeţi; …n-a murit, ci doarme.” (Luca 8.52).

Aceste cuvinte l-au ajutat să doarmă. A doua zi s-a trezit la ora 8.00 dimineaţa, şi a început să se plimbe prin bucătărie, unde Meda pregătea micul dejun. Rebeca şi Iosif erau deja la masă, şi curând s-a aşezat şi Sarah lângă ei. Au mâncat în tăcere şi trişti.

„Unde este bunica?” a întrebat la un moment dat Iosif.

Cum să-i explici moartea la un băieţel de şase ani? „Trupul ei este la casa funerară”, i-a explicat Bill, „dar sufletul ei a plecat pe scară, sus în cer.”

„Se va întoarce deseară pe acele trepte? Mi-e dor de ea.”

„Nu, Iosif, nu ştiu când se va întoarce; dar când vine Isus, ea va veni împreună cu El.”

După ce au mâncat, Bill s-a ridicat de la masă şi s-a dus în camera de zi, dar deodată camera a dispărut; mai mult, nu mai era acolo nici casa. Se părea că este undeva în spatele unui amfiteatru în aer liber, iar o mulţime mare de oameni stătea pe nişte bănci aşezate pe rânduri semicirculare, care mergeau până în apropierea unei scene joase, situată la mijloc.

Primele trei rânduri de bănci din faţa scenei, fuseseră scoase ca să facă loc la sute de copii bolnavi, care-şi aşteptau rândul pentru rugăciune. Bill a văzut un bărbat îmbrăcat cu un costum închis la culoare, care stătea în spatele unui podium şi dirija mulţimea care cânta imnuri creştine. Lui Bill i se părea foarte cunoscut acel dirijor. O clipă mai târziu, bărbatul şi-a schimbat poziţia, iar el şi-a dat seama că este cel care conduce cântările în Tabernacol. Când cântarea s-a încheiat, a observat o doamnă care cobora treptele amfiteatrului spre scenă. Bill s-a gândit că este vreo celebritate, pentru că ochii tuturor erau îndreptaţi spre ea şi o priveau cum coboară. Îmbrăcămintea ei arăta ca cea a femeilor de la începutul secolului 20. Purta o fustă şi o cămaşă albă cu mâneci bufante şi guler înalt, şi era încălţată cu pantofi de piele, înşiretaţi până la glezne, în timp ce părul lung îi era prins şi aranjat sub o pălărie largă şi frumoasă.

Bill s-a hotărât să conducă adunarea într-o cântare de duminica, pentru a-i da timp acelei celebrităţi să se aşeze înainte ca el să înceapă predica:

Adu-i, adu-i din lumea de păcat,

Adu-i, adu-i pe cei mici la Isus.

Când a ajuns, acea doamnă de vază s-a urcat pe scenă şi s-a oprit într-o parte a podiumului. Deodată, audienţa a început să aplaude, iar Bill s-a întors spre ea s-o salute. Tânăra avea capul plecat, aşa încât faţa îi era ascunsă de borurile pălăriei, dar când şi-a ridicat privirea, Bill a fost surprins să o vadă pe mama sa, în toată frumuseţea tinereţii ei.

„Mamă?” a spus uluit.

Ella a zâmbit şi a dat din cap: „Da, Billy”.

Înainte să poată spune altceva, amfiteatrul a fost zguduit de tunete puternice şi luminat de fulgere, iar din acel tunet s-a auzit o Voce puternică ce zicea: „Nu te îngrijora de mama ta! Acum ea este aşa cum a fost în anul 1906.”

„1906?” a repetat Bill în timp ce revenea din vedenie.

Meda, care stătea în uşa de la bucătărie, l-a întrebat: „Ce s-a întâmplat, Bill?”

„Scumpo, tocmai am văzut o vedenie cu privire la mama. Trebuie să aflu cum arăta în 1906.”

Mai târziu, în aceeaşi zi, el a deschis Biblia mamei sale, unde avea notate date importante despre familie. Astfel, a aflat anul în care s-a căsătorit Ella Harvey cu Charles Branham, acest lucru explicând misterul: în anul 1906, mama sa a fost mireasa tatălui său. Acum ea era o altfel de mireasă, era mireasa Domnului Isus Hristos, iar Bill a ştiut că o va vedea din nou într-un loc mai bun.

Noiembrie a venit în Indiana cu o vreme rece, deşi nu căzuse încă zăpada. Pentru că-şi anulase toate campaniile, Bill s-a hotărât ca luna următoare să postească şi să se roage pentru călăuzirea în slujbă din anul 1962. Marţi, 21 noiembrie 1961, în jurul orei 3.00 dimineaţa, Bill s-a dus în camera de zi, a aprins lumina şi a îngenuncheat lângă un scaun ca să se roage. După câteva minute, a simţit că se mişcă. A deschis ochii, şi a fost surprins să se vadă umblând pe deasupra unei hărţi uriaşe a Orientului Mijlociu. Se părea că merge către vest, spre o fâşie albastră care-i stătea în cale, în timp ce în spate auzea pe cineva care cânta: „Eu merg la râul Iordan." După ce a parcurs cam două treimi din distanţa spre acea fâşie albastră de pe hartă, el a spus: „Slăvit să fie Domnul! Pe partea cealaltă a râului este Palestina, ţara făgăduită, locul în care se împlineşte orice promisiune."

În clipa aceea s-a văzut din nou în camera lui de zi, stând încă îngenuncheat lângă scaun. „Oare am adormit şi am visat toate acestea?" se gândea el. „Doar este noapte." Ca şi când Dumnezeu i-ar fi răspuns la întrebare, a simţit că se mişcă din nou, apoi s-a ridicat în sus şi a părăsit camera. De data aceasta, vedenia l-a dus pe o şosea dreaptă şi îngustă care trecea printr-o prerie cu iarbă, iar el mergea alături de un frate pe care nu-l cunoştea. Pe şosea mergeau şi alţi oameni, dar parcă toţi se temeau de ceva. Bill a zis: „Acum ştiu că aceasta este o vedenie şi că Domnul Dumnezeu este aici, dar de ce se tem toţi oamenii aceştia?"

Atunci, o Voce adâncă, cu rezonanţă puternică, i-a zis: „În aceste zile se ridică un mare pericol: un şarpe hidos a cărui muşcătură este mortală!"

Chiar atunci, Bill a simţit că se apropie ceva prin iarba înaltă. S-a oprit, iar în clipa aceea a văzut un şarpe imens care s-a aşezat pe şosea, în faţa sa. El a recunoscut că era mamba africană, unul din cei mai veninoşi şerpi din lume. Mamba sunt şerpi iuţi şi foarte agresivi, care obişnuiesc să-şi ridice parţial trupul de pe pământ ca să-şi atace prada la cap sau în altă parte a trupului. Veninul lor este atât de puternic şi de rapid, încât aproape sută la sută din oamenii muşcaţi de ei mor, dacă nu li se administrează la timp antidotul. Acesta este motivul pentru care băştinaşii din Africa sunt speriaţi de moarte când aud de şerpii mamba.

Odată, când a fost la vânătoare în Africa, cineva a strigat: „Mamba!" În clipa aceea, Bill a văzut cum toţi băştinaşii care-i însoţeau, şi-au aruncat bagajele şi au început să alerge panicaţi, bătându-se unii de alţii în încercarea de a scăpa.

În vedenie, Bill a văzut că acel mamba îl privea cu intenţii rele, mişcându-şi limba din gură când înăuntru, când afară. Fratele creştin care-l însoţea, s-a dat înapoi şi l-a lăsat pe Bill să înfrunte singur ameninţarea de moarte din faţa sa. Deodată, mamba l-a atacat. Mai întâi s-a mişcat foarte rapid, dar pe când înainta, se mişca tot mai încet, până când Ceva l-a oprit la numai câţiva paşi de Bill. Şi-a deschis gura şi şi-a arătat colţii, dar nu a reuşit să-l muşte. Atunci s-a târât într-o parte şi a încercat să-l atace de acolo, dar s-a repetat acelaşi lucru. Se apropia la câţiva paşi de el, dar în

clipa aceea, Ceva tainic îl ţinea pe loc. Atunci l-a lăsat în pace pe Bill şi i-a atacat prietenul. Fratele necunoscut a sărit speriat într-o parte şi a scăpat ca prin urechile acului de atacul mambei, dar şarpele a revenit şi l-a atacat din nou.

Bill s-a gândit: „Nu-i de mirare că toată lumea de pe şoseaua aceasta este speriată.” Apoi şi-a ridicat mâinile şi s-a rugat: „O, Dumnezeule, ai milă de fratele meu, pentru că va muri dacă este muşcat de acel şarpe!” De îndată ce a spus aceste cuvinte, şarpele s-a întors din nou spre Bill cu intenţia să-l atace, dar, de undeva din dreapta lui, o Voce i-a zis:

„Fii curajos, pentru că ai primit putere să-l legi!”

„O, Dumnezeule, ce trebuie să fac?”

„Ca să poţi face aceasta, trebuie să fii sincer.”

Mamba s-a îndreptat din nou spre el, dar Bill s-a rugat: „Iartă-mă, Dumnezeule, pentru nesinceritatea mea şi ajută-mă să fiu sincer.” În clipa aceea a simţit cum ungerea Duhului curge prin el, umplându-l cu putere; şi arătând spre mamba, a zis: „Satană, te leg în Numele lui Isus Hristos!”

Instantaneu, şarpele şi-a încolăcit coada în forma cifrei „8”, apoi s-a încolăcit tot mai sus, până când în cele din urmă s-a sugrumat singur. În clipa în care a murit, din scheletul rigid, care arăta ca un covrig copt, s-a ridicat un fum albastru.”

Atunci Vocea i-a zis lui Bill: „Poţi să-l şi dezlegi!”

„Satană, te dezleg, aşa după cum mi s-a spus!” Fumul acela albastru a intrat înapoi în schelet, iar şarpele a revenit la viaţă şi a început să se descolăcească. Dar Bill a zis: „Te leg înapoi în Numele lui Isus Hristos!” Când a spus aceasta, mamba s-a sugrumat din nou şi din scheletul rigid, care arăta ca un covrig copt, s-a ridicat din nou acel fum albastru.”

În clipa aceea, a auzit sunând alarma ceasului din dormitorul său. Puţin după aceea, a auzit-o pe Meda trecând prin hol şi spunându-le lui Sarah şi Becky că este timpul să se trezească. Casa s-a umplut de gălăgia copiilor care se pregăteau să plece la şcoală, iar Bill s-a retras în camera sa de lucru, ca să cugete asupra vedeniei.

Desigur, mamba reprezenta păcatul, iar el avea putere să-l lege pe Satan. Dar ce altă însemnătate avea vedenia aceea? „Tată”, s-a rugat el, „înainte ca Duhul Tău să mă părăsească şi să plec cu copiii la şcoală, vrei să-mi explici prin Cuvântul Tău ce ai încercat să-mi spui în vedenie?”

Când a deschis Biblia, degetul său mare s-a aşezat pe textul din 1 Corinteni 5.8: „Să prăznuim, dar, praznicul nu cu un aluat vechi, nici cu un aluat de răutate şi viclenie, ci cu azimele curăţiei şi adevărului.” Acum înţelegea. El îşi planificase să postească şi să se roage pentru viitorul

slujbei sale. Spiritual, un post pentru trup este o masă bogată cu Domnul. Astfel, prin această vedenie, Domnul îi spunea că pe parcursul postului trebuia să fie mai sincer decât oricând; ceea ce însemna că era pe cale să se întâmple ceva important.

Călătoria spre acel râu de pe hartă, îi amintea cum i-a condus Iosua pe Israeliţi, prin râul Iordan, spre ţara făgăduită, unde trebuia să întemeieze împărăţia şi să împartă moştenirea pentru fiecare seminţie. Astfel, Domnul i-a zis lui Iosua: „Astăzi voi începe să te înalţ înaintea întregului Israel, ca să ştie că voi fi cu tine cum am fost cu Moise.” Bill nu putea să uite niciodată, ziua când acea „bucată” de mână a apărut în camera lui, a deschis paginile Bibliei şi i-a arătat primele nouă versete din cartea lui Iosua. Cum putea să uite? El a scris vedenia aceea pe o pagină goală din Biblia Scofield – aceasta fiind Biblia pe care o folosea constant acasă şi în călătorii. Din ziua aceea, a anului 1952, el a ştiut că slujba sa va fi paralelă, se poate compara, cu slujba lui Iosua.

În dimineaţa următoare, pe 2 noiembrie, Bill s-a trezit înainte să sune ceasul, pentru că din colţul camerei îi vorbea cineva. Când s-a întors, a fost surprins să vadă un demon hidos. Semăna cu un om din Neandertal, cu nişte coarne ieşite din cap şi făcea ca o găină care tocmai făcuse un ou. În loc să-l sperie, ceea ce vedea l-a amuzat. Demonul arăta cam ca şi Alley Oop, individul care imita omul din peşteră, în rubrica comică din ziar.

„Meda”, a spus el, punându-şi mâna pe umărul ei. „Meda dragă, priveşte aceasta!” dar în clipa următoare s-a hotărât să n-o mai trezească, pentru că şi-a zis: „Aceasta o va speria de moarte!”

Cu cât asculta mai mult vorbăria demonului, reuşea să desluşească tot mai clar cuvintele pe care le spunea: „N-ai nici o putere de la Dumnezeu! Totul este o înşelăciune, nu poţi face nimic!”

Atunci Bill a zis: „Satană, tu eşti o ofensă pentru mine. Dispari dinaintea mea în Numele lui Isus Hristos!” Asemenea conţinutului unui vas de toaletă, care se duce când tragi apa, demonul a dispărut într-un vârtej. Liniştit, Bill şi-a aranjat perna, apoi s-a întins gustând tăcerea plăcută din jur. Curând după aceea, a simţit că este înconjurat de ceva deosebit de dulce, care i-a umplut paharul de bucurie, încât a dat peste el. „Mă întreb dacă Duhul Sfânt este aproape de mine acum”, s-a gândit el.

În clipa aceea, din colţul opus al camerei a răsunat cea mai dulce Voce pe care a auzit-o vreodată: „Nu te teme să faci orice, să te duci oriunde şi să spui orice, pentru că Isus Hristos este cu tine pretutindeni!”

În dimineaţa aceea, după ce şi-a dus copiii la şcoală, s-a îmbrăcat cu cele mai călduroase haine de iarnă şi a pornit spre zona sălbatică Tunnel Mill, unde era peştera lui. În ciuda vremii reci, el trebuia să se roage şi să postească, pentru că se apropia ceva important. Simţea aceasta cu toată fiinţa şi sufletul său.

Capitolul 85

Ziua în care i-a explodat arma

– 1962 –

În ianuarie 1962, Miner Arganbright l-a sunat pe William Branham şi l-a întrebat dacă ar fi de acord să meargă din nou în Elveţia. Când Bill i-a răspuns că ar fi de acord, Arganbright a sunat imediat la sediul „Oamenilor de afaceri ai Evangheliei depline" din Elveţia şi a cerut un voluntar care să pregătească câteva întâlniri acolo. Între timp, Bill a călătorit în sud-vestul Americii şi şi-a petrecut ultima jumătate a lunii ianuarie predicând în Phoenix, Arizona.

S-a întors la Jeffersonville în luna februarie şi a organizat o excursie de pescuit împreună cu Welch Evans, Fred Sothman şi Banks Wood. Welch Evans conducea maşina, iar Bill stătea pe scaunul din dreapta şoferului. Destinaţia lor era lacul din spatele barajului Wolf Creek, care a fost dat în folosinţă pentru pescuit, pe tot parcursul anului. În timpul acelei călătorii, Bill a avut o vedenie sau un vis, nu era sigur ce anume fusese. El spunea că imaginile au fost atât de reale, încât se gândea că putea fi o vedenie, dar la urma urmei, era posibil să fi adormit şi să fi visat. Tot ce-şi amintea sigur, era că pentru o clipă asculta discuţia fraţilor din maşină, iar în clipa următoare stătea pe un doc de lemn şi privea în largul unui ocean verde-gri.

Se părea că Miner Arganbright stătea lângă el şi zicea:

„Frate Branham, am pregătit o barcă pentru tine", şi a arătat spre o canoe mică, legată de un stâlp situat la marginea docului."

„Nu, aceea nu este suficientă", a răspuns Bill.

„Păi, merge cu 40 de mile pe oră în apă mică, pe lângă mal."

„Dar nu mă va putea trece peste ocean. Pentru aceasta, am nevoie de o barcă cu motor puternic."

Minner a ridicat din umeri: „Dar prietenii tăi plănuiesc să treacă oceanul cu o canoe. Ei au spus că vor să te urmeze oriunde vei merge. Ar putea să călătorească împreună cu tine."

Spunând aceasta, el a arătat spre partea cealaltă a docului, unde Fred Sothman şi Banks Wood stăteau într-o canoe verde legată de un pilon. Barca lor era plină cu bagaje de camping, iar Arganbright i-a întrebat:

„Vă pricepeţi la bărci?"

„Da", au răspuns ei.

„Nu se pricep”, a intervenit Bill. „Eu ştiu mai multe despre bărci, decât ei, şi nu aş merge cu o barcă atât de mică peste ocean, pentru că dacă bate vântul, un val mare o va scufunda.”

După aceea, Arganbright l-a luat pe Bill de mână, l-a condus afară de pe doc şi i-a zis:

„Frate Branham, ei te iubesc şi cred în tine, dar dacă vei traversa oceanul cu o corabie, ei vor încerca să te urmeze cu acea canoe şi se vor îneca. Dar este o cale să-i ţii aici. Vezi clădirea aceea de acolo? Este singurul depozit de provizii din toată ţara. Dacă o vei umplea cu suficientă hrană, ei vor sta aici cât timp vei fi plecat.”

Următorul lucru pe care l-a văzut, a fost că umplea rafturile din depozit cu lăzi pline de morcovi, ridichi, varză, ţelină şi alte legume, iar când toate rafturile au fost pline, a sunat-o pe soţia sa şi a întrebat-o dacă vrea să călătorească cu el peste ocean. La sfârşitul vedeniei, Meda i-a spus că de data aceea nu vrea să meargă.

Bill le-a spus tovarăşilor de pescuit ce tocmai văzuse, după care a zis: „În ce priveşte adunările pe care le pregăteşte fratele Arganbright în Elveţia, cred că se va întâmpla ceva şi nu voi merge. Fraţii de acolo vor să mă folosească în folosul lor, dar Dumnezeu nu va permite aşa ceva.”

Mai târziu, în după-amiaza aceleaşi zile, au ajuns la casa prietenului la care urmau să stea. Seara, Bill a fost sunat de Miner Arganbright, care i-a spus:

„Colaboratorul meu din Elveţia, a pregătit o convenţie de cinci zile, a Oamenilor de Afaceri ai Evangheliei Depline. Va avea loc la mijlocul lui martie, la Zurich. Frate Branham, vino cu mine şi adu-ţi şi soţia, pentru că nu va trebui să predici prea mult. Cred că este vorba de o singură seară, iar după aceea, te voi duce pe tine şi pe soţia ta într-un tur al Europei şi vom merge chiar şi în Palestina.”

Deşi ştia deja ce îi va răspunde Meda, Bill i-a spus prietenului său că va discuta cu ea şi după aceea îl va suna să-i dea răspunsul. În dimineaţa următoare a şi sunat-o pe soţia sa şi i-a explicat planul lui Miner, dar (,) pentru că copiii erau încă la şcoală, Meda i-a spus că martie nu era o lună potrivită să călătorească în Europa. În felul acesta, l-a refuzat politicos.

Acum când acea parte era împlinită, Bill simţea că le poate explica prietenilor săi semnificaţia întregii vedenii. El le-a spus că acea barcă mică reprezenta o singură adunare. Faptul că barca lui Arganbright era albă, era un lucru bun. Era bine să meargă de-a lungul coastei pentru o adunare, dar Dumnezeu nu voia ca el să traverseze oceanul pentru o singură adunare. Cei doi fraţi din canoea verde reprezintă oferta lui Arganbright de a-l duce pe Bill într-un tur al Europei şi în Palestina. Fratele Wood şi fratele Sothman nu erau predicatori, dar Bill era. Depozitul era biserica sa din Jeffersonville, unde putea să predice orice

avea pe inimă. Proviziile erau predicile înregistrate, care puteau să hrănească poporul nu doar pentru o zi, ci pentru oricât timp voiau ei să mănânce.

În concluzie, în loc să meargă peste ocean, în primăvara aceea Bill a stat aproape de casă şi a predicat peste douăsprezece predici în Tabernacolul Branham, predici care să-i ajute pe creştini să trăiască mai aproape de Dumnezeu. El a predicat: „Una cu Dumnezeu”, „Perseverenţa”, „Cea mai mare bătălie care s-a dat vreodată”, „Expresii”, „Cuvântul vorbit este Sămânţa originală”, „Restituirea Pomului Miresei”, „Stăpânind toate lucrurile”, „Calea profetului adevărat”, „Lăsând presiunea afară”, „Întrebări şi răspunsuri”, „A fi de partea lui Isus” şi „Evanghelia timpului de sfârşit”.

În mesajul „Cea mai mare bătălie care s-a dat vreodată”, Bill a arătat că prima bătălie care s-a dat vreodată, a început în ceruri, atunci când Mihail şi îngerii lui au luptat împotriva lui Lucifer şi a îngerilor lui, care au fost alungaţi din ceruri şi ca urmare au venit pe pământ. Pe pământ, Lucifer a ales mintea omenească drept câmp de luptă, iar arma folosită a fost „îndoiala cu privire la Cuvântul lui Dumnezeu”. La rândul Lui, Dumnezeu a ales ca armă, „credinţa în Cuvântul Său”. Astfel, fiecare fiinţă omenească stă în faţa aceleaşi alegeri ca Adam şi Eva: el sau ea poate să creadă Cuvântul lui Dumnezeu şi să trăiască, sau să-L pună la îndoială şi să moară. Deci cea mai mare bătălie continuă să se dea încă în minţile bărbaţilor şi a femeilor de pretutindeni.

„Eu”, a spus Bill, „nu vorbesc despre părerea celor de la „Ştiinţa creştină”, care vorbesc despre dominarea materiei de către minte.” Şi a adăugat: „Atunci când mintea ta acceptă Cuvântul lui Dumnezeu, aceasta va aduce Viaţa lui Dumnezeu în tine. Dar nu gândul tău face aceasta, ci Cuvântul lui Dumnezeu care vine la tine pe calea gândurilor. Vedeţi? Mintea ta Îl primeşte şi Îl acceptă. Mintea ta este controlată de duhul tău, dar atunci când duhul tău primeşte Cuvântul lui Dumnezeu, Duhul din Cuvântul Lui va aduce în tine Viaţa Sa.”

În data de 18 martie 1962, William Branham a predicat despre „Cuvântul vorbit este Sămânţa originală”, un mesaj de cinci ore, împărţit în două părţi, pentru ca adunarea să poată face o pauză de masă.

În mesajul de dimineaţă, Bill a spus: „Eu cred că menirea mea pe pământ este să primesc Cuvântul care este Hristos. El are în Sine însuşi toate lucrurile bune şi Mileniul, pentru că este Cuvântul”. După ce a spus aceste cuvinte, el a citit o parte din Geneza 1, incluzând şi versetul 11: „Apoi Dumnezeu a zis: „Să dea pământul verdeaţă, iarbă cu sământă, pomi roditori, care să facă rod după soiul lor şi care să aibă în ei sămânţa lor pe pământ.” Şi aşa a fost.”

Pornind de la acest verset, Bill a continuat: „Fiecare Cuvânt vorbit de Dumnezeu este o sământă. Eu cred că Biblia este Cuvântul, Adevărul absolut, iar Isus este Cuvântul manifestat. Ce a fost El? Sămânţa pe care

trebuia s-o producă Eva, dar ea a hibridat-o prin faptul că nu a crezut tot Cuvântul lui Dumnezeu. Duhul Sfânt care era în grădina Eden urma să ude Sămânţa. Omul nu a fost făcut ca să moară, ci ca să trăiască veşnic, însă hibridarea i-a adus moartea. Eva a încrucişat rasa umană cu şarpele, care în vremea aceea nu era o reptilă, ci un mamifer foarte asemănător omului. Din pricina aceasta, noi toţi suntem nişte hibrizi, nu originalul, şi trebuie să murim.

Motivul pentru care Dumnezeu S-a manifestat atât de desăvârşit pe Sine în Isus, este că El era Sămânţa, Cuvântul, era însuşi Germenul Vieţii. Germenul seminţei are viaţa în sine, iar Isus era Germenul Cuvântului lui Dumnezeu. Germenul este Duhul. Isus trebuia să fie „strivit" pe Calvar, pentru ca Viaţa din El să aducă la suprafaţă alte seminţe. Ei vor vedea Cuvântul şi vor sta cu El. El a trimis Duhul Său ca să ude acele seminţe, producând un soi de oameni care nu vor respinge nici o iotă din Cuvânt, pentru că sunt seminţe înrudite cu Sămânţa originală."

„Primul Adam trebuia să aibă un Fiu care să continue rasa umană, dar Eva a încrucişat prima sămânţă cu sămânţa şarpelui, dând naştere unei generaţii de bastarzi fără viaţă. Apoi a venit Isus şi El a fost Sămânţa adevărată. El a dovedit aceasta. Tot ce a pierdut Adam, s-a regăsit în Isus. Vedeţi? El era Fiul adevărat. Eva ar fi putut să aducă în final acea Sămânţă, dar ea a ascultat de şarpe şi l-a lăsat înăuntru pentru că a vrut înţelepciune şi cunoştinţă. Însă, prin aceasta a adus la suprafaţă un fiu hibrid.

Vedeţi, de aceea cred ceea ce cred. Noi trebuie să ne întoarcem la acest Cuvânt."

„Fiii lui Dumnezeu trebuie să fie la fel. Da, domnilor. Când suntem născuţi din Cuvânt şi din Duh, noi suntem aduşi înapoi la Cuvântul vorbit, aşa cum a spus Isus în Ioan 3. Apoi ne aduce înapoi, în locul unde trebuia să fim de la început. De aceea a murit Isus: ca să ne aducă înapoi, în poziţia de fii ai lui Dumnezeu."

După prânz, Bill a continuat cu tema aceasta şi a spus că atunci când a venit la Eva, Adam a găsit-o însărcinată cu sămânţa şarpelui. Dar înainte să săvârşească acest act, ea a trebuit să primească minciuna diavolului în pântecul minţii ei. Astfel, ea a respins un singur Cuvânt, dar Acela era un Cuvânt cheie. Dumnezeu le zisese: „Să nu faceţi aceasta, căci veţi muri!" Dar Satan a venit, a vorbit cu ea şi i-a zis: „Hotărât că nu vei muri! Vei deveni doar mai înţeleaptă!" Şi acel singur cuvânt a schimbat totul. Prin faptul că nu a crezut Cuvântul lui Dumnezeu, Eva şi-a pierdut virginitatea şi a adus în rasa umană natura păcătoasă.

Comparaţi-o pe Eva cu Maria. Eva a crezut cuvântul Satanei şi a primit o sămânţă pervertită, dar Maria a ales să primească Sămânţa adevărată. Însă înainte de a primi această Sămânţă, şi Maria a trebuit să dea faţă cu Satana, care a încercat s-o convingă să iasă din Cuvânt. Atunci când îngerul a venit şi i-a spus că va rămâne însărcinată şi va naşte un fiu,

Maria l-a întrebat: „Cum se va face lucrul acesta, fiindcă eu nu ştiu de bărbat?” (Luca 1.34). Satan încerca să semene în mintea ei sămânţa îndoielii, şi dacă ne gândim logic, argumentul lui era bun, dar când îngerul a spus: „Duhul Sfânt Se va coborî peste tine, şi puterea Celui Preaînalt te va umbri. De aceea Sfântul care Se va naşte din tine, va fi chemat Fiul lui Dumnezeu”, Maria i-a răspuns: „Iată, roaba Domnului; facă-mi-se după cuvintele tale!” (Luca 1.35+38). Astfel, a fost împlinit Cuvântul care spune: „De aceea, Domnul însuşi vă va da un semn: „Iată, fecioara va rămâne însărcinată, va naşte un Fiu şi-I va pune numele Emanuel.” (Isaia 7.14).

Isus a fost Cuvânt veşnic făcut trup. El nu trebuia să moară, dar a făcut-o ca să plătească preţul pentru noi. Era singura cale prin care se putea plăti. Nimeni altcineva nu putea face aceasta, pentru că toţi ceilalţi oameni erau născuţi prin sex, după planul Satanei. Dar, asemenea Mariei, toţi cei care au fost aleşi mai dinainte ca să facă parte din Mireasa lui Isus Hristos, vor primi Cuvântul mai întâi în pântecul minţii lor.”

Deşi a ţinut mii de predici în viaţa sa, Bill a scris foarte puţin. Cu toate acestea, cu câteva zile înainte de a predica acest mesaj, s-a simţit călăuzit să scrie un rezumat, din care a citit unele pasaje:

„Aceasta este ceea ce încerc să vă spun. Legea reproducerii spune că fiecare sămânţă se reproduce după soiul ei, în conformitate cu Geneza 1.11. În consecinţă, copiii lui Dumnezeu vor fi asemenea Tatălui lor. În zilele din urmă, Biserica adevărată, Mireasa, va veni la Piatra din capul unghiului, iar când se va apropia de El, va deveni o Biserică desăvârşită, o rasă superioară. Cei din Mireasă se vor asemăna atât de mult cu El, încât vor fi ca El; ei vor fi una, vor fi manifestarea Cuvântului Dumnezeului celui viu.

Denominaţiunile nu pot produce aceasta; ele vor produce crezuri şi dogme amestecate cu Cuvântul şi vor naşte numai hibrizi.

Primul fiu, Adam, a fost Cuvântul vorbit de Dumnezeu, o sămânţă, şi a primit o mireasă care să aducă la suprafaţă un alt fiu al lui Dumnezeu, dar ea a căzut prin hibridare şi a cauzat moartea lui Adam şi a întregii creaţiuni.

Al doilea Fiu, Isus, Sămânţa Cuvântului vorbit al lui Dumnezeu, a primit şi El o mireasă, ca Adam, dar înainte să Se poată căsători cu această Mireasă, a căzut şi ea. Asemenea miresei lui Adam, ea a fost pusă să aleagă: să creadă Cuvântul lui Dumnezeu şi să trăiască prin El, sau să se îndoiască şi să moară. Şi când s-a îndoit de Cuvânt, a murit.

Dar Dumnezeu are un grup mic de seminţe ale Cuvântului adevărat şi Îi va da lui Hristos o Mireasă iubită, o fecioară a Cuvântului Său, care nu recunoaşte nici un crez şi nici o dogmă omenească. Prin mădularele acestei Mirese, Dumnezeu va face tot ce a promis, pentru că El Se va

descoperi prin propriul Său Cuvânt făgăduit şi va împlini tot ce a fost spus despre El.”

„Cuvântul făgăduinţei a venit la fecioara Maria. În Isaia 9.6, Dumnezeu a făgăduit că Se va manifesta într-o zi, după care a acţionat ca să împlinească ceea ce făgăduise prin Cuvânt. Observaţi cum a venit îngerul şi i-a adus mesajul, dar acel mesaj era tot Cuvântul lui Dumnezeu. Şi atunci când ea a primit mesajul îngerului şi l-a acceptat, Dumnezeu a împlinit tot ceea ce făgăduise pentru acel timp. Pântecul natural al Mariei simboliza pântecul spiritual al Miresei de astăzi, care va spune la fel ca ea: „Iată, roaba Domnului; facă-mi-se după Cuvântul Tău.” Hristos este Capul Miresei şi ea Îi este supusă în totul. Şi ea nu numai că Îl va iubi, dar va avea şi puterea Lui.”

„Observaţi armonia dintre Tatăl şi Fiul. Isus nu a făcut decât ce I-a arătat Tatăl (Ioan 5.19). Aceeaşi armonie va fi între Hristos şi Mireasa Sa. El Îi arată acest Cuvânt al Vieţii iar ea Îl primeşte şi nu se îndoieşte niciodată de El. Nimic nu o poate vătăma, nici chiar moartea; chiar dacă acea sămânţă va fi pusă în pământ, Apa Duhului o va ridica din nou. Aici este taina. Cuvântul este în Mireasă aşa cum era în Maria. Ea are gândul lui Hristos şi ca urmare, ştie ce vrea El să facă cu acest Cuvânt, şi o face în Numele Domnului, ceea ce înseamnă că Îl are pe „Aşa vorbeşte Domnul!” Apoi Cuvântul germinează sub ploaia Duhului şi creşte până când împlineşte scopul pentru care a fost trimis.”

„Cei din Mireasă fac numai voia Lui şi nimeni nu-i poate forţa să facă altceva. Ei Îl au pe „Aşa vorbeşte Domnul” şi stau neclintiţi. Ei ştiu că Dumnezeu este Cel ce trebuie să facă lucrarea şi să-Şi împlinească propriul Cuvânt. El nu Şi-a împlinit toată lucrarea când a fost pe pământ, ca să poată lucra acum prin Mireasa Sa, iar ea ştie aceasta. Astfel, Hristos va aduce la împlinire, prin Mireasa Sa, toată lucrarea pe care a lăsat-o pentru acest timp.”

„Haideţi să fim ca Iosua şi Caleb, pentru că Ţara făgăduită stă înaintea noastră aşa cum a stat înaintea lor, iar timpul când ne va fi dată este aproape. „Iosua” înseamnă „IaHVeH Salvatorul”. Iosua îl simbolizează pe conducătorul care vine la biserica din timpul sfârşitului şi este asemenea lui Pavel, care a fost conducătorul primei epoci a bisericii dintre neamuri; în timp ce Caleb îi simbolizează pe credincioşii care îl urmează pe Iosua…”

Aceste notiţe au continuat pe mai multe pagini, arătând cum vieţile lui Ilie şi Moise ne învaţă o mulţime de lucruri cu privire la ziua de astăzi. Bill a mai spus:

„Hristos Îşi pregăteşte acum o Mireasă care să fie însărcinată cu Sămânţa propriului Său Cuvânt şi vrea ca acest Cuvânt să nu se amestece cu nici un crez sau dogmă. El vrea ca Mireasa Sa să fie o fecioară curată!”

„Dumnezeu să vă binecuvânteze, oamenilor! Ascultaţi-mă! Eu nu cred nimic altceva decât Cuvântul lui Dumnezeu şi doresc ca acest Cuvânt să fie viaţa mea, să fie tot ce sunt. Mai mult, doresc ca şi tu să faci la fel, şi astfel, paşii tăi, vorbirea ta, trăirea ta şi tot ce faci să fie Cuvântul lui Dumnezeu; să primeşti gândul lui Hristos şi să fii însărcinat cu acest Cuvânt. Dacă primeşti gândirea unei denominaţiuni, vei fi însărcinat cu un hibrid, dar dacă primeşti gândul lui Hristos, El nu Îşi va nega Cuvântul, pentru că este Dumnezeu. Atunci vei fi însărcinat cu acest Cuvânt şi Îl vei crede, fără să-ţi mai pese că te vor da afară şi că ţi se vor închide toate uşile. Nimic nu te va putea clinti. Amin.”

Când a vizitat Africa, în anul 1951, William Branham a văzut pentru prima dată o armă de vânătoare Magnum Weatherby şi s-a „îndrăgostit” de ea. Spunea că este arma pe care a visat întotdeauna s-o aibă, dar nu şi-a cumpărat niciodată una, deşi avea deja vreo douăsprezece arme. În mintea lui nu putea justifica cheltuiala a 300 de dolari pentru încă o armă, când în Africa erau misionari care nu aveau nici măcar încălţăminte. (În vremea aceea, William Branham trăia dintr-un salariu de 400 de dolari pe lună, pe care-i primea de la Tabernacolul Branham). În trecut, mai mulţi bărbaţi s-au oferit să-i cumpere un Magnum Weatherby, dar el i-a refuzat întotdeauna.

În primăvara anului 1962, un bărbat pe nume Roney Armstrong s-a convertit şi a început să meargă la Tabernacolul Branham. Armstrong a fost distribuitorul companiei Weatherby în Indiana, de aceea, când a aflat că Bill voia o armă Magnum Weatherby 257, i-a sugerat o alternativă. El a primit de la Compania Weatherby o înştiinţare prin care era anunţat că orice încărcător de calibru 275 putea fi refăcut, aşa încât să poată fi încărcat cu cartuşe Magnum, ceea ce-i dădea aceleaşi calităţi balistice ca unui Magnum Weatherby. Compania testase acest procedeu şi garanta rezultatul. În mod normal, acest procedeu ar fi costat 40 de dolari, dar pentru că Armstrong era agent, putea să-l obţină cu doar 15 dolari.

Ideea aceasta l-a bucurat pe Bill, pentru că avea deja o armă de calibru 257 şi o folosea rar. Era un model Winchester 70 şi o primise în dar de la un prieten din California, care nu ştia că Billy Paul era stângaci. Pentru că Billy Paul avea probleme cu folosirea armei cu mâna stângă, Bill a făcut schimb cu el şi i-a dat o armă Savage 300 în locul armei noi de calibru 257. Astfel, acum era foarte nerăbdător să modifice acest Winchester model 70 şi să obţină o armă echivalentă cu arma lui de vis, Magnum Weatherby.

Calibrul se referă la diametrul ţevii armei, iar calibru 257 înseamnă că diametrul găurii de la ţeavă este de 0,257 de inci. Atunci când fabrica Weatherby a lucrat la arma lui Bill, ei nu au schimbat diametrul ţevii, ci doar lungimea şi diametrul încărcătorului, astfel încât să poată folosi cartuşe Magnum 257. Cartuşele Magnum sunt mai mari decât cartuşele normale şi conţin mai mult praf de puşcă. Urmarea este că glonţul este mai rapid şi cu o traiectorie mai dreaptă, îmbunătăţind performanţa şi exactitatea armei.

În 22 aprilie 1962, Bill a predicat un mesaj pe care l-a intitulat „Restituirea Pomului Miresei”, iar o săptămână mai târziu, prima din luna mai, i-a sosit arma modificată la Uzina Roy Weatherby din California.

Nerăbdător s-o încerce, Bill l-a rugat pe Banks Wood să-l conducă la poligonul de trageri „Conservation Club”. Odată ajuns acolo, s-a oprit la o ţintă alb-negru care se afla la o distanţă de 50 de yarzi (50 de metri), s-a aşezat în linia de tragere şi şi-a aşezat arma pe locul special amenajat pentru tragere, după care a tras câteva runde. Banks Wood a verificat ţinta şi l-a anunţat că toate gloanţele au lovit ţinta la mijloc. După ce Banks s-a retras, Bill a încărcat arma şi a tras închizătorul, în aşa fel încât un alt glonţ Magnum să intre pe ţeava armei. Dacă n-ar fi fost atât de emoţionat şi de exaltat, Bill ar fi putut să observe un semn de avertizare. Cartuşele din camera de ieşire erau împinse puţin înapoi din locul în care trebuiau să stea. El a observat acest detaliu, dar l-a neglijat pentru că nu s-a gândit ce putea să însemne aceasta. Bineînţeles că un cartuş nou trebuie să rămână pe ţeava încărcătorului aproape de capătul magaziei. Faptul că aceste cartuşe au venit puţin înapoi din locul lor, însemna că de fiecare dată când trăgea Bill, se crea o presiune din pricina exploziei.

Bill şi-a pregătit arma, a ochit ţinta prin lunetă şi a apăsat pe trăgaci: BOOOM! Timp de câteva secunde a văzut numai scântei care se ridicau la cinci picioare în aer (1,70 metri), după care n-a mai auzit şi n-a mai văzut nimic. I se părea că pluteşte. Unde era? Ce făcea? Tot ce ştia era că trăieşte. Au trecut câteva secunde până să-şi dea seama că sângera de undeva de lângă ochi. Şi-a dus repede o mână la ochiul care sângera, iar cu cealaltă mână şi-a deschis forţat ochiul celălalt, ca să poată vedea ce s-a întâmplat. Nu mai vedea arma: explodase efectiv în mâna lui. Ţeava zburase vreo 40 de yarzi în faţa sa, încărcătorul era tot la vreo 40 de yarzi, înapoia lui, iar patul de lemn împreună cu mecanismul de tragere s-au dezintegrat în bucăţi care au zburat în toate direcţiile. Curând a realizat că în faţă i se înfipseseră schije mici de metal, care provocaseră probabil rănile care sângerau. „Doamne Isuse”, s-a rugat el, „Tu eşti Vindecătorul meu. Te rog, opreşte sângerarea aceasta.” Şi într-adevăr, după câteva minute sângerarea a încetat.

Banks Wood, care se afla în partea de jos a poligonului de tragere, nu observase ce s-a întâmplat. Bill a încercat să-l strige, dar pentru că nu putea, a început să-i facă semne cu mâna, până i-a atras atenţia. Banks a alergat la el, dar era atât de speriat încât nici nu putea să-l ajute. A reuşit să-l ducă la maşină, dar când a vrut să pornească, a înecat motorul. Din fericire a reuşit să pornească maşina destul de repede şi l-a dus pe Bill acasă ca să se spele pe faţă şi vă vadă cât de grave erau rănile. De acolo, l-a luat şi l-a dus la un medic specialist oftalmolog.

În urma exploziei, faţa lui Bill era într-adevăr plină de schije de metal. Cincisprezece fragmente minuscule i-au brăzdat faţa în formă de semilună, sub ochi, câteva bucăţi mai mari îi erau înfipte în frunte şi în bărbie, în timp ce o bucată mică i-a rupt buza şi o parte dintr-un dinte. Medicul i-a spus că fragmentele mici din jurul ochiului, nu puteau fi

scoase în siguranţă. „Nu ar trebui deranjate”, a adăugat el. „Domnule Branham, priveşte în felul acesta: „Ochiul tău a fost la doar doi centimetri de explozie şi cu toate acestea nu a fost atins. Este o adevărată minune. Cu o asemenea explozie, eşti norocos că nu ţi-a zburat capul de pe umeri. Singura explicaţie pe care o găsesc este că Îngerul acela al Domnului a stat lângă tine şi Şi-a pus mâna între capul tău şi arma care a explodat.”

La început, partea dreaptă a feţei lui Bill a fost carne vie, dar după câteva zile i s-a vindecat. Mai mult de o săptămână a auzit un zgomot constant în urechi, iar rănile mai adânci au avut nevoie de câteva luni ca să se vindece.

Întorcându-se la poligon. Bill a recuperat ţeava, încărcătorul şi componentele pe care le-a mai putut găsi, apoi le-a trimis la compania Weatherby pentru cercetări. După ce au refăcut încărcătorul, specialiştii companiei au ajuns la concluzia că magazia armei a fost făcută prea mare. Acest locaş trebuia făcut cu o maşină care lucrează cu toleranţe precise, cuprinse de obicei între 2-5 miimi dintr-un inci. Dacă spaţiul este prea mare, aerul de evacuare nu poate fi controlat prea bine, ceea ce s-a întâmplat în cazul armei lui Bill. Practic, în clipa când a apăsat pe trăgaci, arma lui a devenit o bombă într-o ţeavă, şi pentru că mecanismul încărcătorului a fost mai slab decât ţeava de oţel a armei, explozia a ieşit prin spate în loc să iasă prin faţă.

Bill a spus adunării: „Satan a încercat să mă ucidă, dar el nu poate face aceasta până când nu termină Dumnezeu lucrarea pe care o are cu mine şi vrea să merg Acasă. Astfel, ştiu că mai este ceva ce Dumnezeu vrea să fac.” Apoi şi-a amintit ceea ce-i spusese Domnul nu cu mult timp în urmă: „Nu te teme să faci orice, să vorbeşti orice şi să mergi oriunde Te voi călăuzi, pentru că Isus Hristos este cu tine pretutindeni!”

Până în iunie 1962, Bill s-a simţit suficient de refăcut după accident, aşa că a aranjat o călătorie de evanghelizare de două luni, care a început cu statele Carolina de Nord şi Carolina de Sud, situate pe coasta de est, apoi prin toată America, până pe coasta de vest. În ultimele două săptămâni din iunie şi prima săptămână din iulie, el a predicat în diferite oraşe din California. De acolo s-a dus spre nord şi a predicat o săptămână la Spokane, Washington, apoi o săptămână la Salem, Oregon. Pe data de 24 iulie, a ajuns în Port Alberta, Columbia Britanică, unde a predicat în biserica unde era păstor Ed Biskal.

Privit în general, campania efectuată de William Branham în vara anului 1962 a fost un succes. În multe oraşe, „Adunările lui Dumnezeu”, „Penticostalii uniţi”, „Four Square” şi alte denominaţiuni, s-au unit ca să-i sponsorizeze adunările. Totuşi, aceste adunări nu s-au ridicat la nivelul marilor campanii de evanghelizare pe care le-a ţinut în anii ´50, când colaborau zeci de biserici şi astfel sălile se umpleau cu zeci de mii de oameni. Diferenţa se putea vedea şi când ajungea acasă. Dacă înainte primea mii de scrisori de la oamenii care fuseseră vindecaţi la rugăciunea lui, acum primea o mulţime de scrisori în care era criticat cu privire la

lucrurile pe care le învăţa. Unii oameni îl criticau pentru că învăţa că „sfânta treime” nu era biblică; alţii erau împotriva învăţăturii despre sământa şarpelui; alţii îl criticau pentru că era împotriva femeilor predicator; alţii erau supăraţi pentru că învăţa că femeile trebuie să se îmbrace cuviincios, iar ei nu erau de acord cu această idee de decenţă. (Bill învăţa că femeile trebuie să poarte părul lung şi fuste care să le acopere genunchii. El spunea că femeia nu trebuie să poarte pantaloni, nici să-şi vopsească buzele cu ruj şi faţa cu vopsele, etc.). Un predicator denominaţional i-a scris următoarele:

„Frate Branham, eu am avut cea mai mare încredere în tine, până când ai început să înveţi că denominaţiunea mea alunecă pe panta păcatului. Când ai spus aceasta, eu şi încă douăzeci şi patru de credincioşi din biserica mea, am ieşit afară din biserica ta.”

La sfârşitul lui august, Bill a petrecut câteva zile rugându-se în peştera sa din sălbăticia de la Tunnel Mill, iar într-o dimineaţă, în timp ce stătea şi privea spre apus, Domnul i-a descoperit ceva…

În data de 08 septembrie 1962, Bill a mers la Tabernacolul Branham din Jeffersonville şi a predicat mesajul „Starea prezentă a slujbei mele”, în care a amintit adunării, vedenia pe care a avut-o în dimineaţa când a pus piatra de temelie a bisericii. În acea vedenie, s-a văzut plantând un măr şi un prun la picioarele crucii, apoi a cules roadele de la ambii pomi. La sfârşitul vedeniei, Domnul i-a spus să citească din 2 Timotei 4. Şi pentru că El nu i-a spus ce versete trebuie să citească, Bill a citit numai versetele 1-5, apoi s-a oprit. Din ziua aceea până în luna mai a anului 1962, el a luat tot timpul textul din 2 Timotei 4.1-5 drept moto al însărcinării sale:

„…propovăduieşte Cuvântul, stăruie asupra lui la timp şi nelatimp, mustră, ceartă, îndeamnă cu toată blândeţea şi învăţătura.

Căci va veni vremea când oamenii nu vor putea să sufere învăţătura sănătoasă; ci îi vor gâdila urechile să audă lucruri plăcute şi îşi vor da învăţători după poftele lor.

Îşi vor întoarce urechea de la adevăr şi se vor îndrepta spre istorisiri închipuite.

Dar tu fii treaz în toate lucrurile, rabdă suferinţele, fă lucrul unui evanghelist şi împlineşte-ţi bine slujba.” (v. 2-5).

Bill credea că Dumnezeu i-a dat cele cinci versete ca să îl încurajeze la începutul slujbei sale. Au trecut aproape treizeci de ani de atunci, iar acum umerii lui erau căzuţi şi faţa plină de riduri; îşi pierduse aproape tot părul, iar puţinul pe care-l mai avea, începuse să încărunţească. Avea 53 de ani şi stătea în faţa inevitabilului: îmbătrânea. În luna mai, care tocmai trecuse, Domnul i-a descoperit că restul cuvintelor din 2 Timotei 4, se aplicau slujbei sale actuale:

„M-am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credinţa.

De acum mă aşteaptă cununa neprihănirii, pe care mi-o va da în „ziua aceea” Domnul, Judecătorul cel drept. Şi nu numai mie, ci şi tuturor celor ce vor fi iubit venirea Lui.” (v. 7-8).

Când a scris aceste cuvinte, Pavel zăcea într-o închisoare din Roma. Era deja un om bătrân şi avea foarte puţine lucruri în lumea aceasta. Mulţi dintre cei care umblaseră cu el îl ignorau, gândindu-se că Dumnezeu nu se mai folosea de el. Privite cu ochii fireşti, criticile aduse împotriva lui Pavel păreau bine argumentate, dar el privea totul duhovniceşte şi vedea că momentul încoronării sale este aproape. Bill a arătat foarte clar că adesea Dumnezeu i-a condus pe slujitorii Săi la acest punct de jos, dar apoi a venit în ajutorul lor şi i-a încununat pentru slujba pe care au avut-o. Astfel, i-a menţionat pe Iacov, Iosif, Ilie, Daniel şi Ioan Botezătorul ca exemple ale acestui principiu dumnezeiesc, după care a vorbit despre exemplul suprem: Isus Hristos.

Mulţi oameni Îl iubeau pe Isus atunci când îi vindeca pe bolnavi, hrănea mulţimile cu peşti şi pâine şi le vorbea în pilde. Dar când a pus sticla pentru bebeluşi la o parte şi i-a hrănit cu carnea Evangheliei, lucrurile s-au schimbat.

Isus a spus: „Ferice de acela pentru care Eu nu voi fi un prilej de poticnire.” (Matei 11.6, Luca 7.23), deoarece mulţi oameni se simţeau ofensaţi atunci când auzeau lucrurile grele pe care le învăţa El.

Astfel, într-o zi le-a spus: „Adevărat, adevărat vă spun că, dacă nu mâncaţi trupul Fiului omului şi dacă nu beţi sângele Lui, n-aveţi viaţa în voi înşivă.” (Ioan 6.53). Când au auzit aceste cuvinte, mulţimea celor care-L urmau s-a micşorat dramatic, printre cei care au plecat numărându-se şi şaptezeci din cei mai apropiaţi Lui. Atunci Isus s-a întors spre cei doisprezece ucenici ai Săi şi le-a zis: „Voi nu vreţi să vă duceţi?”

„Doamne”, I-a răspuns Simon Petru, „la cine să ne ducem? Tu ai cuvintele vieţii veşnice.

Şi noi am crezut şi am ajuns la cunoştinţa că Tu eşti Hristosul, Sfântul lui Dumnezeu.” (Ioan 6.67-69).

Din acea zi, Isus nu S-a mai bucurat niciodată de popularitate în Israel. Un critic ar putea spune că Şi-a pierdut puterea, pentru că atunci când a fost răstignit de către romani, a strigat: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” (Matei 27.46, Marcu 15.34). Acel moment a constituit cel mai jos punct al vieţii Lui, cel mai întunecos ceas al Lui, şi aceasta, chiar înainte să strige Biruitor: „S-a isprăvit!” (Ioan 19.30). Iar Dumnezeu a încoronat lucrarea Sa cu învierea glorioasă.

Bill a mai spus: „Mă încred în El că într-o zi va încorona şi slujba mea. Nu ştiu când şi cum, dar când El este pregătit să facă aceasta, sunt pregătit

şi eu şi nădăjduiesc să-mi încoroneze slujba în felul următor: să mă lase să iau haina Cuvântului şi să-i îmbrac Mireasa în ea, pentru dreptatea Sa. Nădăjduiesc să mă încoroneze lăsându-mă să stau în ziua aceea acolo şi să spun, cum a spus şi Ioan: „Acesta este Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii.”

„Voi continua să stau drept pe Cuvântul Lui, până când Îşi va încheia lucrarea cu mine. Aceasta este starea prezentă a slujbei mele…”

Capitolul 86

Vedenia cu Îngerii

octombrie-decembrie 1962

Într-o dimineaţă, Bill s-a îmbrăcat cu hainele de lucru, deoarece voia să-şi spele maşina aflată în parcarea din faţa casei. A luat o găleată şi un burete, dar chiar când a pus mâna pe clanţa uşii de la intrare, Meda e venit nervoasă din bucătărie şi i-a spus că Iosif tocmai făcuse ceva rău. După ce şi-a vărsat tot năduful, ea i-a zis: „Bill, vreau să-l pedepseşti tu!”

Bill a pus găleata jos şi a intrat în bucătărie ca să discute cu fiul său de şapte ani. Iosif stătea lângă masă şi bătea nervos cu degetele pe ea. Bill a luat un scaun, l-a tras lângă masă, s-a aşezat şi a început să-i explice fiului său că trebuie să fie cuminte şi s-o asculte pe mama sa.

„Îmi pare rău, tati”, a spus Iosif punându-şi mâinile în jurul gâtului tatălui său şi îmbrăţişându-l. „Te rog, nu mă bate.”

„Bine, Iosif. De data asta, scapi, dar să nu mai faci aşa ceva.”

„Îţi promit că nu voi mai face, tati”, a răspuns copilul.

Bill s-a dus s-o caute pe Meda şi să-i spună că Iosif şi-a cerut iertare. Ea se închisese în dormitorul lor, iar când Bill a bătut la uşă, a deschis şi l-a întrebat: „L-ai bătut?” Când i-a spus că nu a făcut aceasta şi i-a explicat de ce, Meda s-a enervat şi i-a zis:

„La fel îmi spune şi mie, apoi merge şi face aceleaşi lucruri. Este atât de enervant!”

„Scumpo, din moment ce s-a pocăit în felul acela, nu puteam să-l mai bat.”

„Asta pentru că nu trebuie să ai de-a face cu el în fiecare zi, cum am eu, fiindcă eşti plecat tot timpul!” Spunând aceasta, Meda i-a trântit uşa în faţă şi a încuiat-o cu cheia.

„Nu cred că a vrut să se comporte în felul acesta”, s-a gândit Bill mâhnit, deoarece ştia cât de blândă era ea de obicei. În cei douăzeci de ani de

când erau împreună, Meda nu i-a vorbit niciodată cu mânie, deşi în ultimul timp i se părea că este nervoasă. Totuşi, din moment ce avea deja patruzeci şi trei de ani, Bill se întreba dacă nu cumva nervozitatea ei se datora schimbărilor hormonale survenite la menopauză.

Şi-a luat găleata, a umplut-o cu apă şi săpun, apoi s-a apucat să frece partea din faţă a maşinii, care era murdară. În timp ce spăla capota, a auzit o Voce care zicea:

„Spune-i lui Meda să citească Numeri capitolul 12." Bill a privit în jur, dar în curte nu era nimeni în afară de el. Gândindu-se că poate era imaginaţia lui, s-a întors să-şi vadă de treabă, dar Vocea aceea a zis din nou: „Spune-i lui Meda să citească Numeri capitolul 12." S-a oprit o clipă, apoi şi-a continuat lucrul, dar de data aceasta mintea lui era atentă la ce se petrecea în jur. Curând, Vocea aceea a repetat pentru a treia oară porunca: „Spune-i lui Meda să citească Numeri capitolul 12." Se părea că răsună de undeva din aer, sau de lângă un copac din faţa casei.

Lăsându-şi cârpa pe capota maşinii, Bill a intrat în casă, şi-a luat Biblia şi a citit capitolul 12 din Numeri, unde se relata ce i s-a întâmplat lui Miriam atunci când l-a judecat pe Moise pentru că s-a căsătorit cu o femeie etiopeană. Judecata ei la adresa lui Moise l-a supărat în aşa măsură pe Dumnezeu, încât i-a permis Satanei s-o umple de lepră, iar când Moise s-a rugat pentru sora sa, Domnul a vindecat-o după şapte zile.

Bill şi-a luat Biblia şi s-a îndreptat spre dormitor, unde se auzea maşina de cusut a soţiei sale. Când a încercat să intre, a constatat că uşa era tot încuiată, iar când a bătut şi a strigat-o, Meda i-a răspuns nervoasă:

„Ce vrei!"

„Scumpo, lasă-mă să intru pentru că am un Cuvânt din partea Domnului pentru tine."

A auzit-o cum deschide uşa, iar când a intrat în cameră, ea stătea în spatele maşinii de cusut şi aranja materialul sub ac.

„Meda, tu ştii că eu te iubesc, dar Domnului nu i-a plăcut felul în care mi-ai vorbit. În timp ce spălam maşina, El mi-a poruncit să-ţi spun să citeşti Numeri capitolul 12."

După ce i-a spus aceste cuvinte, Bill i-a dat Biblia lui şi ea a citit cu voce tare. Limbajul dur al Domnului a speriat-o foarte tare; de fapt i-a speriat pe amândoi. Ea şi-a cerut iertare cu căinţă, apoi au îngenuncheat amândoi şi L-au rugat pe Domnul să aibă milă.

Două zile mai târziu, Meda a simţit o durere în partea stângă. Când i-a spus soţului ei, el i-a luat mâna dreaptă în mâna sa stângă şi prin darul special pe care-l avea, i-a spus că chistul pe care i l-a depistat în anul 1949, acum vibra mult mai puternic decât înainte; şi pentru că durerea

persista, s-a dus s-o vadă medicul ei. Medicul a trimis-o la un ginecolog din Louisville, iar acesta a confirmat diagnosticul dat de Bill. Testele şi analizele care i s-au făcut, au confirmat faptul că Meda avea un chist pe ovarul stâng. Medicul nu părea foarte îngrijorat, deoarece cuvântul „chist" este termenul general pentru o tumoare benignă de forma unei pungi închise, cu un conţinut lichid sau semilichid, majoritatea lor nefiind periculoase. Ocazional, chistul se poate infecta şi poate crea probleme, sau poate să se transforme într-o tumoare malignă. Astfel, ginecologul a recomandat ca Meda să aştepte câteva luni, ca să vadă ce se va întâmpla, pentru că era posibil să dispară de la sine.

În dimineaţa de 14 octombrie 1962, Bill a predicat mesajul „Statura de om mare în Hristos", folosind ca text de bază Cuvântul din Efeseni 4.11-15 şi din 2 Petru 1.1-8, unde scrie despre cele opt virtuţi ale creştinului adevărat: credinţa, fapta, cunoştinţa, înfrânarea, răbdarea, evlavia, dragostea de fraţi şi iubirea de oameni. Această parte a Scripturii, ca multe altele, are o semnificaţie multiplă. Evident înseamnă că toţi creştinii ar trebui să posede aceste calităţi, dar privit mai adânc, înseamnă că Isus Hristos este Omul Desăvârşit şi că aceste trăsături fac parte din caracterul Său. După ce a murit şi a fost înviat, Isus a trimis Duhul Său peste Biserica Sa, care este Trupul Său de pe pământ.

El a început să-Şi desăvârşească Biserica încă din prima epocă a Bisericii prin aşezarea fundamentului, a credinţei în Cuvântul Său; a urmat a doua epocă a Bisericii, când s-a adăugat fapta, şi aşa mai departe, până în epoca a şaptea.

Bill a ilustrat aceasta pe tablă, desenând o piramidă cu opt trepte:

Prima treaptă a numit-o „credinţa", a doua, „fapta" şi aşa mai departe, până la treapta a şaptea, pe care a numit-o „dragostea de fraţi". În desenul său, Bill a lăsat un spaţiu liber între treapta a şaptea a piramidei şi vârful ei, „piatra din capul unghiului", pe care a numit-o „DRAGOSTEA". Vârful piramidei Îl reprezintă pe Isus Hristos, Capul Bisericii, care Se va uni cu Trupul Său în timpul răpirii.

În continuare, el a vorbit despre marea piramidă din Egipt, care a fost modelul pentru piramidele mai mici din jurul ei şi era diferită de celelalte piramide, prin faptul că nici un Faraon nu a fost înmormântat în ea. Marea piramidă a fost construită de Enoh, un profet al lui Dumnezeu, ca să arate faptul că Dumnezeu va trimite într-o zi un Răscumpărător, care este Împăratul. Aceasta s-a întâmplat când a venit Isus. În mijlocul piramidei se află camera Împăratului, goală ca în ziua când a fost construită, simbolizând mormântul gol al lui Isus în dimineaţa de Paşti. Marea piramidă nu a avut niciodată piatra din capul unghiului, deoarece cumva, în timpul construcţiei a fost respinsă. Împăratul David vorbeşte despre această „piatră" în Psalmi, iar mai târziu este citat de Isus:

„Piatra pe care au lepădat-o zidarii a ajuns să fie pusă în capul unghiului clădirii.

Domnul a făcut lucrul acesta şi este o minunăţie înaintea ochilor noştri.” (Psalmul 118.22-23; Matei 21.42; Marcu 12.10, Luca 20.17). Bill a arătat că piramida este singura construcţie în care pietrele din colţuri au aceeaşi formă ca Piatra din vârf, ceea ce simbolizează faptul că Isus este Cel care a pus temelia Bisericii Sale şi tot El o va desăvârşi.

În noiembrie 1962, situaţia cu privire la taxele pentru guvern, pentru care a fost urmărit timp de mulţi ani de către Serviciul de Taxe, s-a finalizat în sfârşit. Astfel, domnul Orbison, avocatul lui Bill, şi-a sunat clientul să-i spună că Serviciul de Taxe a propus un compromis. Bill s-a dus la biroul avocatului său ca să audă propunerea guvernului, însă ceea ce a auzit, l-a speriat de moarte. Avocatul Serviciului de Taxe (IRS) a spus că guvernul s-ar mulţumi cu cincisprezece mii de dolari taxe datorate, plus zece mii de dolari penalităţi. Adăugând la aceasta cei cincisprezece mii de dolari pe care îi datora avocatului său, datoria lui Bill ar fi însumat patruzeci de mii de dolari.

„Împuşcaţi-mă”, le-a zis Bill, „şi terminaţi cu toate acestea! Toţi banii mei sunt şaptezeci şi cinci de dolari pe care-i am la bancă. De unde vreţi să plătesc patruzeci de mii de dolari? Nu pot lua nici un împrumut pentru că nu am cu ce să garantez. Şi chiar dacă aş reuşi să iau un împrumut, cum îl voi plăti înapoi, când salariul meu este doar de o sută de dolari pe săptămână? Nu, nu sunt de acord să fac aceasta! Dacă aş fi într-adevăr dator, aş face tot posibilul să plătesc, dar nu datorez banii aceia. De ce nu mă acuză, dacă sunt vinovat? Au avut la dispoziţie doisprezece ani ca să construiască un caz împotriva mea, dar nu au găsit nici un motiv ca s-o facă. Nu voi plăti nimic, până când nu vor dovedi că le datorez taxele acelea!”

Domnul Orbison i-a făcut semn lui Bill să meargă în altă cameră, ca să poată vorbi între patru ochi.

„Frate Branham”, i-a spus el, „dacă nu le dăm banii, te vor da în judecată, iar atunci vor spune că toţi banii pe care i-au donat oamenii în timpul campaniilor tale, au devenit ai tăi când ai încasat cecurile. Desigur, noi putem dovedi că toţi acei bani au mers în contul Tabernacolului Branham şi au fost folosiţi pentru cheltuielile de campanie sau pentru alte cheltuieli ale bisericii, fiindcă, din moment ce nu ai folosit banii aceia pentru tine, avem 99% şanse să câştigăm procesul. Cu toate acestea, când vom dovedi că acestea au fost donaţii benevole, Serviciul de Taxe, va solicita probabil ceva taxe de donaţie. În cazul acesta, procesul poate continua încă cinci ani, iar cheltuielile de judecată vor depăşi douăzeci şi cinci de mii de dolari, pe care ei îi propun acum ca să închidă cazul. Pe lângă aceasta, douăzeci şi cinci de mii de dolari sunt cu mult mai puţin decât cei trei sute cincizeci şi cinci de mii de dolari pe care i-au cerut prima dată.”

„Dar cu renumele meu cum rămâne? Acesta nu are nici o valoare?”

„Frate Branham, avocaţii guvernului nu vor putea spune nimic rău despre tine, pentru că viaţa ta este exemplară. Dar în momentul în care vei ajunge în instanţă, ziarele vor scrie pe prima pagină, cu litere de-o şchioapă, lucruri care te vor împroşca cu noroi; iar când procesul se va încheia şi se va dovedi că eşti nevinovat, ei vor scrie un articol scurt despre aceasta şi-l vor pune la pagina 12. Mulţi oameni nici nu vor auzi despre nevinovăţia ta, iar reputaţia îţi va fi deja pătată. Acesta este motivul pentru care îţi propun să accepţi oferta lor.”

Bill a plecat nehotărât de la biroul avocatului, iar când a ajuns acasă i-a zis soţiei sale: „Spală copiii şi împachetează toate hainele! Prefer să fiu toată viaţa un fugar decât să-i plătesc guvernului ceva ce nu-i datorez!”

Meda a aşteptat până când soţul ei s-a liniştit, iar atunci şi-a apropiat scaunul de al lui, i-a pus mâna pe umăr şi i-a zis încet: „Crezi că fuga te va ajuta?”

„Meda, totul este cu susul în jos! Mi-am petrecut toată viaţa învăţându-i pe oameni să-şi plătească taxele şi să trăiască cinstit şi decent. De ce guvernul nu mă lasă în pace?”

„Bill, L-ai întrebat pe Domnul ce trebuie să faci cu privire la această propunere a guvernului?”

„Păi, cred că aş putea să mă rog cu privire la aceasta”, a răspuns el recalcitrant.

După ce a spus aceste cuvinte, Bill s-a dus în camera de lucru, s-a aşezat în spatele biroului şi s-a rugat. Curând i-a venit în minte un gând iritant: aproape toţi bărbaţii din Biblie, care au fost chemaţi să facă o lucrare duhovnicească, au fost ispitiţi de Satana. Astfel, dacă nu a reuşit să-i prindă cu probleme morale, s-a folosit de guvernele vremii ca să-i lovească. Moise, Daniel, Ieremia, Ioan Botezătorul, Isus, Pavel, Petru, Ioan, şi lista ar putea continua cu multe alte nume de bărbaţi care au fost prigoniţi, închişi şi chiar executaţi de guvernele vremii.

Atunci Bill a zis: „Ce să fac, Doamne? Dă-mi un răspuns în Cuvântul Tău.” Şi Dumnezeu i-a amintit o întâmplare biblică ce se potrivea. Într-o zi, „cei ce strângeau darea pentru Templu au venit la Petru şi i-au zis: „Învăţătorul vostru nu plăteşte darea?”

Şi ce a spus Isus? „În mod normal, nu avem această obligaţie, „dar, ca să nu-i facem să păcătuiască, du-te la mare, aruncă undiţa şi trage afară peştele care va veni întâi; deschide-i gura şi vei găsi în ea o rublă pe care ia-o şi dă-le-o lor, pentru Mine şi pentru tine.” (Matei 17.24-27).

„Este atât de adevărat, Doamne!”, s-a gândit Bill. „Tu ai „peşti”, adică bănci, peste tot în lume. Arată-mi, Te rog, de unde să iau banii şi voi plăti guvernului ceea ce îmi cere.”

Cel mai apropiat „peşte-bancă” s-a dovedit a fi vechiul său prieten William Dauch. Acest milionar de 89 de ani, care locuia în Lima, Ohio, şi-a câştigat averea făcând produse din hârtie. William Dauch a auzit pentru prima dată de William Branham în anul 1958, când soţia sa, Gladys, era pe moarte din pricina cancerului, iar cineva i-a sugerat să scrie la biroul campaniei Branham, din Jeffersonville, şi să ceară o batistă de rugăciune, care era gratis. Ea a făcut acest lucru, iar când a deschis scrisoarea şi a atins batista din ea, a simţit că prin trupul ei trece ceva ca un fulger, şi a fost vindecată instantaneu. Imediat după aceea, soţii Dauch s-au dus la Jeffersonville, l-au ascultat pe Bill predicând şi s-au botezat în Numele lui Isus Hristos. De atunci, ei l-au urmat aproape peste tot la campaniile ţinute de Bill în State.

William Dauch a spus că ar fi fericit să-i dea lui Bill cei patruzeci de mii de dolari de care avea nevoie, dar el a refuzat să-i primească în dar şi i-a acceptat doar ca împrumut, spunând că îi va restitui în zece ani, adică patru mii de dolari pe an. William Dauch a fost de acord, dar nu îl interesa dacă îi va primi sau nu înapoi.

La începutul lunii aprilie, Bill a completat un CEC de douăzeci şi cinci de mii de dolari către Serviciul de Taxe, iar în partea de jos a scris: „Plătit în întregime pentru toate taxele datorate”, după care l-a trimis prin poştă. După o săptămână, era programat să predice la Shreveport, Louisiana, dar înainte de a pleca în călătorie, a sunat la bancă să verifice dacă a fost încasat cecul. În clipa când funcţionarul băncii a confirmat primirea plăţii, Bill a închis telefonul, a răsuflat uşurat, după care a alergat în bucătărie, şi-a îmbrăţişat soţia şi i-a zis: „Scumpo, sunt liber! Contul a fost închis, aşa că acum pot merge oriunde vreau, oriunde mă trimite Domnul. Sunt liber! Ce minunat este să fii iertat când eu nu puteam face nimic ca să mă eliberez!” Se simţea la fel ca în urmă cu treizeci de ani, când L-a acceptat pe Isus ca Salvatorul Său personal. Era liber!

Aproape de sfârşitul lui decembrie 1962, o femeie din biserica lui Bill, a venit acasă la el pentru rugăciune. Se numea doamna Steffy şi era îngrijorată pentru că a doua zi dimineaţa urma să fie operată de un chirurg din Louisville. Ea i-a zis lui Bill:

„Am visat că mergeam pe o pajişte de prerie din vest şi am văzut un bătrân care stătea pe un deal înalt. Avea părul alb, barbă lungă şi purta o haină albă şi lungă care se mişca în vânt. M-am întrebat cine putea fi, dar când m-am apropiat de el, am realizat că era profetul Ilie şi privea spre est. Am hotărât că trebuie să-l întâlnesc neapărat, aşa că am alergat spre deal şi am căzut la picioarele lui. „Ce doreşti, soră Steffy?” m-a întrebat el. „În clipa aceea am realizat că era vocea ta, frate Branham. Mi-am ridicat privirea şi într-adevăr erai chiar tu.”

Încă înainte ca ea să-i povestească visul, el a avut o vedenie în care a văzut acelaşi lucru. Aceasta se întâmpla întotdeauna când trebuia să tălmăcească un vis, dar deşi ştia care era tălmăcirea visului avut de doamna Steffy, Bill a ţinut-o deocamdată ascunsă. Se părea că se

potriveşte unui model, deoarece în ultimii doi ani, alţi cinci oameni i-au spus că au visat cu el. Şi deşi fiecare vis era diferit, toate aveau acelaşi fir comun: în primul rând, toate îl arătau în vest. Oare Dumnezeu îi vorbea pe ocolite pregătindu-l pentru ceva? Încă nu putea să lege toate acele lucruri împreună, iar aceasta îl deranja.

A doua zi, Bill a condus peste pod în Louisville şi a vizitat-o pe doamna Steffy după operaţie. Până atunci, deşi era decembrie, vremea nu fusese prea friguroasă, dar în acea zi temperatura scăzuse sub zero grade şi o perdea de nori suri atârna peste oraş, ameninţând să ningă. Când s-a întors acasă, Bill a văzut marcaje făcute de topografi pe terenul din faţa casei sale, chiar lângă stâlpii în formă de piramidă de la intrare. Echipa de specialişti făcea măsurători pe strada lui şi marca terenul cu beţe din lemn. Bill s-a dus la ei şi a discutat cu şeful echipei, întrebându-l ce aveau în plan să facă? Domnul Goyne şi-a desfăşurat harta oraşului şi i-a arătat lui Bill cum preconizau să lărgească strada în anul care urma.

Bill s-a întors acasă, iar în clipa când a intrat, Meda l-a rugat s-o ducă la cumpărături. Au urcat în maşină şi au ieşit cu spatele în strada Edwing Lane, după care au luat-o în direcţia în care se făceau măsurătorile. Când l-a văzut pe Ray King, unul din vecinii săi, lucrând împreună cu echipa de lucrători, Bill a oprit maşina, a lăsat geamul în jos şi l–a strigat:

„Hei, Mud, care-i treaba cu marcajul din faţa casei mele? Am crezut că terenul meu se întinde până la stradă.”

„Billy, oraşul va lărgi strada. Ei au dreptul să facă aceasta şi deţin terenul până unde am pus eu marcajul acela. Tot ce se află pe partea cu marcajul, trebuie să fie mutat: garduri, copaci, trotuare, tot. Vor lua chiar şi din curtea mea.”

„Eu aş vrea să-mi păstrez stâlpii de beton. Poate îl voi ruga pe domnul Wood să-i mute el, pentru că lucrează cu piatră de construcţii.”

Ray King i-a zis însă: „Vorbeşte cu contractorul care va pava strada, pentru că el este responsabil cu mutarea stâlpilor. De ce nu-l laşi pe el s-o facă?”

În timp ce se îndepărta, Bill se gândea la sugestia lui King. Nu ştia de ce, dar parcă ceea ce se petrecea îi era familiar; era ca şi cum s-ar mai fi întâmplat cândva. Când s-a întors de la cumpărături, le-a aşezat pe masa din bucătărie, după care s-a grăbit spre camera sa de lucru. Luându-şi caietul de vedenii de pe raft, el a început să răsfoiască paginile până când a ajuns la o vedenie din februarie 1958.

Acolo scria: „Un marcaj trasat pe proprietatea mea… pietre care îmi blochează intrarea în curte… camioane de la construcţii care merg în sus şi-n jos pe stradă… un tânăr cu un buldozer îmi distruge curtea din faţa casei.” Când a citit acele cuvinte, Bill şi-a amintit imediat vedenia pe care o avusese în timp ce se întorcea cu Billy Paul de la o campanie de

vindecare prin credinţă, care fusese organizată de către prietenul său, Gene Norman, la Waterloo, Iowa.

În vedenia avută, el îi cerea socoteală acelui tânăr cu privire la mizeria pe care o făcuse în curte, iar când tânărul s-a repezit la el să-l lovească, Bill s-a ferit şi apoi l-a trântit la pământ. Atunci Îngerul Domnului i-a zis: „Să nu faci aceasta! Când vei vedea marcajul acela lângă gardul din curtea ta, să pleci spre vest!” După aceea şi-a văzut familia într-o căruţă cu coviltir, oprită în faţa casei sale; iar el s-a aşezat în faţă şi a luat frâiele în mâini. În clipa când a scuturat frâiele ca să dea cailor semnalul de plecare, căruţa s-a transformat în maşina lui, un Ford. Apoi vedenia s-a încheiat.”

În sfârşit, „firul colorat” trasat prin cele şase vise era acum clar, deoarece marcajul din curtea sa, descris de vedenia avută cu cinci ani în urmă, completa imaginea. Bill şi-a adunat imediat familia şi le-a amintit vedenia, după care le-a arătat marcajul din faţa casei şi le-a spus să se pregătească, pentru că în curând vor pleca spre vest. În ziua următoare, l-a sunat pe Gene Norman, care locuia în Tucson, Arizona, şi l-a rugat să caute o casă sau un apartament de închiriat.

Câteva zile mai târziu, Meda şi-a vizitat ginecologul din Louisville, Kentucky, iar acesta i-a spus că chistul pe care-l avea pe ovarul stâng, crescuse de mărimea unei lămâi. Părerea medicului era că ar trebui să fie scos chirurgical, dar Bill i-a explicat că el şi familia sa trebuie să se mute la Tucson de îndată ce Gene Norman le va găsi o locuinţă. Atunci, ginecologul i l-a recomandat pe doctorul Scott, un ginecolog din Tucson, şi i-a trimis şi fişa medicală a lui Meda.

În data de 22 decembrie 1962, în jurul orei 3.00 dimineaţa, Bill s-a dat jos din pat şi s-a dus la bucătărie să bea un pahar cu apă. Când s-a întors în dormitor, a intrat pe la Iosif ca să-l învelească, pentru că obişnuia să se dezvelească, după care s-a întors în patul său călduros.

Pe când se lumina de ziuă, a visat un bărbat solid şi înalt care bătea o femeie micuţă cu o bâtă care avea trei faţete. Aceşti oameni trebuiau să fie părinţii săi, deşi în realitate niciunul dintre ei nu arăta ca tatăl sau ca mama sa. În timp ce femeia zăcea la pământ şi plângea, bărbatul se plimba în jurul ei satisfăcut de ceea ce făcuse. Tremurând, femeia s-a ridicat din nou, dar bărbatul s-a repezit asupra ei şi a lovit-o cu bâta triunghiulară. Atunci ea s-a prăbuşit din nou la pământ ca şi cum ar fi fost fără viaţă. În visul său, Bill privea scena de la distanţă şi se gândea: „Nu pot să-l atac pe bărbatul acela pentru că este prea puternic. Nu pot să-l înving. Cu toate acestea, nu are nici un drept s-o trateze aşa!” Când a văzut că bărbatul o loveşte din nou pe femeia aceea mică, Bill s-a supărat atât de tare încât nu s-a mai temut de el. Astfel, s-a aşezat între el şi ea şi i-a zis: „Nu ai nici un drept s-o loveşti!” Dintr-o dată, muşchii lui s-au mărit, făcându-l să arate ca un uriaş. Femeia a încercat să se ridice, iar bărbatul a ridicat bâta triunghiulară s-o lovească, dar Bill l-a ameninţat: „Dacă o loveşti din nou, vei avea de-a face cu mine!” Când a văzut ce muşchi avea Bill, bărbatul acela a ezitat s-o mai lovească.”

Bill s-a trezit buimăcit de trecerea de la vis la realitate şi a observat că Meda nu era în dormitor. Curând a auzit zgomotul specific pregătirii micului dejun. A privit pe geam şi a văzut că ningea cu nişte fulgi de zăpadă minusculi. Şi-a lăsat capul înapoi pe pernă şi s-a gândit:

„Oare ce înseamnă toate acestea? Şi de ce am visat acea femeie?”

Curând după aceea, a primit o altă vedenie care i-a adus tălmăcirea visului. Femeia reprezenta biserica mondială de astăzi, în timp ce bărbatul era sistemul denominaţional care o stăpâneşte. Bara triunghiulară simboliza învăţătura falsă cu privire la un Dumnezeu trinitar şi la botezul incomplet care o urmează. De fiecare dată când o adunare încearcă să se ridice şi să accepte adevărul despre botezul în Numele lui Isus Hristos, denominaţiunea o loveşte cu dogma trinitariană. De ani de zile, Bill s-a sfiit să atace sistemul, pentru că era atât de mare, iar când s-a hotărât să încerce s-o facă, muşchii credinţei lui au crescut la mărimea versetului din Romani 8.31, unde scrie: „Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine va fi împotriva noastră?”

Era o dimineaţă neobişnuită, în care se părea că Duhul Sfânt se plimba la marginea subconştientului lui Bill, asemenea unui porumbel care zbura undeva spre colţul vederii lui. Când încerca să-L vadă, umbra dispărea, când încerca să-l ignore, porumbelul revenea să-i stârnească curiozitatea. În jurul orei 9.00, el s-a închis în camera lui ca să-L poată căuta pe Domnul fără să fie deranjat. Astfel, a îngenuncheat lângă pat şi s-a rugat până când o vedenie i-a deschis uşa spre o altă dimensiune.

Vedenia se aseamănă în unele privinţe cu visul, deoarece ambele au legătură cu transmiterea informaţiei din subconştient spre conştient, prin anumite procese neuro-chimice care imprimă imaginea în partea corespunzătoare a creierului. Dar asemănarea se termină aici. Visele sunt un produs secundar al minţii, care sortează milioane de biţi de informaţii adunate în fiecare zi, unele dintre ele fiind sortate şi reţinute, în timp ce altele sunt aruncate. Uneori, aceste imagini sunt manipulate de Dumnezeu, ca să transmită un mesaj; dar în general ele sunt doar un rezultat natural al funcţionării creierului în timpul somnului. În schimb, vedenia apare când persoana este trează. În timpul unei vedenii, Dumnezeu creează imagini direct în creier, acoperind nervii senzitivi. Acesta este supranaturalul. Bill a încercat să explice acest lucru şi a spus că cel ce primeşte vedenia are conştientul şi subconştientul treze şi în unitate. Folosind terminologia de astăzi, s-ar putea spune că vedenia este o realitate virtuală produsă în mod supranatural. Mai mult, cel ce primeşte vedenia este transpus acolo, adică vede, aude şi trăieşte evenimentul respectiv.

Vedenia pe care o avea acum, l-a dus într-o regiune muntoasă situată la nord-est de Tucson, Arizona. Ici şi colo, de-a lungul pantelor roşiatice şi a crestelor pietroase creşteau plante cu ţepi, şi deşi nu-l vedea, Bill vorbea cu fiul său, Iosif. În apropiere, se afla un arbust plin cu păsări mici, fiecare de o jumătate de inci (1 cm), cam de mărimea celei mai mici

păsări colibri, care se ţineau una de alta în aşa fel încât formau o piramidă. Toate erau obosite şi ciufulite, ca şi cum ar fi venit de foarte departe, şi ciripeau neîncetat în timp ce se mişcau de pe un picior pe altul. Parcă voiau să-i spună ceva, dar el nu putea să le înţeleagă. Apoi, una dintre ele s-a ridicat de pe arbust şi a zburat spre est, fiind urmată imediat de tot stolul, care şi-a păstrat forma de piramidă şi în zbor. Imediat după aceea, a auzit fâlfâitul unor aripi mai mari care loveau aerul, iar când s-a uitat, a văzut că din partea de vest venea un stol de porumbei suri, care au trecut pe lângă el într-o formaţie care forma litera „V" şi au zburat tot spre est, în urma stolului de păsărele mici.

În vedenie, Bill s-a aplecat să ia un scaiete care se prinsese pe dunga de la pantaloni, iar atunci s-a auzit o explozie puternică ce a făcut pământul să se zguduie şi pietrele să se rostogolească la vale. Explozia a fost asemănătoare cu un tunet puternic sau poate cu zgomotul făcut de un avion supersonic atunci când trece de bariera sunetului. Când a privit spre vest, Bill a văzut o constelaţie în formă de piramidă, iar stelele care o formau deveneau tot mai mari şi se apropiau de el cu o viteză care era dincolo de înţelegerea lui. Curând şi-a dat seama că nu sunt stele, ci îngeri, fiinţe supranaturale care zburau cu aripile lăsate pe spate şi cu capetele întoarse puţin într-o parte. Erau îmbrăcaţi cu armuri albe şi veneau spre el, din veşnicie, cu o viteză uimitoare. Veneau cu o viteză atât de mare încât Bill nici nu a putut să-i numere, dar erau cel puţin cinci şi cel mult şapte. Şi înainte să poată clipi din ochi, ei l-au ridicat în aer. Nu putea să-i vadă, dar simţea puterea prezenţei lor. Atunci s-a gândit îngrozit: „Aceasta înseamnă probabil că voi muri, că voi fi ucis într-o explozie." Apoi l-a auzit pe Iosif strigându-l, aşa că şi-a zis: „Nu! Dacă am fost ucis în explozia aceea, înseamnă că a murit şi Iosif, pentru că altfel nu aş putea să-l aud. În plus, Îngerul morţii vine singur. Dacă erau cinci, aceasta înseamnă îndurare, iar dacă erau şapte, este vorba de desăvârşire. Orice ar fi, poate să însemne punctul culminant al noii mele slujbe. Doamne Isuse, ce vrei să fac?"

Deodată, Bill s-a văzut din nou în dormitor. Era ora 10.00, iar Meda încerca să deschidă uşa care era închisă cu cheia. Nu putea să-i răspundă pentru că îşi simţea limba amorţită ca şi când ar fi fost la dentist şi ar fi primit o injecţie de anestezie, iar trupul şi-l simţea gol şi fără viaţă.

Oamenii spun că prezenţa Domnului este o experienţă plăcută, dar ei Îi confundă prezenţa cu binecuvântările. Prezenţa Dumnezeului celui Atotputernic este atât de înfricoşătoare, încât persoana care este cercetată de El simte că paralizează. Isaia şi apostolul Ioan au stat amândoi în prezenţa Lui şi au simţit că mor:

„Când L-am văzut, am căzut la picioarele Lui ca mort." (Isaia 6.1-5; Apocalipsa 1.10-18).

După câteva clipe, Meda a renunţat la ideea de a intra în cameră şi a plecat, iar Bill a simţit că încetul cu încetul îşi revine din amorţeala care-i cuprinsese trupul. Când s-a simţit destul de bine ca să poată sta în

picioare, a început să se plimbe prin cameră, cutremurat de vedenia pe care tocmai o avusese şi întrebându-se ce putea să însemne, deşi era de părere că putea fi vorba de moartea sa. Cum putea să supravieţuiască cineva unei asemenea explozii? Într-un târziu, a încetat să se mai plimbe şi s-a rugat:

„Doamne Isuse, îmi vei da de ştire dacă această vedenie înseamnă că voi fi omorât în curând? Atunci voi şti că nu trebuie să le spun celor apropiaţi despre aceasta. Dacă înseamnă că voi muri, Te rog să trimiţi încă o dată puterea Ta peste mine." A aşteptat o vreme, dar nu s-a întâmplat nimic. Apoi, în timp ce stătea şi aştepta, şi-a dat seama că păsărelele acelea mici puteau însemna prima tragere a însărcinării sale: semnul de pe mână. Dacă era aşa, atunci al doilea stol de păsări însemna a doua tragere a lucrării sale: deosebirea prin vedenii; iar constelaţia de îngeri însemna cea de-a treia tragere a lucrării sale.

„Doamne Isuse", s-a rugat el, „dacă această vedenie nu înseamnă că voi muri, ci înseamnă că Tu ai pregătit pentru mine ceva ce-mi va fi descoperit mai târziu, atunci trimite puterea Ta din nou peste mine."

Puterea vârtejului de vânt care se învârtea în jurul său, l-a ridicat de pe podea şi l-a dus într-un colţ al camerei, unde l-a lăsat jos ameţit şi pe jumătate inconştient. Când şi-a revenit, stătea cu Biblia în braţe şi deschisă la Romani 9, de unde s-a simţit călăuzit să citească ultimele patru versete:

„Deci ce vom zice? Neamurile, care nu umblau după neprihănire, au căpătat neprihănirea, şi anume, neprihănirea care se capătă prin credinţă;

pe când Israel, care umbla după o Lege care să dea neprihănirea, n-a ajuns la Legea aceasta.

Pentru ce? Pentru că Israel n-a căutat-o prin credinţă, ci prin fapte. Ei s-au lovit de Piatra de poticnire,

după cum este scris: „Iată că pun în Sion o Piatră de poticnire şi o Stâncă de cădere: şi cine crede în El nu va fi dat de ruşine." (v. 30-33).

După ce a citit aceste versete, Bill şi-a închis Biblia şi s-a dus la fereastră. Zăpada îi acoperise curtea cu un strat de câţiva inci (centimetri). Şi-a ridicat mâinile şi s-a rugat: „Doamne Dumnezeule, aceasta este o zi ciudată pentru mine. Oare ce înseamnă toate aceste lucruri? Dacă aceste versete sunt explicaţia Ta la vedenia avută, lasă-mă să le mai citesc încă o dată. A ridicat Biblia şi a deschis-o la întâmplare, folosindu-se pentru aceasta de degetul mare de la mână. Cartea s-a deschis în acelaşi loc: „Iată că pun în Sion o Piatră de poticnire…"

În data de 30 decembrie 1962, duminică seara, Bill a ţinut o predică pe care a intitulat-o: „Domnilor, este acesta semnul sfârşitului?" După ce a

povestit ultima vedenie pe care o avusese, a spus adunării care a fost efectul pe care l-a avut asupra sa, şi a adăugat: „Poate că această vedenie este în legătură cu evenimentele descrise în Apocalipsa 10.1-7:

„Apoi am văzut un alt înger puternic, care se cobora din cer, învăluit într-un nor. Deasupra capului lui era curcubeul; faţa lui era ca soarele şi picioarele lui erau ca nişte stâlpi de foc.

În mână ţinea o cărticică deschisă. A pus piciorul drept pe mare, şi piciorul stâng pe pământ

şi a strigat cu glas tare, cum răcneşte un leu. Când a strigat el, cele şapte tunete au făcut să se audă glasurile lor.

Şi, când au făcut cele şapte tunete să se audă glasurile lor, eram gata să mă apuc să scriu; şi am auzit din cer un glas care zicea: „Pecetluieşte ce au spus cele şapte tunete, şi nu scrie ce au spus!”

Şi îngerul pe care-l văzusem stând în picioare pe mare şi pe pământ şi-a ridicat mâna dreaptă spre cer

şi a jurat pe Cel ce este viu în vecii vecilor, care a făcut cerul şi lucrurile din el, pământul şi lucrurile de pe el, marea şi lucrurile din ea, că nu va mai fi nicio zăbavă,

ci, că în zilele în care îngerul al şaptelea va suna din trâmbiţa lui, se va sfârşi taina lui Dumnezeu, după vestea bună vestită de El robilor Săi, prorocilor.”

În continuare, Bill a spus: „Eu cred că îngerul al şaptelea din Apocalipsa 10.7 este mesagerul epocii a şaptea a Bisericii din Apocalipsa 3.14. Ambele locuri din Scriptură se referă la aceeaşi persoană: la mesagerul ultimei epoci a Bisericii. Priviţi care este însărcinarea lui: să aducă la lumină toate tainele lui Dumnezeu din Carte. Îngerul al şaptelea ia toate „firele” rămase, pe care reformatorii şi teologii nu le-au putut lega, şi le înnoadă împreună, descoperind toată taina lui Dumnezeu, cel puţin până în locul unde este scris în Carte.”

În continuare, Bill a citit din notiţele de pe marginea Bibliei Scofield, la Matei 13.11, unde se făcea referinţă la „tainele lui Dumnezeu”: „Isus le-a răspuns: „Pentru că vouă (ucenicilor Lui), v-a fost dat să cunoaşteţi tainele Împărăţiei cerurilor, iar lor nu le-a fost dat.”

Predicatorul Scofield a explicat că în Scriptură, cuvântul „taină” este „un adevăr ascuns care este descoperit în mod divin şi care conţine în continuare un element supranatural, chiar dacă este descoperit”.

Cele mai mari taine descoperite, sunt:

1. Taina Împărăţiei cerului (Matei 13.3-50);

2. Taina orbirii lui Israel în timpul acestei epoci: (Romani 11.25);

3. Taina transformării sfinţilor vii la sfârşitul timpului acestei epoci. (1Corinteni 15.51-52; 1Tesaloniceni 4.14-17);

4.Taina Bisericii Noului Testament ca un Trup compus din Iudei şi Neamuri. (Efeseni 3.1-11. Romani 16.25, Efeseni 6.19 şi Coloseni 4.3);

5.Taina Bisericii ca Mireasă a lui Hristos. (Efeseni 5.28-32);

6. Taina Hristosului viu, acelaşi ieri, azi, şi în veci. (Galateni 2.20 şi Evrei 13.8 etc);

7. Taina lui Hristos, care este Dumnezeu însuşi, sau altfel spus: Taina lui Hristos ca plinătate a Dumnezeirii întrupate, în care locuieşte toată înţelepciunea divină. Prin El, evlavia îi este redată omului. (Coloseni 2.9; 1Corinteni 2.7);

8. Taina lucrărilor prin care dumnezeirea este redată oamenilor. (1 Timotei 3.16);

9. Taina fărădelegii. (2 Tesaloniceni 2.7; Matei13.33);

10. Taina celor şapte stele din Apocalipsa 1.20.

11.Taina Babilonului, a curveidin Apocalipsa 17.5-7.

În principiu, Bill a fost de acord cu această listă, dar a fost de părere că domnul Scofield nu s-a adâncit destul de mult în această problemă şi ca urmare, a scăpat câteva din tainele ascunse în Biblie:

12. Taina seminţei şarpelui (Geneza 3);

13. Taina adevăratului sens al harului divin;

14. Taina iadului, care poate fi lung şi îngrozitor, dar nu poate fi veşnic, deoarece cuvântul „veşnic” înseamnă „fără început şi fără sfârşit”, iar iadul a fost creat şi va fi nimicit;

15.Taina botezului Duhului Sfânt, fără senzaţii, ci Persoana lui Hristos înfăptuind în voi aceleaşi lucrări pe care le-a făcut El!

16. Taina botezului în apă. Trinitarienii extremişti au înlocuit botezul în apă în Numele Domnului Isus Hristos, cu botezul în titlurile: „Tată, Fiu şi Duh Sfânt”, fără să înţeleagă că de fapt aceste titluri sunt întrunite şi împlinite în Numele Domnului Isus Hristos;

17. Taina Stâlpului de Foc, care revine în timpul din urmă şi Se descoperă prin mesagerul ultimei epoci a Bisericii;

18. Taina celor şapte Peceţi din Apocalipsa, care sunt încă sigilate.

Nota autorului: William Branham nu dă în această predică referinţe biblice cu privire la tainele adăugate de el, pentru că le dezbate pe fiecare în parte, în detaliu, în alte predici. Pentru a satisface curiozitatea cititorului doritor să cunoască aceste texte, am făcut o listă cu câteva referinţe biblice, deoarece o listă completă ar umple multe pagini. Şi desigur, descoperirea tainei stă în explicarea ei.

12. Taina seminţei şarpelui (Geneza 3);

13. Taina adevăratului sens al harului divin. (Efeseni 2.5-9; Iacov 2.18; Romani 8.28-30);

14. Taina iadului: William Branham a învăţat că iadul este real, dar că nicăieri în Scriptură nu scrie că ar fi veşnic. Astfel, în Matei 18.8 şi Marcu 9.45, scrie că focul arde veşnic, nu că oamenii suferă veşnic; în timp ce în Apocalipsa 20.14 scrie că „ …Moartea şi Locuinţa morţilor au fost aruncate în iazul de foc. Iazul de foc este moartea a doua”, sau nimicirea. 2 Tesaloniceni 1.9 scrie despre „o pierzare veşnică de la faţa Domnului.” Dacă oamenii ar suferi veşnic în iad, ar trebui să aibă Viaţă veşnică, însă există o singură cale spre primirea Vieţii veşnice, iar aceasta este acceptarea lui Isus ca Domn şi Salvator.

15. Taina botezului Duhului Sfânt. (Ioan 3.1-8;6.28-29;14.12).

16. Taina botezului în apă. (Matei 28.19; Fapte 2.38; 10.48;19.5 etc.).

17. Taina revenirii Stâlpului de Foc. (Fapte 26.13-19; Apocalipsa 1.11;21.6;22.13). Mesagerul primei epoci a fost călăuzit de Stâlpul de Foc; şi pentru că Isus Hristos este Începutul şi Sfârşitul, Acelaşi ieri, azi şi în veci, El va face şi în ultima epocă a Bisericii ce a făcut în prima.

18. Taina celor şapte Peceţi din Apocalipsa, care sunt încă sigilate. (Apocalipsa 6.1-17; 8.1).

În restul predicii, Bill face referinţă la capitolul 10 din Apocalipsa, spunând că într-o zi se va împlini tot ce scrie acolo. S-ar putea să trăim deja în acel timp? S-ar putea, deşi nu era prea sigur de aceasta. Cum poate fi cineva sigur de aceasta? Dumnezeu Îşi tălmăceşte Cuvântul prin faptul că Îl împlineşte. Înainte de împlinirea prorociei, oamenii pot face doar speculaţii cu privire la însemnătatea ei, dar când Dumnezeu o aduce la împlinire totul este clar.

La sfârşitul predicii sale, Bill a spus:

„În seara aceasta sunt printre noi oameni care au stat pe malul râului Ohio atunci când s-a auzit acea Voce care mi-a spus: „Aşa cum a fost trimis Ioan Botezătorul cu un mesaj înaintea primei veniri a lui Hristos, tot aşa va merge mesajul acesta înaintea celei de-a doua veniri a Lui.” Ce

a făcut Ioan? L-a prezentat pe Isus şi a zis: „Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii!” (Ioan 1.29). Fraţilor a venit din nou ceasul acela? Eu nu ştiu, dar vă întreb pe voi. Poate că explozia aceea puternică din vedenie va face lucrări puternice şi va trezi biserica să poată înţelege tainele lui Dumnezeu? Va întoarce inimile copiilor la părinţi, aşa cum s-a profeţit în Maleahi 4? Domnilor, este acesta semnul sfârşitului? Nu ştiu, dar pentru mine arată foarte biblic. Eu am văzut îngerii aceia, apoi a răsunat o explozie ca un tunet, care a zguduit pământul. Dumnezeu ştie că vă spun adevărul. Amintiţi-vă că se va întâmpla ceva. Nu ştiu ce este, dar va fi ceva.”

„…Faptul că plec în vest nu înseamnă că voi părăsi acest Tabernacol. Aceasta este biserica pe care mi-a dăruit-o Domnul Dumnezeu. Aici este „acasă” al meu, iar acolo plec doar din supunere pentru vedenia pe care am avut-o. Fiul meu, Billy Paul va rămâne secretarul meu, iar biroul va rămâne aici, la biserica aceasta. Cu ajutorul Domnului, când totul se va termina mă voi întoarce aici şi voi predica despre cele şapte Peceţi. Mai mult, toate benzile vor fi înregistrate în locul acesta, pentru că, din câte ştiu eu, aici este locul în care am cea mai mare libertate de a predica, fiindcă voi mă credeţi. Nu ştiu ce va aduce viitorul, însă ştiu Cine îl deţine, şi aceasta este tot ce contează.”

Capitolul 87

Sabia Împăratului

– 1963, primăvara –

Tucson, Arizona este o oază în deşert, fiind situat la 40 de mile Nord, de graniţa dintre Statele Unite şi Mexic.

În anul 1963, oraşul Tucson avea în jur de trei sute de mii de locuitori, populaţia lui crescând semnificativ în timpul lunilor de iarnă, datorită miilor de vizitatori care veneau din statele de nord, care erau mai geroase, ca să beneficieze de climatul cald din Arizona. Localnicii îi numeau „păsări de zăpadă”, deoarece mulţi dintre ei mergeau primăvara înapoi ca să scape de canicula din timpul verii. Totuşi, în fiecare an erau câţiva care rămâneau în oraş şi astfel, an după an, oraşul devenea tot mai mare.

William Branham şi familia sa, au sosit la Tucson în data de 04 ianuarie 1963, pe la amiază. Deşi mai vizitase oraşul de câteva ori, Bill rămânea de fiecare dată impresionat de străzile spaţioase, cu patru benzi ale oraşului. Adevărul este că în sud-vest este spaţiu destul, ceea ce lipseşte fiind apa. Bill a observat imediat că pajiştile verzi erau foarte rare, iar oamenii foloseau cactuşi şi alte plante specifice zonei, pentru a-şi decora grădinile din faţa caselor, ca să facă economie de apă. Majoritatea caselor erau făcute din cărămidă şi erau acoperite în stil spaniol, cu ţigle din lut. Ceea ce l-a impresionat însă cel mai mult, au fost şirurile de munţi care înconjurau oraşul din trei părţi.

Bill a închiriat pentru familia sa două părţi ale unui duplex, situat pe strada Park Avenue, numerele 3908 şi 3910. Cele patru dormitoare mici îi înghesuiau familia, dar spera că acesta va fi doar un aranjament temporar. Se gândea că dacă Domnul îi va spune să rămână definitiv în Tucson, îşi va putea lua ceva mai spaţios; poate chiar o casă în apropierea munţilor. Sâmbătă au despachetat şi s-au aranjat, iar luni dimineaţa, Bill şi Meda i-au înscris pe copii la şcoală. Rebeca avea şaisprezece ani şi era la liceu, la mijlocul clasei a XI-a; Sara avea unsprezece ani şi era în clasa a VI-a, iar Iosif, care avea şapte ani, era în clasa a II-a. La sfârşitul săptămânii a venit şi Billy Paul împreună cu soţia şi copilul lor mai mic. El a închiriat o locuinţă pe care o folosea şi ca locuinţă şi ca birou, ca să poată coordona campaniile tatălui său.

Sâmbătă, 12 ianuarie, Billy a condus sute de mile spre nord, unde a început o campanie de două săptămâni, în care a cuprins în jur de douăsprezece biserici din zona Phoenix. Duminică după-amiaza, în 27 ianuarie, el a încheiat acest tur de evanghelizare, la Ramada Inn, unde a vorbit în biserica Oamenilor de Afaceri ai Evangheliei Depline despre subiectul „Absolutul”. În această predică, Bill a arătat cât de important este în societatea noastră să ai un Absolut. Pentru aceasta, a folosit exemple care porneau de la regulile din baseball şi semafoarele de trafic din intersecţiile străzilor, până la deciziile luate de Curtea Supremă a Statelor Unite. Ca text de bază al predicii, a luat Filipeni 1.20-21, unde Pavel spune: „Căci pentru mine a trăi este Hristos, şi a muri este un câştig.” Absolutul lui Pavel a fost Isus Hristos, sursa puterii şi baza tuturor deciziilor lui. Şi aşa trebuie să fie pentru fiecare creştin. Bill a spus:

„În această epocă a nesiguranţei atomice, creştinul are nevoie de Ceva mai mult decât experienţa aderării la o biserică. Tu ai nevoie de o Ancoră, de un Absolut care nu se clatină şi nu cade. Bisericile vor cădea, şi la fel oamenii, dar Hristos nu poate cădea niciodată. El este Absolutul credinciosului. Dacă Hristos este Absolutul tău şi tu eşti legat de El, eşti legat de Cuvântul lui Dumnezeu. Cum poţi să ştii dacă ai sau nu Absolutul adevărat? Dacă citeşti în Scriptură că Hristos te-a însărcinat să duci ceva la îndeplinire, iar cineva vine şi îţi spune că acel lucru a fost valabil numai pentru ucenici sau pentru altcineva, dacă vei crede ce spune acea persoană şi nu ce spune Scriptura, dovedeşti că nu Hristos este Absolutul tău, ci persoana care a răstălmăcit Scriptura şi te-a scos afară din Cuvânt. Absolutul tău trebuie să fie Hristos, Cuvântul! Deci, nu lăsa nimic să te abată de pe calea Cuvântului!”

„Când Dumnezeu i-a dat omului Duhul Sfânt, l-a aşezat cu faţa spre Calvar şi i-a pus înainte Cuvântul. Însă câteva viţe mici se vor ridica de pe marginea drumului şi se vor încolăci în jurul acelui copac mic, iar ţie ţi s-ar putea părea că este ceva nevinovat. Dar, înainte să prinzi de veste, o să te strângă atât de tare, încât o să te îndoaie şi o să te tragă într-o direcţie greşită. Aşa s-au strecurat printre noi nişte filozofii omeneşti şi au început să ne tragă către lume. Dar tu trebuie să iei Sabia cu două tăişuri a

Cuvântului lui Dumnezeu şi să te eliberezi, tăind tot ce este lumesc, ca să poţi sta drept cu Cuvântul, fiindcă El este Absolutul oricărui credincios."

„Un bărbat sau o femeie, care sunt umpluţi cu Duhul Sfânt, vor spune „Amin" la fiecare făgăduinţă a lui Dumnezeu. Poate cineva îţi va spune: „Zilele minunilor au trecut şi nu mai există vindecare divină! Botezul cu Duhul Sfânt a fost pentru o altă epocă." Apoi, citeşti în Biblie ce a spus Pavel în ziua de Rusalii, când toţi au fost străpunşi în inimile lor şi doreau să fie mântuiţi. Acum, dacă aderarea la o biserică ar fi răspunsul, Petru ar fi spus: „Trebuie să găsiţi o grupare şi să aderaţi la ea!" Dar el nu a spus aşa ceva, ci le-a dat „reţeta" corectă cu privire la ceea ce trebuiau să facă:

„Pocăiţi-vă", le-a zis Petru, „şi fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veţi primi darul Sfântului Duh.

Căci făgăduinţa aceasta este pentru voi, pentru copiii voştri şi pentru toţi cei ce sunt departe acum, în oricât de mare număr îi va chema Domnul Dumnezeul nostru." (Fapte 2.38-39). Acesta este Absolutul! Creştinii umpluţi cu Duhul Sfânt, vor crede şi vor umbla întotdeauna în Lumina Cuvântului lui Dumnezeu."

La întoarcerea la Tucson, Bill a avut parte de o mult aşteptată odihnă. Totuşi, simţea încă apăsarea nesiguranţei, care îl presa aşa cum presează taurul un cow-boy de gardul ţarcului. Simţea că de câte ori se elibera de acea presiune, venea înapoi.

Într-o dimineaţă, nu mult după întoarcerea sa din Phoenix, Bill s-a trezit devreme, dar a rămas în pat şi se gândea la viitorul lui, întrebându-se de ce l-a trimis Domnul în vest. A recapitulat în minte, vedenia pe care o avusese de curând cu acei îngeri care veneau spre el în forma unei piramide şi care începuse cu acea explozie puternică. Cum ar putea să supravieţuiască cineva unei asemenea explozii? Şi totuşi el l-a auzit pe Iosif chemându-l. Ce putea să însemne aceasta? Dacă Domnul plănuia să-l ducă acasă în curând, trebuia să vorbească cu biserica să aibă grijă de familia sa. Poate se va aranja să primească o pensie de urmaş. Billy Paul avea 28 de ani şi putea să-şi poarte singur de grijă, dar Bill era îngrijorat pentru restul familiei sale, pentru că ei depindeau total de el pentru supravieţuire.

În timp ce se gândea la aceste lucruri, a auzit o Voce care-i spunea în minte: „Du-te în Canionul Sabino!"

Bill s-a ridicat imediat, a sărit peste micul dejun, s-a urcat în maşină şi a plecat în partea de nord a oraşului Tucson, acolo unde Munţii Catalina se ridicau abrupt, oprind extinderea oraşului în partea aceea. A urmat drumul către est, paralel cu munţii care păreau de aramă în razele răsăritului de soare. Crestele acestor munţi sunt brăzdate de numeroase canioane, unul dintre ele fiind considerat parc naţional. Bill a intrat în

Canionul Sabino şi a condus maşina spre nord, pe drumul îngust care mergea paralel cu râul Sabino. În lunile de iarnă, râul este umflat de topirea zăpezilor de pe pantele Muntelui Lemon. Apa se scurge dintr-o baltă într-alta şi curge pe deasupra şi printre stâncile imense, udând o mare varietate de copaci: sicomori (arbore exotic gigant cu lemn tare şi cu fructe comestibile, asemănătoare cu smochinele), sălcii plângătoare, nuci, etc. La început, râul curgea pe partea dreaptă cum mergea Bill, dar pe ultima milă parcursă l-a traversat de câteva ori, aşa că acum era în stânga lui. Curând drumul s-a îndepărtat de râu şi a început să urce câteva sute de metri, terminându-se într-un loc de parcare pentru maşinile celor care urcau pe cărările muntelui.

Bill s-a hotărât să meargă pe o cărare ce şerpuia de-a lungul peretelui estic al canionului. Era deasupra etajului pădurilor şi asculta trilurile păsărelelor care cântau în copacii de jos. Undeva, printre stâncile de deasupra lui, se auzea un porumbel care îi cânta partenerului de viaţă. Partea vestică a Canionului Sabino era scăldată de razele soarelui, dar Bill a păşit pe cărarea din partea de est, care era umbrită de un perete imens de stâncă. Priveliştea era minunată: înalţi, drepţi şi bine înarmaţi cu ţepi, cactuşii Saguaro ocupau părţile joase ale pantelor, în timp ce varietăţile mai mici de cactuşi îşi găseau locul preferat printre stânci. Se vedeau şi tufele de deşert, care aveau crengile pline de ţepi ascunşi în spatele frunzelor mici şi lucioase. Deasupra lui Bill, peretele canionului se termina cu o stâncă abruptă care avea câteva sute de metri înălţime. Pe aceste înălţimi stâncoase se putea vedea foarte puţină vegetaţie.

După vreo douăzeci de minute, Bill a ajuns la un grup de stânci înalte, situate în mijlocul canionului, care arătau ca un munte mai mic. A urcat pe cea mai apropiată stâncă şi s-a oprit pe un platou ca să se odihnească puţin. Deasupra capului său se ridica un grup de creste stâncoase, dar s-a gândit că locul unde stătea era suficient de înalt. Curând a observat că pe o cărare de mai jos, era un cerb. Bill a stat nemişcat şi l-a privit cu atenţie cum şi-a ridicat capul şi asculta foarte atent la orice sunet care ar fi anunţat vreun pericol. Singurul zgomot care se auzea era cel produs de apa care curgea în râu, amestecat cu cel al unei brize uşoare de vânt. Deodată, o rafală de vânt i-a luat pălăria de pe cap şi a dus-o nu departe de el, până într-un arbust călător de deşert (cactus ocotillo). Surprins de mişcarea lui Bill, cerbul a sărit speriat într-o parte.

Bill şi-a luat pălăria din arbust şi a îngenuncheat lângă el ca să se roage. Ocotillo este un arbust care nu are tulpină principală, ci mai degrabă crengile lui se ramifică dintr-un punct comun de pe pământ; fiecare creangă este acoperită cu frunze mici, după care este ascuns câte un spin lung de vreo doi centimetri. Acest arbust se înrudeşte cu o plantă din Israel, pe care soldaţii romani au folosit-o ca să împletească cununa de spini pe care au pus-o pe capul lui Isus Hristos în ziua răstignirii Lui.

Bill a pus Biblia jos, şi-a întors capul spre stâncile din partea de est, a ridicat mâinile deasupra capului şi s-a rugat cu voce tare: „O, Doamne, oare ce poate însemna explozia pe care am auzit-o în ultima vedenie pe

care mi-ai dat-o? Înseamnă că voi muri? Nu mă tem de moarte, dar trebuie să ştiu ca să-mi pot pregăti familia. Dacă vrei să mă iei Acasă, ia-mă din locul acesta, unde nu mă poate găsi nimeni. Poate că mai târziu îi vei permite lui Iosif să-mi găsească Biblia."

Deodată, a simţit că mâna i-a fost atinsă de un obiect dur. Din reflex, degetele i s-au strâns să prindă obiectul, apoi a deschis ochii ca să vadă ce este. A rămas foarte surprins când a constatat că ţinea în mână o sabie cu două tăişuri. Garda protectoare a mânerului părea să fie din aur, iar mânerul din sidef. Soarele se ridicase destul de mult ca să poată străluci printr-o crăpătură a munţilor din partea de est a canionului, iar potopul de raze strălucitoare făceau ca lama săbiei să sclipească precum oţelul inoxidabil, în timp ce tăişul ei părea ascuţit ca un brici. Bill se simţea atras şi în acelaşi timp respins de această sabie lungă de un metru, pentru că întotdeauna s-a temut de ele. Mai mult, era recunoscător pentru că nu trăise în vremurile când săbiile erau folosite permanent în rezolvarea conflictelor.

„Ce ciudat!" şi-a zis el, „Pare la fel de reală ca orice alt obiect pe care l-am ţinut în mână. Înseamnă că undeva, prin apropiere, este acelaşi Dumnezeu care a creat berbecul pentru Avraam şi veveriţele pentru mine, în Indiana şi în Kentucky. Acum a creat şi această sabie, dar oare ce trebuie să fac cu ea? Ştiu că împăraţii îşi foloseau săbiile ca să-i numească pe cavaleri, aşa că s-ar putea să trebuiască să-mi pun şi eu mâinile peste cineva şi să-l ordinez ca păstor."

A rămas uluit când a auzit o Voce care venea de sus şi răsuna printre pereţii abrupţi ai canionului: „Aceasta este Sabia Împăratului!"

„Dar de ce îmi arăţi sabia unui împărat, Doamne?" a întrebat Bill nesigur.

„Nu este sabia unui împărat, ci este Sabia Împăratului!" a răspuns Vocea.

Într-o clipă, sabia a dispărut, dar deşi mâna îi era goală, inima i se umpluse. Acum înţelegea. Împăratul este Dumnezeu, iar Sabia Împăratului este Cuvântul Său, Biblia, Etalonul pe care Bill Îl folosea ca să-şi ghideze viaţa; Absolutul căruia şi-a încredinţat Viaţa veşnică. În timp ce bătăile inimii i se potoleau şi pulsul îi revenea la normal, Bill a simţit cum Domnul îi vorbea în şoaptă, ca o voce din mintea lui, şi îi spunea: „Nu te îngrijora gândindu-te că vei muri, fiindcă aceasta este cea de-a treia tragere a slujbei tale!"

Luându-şi Biblia de jos, a alergat la maşină strigând de bucurie, iar ecoul glasului său a răsunat printre pereţii aurii ai canionului. Era fericit pentru că vedenia cu îngerii nu însemna moartea lui; cel puţin nu acum, pentru că Dumnezeu mai avea ceva de îndeplinit prin el.

Câteva zile mai târziu, Bill i-a spus lui Billy Paul să îi anunţe pe toţi cei aflaţi pe lista campaniei Branham, că în perioada 17-24 martie va fi în Jeffersonville, unde va ţine o serie de adunări speciale. Până în martie, el

a mai ţinut o singură adunare, la Tucson, Arizona, şi pentru că se simţea odihnit, aştepta cu nerăbdare să meargă la vânătoare de mistreţi Javelina, înainte de a se întoarce la Jeffersonville.

Mistreţul Javelina sau porcul pescar, este echivalentul porcului domestic european. Totuşi este diferit de acesta prin faptul că este mai mic, mai puternic şi se adaptează foarte uşor la condiţiile dure de viaţă din deşertul sud-vestic. În acel an, sezonul de vânătoare începea la 1 martie şi ţinea până în 10 martie, aşa că Bill şi-a planificat să vâneze chiar în ziua deschiderii sezonului. Planul său s-a schimbat însă, atunci când a primit o telegramă lungă de la o femeie din Texas, care îl implora să meargă la Houston şi să pledeze în faţa Curţii de Justiţie în favoarea fiului ei, care fusese condamnat la moarte din pricina crimelor pe care le-a săvârşit. În timp ce citea despre acel tânăr, Bill a simţit că dacă nu încearcă să-i salveze viaţa, nu va mai fi în stare să vâneze niciodată. Astfel, şi-a amânat expediţia de vânătoare şi şi-a planificat o scurtă călătorie la Houston, după care l-a sunat pe un predicator care îl rugase ca dacă se va afla vreodată în oraş, să meargă şi să predice şi în biserica lui.

Duminică, 3 martie 1963, Bill a plecat la Houston fiind însoţit de fiul său, Billy Paul, iar luni dimineaţa s-a dus la Curtea de Justiţie, unde, în urma discursului său, tânărul a primit sentinţa de închisoare pe viaţă, în locul celei de condamnare la moarte. Seara, Bill a predicat în auditoriul oraşului, apoi a plecat spre casă, imediat după încheierea adunării. Nişte prieteni l-au dus la Tucson, în timp ce Billy Paul a plecat în direcţia nord-est, spre Jeffersonville.

Miercuri, 6 martie, William Branham, Fred Sothman şi Gene Norman, şi-au pus armele de vânătoare şi echipamentul de camping în camioneta lui Sothman şi au pornit pe şoseaua situată la est de Wilcox, apoi au luat-o spre nord pe un drum de ţară, până au ajuns în ţara munţilor care înconjurau micuţele localităţi Bonita şi Sunset din Arizona. În după-amiaza aceea şi-au instalat tabăra într-un loc uscat, în faţa unui perete stâncos care se încovoia în jurul lor asemenea unei mâini de uriaş. Joi, Bill şi-a omorât mistreţul, dar prietenii săi nu au reuşit să vâneze nimic. Pentru că cunoştea locurile pe unde umbla turma de porci, Bill s-a gândit să-i ajute pe Fred şi pe Gene să împuşte câte un porc Javelina.

Astfel, în dimineaţa de 8 martie, pe când se lumina de ziuă, Bill i-a trimis pe Fred şi pe Gene să meargă pe un drum, în timp ce el a luat-o pe altul, cu gândul să îndrepte turma spre ei. Se aflau în ţinutul tufişurilor chaparral, dominat de arbuşti care creşteau de la 10 până la 20 de picioare înălţime (3-8 metri), în funcţie de adâncimea solului în care îşi înfigeau rădăcina. Altitudinea mare din zona Rattlesnake Mesa, făcea ca temperatura să fie prea rece pentru cactuşii saguaro, dar în schimb se găseau din abundenţă diferite specii de cactuşi mici. Vegetaţia abundentă de pe fundul canionului, oferea un loc bun de ascunzătoare pentru porcii Javelina. Bill s-a urcat pe stâncile de deasupra canionului, ca să vadă unde se ascundeau mistreţii, deoarece de acolo avea o vedere de

ansamblu a întregii regiuni muntoase, formată dintr-o serie de lanţuri stâncoase adunate într-un mănunchi de munţi de înălţime modestă. Vârful muntos Sunset se afla cam la 10 mile (16 Km) sud de el, iar oraşul Tucson era cam la 40 de mile (64 Km), spre sud-vest.

Bill a umblat timp de câteva ore, când prin locuri mai înalte, când prin locuri mai joase, oprindu-se des să cerceteze terenul cu binoclu. Cam pe la ora 8.00 dimineaţa, a observat că Gene şi Fred se aflau cam la o milă depărtare de el. Fred era pe partea cealaltă a canionului, iar când Bill i-a făcut cu mâna, a răspuns în acelaşi fel. Soarele arzător îndepărtase frigul dimineţii, iar Bill simţea că transpiră sub pălăria sa neagră. La un moment dat, s-a aşezat să se odihnească puţin, ţinându-şi arma pe genunchi. A observat un scaiete pe pantaloni, aşa că s-a aplecat, l-a luat între degete şi i-a studiat ţepii. În mod normal, în deşertul acela muntos nu erau scaieţi, dar cumva, acea sămânţă micuţă îi părea cunoscută.

Cu coada ochiului a observat că în canionul de sub el se mişcă ceva. Era un mistreţ Javelina, care se oprise cam la 500 de metri de el, lângă un ienupăr. Când a privit cu binoclul, Bill a observat că în iarba înaltă erau încă vreo douăzeci de mistreţi, care nu îşi dădeau încă seama de pericolul în care erau. A lăsat scaietele jos şi s-a îndepărtat încet, încet de locul acela, iar când nu a mai văzut nici un mistreţ, s-a ridicat şi a alergat spre o creastă pietroasă, apoi a urmat cărarea îngustă spre fundul canionului. În timp ce alerga, se gândea cum să îndrepte turma în susul canionului, spre locul unde se aflau prietenii săi.

Buuum! O explozie îngrozitoare a zguduit deodată pământul, ridicând praful şi rostogolind la vale, de pe pereţii canionului, bolovani de mărimea unei găleţi. Timp de o secundă, Bill a crezut că a tras cineva în el, dar când a privit spre vest, a văzut că se apropia de el o piramidă formată din şapte îngeri, care zburau cu o viteză mai mare decât avioanele supersonice. Aceşti Îngeri erau fiinţe puternice, îmbrăcaţi în armuri albe, cu aripile lăsate pe spate şi cu braţele întinse în faţă. Înainte să-şi poată trage răsuflarea, a fost înconjurat de ei şi se părea că voiau să-l ridice în aer. Apoi, cerul şi pământul au început să se învârtă în jurul său, iar simţurile i-au ajuns curând la limita percepţiei omeneşti. Deoparte şi de alta a sa stăteau câte trei îngeri, aplecaţi în faţă, iar altul era deasupra lui formând astfel un triunghi. Îngerul din partea sa dreaptă i-a atras atenţia în mod deosebit, pentru că era mai strălucitor decât ceilalţi, ca şi când era mai important decât ei. Numărând de la stânga la dreapta, era cel de-al şaptelea înger, iar Bill se simţea atras de el în mod ciudat, ca şi când între ei ar fi fost o legătură specială. Deodată, îngerul acela i-a pus în mână o Sabie şi i-a zis: „Întoarce-te la Jeffersonville pentru că este timpul să fie descoperite cele şapte Peceţi ascunse, din Apocalipsa!”

După ce a spus aceste cuvinte, Sabia a dispărut, şi repede, dar în acelaşi timp, lin, îngerii l-au adus înapoi în canionul muntelui Sunset. Apoi, s-au prins de mâini şi s-au transformat într-o ceaţă care a luat forma unui cerc de lumină tainică. În timp ce acest cerc se ridica spre cer, ei şi-au

schimbat din nou forma, alungindu-se în aşa fel încât arătau mai mult ca un triunghi. Bill a urmărit norul acela de îngeri care se ridica în cer, formând mai întâi un nor inelar, după care s-a transformat într-o piramidă, chiar înainte se dispară.

Adunându-şi puterile, Bill a alergat peste canion spre Fred şi Gene. Nu mai vedea turma de mistreţi, dar vânătoarea era acum cel mai îndepărtat gând al său. Când i-a găsit, Bill i-a întrebat dacă au auzit explozia. Au răspuns că au auzit-o şi s-au întrebat ce ar putea fi, pentru că nu mai auziseră niciodată aşa ceva. Bill nu le-a dat nici o explicaţie, iar ei au ştiut că nici nu trebuiau să ceară vreuna. Apoi, Gene le-a povestit că cu câteva minute înainte de explozie a început să plângă fără nici un motiv.

Sâmbătă, cei trei vânători s-au întors la Tucson, deşi Gene şi Fred nu împuşcaseră nimic. Bill voia să plece spre Jefersonville, marţi dimineaţa, aşa că nu avea prea mult timp pentru pregătiri. Plănuise să plece cu maşina împreună cu Gene Norman, dar urma să fie însoţit şi de câteva familii: Sothman, Simpson şi Maguire.

Capitolul 88

Ruperea celor şapte Peceţi

martie 1963

Introducere: Dumnezeu descoperit în simplitate

În data de 17 martie 1963, duminică dimineaţa, William Branham a început seria celor şapte taine pecetluite în Apocalipsa capitolele 6 şi 8. Înainte de a începe serviciul, el a închinat clădirea proaspăt renovată Domnului. O firmă de construcţii a extins peretele din partea de nord a clădirii cu 30 de picioare (10 metri), a pus cărămidă pe partea exterioară a bisericii şi a acoperit pereţii interiori cu pal melaminat. Câteva lucruri rămăseseră însă la fel: pe peretele din spatele amvonului atârna aceeaşi poză pusă acolo în anul 1950. Este vorba de o copie a fotografiei care fusese făcută la Houston, Texas, cu Stâlpul de Foc stând deasupra capului lui Bill. În casa de adunare se păstraseră aceleaşi scaune, legate între ele la fel ca înainte, doar că se mai adăugaseră câteva rânduri.

Bill a spus: „Acum treizeci de ani, când aici era doar o baltă plină cu nuferi, eu am închinat această bucată de pământ Domnului Isus Hristos. Nufărul este o floare ciudată. El se naşte în nămol şi ca să-şi arate frumuseţea, trebuie să îşi facă loc prin noroi, apă şi mizerie, şi să ajungă la suprafaţă, unde este soarele. Eu cred că acelaşi lucru s-a întâmplat şi aici. Încă de când am fost copil, un nufăr a ieşit la suprafaţa apei şi acolo şi-a deschis petalele, arătând frumuseţea Crinului din Vale, Isus Hristos.”

Apoi a citit textul biblic din Matei 11.25-26:

„În vremea aceea, Isus a luat cuvântul şi a zis: „Te laud, Tată, Doamne al cerului şi al pământului, pentru că ai ascuns aceste lucruri de cei înţelepţi şi pricepuţi, şi le-ai descoperit pruncilor.

Da, Tată, Te laud, pentru că aşa ai găsit Tu cu cale!” intitulându-şi predica: Dumnezeu ascuns şi descoperit în simplitate.” In continuare, el a spus:

„Mulţi oameni nu Îl pot vedea pe Dumnezeu din cauza felului simplu în care Se descoperă, şi au propriile idei despre felul în care ar trebui să facă aceasta. Ei Îl laudă întotdeauna pentru ceea ce a făcut în trecut şi doresc să vadă ce va face în viitor, dar trec cu vederea ceea ce face în prezent. Acesta este motivul pentru care nu Îl pot vedea. Ei privesc în urmă ca să vadă ce lucruri măreţe a făcut atunci, dar nu văd simplitatea în care a lucrat. Mai mult, aşteaptă să vadă împlinirea unui lucru măreţ care a fost prorocit, dar în nouă din zece cazuri, acel lucru s-a întâmplat deja, dar nu l-au putut recunoaşte din cauză că era prea simplu.”

Ca să dovedească acest principiu de lucrare al Domnului, Bill l-a dat ca exemplu pe Ioan Botezătorul şi a spus că Isaia a prorocit despre venirea lui în capitolul 40.3-4, spunând că se va ridica un bărbat puternic, care va nivela munţii, va înălţa văile şi va netezi calea care duce la Hristos. Şapte sute de ani mai târziu, un bărbat cu barbă şi cu o haină făcută din păr de cămilă, stătea pe malurile Iordanului şi predica: „Pocăiţi-vă, căci Împărăţia cerurilor este aproape.” Ioan nu avea educaţie, bani, prestigiu şi eleganţă în vorbire sau purtare, dar cu toate acestea, a împlinit fiecare profeţie scrisă despre el. (Maleahi 3.1; Matei 3.3; Marcu 1.3; Luca 1.76;Ioan 1.23). Slujba lui a fost atât de simplă încât majoritatea învăţătorilor din zilele lui, nu au putut să-L vadă pe Dumnezeu în lucrare.

În continuare, Bill a arătat cel mai mare din toate exemplele: venirea lui Mesia la poporul Israel. Isus a fost născut într-o iesle, nu din întâmplare, ci prin hotărârea lui Dumnezeu; a fost crescut de oameni simpli şi învăţat meşteşugul tâmplăriei. Când Şi-a început lucrarea, El a mers din cetate în cetate, a vindecat bolnavii şi i-a învăţat pe oameni despre Împărăţia lui Dumnezeu. Toată averea lui Isus era o cămaşă lungă şi o pereche de sandale. Deşi viaţa Lui a fost atât de simplă, El a fost cel mai mare dar pe care l-a dat Dumnezeu vreodată omenirii. De ce nu au putut vedea conducătorii religioşi ai vremii, că Isus era Hristosul, Alesul lui Dumnezeu? Pentru că ei priveau după ceva ce izbeşte privirea, ceva spectaculos care să se potrivească închipuirii pe care şi-o făcuseră prin citirea Scripturilor, fără să-şi dea seama că Dumnezeu Îşi interpretează prorociile prin împlinirea lor.

Atunci când ucenicii au înţeles că Isus era Stăpânul, L-au întrebat: „Oare de ce zic cărturarii că întâi trebuie să vină Ilie?”, iar El le-a răspuns: „… Ilie a şi venit, şi ei nu l-au cunoscut..” (Matei 17.10-13; Marcu 9.11-13). Isus vorbea, desigur, despre Ioan Botezătorul, care avea Duhul lui Ilie.

Bill a mai spus: „Vreau să vă spun ceva ce vă va şoca: răpirea va avea loc în acelaşi fel, adică simplu. (1Corinteni 15.51-52; 1Tesaloniceni 4.16-17). Apoi vor veni judecăţile, iar ei Îl vor vedea pe Fiul omului şi vor spune: „Nu trebuia să primim întâi cutare şi cutare lucru? Nu trebuia să vină Ilie şi să fie o răpire?” Dar Isus le va răspunde: „Toate acestea au avut deja loc, dar voi nu aţi ştiut nimic!” Aşa se ascunde Dumnezeu în simplitate.”

În data de 17 martie 1963, duminică seara, William Branham a predicat despre tema „Intervalul dintre cele şapte epoci ale Bisericii şi cele şapte Peceţi”. Cuvântul „breach” înseamnă „interval, distanţă sau spaţiu”, şi se referă la ceea ce se întâmplă în cer, între cele şapte epoci ale Bisericii din Apocalipsa capitolele 2 şi 3 şi cele şapte Peceţi din Apocalipsa capitolele 6 şi 8. Apocalipsa capitolele 4 şi 5 descrie evenimentele care se petrec în cer după răpirea Bisericii creştine. Mireasa lui Hristos pleacă la Cina nunţii la sfârşitul capitolului 3 din Apocalipsa şi nu se mai întoarce pe pământ până la sfârşitul capitolului 19, ceea ce înseamnă că va lipsi pe toată perioada de încercare. Evenimentele din Apocalipsa 4 şi 5 au loc în ceruri, adică în afara spaţiului şi timpului, în veşnicie. Să ţineţi minte aceasta!

În capitolul 4, Ioan a văzut pe „Cineva” care stătea pe un scaun de domnie, „înconjurat cu un curcubeu ca o piatră de smarald la vedere”. „Din scaunul de domnie ieşeau fulgere, glasuri şi tunete”, iar în mijlocul scaunului de domnie şi împrejurul lui stăteau patru făpturi ciudate, care „aveau şase aripi şi erau pline cu ochi pe dinainte şi pe dinapoi.

Cea dintâi făptură vie semăna cu un leu; a doua semăna cu un viţel; a treia avea faţa ca a unui om; şi a patra semăna cu un vultur care zboară.”

În jurul acestui scaun de domnie măreţ erau „douăzeci şi patru de scaune de domnie, pe care stăteau douăzeci şi patru de bătrâni, îmbrăcaţi în haine albe şi cu cununi de aur pe cap.”

„Înaintea scaunului de domnie ardeau şapte lămpi de foc, care sunt cele şapte Duhuri ale lui Dumnezeu.”

Bill a citit capitolul 5.1-10:

„Apoi am văzut în mâna dreaptă a Celui ce şedea pe scaunul de domnie o carte scrisă pe dinăuntru şi pe din afară, pecetluită cu şapte peceţi.

Şi am văzut un înger puternic, care striga cu glas tare: „Cine este vrednic să deschidă cartea şi să-i rupă peceţile?”

Şi nu se găsea nimeni, nici în cer, nici pe pământ, nici sub pământ, care să poată deschide cartea, nici să se uite în ea.

Şi am plâns mult pentru că nimeni nu fusese găsit vrednic să deschidă cartea şi să se uite în ea.

Şi unul din bătrâni mi-a zis: „Nu plânge; iată că Leul din seminţia lui Iuda, Rădăcina lui David, a biruit ca să deschidă cartea şi cele şapte peceţi ale ei.

Şi la mijloc, între scaunul de domnie şi cele patru făpturi vii şi între bătrâni, am văzut stând în picioare un Miel. Părea junghiat şi avea şapte coarne şi şapte ochi, care sunt cele şapte Duhuri ale lui Dumnezeu trimise în tot pământul.

El a venit şi a luat cartea din mâna dreaptă a Celui ce şedea pe scaunul de domnie.

Când a luat cartea, cele patru făpturi vii şi cei douăzeci şi patru de bătrâni s-au aruncat la pământ înaintea Mielului, având fiecare câte o alăută şi potire de aur pline cu tămâie, care sunt rugăciunile sfinţilor.

Şi cântau o cântare nouă şi ziceau: „Vrednic eşti Tu să iei cartea şi să-i rupi peceţile: căci ai fost junghiat şi ai răscumpărat pentru Dumnezeu, cu sângele Tău, oameni din orice seminţie, de orice limbă, din orice norod şi de orice neam.

Ai făcut din ei o împărăţie şi preoţi pentru Dumnezeul nostru, şi ei vor împărăţi pe pământ!”

Cartea pe care o ţinea Cel ce stătea pe scaunul de domnie din Apocalipsa 5, nu arăta ca şi cărţile pe care le avem noi astăzi, ci era un sul scris pe ambele părţi, adică o singură coală lungă, făcută din papirus sau din piele de animal. Faţa exterioară a sulului conţinea simbolurile pe care le văzuse Ioan, şi pe care le-a scris în Apocalipsa 6 şi 8; în timp ce faţa interioară conţinea explicarea acestor simboluri, adică descoperirea tainei. Sulul era rulat, începând cu sfârşitul, aşa că, cele şapte tunete, care erau scrise la sfârşitul sulului, au fost rulate primele. După ce Pecetea a şaptea a fost rulată în întregime, a fost sigilată cu o picătură de ceară fierbinte, în care era presată o panglică subţire care servea drept semn de pagină. Semnul de pagină se putea vedea la margine sulului sau era rulat împreună cu sulul până la începutul paginii. Acest procedeu a fost repetat pentru fiecare Pecete a Cărţii. Cartea din mâna Celui ce stătea pe scaunul de domnie, a fost pecetluită de Duhul Său, care a fost simbolizat prin cele şapte lămpi de foc.

Pecetea reprezintă o lucrare încheiată. De exemplu, Duhul Sfânt este pecetea pentru creştin; El îl pecetluieşte pe fiecare credincios pentru Împărăţia lui Dumnezeu, până în ziua răscumpărării. (Efeseni 1.13-14;4.30; Romani 8.22-23).

Bill a învăţat că sulul din Apocalipsa 5 este Cartea Răscumpărării, este titlul de proprietate pierdut de Adam atunci când a păcătuit în grădina Eden. La început, Adam a primit controlul total asupra unei lumi desăvârşite. Fiind primul fiu al lui Dumnezeu, el era dumnezeul acestui pământ, şi a primit libertatea de a alege calea pe care dorea s-o urmeze.

Dar atunci când a ascultat de soţia sa, în loc să asculte de Cuvântul lui Dumnezeu, şi-a pierdut moştenirea: dreptul la Viaţa veşnică, iar moartea a intrat în lume, întocmai cum îl avertizase Dumnezeu: „…dar din pomul cunoştinţei binelui şi răului să nu mănânci, căci în ziua în care vei mânca din el vei muri negreşit.” (Geneza 2.17). Astfel, atunci când Adam s-a lepădat de dreptul la Viaţa veşnică şi la stăpânirea pământului desăvârşit, Cartea Răscumpărării, titlul de proprietate, s-a întors la Stăpânul original, la Dumnezeul cel Atotputernic, care l-a pecetluit cu şapte peceţi, ca să fie în siguranţă şi să nu cadă în mâinile Satanei. Întregul plan de mântuire se află în cele şapte suluri pecetluite şi aşteaptă ziua în care Cineva va lua Cartea, îi va rupe peceţile şi va răscumpăra moştenirea pierdută a omenirii.

„A răscumpăra” înseamnă „a recupera o proprietate pierdută prin plata unui anumit preţ.” Ioan a privit cum a avut loc o căutare prin timp şi eternitate. Se putea găsi un om care să fie îndeajuns de vrednic încât să ia Cartea din mâna lui Dumnezeu şi să-i rupă cele şapte peceţi? Niciunul dintre patriarhii Vechiului Testament nu a fost găsit îndeajuns de vrednic să facă acest lucru: nici David, nici Ilie, nici Daniel şi nici Ioan Botezătorul. Niciunul dintre apostolii Noului Testament nu a fost găsit îndeajuns de vrednic: nici Matei, nici Petru, nici Iacov şi nici chiar Ioan. Niciunul dintre mesagerii celor şapte epoci ale Bisericii nu s-a găsit îndeajuns de vrednic: nici Pavel, nici Irineu, nici Luther sau Wesley. Atunci, cu siguranţă că se găsea cineva printre fiinţele cereşti, precum îngerii şi serafimii, care erau fără păcat. Dar Legea lui Dumnezeu cerea un Răscumpărător înrudit (Levitic 25.47-49; Rut capitolele 3 şi 4). Se părea că Dumnezeu nu putea găsi nici un om care să fie îndeajuns de vrednic ca să poată răscumpăra moştenirea pierdută de Adam. Ioan a plâns mult „pentru că nimeni nu fusese găsit vrednic să deschidă cartea şi să se uite în ea”, ceea ce însemna că omenirea ar fi fost pierdută pentru totdeauna: fiecare femeie şi fiecare bărbat. Dar unul din bătrâni a venit la el şi i-a zis: „Nu plânge; iată că Leul din seminţia lui Iuda, Rădăcina lui David, a biruit ca să deschidă cartea şi cele şapte peceţi ale ei.” (Apocalipsa 5.5). „A birui” înseamnă „a învinge într-o luptă”. Aceasta a făcut Isus Hristos în grădina Ghetsimane, când a luptat în rugăciune până când „sudoarea I s-a făcut ca nişte picături mari de sânge care cădeau pe pământ.” (Luca 22.44): a biruit dorinţa omenească de a evita crucea.

Ioan s-a întors şi se aştepta să vadă un Leu puternic, dar acolo era un Miel care „părea junghiat şi avea şapte coarne şi şapte ochi.” Lâna îi era pătată cu propriul sânge, pentru că Îşi jertfise viaţa în lupta dată pentru noi; dar a ieşit Biruitor, pentru că a ţinut sus fiecare iotă din Cuvântul Tatălui Său, şi a fost găsit vrednic să răscumpere moştenirea pierdută de Adam.

Ioan privise de jur împrejurul sălii tronului, dar nu văzuse nici un miel până atunci. De unde venea El? De pe scaunul de domnie al Tatălui Său, pe care stătuse încă din vremea când a fost înjunghiat şi apoi înălţat la cer. După ce Isus a murit pe cruce şi a înviat din morţi, S-a aşezat la dreapta lui Dumnezeu şi a devenit Mijlocitorul nostru, rugându-Se şi

mijlocind necurmat pentru sfinţi. El S-a rugat lui Dumnezeu să fie îndurător cu cele şapte epoci ale Bisericii, pentru că au fost în necunoştinţă în ceea ce priveşte planul de răscumpărare şi au umblat în Lumina pe care o aveau. Dar va veni o zi când slujba Lui de mijlocire se va încheia. Atunci când ultimul mădular al Miresei lui Hristos va primi Pecetea lui Dumnezeu, nu va mai fi nevoie de Mijlocitor, pentru că Hristos Îşi va lua Mireasa la Cina de nuntă a Mielului. (Apocalipsa 19.7-9), după care, Se va întoarce pe pământ ca Judecător. Atunci scaunul harului se va transforma în scaunul de judecată. (Exod 25.18,22; Levitic 16.2; 1Impăraţi 8.6-7; Evrei 9.3-5).

Ioan a privit cum Mielul a luat Cartea din mâna dreaptă a Celui ce şedea pe scaunul de domnie; din momentul acela, Bill a trecut la Apocalipsa 10, de unde a citit de la versetul 1 la versetul 10, inclusiv:

„Apoi am văzut un alt înger puternic, care se cobora din cer, învăluit într-un nor. Deasupra capului lui era curcubeul; faţa lui era ca soarele şi picioarele lui erau ca nişte stâlpi de foc.

În mână ţinea o cărticică deschisă. A pus piciorul drept pe mare, şi piciorul stâng pe pământ

şi a strigat cu glas tare, cum răcneşte un leu. Când a strigat el, cele şapte tunete au făcut să se audă glasurile lor.

Şi, când au făcut cele şapte tunete să se audă glasurile lor, eram gata să mă apuc să scriu; şi am auzit din cer un glas care zicea: „Pecetluieşte ce au spus cele şapte tunete, şi nu scrie ce au spus!”

Şi îngerul pe care-l văzusem stând în picioare pe mare şi pe pământ şi-a ridicat mâna dreaptă spre cer

şi a jurat pe Cel ce este viu în vecii vecilor, care a făcut cerul şi lucrurile din el, pământul şi lucrurile de pe el, marea şi lucrurile din ea, că nu va mai fi nicio zăbavă,

ci, că în zilele în care îngerul al şaptelea va suna din trâmbiţa lui, se va sfârşi taina lui Dumnezeu, după vestea bună vestită de El robilor Săi, prorocilor.”

Acest Înger care venea din cer este Hristos însuşi, învăluit într-un nor şi cu curcubeul deasupra capului Său, ceea ce arată că El este Îngerul Legământului. Cartea deschisă pe care o ţine acum în mână (v. 2), este aceeaşi Carte care era închisă în Apocalipsa 5, iar jurământul pe care-L face în versetele 5,6 şi 7, Îl face pe Sine însuşi, pentru că nu este nimeni mai mare pe care să poată jura (Evrei 6.13-20). Şi ce a promis? Că în zilele mesagerului celei de-a şaptea epoci a Bisericii, se va sfârşi taina lui Dumnezeu, sau cel puţin atât cât este îngăduit să fie cunoscut în această parte a cerurilor.

Bill a spus:

„Cu toate că această Carte a Răscumpărării a fost cercetată în tot timpul celor şapte epoci ale Bisericii, nu va fi înţeleasă în întregime decât la sfârşit, când îngerul al şaptelea va suna din trâmbiţa lui. El va lega toate capetele rămase ascunse, care au fost doar sondate de-a lungul celor şapte epoci; taina lui Dumnezeu va fi adusă în faţă şi tot ce a fost ascuns va fi descoperit: taina dumnezeirii şi toate celelalte lucruri vor fi clarificate; toate tainele: sămânţa şarpelui, etc, vor fi descoperite."

„Ceea ce vă spun acum nu este invenţia mea, ci este „Aşa vorbeşte Domnul." Ceea ce v-am spus am citit din Cartea Sa:

„În zilele în care îngerul al şaptelea va suna din trâmbiţa Sa, se va sfârşi taina lui Dumnezeu, după vestea bună vestită de El robilor Săi proroci."

Când îngerul celei de-a şaptea epoci a Bisericii va suna din trâmbiţa lui, toate capetele dezgolite care au fost sondate de-a lungul celor şapte epoci vor fi încheiate împreună. Când peceţile sunt rupte şi taina este descoperită, Îngerul, Mesagerul, Hristos, vine jos şi îşi pune picioarele pe pământ şi pe mare, având curcubeul deasupra capului."

„Ţineţi minte că îngerul al şaptelea al Bisericii va fi pe pământ în timpul acestei veniri.

Este la fel ca în cazul lui Ioan Botezătorul. El a primit mesajul şi l-a adus la popor, în acelaşi timp când Mesia era pe pământ. Ioan ştia că el Îl va vedea, deoarece trebuia să-L prezinte lumii. Conform Maleahi 4, trebuie să vină un bărbat ca Ioan Botezătorul (un bărbat cu Duhul lui Ilie, la care a venit Cuvântul lui Dumnezeu), care va descoperi toate tainele lui Dumnezeu, prin Duhul Sfânt, şi va întoarce inimile copiilor la credinţa părinţilor apostoli, adică va reaşeza toate tainele care au fost sondate în aceşti ani denominaţionali. Aceasta o spune Cuvântul, nu eu, de aceea ştiu că este adevărul."

La sfârşitul acestei predici, Bill a amintit pilda celor zece fecioare care s-au dus să-L întâmpine pe Mire. (Matei 25.1-13). Toate şi-au luat candelele, dar numai cinci dintre ele au fost destul de înţelepte ca să-şi ia şi ulei în ele; şi „pentru că Mirele zăbovea, au adormit toate. La miezul nopţii, s-a auzit o strigare: „Iată mirele, ieşiţi-i în întâmpinare!" Cele cinci fecioare neînţelepte, s-au gândit că au suficient ulei, dar când au văzut că fitilul de la candelele lor nu se aprinde, şi-au dat seama de greşeala făcută şi s-au grăbit să meargă să-şi cumpere. Dar „pe când se duceau ele să cumpere untdelemn, a venit mirele: cele ce erau gata au intrat cu el în odaia de nuntă şi s-a încuiat uşa", aşa că cele neînţelepte au rămas afară.

Referindu-se la aceasta, Bill a spus: „În timp ce acele zece fecioare dormeau, s-a auzit o strigare, o voce, un sunet. Şi ce s-a întâmplat? S-au trezit toate zece şi şi-au pregătit candelele. Cele înţelepte au mers la ospăţul nunţii Mielului, în timp ce celelalte au rămas aici pentru perioada

necazului, unde va fi plânsul, tânguirea şi scrâşnitul dinţilor. Fecioarele nechibzuite sunt biserica rămasă pe dinafară, nu Mireasa, pentru că Mireasa s-a dus la ospăţul nunţii. Vedeţi, există o diferenţă între biserică şi Mireasă. Desigur."

„Peceţile sunt rupte în ultima epocă a Bisericii. De ce? Ca să aducă la suprafaţă aceste adevăruri. Mielul rupe Peceţile şi le descoperă Bisericii Sale, pentru a-Şi pregăti aleşii pentru Împărăţia viitoare. Pe cine pregăteşte El? Pe cei aleşi, pe Mireasa SA. Vedeţi? Vrea să Îşi aducă credincioşii lângă El."

„Când Mielul înjunghiat părăseşte tronul Tatălui Său şi intră în posesia moştenirii Sale, scaunul de îndurare al harului se va transforma în tronul de judecată. Atunci El nu va mai fi Mielul, ci Leul, adică Împăratul, şi îşi va chema Împărăteasa să stea pe tron alături de El, după cum este scris: „Nu ştiţi că sfinţii vor judeca lumea?" (1Corinteni 6.2a).

PECETEA ÎNTÂI

Apocalipsa 6.1-2

După ce a descris scena din sala scaunului de domnie din ceruri, William Branham era pregătit să intre în subiectul referitor la tainele ascunse sub cele şapte Peceţi. Şi pentru că a realizat cât de mare era responsabilitatea pe care o avea, s-a decis să petreacă săptămâna aceea în singurătate. Astfel, luni dimineaţa devreme, s-a retras în camera de studiu, pregătit să-şi petreacă acolo cea mai mare parte a zilei. În casă era linişte, deoarece soţia sa era plecată la Tucson împreună cu copiii, care trebuiau să meargă la şcoală.

Şi-a început studiul citind Apocalipsa 6.1-2:

„Când a rupt Mielul cea dintâi din cele şapte peceţi, m-am uitat şi am auzit pe una din cele şapte făpturi vii zicând cu glas ca de tunet: „Vino şi vezi!"

M-am uitat şi iată că s-a arătat un cal alb. Cel ce sta pe el, avea un arc şi i s-a dat o cunună; şi a pornit biruitor ca să biruiască."

„Ce poate însemna aceasta, Doamne?" a întrebat Bill în timp ce se plimba încoace şi încolo prin cameră, după care a îngenuncheat şi s-a rugat. După o vreme, s-a ridicat, şi-a luat Biblia şi a citit din nou cele două versete. Oare ce pot însemna? Ştia bine ce părere aveau oamenii cu privire la însemnătatea lor, pentru că nu demult citise trei cărţi scrise de teologi renumiţi, cu privire la Apocalipsa. Toţi cei trei autori erau unanim de acord cu privire la însemnătatea calului alb şi a călăreţului de pe el. „Calul", spuneau ei, „este un animal, iar simbolic, animalul înseamnă putere. Faptul că este alb vorbeşte despre curăţie, sfinţenie şi dreptate, ceea ce înseamnă că cel care-l călăreşte nu poate fi decât Duhul Sfânt, care a pornit încă din prima epocă a Bisericii să cucerească lumea prin

dragostea lui Isus Hristos.” Explicaţia lor părea cât se poate de plauzibilă, iar după câteva ore de rugăciune pentru această temă, Bill nu avea nimic nou, aşa că s-a hotărât să studieze prima Pecete din această perspectivă. S-a aşezat la masa de lucru, şi-a luat pixul, şi-a pregătit caietul şi a deschis Biblia ca să caute versetele care erau în legătură cu această părere. Când era pe punctul să îşi însemneze primele notiţe, atmosfera din cameră s-a schimbat şi înainte să vadă Stâlpul de Foc plutind înaintea sa, a simţit prezenţa Duhului Sfânt. Prezenţa acelei Lumini supranaturale îl îngrozea întotdeauna; nu se putea obişnui nicicum cu ea. În timp ce privea acel Foc, a văzut cum se deschide prima Pecete şi sulul se derulează până la ea, aşa că a luat repede pixul şi a început să scrie.

Luni seara, uşile Tabernacolului Branham s-au deschis la ora 6.30. La 7.30, Bill a ieşit din camera păstorului, s-a dus la amvon, i-a salutat pe cei prezenţi, iar după ce a făcut o scurtă recapitulare, s-a avântat în descoperirea primei taine pecetluite.

Când Mielul a rupt prima Pecete, Ioan a auzit „un glas ca de tunet…” Cu alte cuvinte, Ioan a auzit Vocea lui Dumnezeu. Bill a dovedit acest lucru folosindu-se de textul din Ioan 12.23-29, unde scrie că Isus S-a rugat cu voce tare, iar din ceruri s-a auzit un Glas care i-a răspuns. Dar „Norodul care stătea acolo şi care auzise glasul a zis că a fost un tunet.” (v.29).

Deci, la ruperea primei Peceţi, una din cele patru făpturi vii a zis: „Vino şi vezi!” Bill a fost de acord cu ceilalţi teologi care spuneau că „animalul” simbolizează „o putere.” Astfel, cele patru făpturi vii, care semănau cu un leu, un viţel, un om şi un vultur, reprezintă puterea celor patru Evanghelii: Matei, Marcu, Luca şi Ioan.

În continuare, Bill s-a întors la calul alb şi la călăreţul de pe el, şi a vorbit despre faptul că teologii sunt de părere că acest călăreţ este Duhul Sfânt, care a pornit biruitor să cucerească prima epocă a Bisericii prin Evanghelia lui Hristos. El a spus: „Acest lucru sună bine, dar nu este adevărat, pentru că descoperirea pe care mi-a dat-o Duhul Sfânt spune că Hristos şi Duhul Sfânt sunt de fapt Unul şi Acelaşi. Astfel, aici stă Mielul, Hristos şi ţine în mână Cartea pecetluită, iar dincolo este cineva care călăreşte un cal alb. Aceasta înseamnă că acest călăreţ nu poate fi Duhul Sfânt.

Aici este una din tainele zilelor din urmă: Cum este posibil ca Dumnezeu să fie trei persoane în una? Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt nu sunt trei persoane diferite, cum încearcă să ne spună adepţii trinităţii; nu sunt trei dumnezei, ci sunt trei forme de descoperire ale aceleaşi Persoane; trei însuşiri ale aceluiaşi Dumnezeu. Şi dacă privim simbolurile, cum era posibil ca Hristos să fie pe acel cal alb şi în acelaşi timp să stea în faţa tronului cu Cartea în mâna Sa? Nu poate fi aşa! Călăreţul de pe calul alb nu este Hristos!”

Dacă acest călăreţ de pe calul alb nu este Hristos, cine poate fi? Bill a arătat clar că acest călăreţ este Antihristul, iar calul alb este numai o

deghizare. Astfel, călăreţul se preface că este drept, ca să se poată strecura în biserică. Dar Isus a avertizat că duhul anticreştin va fi atât de aproape de Duhul Sfânt, încât dacă ar fi cu putinţă i-ar înşela chiar şi pe cei aleşi. (Matei 24.24; Fapte 20.29). Aţi observat că acest călăreţ are arc, dar nu are săgeţi? El este un prefăcut; nu are nici o putere duhovnicească. Satana foloseşte minciuna ca să manipuleze puterea politică. Astfel, el a folosit puterea politică a Imperiului Roman ca să-L ucidă pe Isus, iar când a văzut că planul lui de a opri mântuirea noastră a dat greş, s-a hotărât să nimicească credinţa creştină, înainte de a se răspândi. Pentru aceasta, i-a ucis pe majoritatea apostolilor, inclusiv pe Pavel, şi l-a influenţat pe împăratul roman, Nero, să scoată creştinismul în ilegalitate, ceea ce a dus la uciderea a mii de creştini. Dar cu toate aceste prigoane, Satana nu a putut opri răspândirea Evangheliei, aşa că şi-a schimbat tactica şi s-a infiltrat în biserică. Ţelul lui era să-i biruiască pe credincioşi sabotând lucrarea din interior, iar pentru aceasta s-a folosit de aşa-zişi credincioşi, care au răstălmăcit sistematic cuvintele lui Pavel. Amintiţi-vă cuvintele spuse de Dumnezeu pentru prima epocă a Bisericii: „Ai însă lucrul acesta bun: că urăşti faptele nicolaiţilor, pe care şi Eu le urăsc.” (Apocalipsa 2.6). Cuvântul „nicolait” înseamnă „a birui poporul Domnului”, adică predarea bisericii în mâinile unui aşa zis om sfânt.

Aşa a făcut Satana. El a lucrat în aşa fel, încât conducerea bisericii de către Duhul Sfânt să fie înlocuită cu conducerea omenească, şi astfel, oamenii au ajuns să fie conduşi de oameni. Dar el nu a făcut aceasta dintr-o dată, ci a început uşurel, cu un gând, cu o părere nevinovată, care în epoca următoare a devenit însă învăţătură. A început cu un gând, a continuat cu vorbe şi în final a trecut la fapte. Treptat, aceste fapte ale nicolaiţilor s-au materializat în doctrine, care în timpul împăratului roman Constantin au fost legalizate şi au devenit religie oficială în Imperiul Roman. Ca să facă această schimbare radicală mai uşor de acceptat de către toţi cetăţenii vastului Imperiu, el a amestecat doctrinele nicolaite cu ritualurile păgâne, astfel încât toţi să se declare mulţumiţi de această religie nouă. Mai mult, ca s-o poată conduce, Constantin a organizat Biserica Romano-catolică. Pentru aceasta, el a convocat organizarea unui Conciliu, care a avut loc în anul 325 d.Hr. la Niceea, în cadrul căruia doctrinele noii lui biserici erau hotărâte prin votul majoritar al episcopilor, Constantin având însă ultimul cuvânt în deciziile luate cu privire la fiecare problemă. Ei au hotărât că există un Dumnezeu trinitar, adică un Dumnezeu în trei persoane, şi au afirmat că fiecare Dumnezeu din această trinitate este egal cu ceilalţi doi. De aici, greşelile s-au înmulţit exponenţial, culminând cu alegerea unui papă care să conducă Biserica Romano-catolică. În felul acesta, Satana şi-a atins scopul de a avea un om care să conducă peste ceilalţi oameni.

Faptul că primul cal este alb, simbolizează cât de nevinovat a început acest duh nicolait. Într-una din epistolele sale, apostolul Ioan vorbeşte despre „duhul lui Antihrist”, care „chiar este în lume acum.” (1 Ioan 4.3). Încă de la început, Satana a vrut să fie încoronat ca împărat şi venerat ca Dumnezeu, dar un duh nu putea fi încoronat. De aceea, atunci când Roma păgână a devenit Roma papală, şi când papa a fost încoronat ca şi

conducător al „imperiului” romano-catolic, Satana a avut portiţa prin care să obţină coroana: duhul antihrist a intrat în papa şi a făcut din el profetul mincinos al învăţăturii lui false, acest lucru fiind transmis de-a lungul istoriei, de la un papă la altul, prin succesiunea papală. În ce priveşte Biserica Romano-catolică, ea a devenit „curva cea mare”, despre care vorbeşte Apocalipsa 17, pentru că a pângărit Cuvântul lui Dumnezeu şi a otrăvit lumea cu „vinul curviei ei”, care reprezintă dogmele ei înşelătoare şi antihriste. Tot ce este împotriva Cuvântului este antihrist, adică împotriva lui Hristos, pentru că Hristos este Cuvântul. Mai târziu, această curvă a avut fiice, care au adoptat diferite variante ale sistemului antihrist al mamei lor.

În timpul sfârşitului, acest profet mincinos devine fiara despre care se vorbeşte în Apocalipsa 13, şi va controla economia mondială pe perioada necazului celui mare. În tot acest timp, Mireasa lui Hristos este plecată la ospăţul de nuntă al Mielului. Papa de pe urmă va fi un geniu, un supra-om, care va salva temporar lumea de la dezastru politic şi economic. Imperiul Romano-catolic va face un legământ cu iudeii (Daniel 9.26-27) şi se va părea că în Orientul Mijlociu domneşte în sfârşit pacea. Pentru o vreme, politica acestui papă va funcţiona atât de bine, încât liderii politici şi religioşi din toată lumea, se vor subordona autorităţii lui.

2 Tesaloniceni 2.3-12 spune că Dumnezeu va îngădui ca aceşti oameni, care n-au primit Adevărul, să creadă minciuna fiarei ca să fie osândiţi, iar Apocalipsa 13.8 spune că toţi cei care nu au numele scris în Cartea Vieţii Mielului, înainte de întemeierea lumii, se vor închina fiarei. În final, Roma va încălca legământul făcut cu evreii şi îşi va arăta adevărata faţă. Atunci, nimeni nu va mai putea să cumpere sau să vândă dacă nu are semnul fiarei, care îi va prigoni şi îi va ucide pe toţi cei care nu i se vor supune. Dar fecioarele nechibzuite, care n-au avut parte de răpire, vor rezista până la moarte.

Bill a mai spus: „Nu uitaţi că antihristul şi fiara sunt unul şi acelaşi duh.”

Rezumând prima taină de sub Pecetea întâi, Bill a spus că cel ce călăreşte calul alb reprezintă trei etape ale aceleaşi puteri demonice:

– în primul rând, el este duhul anticreştin, duhul lui antihrist, care a început să lucreze împotriva Cuvântului încă din timpul lui Pavel.

– în al doilea rând, el este profetul mincinos care a învăţat ierarhia bisericii romano-catolice şi a dat deoparte Cuvântul, care este Autoritatea supremă a lui Dumnezeu pe pământ; profetul cuvântului fals fiind papa.

– în al treilea rând, el devine fiara, puterea Satanei descoperită în plinătate în timpul din urmă într-un supra-om plin de şiretenie şi făţărnicie.

PECETEA A DOUA

Apocalipsa 6.3-4

„Când a rupt Mielul a doua pecete, am auzit pe a doua făptură vie, zicând: „Vino şi vezi!”

Şi s-a arătat un alt cal, un cal roş. Cel ce sta pe el a primit putere să ia pacea de pe pământ, pentru ca oamenii să se junghie unii pe alţii, şi i s-a dat o sabie mare.”

Observaţi ordinea desfăşurării evenimentelor în primele patru taine pecetluite. Mai întâi are loc anunţul din cer. Ce se întâmplă în continuare? Se deschide o Pecete. Ce înseamnă aceasta? Este descoperită o taină care s-a desfăşurat între timp. Când se desfăşoară taina, sună o trâmbiţă, se declară un război, urmează o urgie şi se deschide o epocă a Bisericii. Îngerul Bisericii primeşte taina lui Dumnezeu, nu chiar desăvârşit descoperită, dar el cuprinde această taină şi iese cu ea la popor, vestind mesajul Evangheliei pentru timpul său. Urmarea? Are loc un război duhovnicesc. După aceea, Domnul îşi retrage trimisul împreună cu aleşii din epoca respectivă şi îi trimite la odihnă, iar peste cei care au refuzat mesajul trimite o urgie, o judecată temporară.

Amintiţi-vă că Adevărul adus de Pavel în prima epocă a Bisericii, a fost „diluat” mai târziu de către învăţătorii mincinoşi. Pentru că mesagerii epocilor de mijloc ale Bisericii erau reformatori, şi nu proroci, ei nu au înţeles pe deplin Cuvântul pe care trebuiau să-L restituie şi au lăsat o mulţime de capete libere. Dar aşa cum spune Apocalipsa 10.7, mesagerul epocii a şaptea a Bisericii va aduna toate aceste capete de învăţătură şi le va explica bisericii, însă asemenea celorlalţi mesageri, şi el va fi respins de organizaţii, ceea ce va aduce judecata finală a lui Dumnezeu asupra lor.

După ce a citit textul referitor la Pecetea a doua, Bill a explicat descoperirea pe care a primit-o cu privire la ea. Astfel, el a spus că cel care călăreşte calul roşu este de fapt acelaşi călăreţ care a călărit şi calul alb. Este acelaşi Satan, doar că şi-a schimbat calul, adică metoda de atac împotriva Bisericii adevărate. Conform Matei 4.8, Satan este conducătorul politic al tuturor naţiunilor. Astfel, el a manipulat politica bisericii nicolaite şi a Imperiului Roman, ca să poată ridica un proroc mincinos care să câştige controlul asupra bisericii. Aceasta s-a întâmplat la Conciliul de la Niceea, care s-a ţinut în anul 325 d.Hr., când biserica s-a aliat cu statul, însămânţând astfel sămânţa care avea să dea naştere Bisericii Romano-catolice. Odată ce biserica avea puterea politică, putea să-şi impună dogmele asupra populaţiei şi să-i prigonească, ba chiar să-i ucidă, pe cei care nu erau de acord cu ea.

Calul roşu simbolizează sângele martirilor creştini, care au murit ucişi de sabie, din porunca primului proroc mincinos (Damasus, 304-384) şi continuând cu toţi ceilalţi care au urmat: papii, cardinalii şi episcopii care conduceau de fapt o imitaţie a Bisericii creştine adevărate.

Ca să clarifice acest lucru, Bill s-a folosit de cartea „Cum s-a întâmplat?” scrisă de Hazeltin, în care se făcea referite la Istoria Bisericii creştine. Astfel, el a arătat cum Augustin din Hipo, cunoscutul episcop catolic din secolul IV, a avut şansa să primească Duhul Sfânt, dar L-a refuzat.

Nota autorului: Relatările făcute de William Branham cu privire la sfântul Augustin din Hipo, în cea de-a doua Pecete, sunt luate din cartea „Cum s-a întâmplat?” scrisă de R. Hazeltin în anul 1958, paginile 278-287. El aminteşte şi de cartea lui Schmucker, „Reformaţiunea Glorioasă”, de aceea se pare că-l citează pe Schmucker, când de fapt îl cita pe Hazeltin, care la rândul lui îl cita pe Schmucker. Sfântul Augustin a avut într-adevăr un rol în persecuţia creştinilor, dar nu a fost implicat direct în acele crime. Spun aceasta, pentru că liderii bisericii romano-catolice s-au folosit de fapt de cuvintele şi de reputaţia lui, ca să-i poată ucide pe cei ce li se împotriveau. Mai mult, este posibil ca acele cuvinte dure care i s-au atribuit, să nici nu fi fost scrise de el, ci după cum spune Hazeltin, puteau fi introduse în scrierile lui Augustin, de către Orosis, unul din învăţăceii săi, care era un adept devotat al papei.

Mulţi ani mai târziu, un papă din Roma a iniţiat o persecuţie sângeroasă împotriva celor care erau prinşi citind scrierile lui Origen (care a trăit în secolul al III-lea şi a scris câteva scrisori deschise în care condamna corupţia infiltrată în biserică). Un magistrat din Italia i-a scris lui Augustin ca să-l întrebe dacă el credea că este corect ca acei oameni să fie ucişi pentru simplul fapt că au citit scrierile lui Origen, iar el i-a răspuns: „Este mai bine să piară unele mădulare decât să ardă tot trupul în focul Ghenei din pricina nesupunerii deşarte!” Mai târziu, mulţi dintre liderii catolici au folosit cuvintele lui Augustin ca să-şi justifice actele criminale îndreptate împotriva creştinilor adevăraţi. Astfel, Biserica Romano-catolică a formulat un edict de persecuţie, bazat pe textul din Luca 14.16-23: „…sileşte-i să intre, ca să mi se umple casa.” (v.23). În aceste versete, Isus a vorbit despre pilda „Celor poftiţi la cină”, în care un om bogat a invitat nişte oameni la o cină dată de el. Pentru că cei invitaţi au refuzat să vină, stăpânul casei le-a poruncit slujitorilor săi să îi umple casa, chiar dacă aceasta însemna să-i silească pe oamenii de pe stradă să vină la ospăţul lui. Pornind de la cuvintele spuse de bogatul din această pildă, biserica catolică a spus că „dacă oamenii refuză să vină la prima biserică romană, prin invitaţie, atunci biserica îi va obliga să vină folosindu-se de orice mijloc posibil, chiar dacă aceasta va implica şi folosirea torturii.”

În anul 380 d.Hr., împăratul roman Teodosiu, a dat primul edict:

„Toate popoarele trebuie să adere la credinţa transmisă romanilor de apostolul Petru, cea pe care o recunosc Damasus şi Petru al Alexandriei, adică Sfânta Treime a Tatălui, a Fiului şi a Sfântului Spirit. Noi (papa Damasus, episcopul Petru al Alexandrei şi el însuşi) poruncim ca toţi cei ce aparţin acestei credinţe, să fie numiţi catolici! Noi îi numim pe cei ce fac parte din alte religii fără sens, eretici şi le interzicem toate întrunirile religioase pe care le numesc biserici. Pe lângă condamnarea judecăţii

divine, ei trebuie să se aştepte la condamnarea grea pe care autoritatea noastră, călăuzită de înţelepciunea cerească, consideră că este necesar s-o impună."

Acest edict a deschis ultima poartă, lăsând calul roşu-sângeriu al celei de-a doua Peceţi, să alerge secole de-a rândul liber pe pământ, călăreţul lui demonic folosindu-şi sabia ca să omoare milioane de oameni care s-au împotrivit planului său. Shmucker, spune în cartea sa „Reformaţiunea Glorioasă", că din anul 380 până în anul 1850, Biserica Romano-catolică a omorât peste şaizeci şi opt de milioane de oameni, care s-au opus dogmelor ei. După cum arată simbolurile celei de-a doua Peceţi, Satana are putere să ia pacea de pe pământ.

Apogeul goanei seculare a profeţilor mincinoşi va culmina cu fiara cu şapte capete din Apocalipsa 13. Conform Apocalipsa 17.7-9, „Cele şapte capete sunt şapte munţi pe care şade femeia," în timp ce în Apocalipsa 13.18 ni se spune: „Aici e înţelepciunea. Cine are pricepere să socotească numărul fiarei. Căci este un număr de om. Şi numărul ei este şase sute şaizeci şi şase."

Bill a avut ocazia să viziteze Vaticanul şi a văzut cu ochii lui faimoasa coroană trinitară, pe care papii o poartă de secole în timpul ceremoniei de încoronare.

Această coroană are trei etaje, simbolizând jurisdicţia papei asupra cerului, pământului şi iadului, şi are inscripţionate pe ea cuvintele „VICARIVS FILLI DEI", care înseamnă „LOCŢIITORUL FIULUI LUI DUMNEZEU". Biserica catolică crede că papa este Locţiitorul lui Hristos pe pământ. Cu alte cuvinte, ei cred că papa este trimisul sau purtătorul de cuvânt al lui Hristos pe pământ.

Biblia spune că acest număr al fiarei poate fi calculat. Astfel, dacă cuvintele latine „VICARIVS FILLI DEI" sunt înlocuite cu cifre matematice şi se face suma lor, se obţine 666.

(Notă: În scrierea latină, litera „U" se scrie la fel ca litera „V". De exemplu, cuvântul „JUSTICE" care este scris pe pereţii din multe săli de judecată din Statele Unite, construite după arhitectura clasică romană, este scris „JVSTICE". În oraşul Vatican din Roma, sunt de asemenea o mulţime de exemple de felul acesta, unul dintre ele fiind numele „PAULUS" care este inscripţionat „PAVLVS).

V I C A R I V S F I L I I D E I

5 + 1 + 100 + 1 + 5 + 1 +50 + 1 + 1 + 500 + 1 = 666

Apocalipsa 17 descrie Biserica Romano-catolică, ca pe o femeie rău famată care călăreşte o fiară de culoare stacojie. Această femeie era beată de sângele creştinilor pe care i-a omorât, iar locuitorii pământului s-au îmbătat de vinul curviei ei spirituale. În Biblie, femeia simbolizează

biserica, iar Apocalipsa 17 spune că această femeie cu reputaţie rea este oraşul acela mare, aşezat pe şapte coline, care stăpâneşte peste împăraţii pământului. Singurul oraş care se potriveşte cu această descriere este Roma; şi singura biserică ce guvernează tot pământul este Biserica Romano-catolică.

Isus a zis: „…toţi cei ce scot sabia de sabie vor pieri.” (Matei 26.52), ori biserica romano catolică a folosit secole la rând sabia fizică pentru a-şi impune dogmele.

Apocalipsa 19.13+15 spune despre Isus Hristos, care Se va întoarce pe pământ: „Era îmbrăcat cu o haină înmuiată în sânge. Numele Lui este: „Cuvântul lui Dumnezeu.” şi „Din gura Lui ieşea o sabie ascuţită, ca să lovească neamurile cu ea…” Cuvântul lui Dumnezeu este o Sabie spirituală; El îl va nimici la sfârşit pe Satana şi va pune capăt domniei lui de pe pământ. „Căci Cuvântul lui Dumnezeu este viu şi lucrător, mai tăietor decât orice sabie cu două tăişuri…” (Evrei 4.12).

PECETEA A TREIA

Apocalipsa 6.5-6

„Când a rupt Mielul pecetea a treia, am auzit a treia făptură vie, zicând: „Vino şi vezi!”

M-am uitat şi iată că s-a arătat un cal negru. Cel ce sta pe el, avea în mână o cumpănă.

Şi în mijlocul celor patru făpturi vii, am auzit un glas care zicea: „O măsură de grâu pentru un dinar şi trei măsuri de orz pentru un dinar!

Dar să nu vatămi untdelemnul şi vinul.”

Miercuri dimineaţa, Bill s-a trezit devreme, încă înainte de ivirea zorilor, iar Duhul Sfânt a venit în camera sa şi a rupt Pecetea care acoperea cea de-a treia taină. Astfel, miercuri seara el a spus că acelaşi călăreţ care a călărit înainte calul alb şi apoi pe cel roşu, a încălecat de data aceasta pe calul negru. Calul negru simbolizează epoca întunecoasă, Evul Mediu. Epoca întunecoasă este timpul care a urmat imediat după ce biserica formală a primit puterea, timpul în care totul a fost înecat în sânge şi care a durat câteva sute de ani. Practic, în acest timp dispăruse orice nădejde pentru Biserică, deoarece acest călăreţ, Satana, controla totul: biserica şi statul. Poporul de rând nu avea voie să citească Biblia, ci învăţa despre Dumnezeu de la preoţi, care le predicau dogmele bisericii catolice în locul Bibliei.

Călăreţul negru ţinea în mână o cumpănă. Cumpăna sau balanţa este un instrument pentru determinarea greutăţii şi este format dintr-un braţ orizontal susţinut la mijloc de un pivot şi dispus pe laterale, la distanţe egale, cu două talere suspendate, care se echilibrează cu greutăţi

etalonate. Atunci când trebuie aflată greutatea unui obiect, pe un taler se pune greutatea etalon, iar pe celălalt se pune obiectul de cântărit. Greutăţile etalon se adaugă sau se iau, până când cele două talere sunt în echilibru perfect. Prin această metodă se poate afla greutatea reală a fiecărui obiect cântărit. Totuşi, exactitatea măsurătorii depinde de exactitatea greutăţilor etalon folosite. Un etalon incorect, va produce rezultate incorecte.

Dacă Biserica Catolică ar fi folosit Biblia ca Etalonul lor, epoca întunecoasă nu era fi existat niciodată. Atunci, Biblia şi biserica ar fi fost în echilibru perfect. Dar Biserica Romano-catolică a ales ca standard folosirea judecăţilor şi edictelor papale. Ei au făcut aceasta, pentru că le dădea conducătorilor lor religioşi, mai mult control peste oamenii de rând. Acest lucru este simbolizat în Pecete, prin vânzarea orzului şi grâului, care reprezintă baza naturală a vieţii.

De îndată ce Biserica Romano-catolică l-a ales pe papa ca autoritate supremă, a început să-şi dezvolte tradiţiile, ca de exemplu: ritualurile, indulgenţele, purgatoriu, etc., deşi nici una dintre ele nu avea vreo bază biblică. Ei şi-au făcut şi tot felul de „crezuri”, iar pentru a le justifica şi legitima, le-au dat diferite nume, precum „Crezul apostolic”. Dar apostolii nu au avut niciodată un crez, iar dacă totuşi ar fi avut vreunul, acela ar fi fost: „Pocăiţi-vă, şi fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veţi primi darul Sfântului Duh.” (Fapte 2.38). Aceasta este ceea ce au predicat toţi apostolii, fiindcă ştiau că Petru avea cheile Împărăţiei cereşti: pocăinţa şi botezul în Numele Domnului Isus Hristos, singurele care deschid Uşa.

În timp ce calul negru îşi începea călătoria de aproape o mie de ani, pentru credinciosul adevărat era miezul nopţii. Dar o Voce din mijlocul celor patru făpturi vii a strigat: „… să nu vatămi untdelemnul şi vinul.” Untdelemnul Îl simbolizează pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu (Levitic 8.12; Zaharia 4.12; Matei 14.25), în timp ce vinul simbolizează bucuria descoperirii pe care o aduce Duhul lui Dumnezeu. Atunci când Dumnezeu îi descoperă cuiva că Isus este Hristosul, această descoperire îl înflăcărează pe credincios mai mult decât o poate face vinul natural. Uitaţi-vă la femeia samariteană care L-a întâlnit pe Isus la fântâna lui Iacov. (Ioan 4.1-30). Când a înţeles că Isus era Hristosul, a fost atât de plină de bucurie, încât a alergat în cetate şi le-a spus tuturor despre El. În Faptele Apostolilor ni se dau şi mai multe exemple cu privire la aceasta. (Fapte 2.1-40; Fapte 10.34-48; Fapte 19.1-7). Astfel, atunci când Duhul Sfânt S-a revărsat peste cei o sută douăzeci de credincioşi adunaţi în camera de sus, ei au alergat în stradă şi le-au vorbit tuturor celor pe care i-au întâlnit, despre Isus Hristos. Erau atât de înflăcăraţi de descoperirea primită, încât ceilalţi oameni credeau că sunt beţi; dar aceasta era puterea descoperirii care a întemeiat Biserica creştină. Atunci când Mielul a spus: „Să nu vatămi untdelemnul şi vinul!” El a spus de fapt: „Să nu vatămi descoperirea cu privire la cine sunt Eu! Nu o distruge de tot, pentru că mai este doar un grup mic de oameni care o au! Satană, tu poţi să-i prigoneşti, dar să nu te atingi de descoperire! Ea este o sămânţă, şi

deşi acum este îngropată în pământ, va încolţi şi va creşte pentru că Eu voi restitui tot ce au mâncat lăcustele Gazam, Arbeh, Ielec şi Hasil." Aceşti patru distrugători despre care vorbeşte Ioel în capitolele 1.4 şi 2.25, sunt de fapt identici cu caii călăriţi de Satan în Apocalipsa 6.

PECETEA A PATRA

Apocalipsa 6.7-8

Bill a amintit audienţei că această Carte a Răscumpărării a fost scrisă înainte ca Dumnezeu să întemeieze lumea. (Efeseni 1.4; Evrei 4.3; 1 Petru 1.18-20; Apocalipsa 13.8; 17.8). Dând exprimare gândurilor Sale, El Şi-a văzut creaţia, care urma să fie înşelată de Lucifer, îngerul decăzut care a dorit să fie deopotrivă cu Dumnezeu. Mai mult, înainte să fi existat un singur atom de hidrogen, Dumnezeu Şi-a ales Mireasa şi a hotărât sacrificarea Mielului pentru a asigura răscumpărarea celor aleşi. Satan a luptat neîncetat să strice acest Plan de răscumpărare, dar Dumnezeu nu poate fi înşelat. De ce deschide Dumnezeu aceste taine pecetluite? Ca să-i arate Miresei Sale cât de mult o iubeşte şi ce a făcut El pentru binele ei. Atunci când Eva a căzut prin faptul că a nesocotit Cuvântul Lui, Dumnezeu a promis că îşi va aduce copiii înapoi la Cuvântul original. (Geneza 3.15). Şi în timp ce copiii Lui aşteptau venirea Cuvântului original, Dumnezeu a dat poporului Israel un înlocuitor: jertfirea animalelor. Dar sângele animalelor nu putea îndepărta păcatul şi dorinţa de a păcătui, ci doar îl acopereau; însă, în ciuda acestui fapt, Israelului i-a plăcut acest înlocuitor. Astfel, atunci când Cuvântul lui Dumnezeu S-a făcut trup în persoana Omului Isus Hristos, Israelul a preferat înlocuitorul în locul realităţii. Ei nu au recunoscut Cuvântul care trăia printre ei, fiindcă Isus era Cuvântul original învelit într-un pachet, într-un trup omenesc format din piele, oase, muşchi, sânge, carne, minte, etc., care a venit pe pământ cu un singur scop: să ne răscumpere. Când evreii i-au cerut lui Pilat să-L răstignească pe Isus, ei au împlinit, fără să-şi dea seama, Planul pe care îl făcuse Dumnezeu încă înainte de întemeierea lumii. În felul acesta, Isus, Cuvântul original a devenit Mielul de jertfă al lui Dumnezeu, care putea să-l curăţească complet pe om de păcat. El a dovedit aceasta atunci când a înviat.

Bill a comparat curăţirea de păcate prin sângele lui Isus Hristos, cu o picătură de cerneală care cade într-o găleată cu înălbitor. Cerneala se va dizolva până la elementele ei chimice pure, aşa încât nu va mai rămâne nimic din structura ei originală. În continuare, Bill a spus: „Fiecare credincios adevărat născut din nou este absolut curat, fără nici un păcat înaintea lui Dumnezeu. El nu se încrede în puterea lui proprie, ci lasă ca sângele lui Isus, în care şi-a aruncat păcatele prin mărturisire, să dizolve fiecare pată în parte. Biblia spune că „Oricine este născut din Dumnezeu nu păcătuieşte, pentru că sămânţa Lui rămâne în el; şi nu poate păcătui, fiindcă este născut din Dumnezeu." (1 Ioan 3.9). Cum poţi să-l faci pe cineva păcătos, când Înălbitorul, sângele lui Isus Hristos este între acea persoană şi Dumnezeu? Isus a spus: „Voi fiţi, dar, desăvârşiţi, după cum şi Tatăl vostru cel ceresc este desăvârşit." (Matei 5.48). Cum este posibil

ca noi să fim desăvârşiţi? Isus ne-a cerut aceasta, iar dacă a cerut-o, trebuie să facă şi o cale ca s-o putem împlini. Şi a făcut-o prin Sângele Lui."

În continuare, Bill a citit din Apocalipsa 6.7-8:

„Când a rupt Mielul pecetea a patra, am auzit glasul făpturii a patra zicând: „Vino şi vezi!"

M-am uitat şi iată că s-a arătat un cal gălbui. Cel ce sta pe el se numea Moartea şi împreună cu el venea după el, Locuinţa morţilor. Li s-a dat putere peste a patra parte a pământului, ca să ucidă cu sabia, cu foamete, cu molimă şi cu fiarele câmpului."

El a explicat că acest cal gălbui a fost călărit de acelaşi călăreţ care a călărit şi caii de dinaintea lui. Culoarea gălbui a pielii lui este de fapt un amestec dintre culorile alb, roşu şi negru, ceea ce înseamnă amestecarea celor trei puteri: religioasă, politică şi demonică, din timpul sfârşitului. Observaţi faptul că acest călăreţ tainic nu a avut nici un nume în timpul primilor trei cai, dar în timpul calului gălbui este numit „Moartea" şi este urmat de „Locuinţa morţilor." Aşa cum moartea naturală este urmată întotdeauna de mormânt, moartea duhovnicească este urmată de iazul de foc, care înseamnă „despărţire veşnică de Dumnezeu." Sistemul denominaţional pe care l-a creat Satan şi l-a prezentat ca fiind adevărat, este de fapt mormântul morţii duhovniceşti. Bill a explicat că el nu este împotriva oamenilor din aceste organizaţii, ci a sistemului care îi leagă şi îi ţine în întuneric.

Dar Dumnezeu nu dormea în timp ce Satana galopa prin epocile Bisericii, pentru că Isaia 59.19 spune că atunci „când va năvăli vrăjmaşul ca un râu, Duhul Domnului îl va pune pe fugă." Cele patru făpturi vii care apără tronul lui Dumnezeu sunt aceleaşi făpturi care i-au vorbit lui Ioan la ruperea primelor patru Peceţi, şi reprezintă puterea celor patru Evanghelii: Matei, Marcu, Luca şi Ioan, care apără tronul la nord, la sud, la est şi la vest.

Prima făptură semăna cu un Leu, ceea ce simbolizează Cuvântul lui Hristos proaspăt descoperit, din prima epocă a Bisericii. În timp ce Satana încerca să pervertească noua credinţă, Hristos i-a inspirat pe Matei, Marcu, Luca şi Ioan să scrie Evangheliile, iar pe Petru, Iacov, Ioan şi Pavel să scrie epistolele care aveau să consolideze pentru totdeauna Adevărul.

A doua făptură vie semăna cu un viţel. Pentru că viţelul este un animal de povară, este Duhul potrivit care să-i ajute pe creştini să biruiască ereziile, încercările şi prigoanele din Epoca întunecoasă. Dar viţelul este şi un animal de sacrificiu. Astfel, Duhul viţelului i-a întărit pe creştinii care au trebuit să-şi dea viaţa din pricina credinţei în El şi să treacă biruitori prin toate.

A treia făptură vie avea faţa ca a unui om. Ea este simbolul înţelepciunii omeneşti, care înseamnă pregătire, inteligenţă şi şiretenie. Este timpul reformatorilor: Martin Luther, John Calvin, John Wesley şi alţii, care s-au folosit de acest duh de înţelepciune ca să cerceteze Biblia. Prin înţelepciunea lor, aceşti reformatori au reuşit să slăbească controlul direct al Romei asupra oamenilor.

A patra făptură vie semăna cu un vultur care zboară. Pentru că vulturul este o pasăre a înălţimilor şi poate vedea mai departe decât orice altă pasăre, el îl simbolizează pe profetul neamurilor din zilele din urmă, care va restitui credinţa originală. (Maleahi 4.5-6; Matei 17.11; Apocalipsa 10.7).

Acest bărbat, care posedă Duhul lui Ilie, va primi descoperirea lui Dumnezeu şi o va face cunoscută tuturor celor care vor să asculte, aceştia reprezentând probabil, a suta parte dintr-un procent al populaţiei lumii. El nu se va ridica dintr-un seminar teologic, pentru că dacă ar veni de acolo, ar avea tendinţa să prezinte ceea ce a învăţat de la profesorii săi, ci va fi la fel ca Ilie Tişbitul, împotrivindu-se sistemului religios organizat din acest timp. La un moment dat, Ilie a crezut că era singurul bărbat din Israel care a stat credincios cu Cuvântul Domnului, dar Domnul i-a spus că a păstrat încă şapte mii de bărbaţi care nu şi-au plecat genunchiul să slăvească sistemul religios păgân care invadase naţiunea. (1 Împăraţi 19.9-18). La fel se va întâmpla şi în timpul acesta.

Satana a pervertit biserica creştină prin duhul organizaţiei. Atunci când Martin Luther şi alţi reformatori din trecut, s-au rupt de organizaţia din vremea lor, ei aveau Adevărul pentru timpul acela; dar mulţi din cei care i-au urmat, au păstrat sistemul denominaţional care duce la moarte. Sistemul bisericesc se laudă că este împărăteasa, adică Mireasa lui Hristos (Apocalipsa 17.7), ceea ce face ca la orizont să se întrezărească o mare bătălie: bătălia dintre cele două mari puteri care există în lume: Viaţa şi moartea. Astfel, Satana se va ridica la luptă pe calul gălbui al morţii, împotriva lui Isus Hristos care călăreşte calul alb şi curat al vieţii. Legiunile Satanei (cei cuprinşi în sistemul lui religios) se vor lupta cu oştirea lui Dumnezeu.

Călăreţul calului gălbui are acum o sabie cu care va ucide şi fireşte şi duhovniceşte, dar Dumnezeu îl va birui cu Sabia Cuvântului Său veşnic. Profetul mincinos, fiara şi toţi cei care se închină chipului fiarei, vor fi biruiţi, iar mai târziu vor fi nimiciţi în iazul de foc. (Apocalipsa 19.20). Înseamnă că iadul nu poate fi veşnic, pentru că el va fi nimicit în iazul de foc. Biblia vorbeşte despre oameni care vor suferi „judecata veşnică”, răzbunarea „focului veşnic” şi „pierzarea veşnică”. (Evrei 6.2; Iuda 1.7; 2 Tesaloniceni 1.9). Judecata, focul şi pierzarea sunt veşnice, dar oamenii care trec prin această judecată şi pierzare nu pot fi veşnici, deoarece singurii oameni care vor trăi veşnic sunt cei ce posedă Duhul Sfânt al lui Isus Hristos în ei, adică Viaţa veşnică.

PECETEA A CINCEA

Apocalipsa 6.9-10

Vineri dimineaţa, Bill s-a trezit înainte de răsăritul soarelui, a intrat în camera de studiu şi a citit Apocalipsa 6.9-11:

„Când a rupt Mielul pecetea a cincea, am văzut sub altar sufletele celor ce fuseseră înjunghiaţi din pricina Cuvântului lui Dumnezeu şi din pricina mărturisirii pe care o ţinuseră.

Ei strigau cu glas tare şi ziceau: „Până când, Stăpâne, Tu, care eşti sfânt şi adevărat, zăboveşti să judeci şi să răzbuni sângele nostru asupra locuitorilor pământului?”

Fiecăruia dintre ei li s-a dat o haină albă şi li s-a spus să se mai odihnească puţină vreme, până se va împlini numărul tovarăşilor lor de slujbă şi al fraţilor lor, care aveau să fie omorâţi ca şi ei.”

Toţi autorii comentariilor pe care le citise până atunci, cu privire la Pecetea a cincea, erau de acord că sufletele de sub altar erau creştinii martirizaţi, dar când a intrat Stâlpul de Foc în camera sa, El a şters toate explicaţiile omeneşti. În timp ce privea Lumina puternică ce apăruse, Bill a fost propulsat de vedenie într-o altă dimensiune, unde i s-a arătat cine erau de fapt acele suflete.

Vedenia s-a extins, arătându-i şi alte grupuri, inclusiv pe cei o sută patruzeci şi patru de mii de evrei care vor fi pecetluiţi în timpul necazului celui mare. Apoi a văzut cele cinci veniri ale lui Ilie, şi că de patru ori vine singur; pentru ca a cincea oară să vină la evrei, în timpul necazului celui mare, dar de data aceasta, nu singur. Bill a fost foarte atent, iar în cele din urma şi-a dat seama cine stătea lângă Ilie.

În seara aceea, Bill s-a dus la biserică şi a explicat că sufletele de sub altar nu sunt creştinii martiri, aşa cum au presupus mulţi dintre învăţătorii biblici, deoarece ei nu au fost ucişi pentru Numele lui Isus, ci „din pricina Cuvântului lui Dumnezeu şi din pricina mărturisirii pe care o ţinuseră,” ceea ce înseamnă că sunt evreii care au păzit cu credincioşie Legea lui Moise. Acest grup îi cuprinde pe toţi evreii care au fost martirizaţi pentru credinţa lor, de la moartea lui Hristos până la răpirea Miresei dintre neamuri. Aceste suflete de sub altar au primit câte o haină albă şi li s-a spus să aştepte, pe când Mireasa lui Hristos a primit haina albă în clipa când a acceptat harul Mielului. În plus, aş vrea să observaţi că grupul acesta cere răzbunare, lucru valabil în timpul Legii (Exod 21.22-25; Levitic 24.19-20; Deuteronom 19.16-21), pentru că creştinul aflat sub har nu cere niciodată răzbunare (Matei 5.38-48). Aceşti evrei primesc haine albe pentru că Dumnezeu i-a orbit să nu vadă Adevărul, ca să aibă şi neamurile şansa să intre în Împărăţia lui Dumnezeu. Astfel, Romani 11.25 spune că „…o parte din Israel a căzut într-o împietrire care va ţine până va intra numărul deplin al Neamurilor”, în timp ce Petru spune că „Dumnezeu Şi-a aruncat privirile peste Neamuri, ca să aleagă din mijlocul lor un popor care să-I poarte Numele.” (Fapte 15.14).

După ce Mireasa dintre neamuri va pleca la Nunta Mielului, oamenii care vor rămâne pe pământ vor suferi încercări inimaginabile. În acel timp, cei o sută patruzeci şi patru de mii de evrei adevăraţi vor primi mesajul celor doi martori şi vor fi pecetluiţi în Împărăţia lui Dumnezeu. Deşi Biblia nu îi numeşte pe cei doi martori, Bill i-a identificat ca fiind Ilie şi Moise, deoarece în Apocalipsa 11.6 scrie că „Ei au putere să închidă cerul, ca să nu cadă ploaie în zilele prorociei lor; şi au putere să prefacă apele în sânge şi să lovească pământul cu orice fel de urgie, ori de câte ori vor voi.”

Ilie Tişbitul este cel care a închis cerul să nu plouă trei ani şi jumătate, în timp ce Moise a chemat urgiile peste Egipt. (1 Împăraţi 17.1; 1 Împăraţi 18; Exod 7.19;8.11). După ce Moise şi Ilie au plecat de pe acest pământ, au apărut din nou şi au vorbit cu Isus pe muntele schimbării la faţă, ceea ce ne dă de înţeles că aceşti doi proroci mai au de făcut o lucrare pe acest pământ. (Matei 17.1-8; Marcu 9.2-13; Luca 9.28-36). Mai târziu, Bill a spus că nu ştie sigur dacă aceşti doi martori vor fi Moise şi Ilie, sau vor fi doi bărbaţi călăuziţi de acelaşi Duh care a fost şi peste ei. Aceşti doi martori vor veni la evrei în timpul necazului celui mare şi vor predica acelaşi mesaj pe care l-a predicat al patrulea Ilie neamurilor din ultima epoca a Bisericii. Când cei o sută patruzeci şi patru de mii de evrei, vor recunoaşte că Hristos este Mesia lor, vor plânge cu amar şi se vor tângui pentru că L-au respins înainte. Dar Dumnezeu îi va mângâia şi le va spune că totul s-a întâmplat cu un scop: ca să poată fi salvate neamurile.

Povestea lui Iosif care s-a arătat fraţilor săi în Egipt, în timpul foametei din Canaan, este o paralelă desăvârşită pentru Isus Hristos care se va arăta celor o sută patruzeci şi patru de mii de evrei în timpul necazului celui mare. (Geneza 45.1-15). Dacă observaţi, în această povestire se spune că mireasa dintre neamuri a lui Iosif, se odihnea în palat în timpul cât Iosif s-a făcut cunoscut fraţilor săi.

PECETEA A ŞASEA

Apocalipsa 6.12-17

Toată săptămâna, Bill a dormit cam trei ore pe noapte, iar sâmbătă dimineaţa, s-a trezit din nou înainte de ivirea zorilor, a intrat în camera în care a stat toată săptămâna în rugăciune şi studiu, şi a citit Apocalipsa 6.12-17:

„Când a rupt Mielul pecetea a şasea, m-am uitat şi iată că s-a făcut un mare cutremur de pământ. Soarele s-a făcut negru ca un sac de păr, luna s-a făcut toată ca sângele,

şi stelele au căzut din cer pe pământ, cum cad smochinele verzi din pom, când este scuturat de un vânt puternic.

Cerul s-a strâns ca o carte de piele pe care o faci sul. Şi toţi munţii şi toate ostroavele s-au mutat din locurile lor.

Împăraţii pământului, domnitorii, căpitanii oştilor, cei bogaţi şi cei puternici, toţi robii şi toţi oamenii slobozi s-au ascuns în peşteri şi în stâncile munţilor.

Şi ziceau munţilor şi stâncilor: „Căderi peste noi şi ascundeţi-ne de faţa Celui ce şade pe scaunul de domnie şi de mânia Mielului;

căci a venit ziua cea mare a mâniei Lui, şi cine poate sta în picioare?”

Bill şi-a petrecut majoritatea timpului în camera sa de studiu. Lua masa cu prietenii săi Banks şi Ruby Wood, iar uneori Banks îl ducea pentru prânz la vreun restaurant, după care se grăbea să se întoarcă în camera sa de studiu, pentru că nu voia să fie distras de nimic de la ceea ce trebuia să facă. Pe la mijlocul după-amiezii, Stâlpul de Foc i-a luminat camera de studiu şi l-a dus într-un viitor nu prea îndepărtat, unde a văzut că pământul se zbuciuma şi suferea asemenea unei femei aflate în durerile naşterii. (Isaia 13.6-11). Când vedenia l-a părăsit, era atât de şocat de cele văzute încât abia mai putea respira. S-a ridicat de pe scaun, a ieşit afară şi a început să se plimbe în sus şi-n jos. Aerul rece de martie l-a înviorat puţin; priveliştea familiară a grădinii cu iarbă şi copaci, l-a liniştit, iar norii mari şi învolburaţi de pe cer, l-au calmat îndeajuns ca să poată merge înapoi în camera de lucru. Văzuse că pământul va fi lovit de lucruri atât de cumplite, încât ştia că nu va putea să le spună oamenilor prea multe despre ele, ca să nu îi sperie prea tare. Totuşi în acea vedenie văzuse şi un pământ nou care se năştea din cel vechi, aşa că s-a gândit: „Oh, Dumnezeule, oamenii trebuie să ştie aceasta. Ştiind ce va urma, ar trebui să cobor în audienţă şi să-i împing de la spate, dar ştiu că nu pot face aceasta, pentru că Tu ai spus că nici un om nu poate veni la Tine dacă nu este atras de Tatăl. (Ioan 6.44). Am totuşi o mângâiere, fiindcă mă gândesc că tot Tu ai spus: „Tot ce-Mi dă Tatăl va ajunge la Mine...” (Ioan 6.37; Ioan 18.9).

La serviciul din seara aceea, Bill a explicat că Pecetea a şasea este în legătură cu necazurile şi judecata care vor veni asupra unei lumi păcătoase, care a refuzat Planul de mântuire al lui Dumnezeu. Atunci, timpul neamurilor va fi încheiat, iar Mireasa lui Hristos va fi plecată pentru toată această perioadă la Cina nunţii Mirelui, aşa că Dumnezeu Îşi va îndrepta atenţia spre ultima şansă de mântuire dată evreilor. Moise şi Ilie vor veni la Israel şi vor predica evreilor acelaşi mesaj pe care l-a predicat mesagerul celei de-a şaptea epoci a Bisericii dintre neamuri, iar o sută patruzeci şi patru de mii de evrei adevăraţi Îl vor primi pe Isus Hristos ca Mesia al lor.

Pecetea a şasea este întreruperea cursului normal al pământului. Va începe cu un cutremur puternic, urmat la scurt timp de erupţii vulcanice, război şi alte urgii. Oamenii care L-au respins pe Hristos, vor încerca să se ascundă de mânia Lui, dar va fi prea târziu pentru pocăinţă, deoarece Mielul a părăsit tronul îndurării şi Şi-a încheiat slujba de Mijlocitor între Dumnezeu şi oameni. Când harul este respins, nu mai rămâne decât judecata. Să nu uitaţi că aceste şapte suluri formează împreună tot planul

de mântuire. Primele patru Peceţi arată cum Dumnezeu a folosit Duhul făpturilor vii, care semănau cu un leu, viţel, om şi vultur, ca să protejeze Biserica lui Hristos dintre neamuri, de orice atac al Satanei. Pecetea a cincea descoperă faptul că evreii care au fost orbiţi pe perioada timpului de har al neamurilor, vor primi îndurare, iar când se va deschide Pecetea a şasea, la sfârşitul necazului celui mare, vor primi răscumpărarea şi cei o sută patruzeci şi patru de mii de evrei.

Dar şi pământul are nevoie de răscumpărare, deoarece atunci când Satana a amăgit-o pe Eva şi a făcut-o să păcătuiască, rezultatul împreunării lor (Cain şi urmaşii lui), au strict umanitatea prin corupţia lor morală, politică şi religioasă. În decursul miilor de ani care au trecut de atunci, umanitatea a reuşit să strice şi pământul pe care locuim, aşa că Pecetea a şasea va aduce cu sine şi înnoirea lui.

Prin urmare, Pecetea a şasea are trei scopuri:

1. Curăţirea bisericii dintre neamuri care rămâne în urmă după plecarea Miresei lui Hristos în răpire. Aceşti credincioşi sunt fecioarele neînţelepte din Matei 25. Prin faptul că se vor împotrivi fiarei şi vor refuza să primească semnul ei, ele (fecioarele neînţelepte) vor fi curăţate de necredinţa lor şi vor primi îndurare la tronul mare şi alb al judecăţii lui Dumnezeu. (Matei 25.31-46; Apocalipsa 20.11-21).

2. Curăţirea poporului evreu. Acest lucru este descoperit în Apocalipsa 7 şi are loc în timpul primelor trâmbiţe din Apocalipsa 8, 9 şi 11, vărsate în timpul necazului celui mare.

3. Curăţirea Pământului. Acest lucru este explicat în detaliu în Apocalipsa 15 şi 16, unde se vorbeşte despre cele şapte potire care vor fi vărsate asupra pământului.

Pecetea a şasea include şi evenimentele din Apocalipsa 17 şi 18, respectiv judecarea şi nimicirea curvei celei mari şi a fiicelor ei, care sunt de fapt sistemele satanice care au încercat să zădărnicească de la început Planul de răscumpărare al lui Dumnezeu şi să-l înlocuiască cu lucruri imaginare inventate de oameni.

Multe din aceste judecăţi vor fi aduse prin cei doi proroci din Apocalipsa 11. De exemplu, după cutremurul care are loc la începutul Peceţii a şasea, scrie că „Soarele s-a făcut negru ca un sac de păr…” Dacă citim în Exod 10.21-23, vedem că Domnul îi spune lui Moise: „Întinde-ţi mâna spre cer şi va fi întuneric peste ţara Egiptului, aşa de întuneric de să se poată pipăi.” Moise şi-a întins mâna spre cer; şi a fost întuneric beznă în toată ţara Egiptului, timp de trei zile.” Acest lucru s-a întâmplat cu puţin timp înainte ca Dumnezeu să elibereze poporul Israel din cătuşele robiei egiptene. În zilele din urmă, Moise va chema din nou întunericul, cu puţin timp înainte ca Dumnezeu să-i elibereze pe evrei din cătuşele orbirii spirituale în care sunt acum.

Este uimitor faptul că Domnul Isus a vorbit despre aceste taine pecetluite în Matei 24. Atunci, ucenicii I-au pus trei întrebări referitoare la viitor:

„Când nu va mai rămâne piatră pe piatră din Templu? Care va fi semnul venirii Tale? Dar al sfârşitului veacului?” iar răspunsul Lui a fost, în mare parte, o paralelă la cele şapte Peceţi din Apocalipsa.

Prima Pecete îl arată pe Satan încălecând pe calul alb al înşelăciunii; iar Isus spune în Matei 24.4-5: „Băgaţi de seamă să nu vă înşele nimeni.

Fiindcă vor veni mulţi în Numele Meu şi vor zice: „Eu sunt Hristosul!” şi vor înşela pe mulţi.”

Calul roşu din Pecetea a doua este o paralelă la Matei 24.6: „Veţi auzi de războaie şi veşti de războaie: vedeţi să nu vă înspăimântaţi, căci toate aceste lucruri trebuie să se întâmple. Dar sfârşitul nu va fi atunci.”

Calul negru din Pecetea a treia este o paralelă la Matei 24.7: „Un neam se va scula împotriva altui neam şi o împărăţie împotriva altei împărăţii, şi pe alocurea vor fi cutremure de pământ, foamete şi ciume.” Cuvântul „foamete” de aici, nu se referă numai la mâncare, ci este vorba de foamea după Cuvântul lui Dumnezeu (Amos 8.11-12).

Calul gălbui din Pecetea a patra este o paralelă la Matei 24.7-8: „Un neam se va scula împotriva altui neam, şi o împărăţie împotriva altei împărăţii, şi pe alocurea vor fi cutremure de pământ, foamete şi ciumă.

Dar toate aceste lucruri nu vor fi decât începutul durerilor.”

Martirii evrei din Pecetea a cincea sunt o paralelă la Matei 24.9-13: „Atunci vă vor da să fiţi chinuiţi şi vă vor omorî şi veţi fi urâţi de toate neamurile pentru Numele Meu.

Atunci mulţi vor cădea, se vor vinde unii pe alţii, se vor urî unii pe alţii.

Se vor scula mulţi proroci mincinoşi şi vor înşela pe mulţi.

Şi din pricina înmulţirii fărădelegilor, dragostea celor mai mulţi se va răci.

Dar cine va răbda până la sfârşit, va fi mântuit.” Mulţi din aceşti evrei au fost persecutaţi şi omorâţi în timpul holocaustului din cel de-al doilea Război Mondial.

Pecetea a şasea este o paralelă la Matei 24.29-30: „Îndată după acele zile de necaz, soarele se va întuneca, luna nu-şi va mai da lumina ei şi stelele vor cădea din cer şi puterile cerului vor fi clătinate.

Atunci se va arăta pe cer semnul Fiului omului, toate seminţiile pământului se vor boci şi vor vedea pe Fiul omului venind pe norii cerului

cu putere şi cu slavă mare.” La început, cei o sută patruzeci şi patru de mii de evrei se vor împotrivi mesajului din timpul lor, aşa cum s-a împotrivit Iacov când s-a luptat ci Îngerul Domnului. (Geneza 32.22-32). Ieremia se referă la această luptă din timpul sfârşitului, în capitolul 30.7-9 din cartea sa, şi o numeşte „o vreme de necaz pentru Iacov”. Şi Daniel a avut o vedenie referitoare la „necazul lui Iacov”, dar i s-a spus să pecetluiască această taină până la vremea sfârşitului. (Daniel 12.1-4). Atunci când iudeii Îl vor recunoaşte în sfârşit pe Isus ca Mesia lor, se va împlini textul din Zaharia 13.6, unde scrie: „Şi dacă-l va întreba cineva: „De unde vin aceste răni pe care le ai la mâini?”, el va răspunde: „În casa celor ce mă iubeau le-am primit.”

ÎNTREBĂRI ŞI RĂSPUNSURI

CU PRIVIRE LA PECEŢI

În data de 24 martie 1963, duminică dimineaţa, William Branham a spus în faţa audienţei prezente, că niciodată până atunci nu s-a cufundat atât de adânc în lucrurile tainice ale lui Dumnezeu, ca în săptămâna aceea. Deşi serviciile de vindecare prin credinţă au avut ca rezultat un număr ne-egalat de minuni, serviciile dedicate descoperirii Peceţilor s-au ridicat cu mult mai presus, pentru că în acea săptămână a văzut descoperirea Adevărului dată de Duhul, totul fiind „Aşa vorbeşte Domnul.”

În ultimele opt zile, Bill şi-a petrecut cea mai mare parte a timpului într-o singură cameră, iar uneori a stat şi câte o oră în prezenţa Stâlpului de Foc. Fiinţa omenească poate suporta foarte greu prezenţa Lui, şi cu toate că Bill ştia bine că Isus Hristos l-a răscumpărat pentru totdeauna, prezenţa Lui în forma acelei Lumini supranaturale, l-a umplut de o frică atât de mare încât l-a înţepenit. Multe din lucrurile pe care le văzuse cât a stat în acea cameră, n-a îndrăznit să le spună în audienţă, ca să nu pricinuiască neînţelegeri care să-i ducă pe oameni la fanatism.

În dimineaţa aceea, Bill nu a vorbit despre Pecetea a şaptea, ci a răspuns la întrebările care i-au fost trimise din adunare pe tot parcursul acelei săptămâni. Dorinţa lui a fost ca întrebările puse să se concentreze asupra Peceţilor, dar cu toate acestea, multe dintre ele s-au referit la natura lui Dumnezeu, botezul în apă, căsătorie şi despărţire, iad, alegerea dinainte şi sămânţa şarpelui.

Cineva a întrebat ce se va întâmpla cu fecioarele neînţelepte după răpirea Miresei, iar Bill a răspuns: „Ele vor fi martirizate în timpul necazului celui mare şi vor veni la judecata care va avea loc după Împărăţia de o mie de ani, deoarece Biblia spune că „Ceilalţi morţi n-au înviat până nu s-au sfârşit cei o mie de ani.” Atunci va avea loc a doua înviere, când se vor scula şi cei drepţi şi cei nedrepţi, pentru a fi judecaţi de Domnul Isus şi de Mireasă.

O altă persoană a întrebat despre Ilie care va veni la evrei în timpul necazului celui mare. „…este Ilie care a trăit pe pământ, sau este Duhul lui Ilie într-un alt bărbat?”

„Nu ştiu”, a răspuns Bill, „dar înclin să cred că este vorba de un bărbat care va fi uns cu Duhul lui Ilie. Voi ştiţi că fiii profetilor au spus: „Duhul lui Ilie a venit peste Elisei.” (2 Împăraţi 2.15). Vedeţi? Duhul lui Ilie a venit peste el, şi astfel Elisei a făcut întocmai ce a făcut Ilie. Cu toate acestea, nu pot spune cu certitudine care este adevărul. Vă spun sincer că nu ştiu.

Altcineva a întrebat dacă ruperea primei Peceţi împlineşte 2 Tesaloniceni 2.3-4 – descoperirea omului fărădelegii.

Da, aşa este. El este omul fărădelegii, este călăreţul care a călărit prin toate epocile şi a ajuns în final pe calul gălbui. Numele lui este „Moartea”.

Însă Hristos vine pe calul alb din Apocalipsa 19. El este Cel sfânt, Dătătorul vieţii.

PECETEA A ŞAPTEA

Apocalipsa 8.1

Duminică seara, William Branham a citit primul verset din Apocalipsa 8: „Când a rupt Mielul pecetea a şaptea, s-a făcut în cer o tăcere de aproape o jumătate de ceas.”

În timp ce adunarea asculta într-o tăcere deplină, Bill a explicat că Pecetea a şaptea nu avea nici un simbol; ea trebuia să rămână un secret desăvârşit, pentru că dacă Satan ar afla taina ei, ar putea face stricăciuni mari, prin faptul că ar încerca să imite şi să pervertească totul, exact cum a făcut cu celelalte daruri duhovniceşti, cu scopul de a-i înşela chiar şi pe cei aleşi. El nu poate imita Pecetea a şaptea, pentru că nu ştie nimic despre ea. Atunci când Isus S-a referit la Peceţi, în Matei 24, a omis Pecetea a şaptea, spunând că nimeni nu ştie ziua şi ceasul următoarei Lui veniri: „Despre ziua aceea şi despre ceasul acela, nu ştie nimeni: nici îngerii din ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl.” (v.36).

Deschiderea Peceţii a şaptea este un eveniment atât de măreţ, încât aduce la tăcere toate fiinţele din ceruri. Îngerii, serafimii, heruvimii şi toate celelalte făpturi din ceruri, încetează orice activitate; nimic nu se mai mişcă timp de „aproape o jumătate de ceas”. Când au văzut desfăşurarea acestei taine măreţe, toţi au rămas muţi de admiraţie.

Asemenea unui diamant tăiat şi şlefuit, Pecetea a şaptea reflectă prin toate faţetele ei Lumina descoperirii. Astfel, câteva dintre aceste faţete reflectă gemetele şi frământările acestei lumi în timpul celor şapte trâmbiţe şi a celor şapte potire, care sunt sub această a şaptea Pecete.

Alte faţete reflectă spre Împărăţia de o mie de ani şi spre Cina nunţii; altele reflectă războiul de la Armaghedon şi sfârşitul timpului, pentru că Apocalipsa 6.17 spune că acest timp se încheie la sfârşitul Peceţii a şaptea. Bill a spus că această a şaptea Pecete este asemenea unui patron cu artificii lansat în aer, care la o anumită înălţime se aprinde şi produce steluţe care apoi se sting; apoi produce alte şi alte steluţe care se sting rând pe rând. Pecetea a şaptea aduce sfârşitul acestei lumi.

Când Mielul a deschis Pecetea a şaptea, tot cerul a încremenit pentru aproape o jumătate de ceas. O jumătate de oră nu înseamnă prea mult când petreci un timp bun, dar când trăieşti în suspansul dintre viaţă şi moarte, pare o veşnicie.

Bill a spus: „Nu vreau să par fanatic, dar Dumnezeu mi-a descoperit că a şaptea Pecete se va desfăşura în trei etape, iar eu vă voi vorbi despre una din ele.”

În continuare, el a spus că taina Peceţii a şaptea este ascunsă în spatele celor şapte tunete consecutive pe care le-a auzit Ioan în Apocalipsa 10.3-4. Apoi, ca să se facă înţeles, a reamintit vedenia pe care o avusese în decembrie: Mai întâi, a auzit o explozie puternică, apoi a văzut acea constelaţie de îngeri. Apariţia celor şapte îngeri a fost anticipată de un singur tunet, exact cum s-a întâmplat în Apocalipsa 6.1, când Mielul a deschis prima Pecete. Deci ruperea celor şapte Peceţi a fost anticipată de un singur tunet. Dar în Apocalipsa 10, Ioan a auzit şapte tunete succesive, ca şi cum ar fi vorbit ceva. Sigur, aceea este Vocea lui Dumnezeu care le vorbeşte aleşilor Săi. Dar ce le spune El?

În acest moment, Bill a reamintit audienţei vedenia pe care o avusese în decembrie 1955. În acea vedenie, el încerca să introducă un şiret gros prin găurile unui papuc de bebeluş, dar nu a reuşit să facă aceasta pentru că şiretul s-a destrămat la capete. Atunci Îngerul Domnului i-a spus: „Tu nu poţi să-i înveţi pe bebeluşii penticostali lucrurile supranaturale!” Apoi Îngerul l-a învăţat cum să pescuiască. El i-a spus să arunce firul în apă adâncă şi să tragă de trei ori. Prima dată trebuia să tragă încet, ca să atragă atenţia peştilor mici; apoi trebuia să tragă puţin mai tare, ca să sperie peştii mici şi să atragă atenţia peştilor mari. A treia tragere trebuia să fie puternică şi rapidă, ca să poată prinde peştele mare. Dar atunci când a încercat să facă ceea ce i-a spus Îngerul, a doua oară Bill a tras prea tare, aşa încât cârligul a ieşit din apă şi s-a încurcat în fir. Apoi Îngerul i-a explicat că aceste trei trageri reprezintă lucrarea la care este chemat el.

– Tragerea întâi a fost prima sa însărcinare: vindecarea prin credinţă, care a atras oamenii prin semnul supranatural care i-a fost dat pe mână;

– Tragerea a doua a fost în legătură cu darul deosebirii. Astfel, el putea să deosebească bolile şi problemele din inimile oamenilor, prin vedenii, dar prin faptul că a încercat să explice cum lucrează acest dar, a cauzat apariţia unei imitaţii care a creat numai confuzie.

– Tragerea a treia trebuia să fie diferită. Astfel, Îngerul Domnului l-a dus într-un cort imens, în care era o cameră mică şi tainică. Şi Îngerul i-a spus: „Te voi întâlni în camera aceea. Aceasta este tragerea a treia, dar ea nu va fi pentru lume, aşa că nu spune nimic!”

După ce a spus audienţei această vedenie pe care a avut-o în anul 1955, Bill a vorbit despre vedenia pe care a avut-o în decembrie 1962, când o explozie puternică i-a zguduit dormitorul din Jeffersonville. În vedenia aceea, el era în vest şi a văzut un stol de păsări mici care au zburat pe lângă el spre est. Ele simbolizau prima tragere. Apoi a văzut un stol de porumbei care zburau în aceeaşi direcţie. Aceştia simbolizau tragerea a doua. Şi în final a văzut constelaţia aceea de şapte îngeri puternici, care l-au ridicat în mijlocul lor şi l-au dus spre est. Aceea era tragerea a treia.

Explozia pe care a auzit-o în vedenia din decembrie, l-a îngrijorat foarte mult, deoarece se întreba dacă nu cumva însemna moartea lui. Când L-a întrebat pe Domnul despre însemnătatea ei, El i-a dat textul din Romani 9.30-33: „Iată că pun în Sion o Piatră de poticnire şi o Stâncă de cădere: şi cine crede în El nu va fi dat de ruşine.” Dar acest text nu îi răspundea la întrebarea care-l frământa, aşa că imediat după ce a ajuns la Tucson, s-a dus în Canionul Sabino, iar acolo L-a rugat pe Dumnezeu să-i explice însemnătatea acelei explozii şi a constelaţiei de îngeri. Când Sabia aceea cu mâner de sidef a apărut în mâna sa şi Vocea i-a spus cu un glas ca de tunet: „Aceasta este Sabia Împăratului!” Bill a înţeles că vedenia pe care o avusese era în legătură cu Apocalipsa 10.1-7 şi cu descoperirea tainelor care erau încă ascunse în Cuvântul lui Dumnezeu. Pavel, mesagerul primei epoci a Bisericii, a explicat însemnătatea acestui simbol, atunci când a scris că „Sabia Duhului este Cuvântul lui Dumnezeu.” (Efeseni 6.17; Evrei 4.12). În timp ce stătea cu acea Sabie ascuţită şi strălucitoare în razele soarelui, o Voce blândă i-a şoptit: „Aceasta este cea de-a treia tragere.”

El a spus audienţei: „Sunt trei lucruri care vor merge împreună cu această a treia tragere. Unul dintre ele s-a desfăşurat ieri; al doilea s-a desfăşurat astăzi, iar pe al treilea l-am auzit într-o limbă necunoscută pe care nu am putut s-o tălmăcesc. Aceasta este a treia tragere. Ea urmează să vină şi din pricina descoperirii ei s-a făcut linişte în tot cerul.”

Bill a mai spus că Pecetea a şaptea ascunde o taină care se desfăşoară în trei etape, şi va fi descoperită când vor răsuna cele şapte tunete tainice, adică la venirea Domnului Hristos. Din moment ce toate cele şapte Peceţi formează împreună Cartea completă a Răscumpărării, Pecetea a şaptea este finalul ei măreţ.

„Sub această a şaptea Pecete se ascunde o mare taină. Eu nu ştiu ce este, dar ştiu că are legătură cu cele şapte tunete care glăsuiesc unul după altul şi pe care nu am putut să le înţeleg. Încă nu a sosit ceasul pentru descoperirea lor, dar se îndreaptă în direcţia aceea; se apropie din ce în ce mai mult. Amintiţi-vă că vă vorbesc în Numele Domnului: Fiţi pregătiţi

în orice clipă, pentru că nu ştiţi clipa când se vor întâmpla toate aceste lucruri.”

„Domnul a făcut să răsune glasul celor şapte tunete, cu un anumit scop. Hristos, Mielul, a luat această Carte în mână şi a rupt Pecetea a şaptea. Ea este o taină ascunsă. Nimeni nu cunoaşte ceasul venirii Lui, aşa cum nu cunoaşte nici taina celor şapte tunete. Vedeţi, cele două sunt legate una de cealaltă. Restul Peceţilor au fost descoperite în timpul acesta, dar această taină a rămas ascunsă în continuare. Când am stat în camera mea, eu am văzut desfăşurarea celor şapte tunete, dar nu am voie să spun nimic despre ele. Doar până acolo avem voie să mergem acum”

Bill a mai povestit despre experienţa pe care a avut-o cu două săptămâni în urmă pe Muntele Sunset, când îngerii au venit la el în forma unei piramide: trei îngeri de-o parte, trei de alta şi unul deasupra. Ei ţineau tainele celor şapte Peceţi şi au venit să le descopere pentru cei aleşi. Când a fost luat în mijlocul lor, Bill nu a stat chiar în centrul acelui triunghi, ci mai degrabă în colţul din dreapta jos, iar îngerul care zbura cel mai aproape de el era cel mai puternic şi mai strălucitor dintre toţi. Numărând de la stânga la dreapta, acest înger strălucitor era al şaptelea din formaţie. Acum Bill înţelegea de ce acel Înger însemna pentru el mai mult decât ceilalţi: acela era Îngerul al şaptelea, cel care purta Pecetea a şaptea.

Bill a mai spus: „Aţi observat taina acestei săptămâni? Nu a fost un om, ci îngerii lui Dumnezeu care au venit jos şi au legitimat fiecare mesaj adus. Ei au făcut aceasta, ca să ştiţi dacă descoperirea vine de la Dumnezeu sau nu. Mai întâi a fost o vedenie, dar acum este aici, iar nădejdea mea este că oamenii îşi vor da seama că eu încerc să pun această binecuvântare pe seama lui Isus Hristos, care este Autorul tuturor acestor lucruri.”

Vedenia, Cuvântul, Istoria şi epocile Bisericii sunt în concordanţă deplină, de aceea, pot să vă spun cu sinceritate şi conform Cuvântului lui Dumnezeu, că vedenia, descoperirea şi interpretarea acestor Peceţi este AŞA VORBEŞTE DOMNUL!

Capitolul 89

Ultima ispită

– 1963, primăvara –

În timp ce William Branham predica cele şapte Peceţi, cumnatul său, Fletcher Broy, a avut un accident, aşa că înainte de a părăsi Jeffersonville, Bill s-a dus să se roage pentru el. Fletcher Broy era o privelişte tristă. Începuse să bea de când era adolescent şi încă de atunci alcoolul i-a controlat viaţa. Mai târziu s-a căsătorit şi a avut doi copii, dar căsătoria lui s-a destrămat din pricina băuturii, iar acum era pur şi simplu

un vagabond. În ultimul timp locuise la ferma lui Wiedner, unde dormea în hambar în schimbul muncilor pe care le făcea în jurul fermei.

După ce s-a rugat pentru cumnatul său, Bill i-a zis: „Aş vrea să-ţi dau nişte bani, Fletcher”, dar el i-a răspuns:

„Nu face aceasta, frate Bill. Cred că-ţi imaginezi ce voi face cu ei.”

„Atunci lasă-mă să-ţi dau nişte haine, pentru că am câteva costume şi nu am nevoie de ele. Mi-ar plăcea să ţi le dau ţie.”

„Nu face aceasta, frate Bill”, a răspuns el dând din cap resemnat, „fiindcă o să le amanetez şi o să folosesc banii ca să mă îmbăt.”

Când l-a văzut pe Fletcher în acea stare tristă, Bill şi-a amintit un vis pe care-l avusese în octombrie, în vremea când predicase în Jeffersonville mesajul „Statura de om mare în Hristos.” În acel vis, Bill a visat că devenise un vagabond fără casă şi că hoinărea pe o pajişte întunecoasă şi stearpă. Nu avea nici un loc unde să meargă şi nimănui nu-i păsa de el. Umbla tremurând din pricina frigului înţepător şi se temea că va muri îngheţat în timpul nopţii. În depărtare a văzut un foc şi a mers în direcţia aceea până când a dat de groapa de gunoi a unui oraş. Gunoiul ardea în două şanţuri paralele, iar pe fâşia de pământ dintre ele dormeau sute de vagabonzi.

Bill stătea pe fâşia de pământ dintre cele două şanţuri ale omenirii vagaboande şi privea după un loc unde să stea şi să se odihnească puţin, dar nu găsea nici un loc liber. Viitorul lui părea fără nădejde, apoi a văzut că s-a ridicat cineva şi venea spre el: era Fletcher Broy.

„Bill”, a spus el, „o să-ţi găsesc eu un loc. Pentru că mi-ai hrănit copiii când erau flămânzi, am să te ajut să-ţi găseşti un loc călduros unde să dormi.”

Bill l-a urmat pe Fletcher, călcând printre zeci de oameni, iar în cele din urmă a ajuns într-un loc unde a găsit suficient spaţiu încât să poată sta jos. În timp ce Fletcher se îndepărta, Bill a privit în depărtare, dincolo de focurile acelea şi s-a gândit: „Ce ciudat! Odată, Dumnezeul cel Atotputernic mă lăsa să-i călăuzesc Biserica, să-I predic Evanghelia şi să văd mii de suflete salvate. Veneau femei şi bărbaţi din toată lumea, ca să poată vorbi măcar câteva minute cu mine, iar acum sunt un vagabond pe care nu-l doreşte nimeni. Mi-e atât de frig! Oare ce să fac?”

Când s-a trezit, Bill s-a întrebat dacă nu cumva visul lui avea vreo semnificaţie ascunsă, pentru că şi l-a amintit chiar acum, în timp ce vorbea cu Fletcher Broy. Deşi nu putea să-i vadă încă semnificaţia ascunsă, foarte curând avea să o primească în forma unei lecţii pe care trebuia s-o înveţe.

Bill s-a întors în Arizona cu Gene Norman şi a condus în continuu. În timpul călătoriei nu a vorbit prea mult, dar după ce au trecut graniţa statului Arizona, a început să cânte cântări creştine, una după alta, până când au ajuns la Tucson. În următoarele două săptămâni nu a făcut nimic, pentru că era extenuat şi puţin descurajat. Desigur, după ce a petrecut o săptămână în prezenţa celor şapte Îngeri veniţi din slavă, întoarcerea la viaţa de zi cu zi era ca şi cum ar trebui să te întorci la un serviciu monoton după o vacanţă exotică; îşi revenea foarte greu. Timp de şapte zile a stat pe vârful Muntelui şi L-a privit pe Isus Hristos descoperindu-Se ca Dumnezeul suveran care a creat toate lucrurile pentru Sine însuşi. Hristos i-a arătat că toate lucrurile lucrează împreună ca să împlinească Planul Său măreţ: acela de a Se căsători cu aleşii care formează Mireasa Sa. Cele şapte Duhuri ale lui Dumnezeu au descoperit tainele pe care sfinţii din fiecare epocă au încercat să le afle, încă din vremea când a fost scrisă Biblia. Revenirea de pe vârful acelui Munte al descoperirii şi întoarcerea la responsabilităţile de zi cu zi, era ca şi cum, după o adunare de trezire duhovnicească te-ai întoarce acasă să cureţi balega din grajd.

El s-a rugat în fiecare zi şi l-a rugat pe Dumnezeu să-l ajute în următorul pas pe care trebuia să-l facă, dar nu a primit nici un răspuns, ceea ce l-a dus la disperare.

În aprilie, a predicat timp de două seri în Albuquerque, New Mexico, o seară la Siera Vista, Arizona şi una la Phoeix, după care şi-a luat vacanţa şi a călătorit cu Billy Paul în nord, în Columbia Britanică. La cabana lui Bud Southwick li s-au alăturat Roy Roberson, Fred Sothman şi Banks Wood, şi au plecat cu toţii să pescuiască timp de o săptămână în munţi.

La întoarcerea acasă, cei cinci bărbaţi au condus prin Canada, în coloană, dar chiar înainte de intrarea pe teritoriul Statelor Unite, coloana s-a despărţit: Roberson, Sothman şi Wood şi-au continuat călătoria spre est, cu direcţia Jeffersonville, în timp ce Bill şi fiul său, şi-au continuat călătoria spre sud, cu direcţia Arizona. După ce au trecut graniţa dintre Canada şi Statele Unite, cei doi au condus timp de patru ore, apoi s-au oprit în oraşul Helena, Montana, să doarmă la un motel. La ora 4.00 dimineaţa s-au trezit, şi-au încălzit camioneta şi au părăsit oraşul înainte de răsăritul soarelui. Primul a urcat la volan Bill, aşa că Billy Paul şi-a adunat haina, şi-a potrivit-o sub cap şi a adormit imediat, rezemat de geamul maşinii.

Rămas singur, Bill a căzut iarăşi în descurajarea pe care a simţit-o înainte de plecarea în vacanţă, şi a început să se roage: „Dumnezeule, de ce nu ai chemat pe altcineva în locul meu, pe cineva care să-Ţi facă lucrarea aşa cum trebuie? Îmi pare atât de rău că nu Ţi-am putut face voia; că nu îi pot face pe oameni să mă creadă…” În timp ce trecea prin munţi, câmpii şi păduri, el se gândea: „Predic Evanghelia de treizeci de ani, iar în ultimii şaisprezece ani nu am făcut decât ceea ce mi-a spus Domnul să fac. Am încercat să fiu atât de aproape de El, încât nu m-am dus nicăieri şi nu am spus nimic fără voia Lui, dar deşi Isus Hristos a dovedit de fiecare dată că este Acelaşi ieri, azi şi în veci, majoritatea bisericilor nu vor să aibă nici o

legătură cu mine. Păi, nu-i nici o problemă dacă nu vor să-mi asculte mesajul! Voi renunţa la lucrarea aceasta, voi pleca în nord, în Columbia Britanică şi mă voi face ghid de vânătoare, ca Bud. Am s-o conving pe Meda şi pe copii să mergem într-o vacanţă, iar când vom ajunge la cabană le voi spune: „Îmi place atât de mult locul acesta, încât nu vreau să mai plecăm. Haideţi să rămânem aici!” O să-mi las barba să crească şi voi deveni un adevărat om al munţilor. Primăvara şi vara voi pescui, iar toamna şi iarna voi pune capcane şi voi vâna.”

„Oamenii mă numesc proroc, dar eu nu m-am considerat niciodată aşa ceva. Păi, dacă sunt proroc ar trebui să trăiesc în sălbăticie, ca Ilie sau Ioan Botezătorul, iar dacă Dumnezeu vrea să duc vreun mesaj la oameni, voi merge înapoi în civilizaţie şi îl voi predica, dar restul timpului îl voi petrece pescuind în natură.”

Curând indicatorul de benzină a scăzut până aproape de zero, aşa că pe la ora 7.00, Bill a oprit la o staţie de benzină dintr-un orăşel mic de munte. După ce a făcut plinul, a parcat în faţa unui restaurant şi l-a trezit pe fiul său ca să meargă împreună să ia micul dejun. În local erau deja cam cincisprezece oameni care mâncau; unii stăteau pe scaune înalte în faţa tejghelei, în timp ce alţii stăteau pe bănci în jurul meselor. Bill şi Billy Paul s-au aşezat la o masă, iar în timp ce fiul său îşi turna sirop pe plăcinte, Bill a observat un individ care tocmai trecea strada şi se apropia de restaurant. Curând a intrat pe uşă, iar cizmele lui negre troncăneau pe podele, în timp ce s-a îndreptat spre tejghea şi s-a aşezat pe un scaun. Bill l-a privit atent şi s-a gândit că are în jur de 50-60 de ani. Era îmbrăcat cu o salopetă de blugi şi cu o cămaşă albastră din acelaşi material. Pălăria neagră acoperea o claie de păr alb, iar faţa îi era acoperită cu o barbă albă nerasă de câteva zile. Bill l-a privit impresionat şi s-a gândit: „Acesta este un bărbat adevărat. Nu este ca bărbaţii aceia leneşi din est care stau toată ziua în jurul piscinelor, îmbrăcaţi cu pantaloni scurţi şi fumând. Pare simplu şi puternic, ca şi când ar trăi viaţa pe care a rânduit-o Dumnezeu pentru bărbat.

Străinul de lângă tejghea tocmai îşi comanda mâncarea, când ceva i-a gâdilat nasul şi a strănutat puternic: „Hapciu!!!” fără să-şi ceară scuze.

Încântat, Bill i-a făcut semn fiului său şi i-a zis: „Billy, acela este un bărbat după inima mea. De fapt, aşa îmi doresc să fiu şi eu în viitor.”

„Oh, tată, nu cred că vrei să fii aşa”, a răspuns Billy Paul în timp ce mânca ultima bucată de plăcintă din farfurie. Chiar atunci, de la masa vecină s-au ridicat doi bărbaţi şi s-au îndreptat încet spre bar ca să-şi plătească micul dejun. Billy Paul l-a cotit pe Bill şi i-a zis: „Tată, bărbaţii aceia doi seamănă cu tine şi cu unchiul Fletcher.”

Era adevărat. Când i-a privit, Bill a rămas şocat de asemănare. Cei doi arătau într-adevăr ca el şi ca Fletcher, dar peste vreo douăzeci de ani, doar că păreau a fi doi vagabonzi care şi-au petrecut noaptea lângă un foc de tabără. Hainele lor erau ponosite şi murdare. Unul dintre ei a aruncat

pe tejghea 20 de cenţi pentru două căni de cafea şi două pancove, după care s-au îndreptat spre ieşire încet şi cu picioarele slăbite şi tremurânde.

Billy Paul şi-a privit atent tatăl: „Ce este cu tine?”

„Nimic”, a răspuns Bill. Cu alte cuvinte, nimic pe care să poată pune degetul şi să explice.

„Când au ajuns la camionetă, Billy Paul l-a întrebat: „Poţi să conduci tot tu? Eu sunt încă somnoros.” După numai o milă, Billy Paul a adormit din nou, iar Bill a continuat să conducă pe un drum de munte, cu 55 de mile/oră. Când mai avea cam 20 de minute până la următorul oraş, a început să-i vorbească Cineva. Nu era cineva imaginar, ci o Voce reală făcea ca aerul din interiorul maşinii să vibreze cu putere; dar nu era nici vocea lui Billy Paul, pentru că el dormea cu capul rezemat de uşa maşinii.

Vocea aceea spunea: „Dacă îţi vei duce la îndeplinire planul, vei ajunge ca cei doi oameni pe care i-ai văzut în restaurant. Vei ajunge un vagabond, aşa cum ţi-am arătat în visul pe care ţi l-am dat de curând, iar soţia te va părăsi, pentru că ea nu va merge niciodată să locuiască în munţii aceia.”

„Doamne, nu vreau să ajung ca oamenii aceia, dar nu sunt mulţumit de felul în care decurge viaţa mea acum. Aş vrea să schimb ceva. Dacă m-ai chemat să fiu proroc, de ce nu pot trăi în sălbăticie, ca prorocii Tăi din trecut?”

„Aceia erau prorocii Vechiului Testament, dar tu ai fost chemat la o slujbă mult mai înaltă decât ei. În primul rând, ai primit mai multe daruri decât ei, apoi ai fost chemat să predici Evanghelia şi să te rogi pentru bolnavi, aşa cum au făcut apostolii. De ce aştepţi întotdeauna să fii împins de Mine? Unde este răsplata ta? Asemenea lui Moise, eşti în pericol să nu-ţi mai pese de poporul meu şi să uiţi lucrarea pe care te-am însărcinat s-o duci la îndeplinire.”

Afară începuse să ningă, iar în maşină s-a făcut linişte.

„Billy!” a strigat Bill. Dar nu a primit nici un răspuns. Ridicând vocea, Bill a strigat mai tare: „Billy!”

„Ce doreşti?” l-a întrebat Billy Paul somnoros.

„Ai vorbit cu mine acum câteva minute?”

„Nu, de ce?”

„Cineva a vorbit cu mine şi am crezut că eşti tu.”

Billy Paul l-a privit ciudat, apoi a închis ochii şi a adormit din nou. Bill a condus încă o milă în tăcere, gândindu-se cât de aproape a fost să devieze de la însărcinarea primită, după care a zis:

„Doamne, oare ce înseamnă aceasta?”

„Întoarce-te la slujba ta!” a răspuns Vocea. „Când te-am chemat la început, nu ţi-am spus că vei face lucrarea unui evanghelist? Atunci ţi-am zis: „Cum a fost trimis Ioan Botezătorul înaintea primei veniri a lui Hristos, aşa eşti trimis tu înaintea celei de-a doua veniri a Lui!” Şi Ioan a fost mai mult decât un proroc: el a fost mesagerul legământului Meu.” (Matei 11.7-11; Luca 7.24-28).

Bill se simţea confuz din pricina gândurilor multe care îl frământau, dar încet, încet, în timp ce priveliştea de afară trecea rapid pe lângă el, a început să-şi ordoneze gândurile şi semnificaţia lor. Cum a putut ajunge Moise la poporul lui Dumnezeu cât timp a stat în pustie? Nu a putut. Bill a înţeles că Moise a trebuit să meargă în Egipt ca să poată fi folosit de Dumnezeu, ceea ce însemna că nici el nu putea să-I fie de folos stând în sălbăticie. Apoi s-a gândit din nou la vedenia pe care a avut-o în ziua când a pus piatra de temelie a Tabernacolului Branham. Atunci, Dumnezeu i-a arătat două rânduri de pomi, care simbolizau două învăţături: învăţătura trinitariană şi învăţătura unitariană. El a stat în intervalul dintre cele două rânduri de pomi, a rupt o creangă din câte un pom de pe fiecare rând şi le-a plantat pe amândouă lângă cruce. Instantaneu, crengile au crescut atât de mari încât au dispărut în ceruri şi au scuturat o mulţime de fructe peste el. După aceea, Domnul l-a trimis la 2 Timotei 4.1-5 şi i-a spus că trebuie să facă „lucrul unui evanghelist”. Acelaşi text din Scriptură l-a avertizat cu privire la faptul că „va veni vremea când oamenii nu vor putea să sufere învăţătura sănătoasă; ci îi vor gâdila urechile să audă lucruri plăcute şi îşi vor da învăţători după poftele lor,” dar Bill nu putea înţelege cum i se potriveşte lui această parte a Scripturii. Dumnezeu i-a spus „…împlineşte-ţi bine slujba,” ceea ce înseamnă că trebuia să continue să predice şi să-i înveţe pe alţii, pentru că cineva, undeva, îl va asculta şi va crede Evanghelia.

Când a ajuns la această concluzie, Vocea aceea i-a vorbit din nou şi i-a zis: „Iată că Eu îţi voi da un semn veşnic: priveşte spre vest!”

Bill a privit pe geamul din dreapta şi a văzut un grup de munţi care străjuiau partea vestică a şoselei.

„Nu văd nici un semn veşnic acolo!”

„Numele tău este scris pe toţi munţii aceia.”

Curând, atmosfera din cabina camionetei a devenit insuportabil de caldă şi Bill a observat că mâinile îi transpirau. A încetinit şi a încercat să privească spre vârfurile munţilor. Atunci s-a trezit şi Billy Paul şi l-a întrebat somnoros: „Ce faci?”

„Se întâmplă ceva, Billy! Acum ştiu unde am greşit şi am înţeles că am fost pe punctul să mă îndepărtez de lucrarea lui Dumnezeu.”

Dintr-o dată, şoseaua şi munţii s-au umplut de mii de oameni: unii erau orbi, alţii erau şchiopi, cu diferite boli sau în nevoi, iar undeva în depărtare se auzea o voce clară care cânta:

„Necurat! Necurat!” leprosul a strigat în chin,

Surdul, nebunul, în disperare au stat pe aproape;

Febra s-a ridicat, boala victima şi-a prins.

Apoi Isus a venit şi a luat toată frica.

Când vine Isus, puterea amăgitorului slăbeşte

Când vine Isus, lacrimile se vor şterge.

El îndepărtează întunericul şi umple viaţa cu glorie

Totul se schimbă când Isus vine şi rămâne.

În timp ce dispărea vedenia, Bill a tras maşina pe marginea drumului şi a oprit, după care a deschis geamul şi a privit cu atenţie munţii din partea de vest. Erau două vârfuri mai mici, apoi un vârf mai înalt, un vârf mic, un alt vârf înalt, iar la urmă, un alt vârf mic înainte ca un munte măreţ să se înalţe până la nori.

„Doamne, nu înţeleg ce este aceasta”, a spus Bill.

„Câte vârfuri vezi acolo?”

„Şapte.”

„Câte litere sunt în numele tău?”

„Fiecare dintre cele trei nume are câte şapte litere:

„W-I-L-L-I-A-M M-A-R-R-I-O-N B-R-A-N-H-A-M”

„Dacă observi, trei dintre cele şapte vârfuri sunt mai înalte decât celelalte, şi reprezintă prima, a doua şi a treia tragere a slujbei tale. „Trei” este numărul care simbolizează o lucrare completă, în timp ce „şapte” este simbolul desăvârşirii. Dacă vreodată te vei mai îndoi de chemarea ta, să vii în locul acesta şi să-ţi aminteşti ce ţi-am spus!”

Fulgii de zăpadă cădeau prin geamul deschis al maşinii şi se topeau pe faţa lui Bill, în timp ce stătea cu privirea pironită spre vârful cel mai înalt. Atunci s-a trezit şi Bill Paul, s-a frecat somnoros la ochi şi a zis:

„Tată, priveşte spre est!” Întorcându-şi privirea spre est, Bill a văzut o groapă de gunoi care ardea mocnit lângă şosea, înălţând spre cer un fum

cenuşiu ce se amesteca cu norii de aceeaşi culoare. Cutremurat de ceea ce vedea, el s-a gândit cât de aproape fusese să facă o greşeală capitală.

În timpul şederii la Tucson, William Branham şi soţia sa, au participat adesea la adunările bisericii „Adunarea centrală a lui Dumnezeu” de pe strada Stone Avenue, nr. 2555, unde era păstor Spencer Weddle, iar uneori îi luau cu ei şi pe Gene şi Mary Ann Norman. Într-o duminică din mai, Bill şi Meda au venit dimineaţa devreme la casa lui Norman, aşa că Gene i-a invitat înăuntru. Bill s-a aşezat pe o canapea din camera de zi, iar Gene stătea pe un fotoliu de lângă el. Între ei, pe o măsuţă era pusă revista „Life Magazine”, din 17 mai 1963 (vol. 54, Nr. 20), în care era publicată o fotografie a guvernatorului oraşului New York, Nelson Rockefeller, zâmbindu-i noii sale soţii. Gene a luat revista şi a deschis-o la pagina trei, iar când s-a uitat peste cuprins, s-a oprit la un titlu: „Evenimente neobişnuite în înălţimi” şi a citit puţin din comentariu: „Fotografii sinistre ale unui curcubeu format în lumina lunii şi a unui inel de nori, prea mare ca să fie adevărat…” (pag. 111).

Răsfoind revista până la pagina 111, Gene s-a oprit puţin să privească fotografia color a unui curcubeu format în timpul nopţii în Hawaii. Comentariul de lângă fotografie relata că aceste curcubee formate în lumina lunii se pot vedea foarte rar (iar în ce priveşte fotografierea lor este foarte dificilă), pentru că necesită condiţii atmosferice foarte bune, ceea ce se întâmplă rar. Fotografia era intitulată „Curcubeu în jurul lunii”. Întorcând foaia, Gene a deschis la pagina 112, unde scria explicaţia referitoare la următoarea imagine: „Un inel de nori misterioşi, format la o mare altitudine…” Pe pagină erau patru fotografii ale aceluiaşi nor, făcute în patru locuri diferite din statul Arizona. În colţul din dreapta jos al paginii erau aşezate una peste alta trei fotografii alb-negru, în timp ce a patra domina restul paginii. Această fotografie mare şi colorată, arăta liniile subţiri ale unui nor atât de strălucitor, încât părea fosforescent în contrast cu cerul de un albastru închis. Fotografia era numită „inel”, dar reporterul a folosit acest cuvânt la modul general, ca să scoată în evidenţă faptul că în mijlocul lui era o porţiune semnificativă de cer. Dacă iniţial, norul avea forma unui cerc, în fotografia următoare semăna mai mult cu un triunghi care plutea deasupra unui ţinut deşertic arid. În fotografie nu se vedea nici un alt nor pe cer.

Gene i-a arătat fotografia lui Bill şi i-a zis: „Ai mai văzut aşa ceva?”

După ce a studiat fotografia câteva secunde, Bill a spus: „Cred că ţi-ai dat seama că are forma unei piramide”, şi a citit comentariul:

„Plutind asemenea unui inel de fum gigantic, un nor uriaş a apărut la răsăritul soarelui peste Flagstaff, Arizona, constituind o enigmă ştiinţifică. Martorii oculari, uimiţi de forma neobişnuită şi de dimensiunile imense ale norului, au făcut fotografii asemănătoare celor patru publicate, în locuri şi la ore diferite, departe unii de alţii, dar în acelaşi stat. Dr. James McDonald, un meteorolog de la Institutul de Fizica Atmosferei din Tucson, a adunat toate aceste fotografii şi le-a folosit ca bază a unor

calcule trigonometrice, în urma cărora a făcut o descoperire uimitoare: că norul avea cel puţin 26 de mile înălţime şi 30 de mile lăţime, „Cu mult mai înalt şi mai mare decât ar trebui să fie un nor”, a comentat el. Cercul era prea înalt ca să poată fi produs de un avion cu reacţie, şi conform cercetărilor întreprinse de dr. McDonald, în acea zi nu au trecut prin apropiere avioane şi nici nu s-au făcut teste cu bombe sau rachete. El spera ca oricine poseda fotografii referitoare la acest subiect, să i le împrumute ca să poată obţine mai multe informaţii referitoare la acel nor situat într-o zonă unde nu se află nici o picătură de apă ca să poată forma nori.”

Bill a luat revista şi l-a întrebat pe Gene: „Pot s-o iau cu mine?”

„Sigur , frate Bill. Poţi s-o iei liniştit.”

Mai târziu, în cursul acelei săptămâni, Bill a stat în apartamentul său şi a studiat din nou fotografia publicată în revista „Life”. În mintea lui nu era nici o îndoială că era vorba de îngerii care l-au întâlnit în data de 8 martie, în timp ce vâna mistreţi Javelina, la nord-est de Tucson. Nu putea să uite nici o clipă, cum au venit din veşnicie şi într-o clipeală de ochi l-au ridicat în mijlocul lor, i-au dat o sabie şi i-au spus să se întoarcă în est ca să descopere tainele ascunse sub cele şapte Peceţi. Când l-au pus înapoi pe pământ, ei s-au transformat într-un nor alb tainic, care s-a ridicat spre cer formând aceeaşi formă de piramidă pe care o putea vedea acum în această fotografie. În 08 martie, ei s-au făcut nevăzuţi în cerul fără nori, dar prezenţa lor a rămas cu el, călăuzindu-l la Jeffersonville. În articolul din revista „Life” se spunea că aceste fotografii au fost făcute în data de 28 aprilie. Acest lucru nu este o noutate, pentru că Dumnezeu îşi arată adesea lucrarea măreaţă mai întâi în ceruri şi abia după aceea o descoperă pe pământ. (Exod 13.21;24.15-18;34.5;40.34-38; Levitic 16.2; Numeri 9.15-22; 2Cronici 5.13-14; Psalmul 19.1;50.6;97.6; Matei 2.2;24.30;26.64; Marcu 13.26;14.62; Fapte 1.9; Evrei 12.1; Apocalipsa 1.7;10.1-7).

Exact la şapte zile după ce au fost făcute aceste fotografii, îngerii l-au întâlnit pe muntele Sunset şi au format din nou norul acela. Totuşi, în fotografia aceea mare şi colorată era ceva care îi atrăgea atenţia, ceva ce nu putea înţelege. Deodată, Vocea tainică pe care o cunoştea, i-a vorbit venind de nicăieri şi de pretutindeni şi i-a zis: „Întoarce fotografia spre dreapta!”

„Am crezut că mă uit la ea cum trebuie”, s-a gândit Bill. „Poate Vocea aceea vrea să-mi spună s-o întorc în partea dreaptă.” Spunând aceasta, Bill a întors revista 90 de grade în partea dreaptă şi a rămas uimit să constate că norul semăna cu conturul feţei lui Isus Hristos privind spre pământ. Şi-a ridicat privirea spre pictura lui Henrich Hoffman, „Isus la treizeci şi trei de ani” care se afla pe peretele din cameră. El păstra această pictură ca să-i amintească de vedenia pe care o avusese cu Isus în anul 1933. Această pictură era cea mai apropiată imagine a lui Isus Hristos din câte a văzut vreodată, iar acum, iată că în faţa lui stătea

acelaşi chip al lui Isus, format pe cerul de deasupra Arizonei de cei şapte îngeri, fotografiat şi prezentat în revista „Life” ca să poată fi văzut de întreaga lume.

Fotografiile originale ale norului supranatural publicate în revista „Life”

Pictura lui Hoffman suprapusă pe fotografia cu norul supranatural

după ce a fost întoarsă la 90 de grade spre dreapta, cum a cerut Domnul

William Branham a vorbit despre această fotografie în timpul unei predici ţinute la Shreveport, Louisiana, şi a spus:

„Dacă priviţi fotografia acestui nor, observaţi faptul că Isus Hristos are părul conturat de aripile unui înger alb, ceea ce arată că mesajul meu, care Îl prezintă ca fiind Dumnezeul cel Atotputernic, este adevărat. El este Judecătorul suprem al Universului, este Judecătorul suprem al cerurilor şi al pământului; El este Dumnezeu arătat în trup omenesc, descoperire în care a purtat numele de „Fiul lui Dumnezeu”, acel trup fiind doar masca, învelişul. Mesajul acesta este desăvârşit, fiind legitimat de Scriptură, de lucrările care-L însoţesc şi de prezenţa Sa, dovedind că El este Acelaşi ieri, azi şi în veci.

În concluzie, cele şapte Peceţi sunt Adevărul absolut, fraţilor. S-ar putea să nu fiţi de acord cu ele, dar staţi jos şi cercetaţi-le cu o inimă şi cu o minte deschisă, şi lăsaţi-vă călăuziţi de Duhul Sfânt.”

După ce au luat copiii vacanţa, Bill şi-a dus familia la Jeffersonville, pentru perioada vacanţei de vară, pentru că soţiei şi copiilor săi le era dor de vechea locuinţă şi de prietenii lăsaţi în oraş. Astfel, duminică, 23 iunie 1963, el a predicat în Tabernacolul Branham mesajul „A sta în spărtură”, şi a explicat adunării cum a fost oprit de Dumnezeu să-şi abandoneze slujba.

„Eu”, spunea el, „mă întorc la slujba mea şi voi fi ascultător Domnului până când moartea mă va elibera. Dorinţa mea a fost să-L văd pe Isus descoperindu-Se fără greşeală şi aceasta s-a întâmplat pe tot parcursul slujbei mele. Dar vreau să spun ceva acestei biserici şi celor care vor veni: Dacă Dumnezeu trebuie să-l împingă tot timpul pe un om de la spate şi el nu se mişcă deloc până nu îi spune Dumnezeu, dovedeşte că nu are credinţă. El mi-a ridicat slujba atât de sus încât nimeni nu poate să-i aducă nici o învinuire, iar de acum înainte va trebui să păşesc prin credinţă. Mă voi ruga şi întotdeauna voi încerca să fac cea mai bună alegere, apoi o voi duce la îndeplinire. Noi ştim cu toţii că fiinţele umane pot face greşeli, dar Dumnezeu nu greşeşte niciodată. S-ar putea ca acesta să fie timpul acela mare pe care-l aşteptăm; timpul care va aduce biruinţa noastră în măreaţa dragoste dumnezeiască. Şi eu vă spun: este nevoie de dragostea lui Dumnezeu ca să ca să te laşi lovit de duşman şi să te pui în spărtură pentru oameni.”

În săptămâna următoare, Bill a predicat de patru ori la o întrunire penticostală ţinută în Hot Springs, Arkansas. La adunarea de vineri seara, el a predicat din nou din Matei 12.42, unde Isus a spus: „…aici este Unul mai mare decât Solomon.”

Această predică i l-a adus în minte pe Solomon. Astfel, sâmbătă dimineaţa, în timp ce conducea la nord-est de Jeffersonville, Bill a continuat să se gândească la acel mare conducător al lui Israel din vechime. Împăratul Solomon cu cele o mie de neveste ale lui şi cu împărăţia sa paşnică şi prosperă, era o paralelă perfectă a Împărăţiei lui Isus Hristos în timpul Împărăţiei de o mie de ani. Vorbind duhovniceşte, Hristos va avea mii de soţii, care vor fi credincioşii adevăraţi din toate cele şapte epoci ale Bisericii. Gândurile lui Bill s-au dus înapoi, la grădina Eden şi apoi prin toată Biblia, până când Dumnezeu i-a descoperit lucruri care l-au şocat, cu privire la „Căsătorie şi despărţire”. Chiar şi după ce a ajuns la locuinţa sa din Jeffersonville, nu a putut să-şi scoată din minte acele lucruri. A stat treaz până târziu, gândindu-se şi întrebându-se cum îi va afecta pe prietenii şi pe fraţii săi în credinţă, acest subiect. Duhul Sfânt îl îndemna şi îi spunea: „Predică despre „Căsătorie şi despărţire”, înregistrează mesajul şi lasă-l să meargă mai departe!” Cu toate acestea, când a răsărit soarele în dimineaţa de 30 iunie 1963, Bill simţea că nu este încă pregătit să predice despre subiectul acesta. Aşa se face că a predicat mesajul intitulat „Al treilea Exod,” textul predicii fiind luat din Exod 3.1-12, unde Dumnezeu i-a vorbit lui Moise dintr-un rug care nu se mistuia, şi i-a poruncit să se întoarcă în Egipt, ca să-i elibereze pe evrei din robie. Când Moise a spus că nu poate face aceasta şi a explicat de ce, Dumnezeu i-a dat un semn.

Astfel, Bill a citit: „Eu voi fi negreşit cu tine; şi iată care va fi pentru tine semnul că Eu te-am trimis: după ce vei scoate pe popor din Egipt, veţi sluji lui Dumnezeu pe muntele acesta.” (v. 12).

Bill a rămas foarte surprins să constate că niciodată nu îşi dăduse seama până atunci că Moise a primit de la Dumnezeu ca semn veşnic, un munte, întocmai cum primise şi el cele şapte piscuri muntoase. Revenindu-şi din acel gând, el a continuat să vorbească despre „Al treilea Exod.”

Cuvântul „Exod” înseamnă „ieşire afară, plecare într-o călătorie, chemare afară, în mod normal a unei mulţimi mari de oameni.” Din punct de vedere istoric, foarte multe grupuri de oameni au emigrat. Bill a vorbit despre trei Exoduri mari, în care Dumnezeu S-a coborât în forma Stâlpului de Foc ca să Îşi scoată poporul din robie. Primul Exod a fost, desigur, Exodul natural în care Moise i-a scos pe israeliţi afară din robia Egiptului şi i-a condus spre Canaan. Moise era un profet trimis de Dumnezeu şi a fost condus de semnul supranatural al prezenţei Stâlpului de Foc, astfel încât poporul să vadă cine îi conducea cu adevărat. Israel şi-a început Exodul sub protecţia sângelui mielului jertfit, cu care au uns „amândoi stâlpii uşii şi pragul de sus al caselor.” (Exod 12).

Bill a accentuat faptul că singurul loc în care Dumnezeu se întâlnea cu un bărbat sau cu o femeie era sub sângele mielului. Acest lucru a început din Eden şi nu s-a schimbat niciodată. Singurul loc în care Dumnezeu Se întâlnea cu cineva în zilele Vechiului Testament era sub sângele mielului jertfit. Şi singurul loc în care El se întâlneşte cu cineva astăzi este, nu în vreo denominaţiune sau seminar teologic, ci sub Sângele Mielului lui Dumnezeu, Isus Hristos, unde este Viaţă şi mântuire pentru fiecare credincios.

Al doilea Exod a fost unul duhovnicesc. Astfel, Isus i-a chemat pe oameni afară din sistemul religios pe care l-au construit iudeii în jurul poruncilor lui Moise. El i-a chemat pe toţi cei trudiţi şi împovăraţi să intre în odihna Sa. (Matei 11.28-30). El este Odihna făgăduită pentru credincios. El a spus: „Eu sunt Calea, Adevărul şi Viaţa. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine.” (Ioan 14.6). Isus ştia că El vine de la Dumnezeu şi că se întoarce înapoi la Dumnezeu. (Ioan 13.3). După moartea, îngroparea şi învierea lui Isus, un bărbat numit Saul din Tars călătorea pe drumul Damascului. Şi iată că la un moment dat a văzut acelaşi Stâlp de Foc pe care l-a văzut şi Moise. Fiind un învăţat în Legea ebraică, Pavel a întrebat: „Cine eşti Tu, Doamne?” Şi Domnul i-a răspuns: „Eu sunt Isus pe care-L prigoneşti.” (Fapte 9.5;26.15). Asemenea primului Exod, când Stâlpul de Foc s-a arătat lui Moise, prorocul conducător al poporului Israel, al doilea Exod a început tot prin arătarea Stâlpului de Foc, lui Pavel, care a fost prorocul conducător al bisericii ieşite din iudaism.

Bill a mai zis: „Dumnezeu a promis că va mai fi şi un al treilea Exod, care va avea loc în zilele din urmă. Astfel, Stâlpul de Foc se mişcă din nou printre noi şi săvârşeşte semnele şi minunile lui Isus Hristos cel înviat, chemându-i pe oameni să iasă din denominaţiuni şi să-L urmeze pe Isus Hristos, ca să trăiască într-o Ţară mai bună.”

„Prieteni, eu sunt numai fratele vostru; să nu credeţi pentru că aşa am spus eu, ci pentru că Dumnezeu a dovedit că este Adevărul. Acelaşi Stâlp de Foc care S-a arătat în primele două Exoduri, a venit astăzi printre noi, acest lucru fiind recunoscut chiar şi de ştiinţă, pentru că, după cum cred că ştiţi, revista „Life” a publicat o fotografie cu El chiar luna trecută.

Capitolul 90

Predici puternice precum tunetul

1963, vara

Ţinându-se de cuvânt, William Branham a predicat toate mesajele importante la Jeffersonville, unde adunarea îl iubea suficient de mult ca să aibă răbdare două, trei şi uneori chiar patru ore cât ţinea o predică. Bill nu ar fi predicat mesaje atât de lungi dacă nu le-ar fi înregistrat şi pentru cei din viitor, fiindcă se simţea obligat să depoziteze hrana spirituală, fiind încredinţat că Dumnezeu o va împărţi la timpul potrivit şi conform Planului Său măreţ.

În data de 07 iulie 1963, duminică dimineaţa, el a predicat mesajul „Acuzaţia”, şi a citit textul din Luca 23.33:

„Când au ajuns la locul numit „Căpăţâna”, L-au răstignit acolo pe El şi pe făcătorii de rele; unul la dreapta şi altul la stânga Lui.” Din acest verset, Bill a ales patru cuvinte ca bază pentru predica sa: „Acolo, ei L-au răstignit.”

Acolo, în Ierusalim, oraşul cel mai sfânt din lume; ei, cei mai religioşi oameni de pe pământ; au răstignit, cea mai ruşinoasă şi mai cumplită moarte de care putea muri un om; pe El, Cel mai sfânt Om de pe pământ. Cum a fost posibil aşa ceva?

În Fapte 2.22-23, Petru a acuzat generaţia lui, spunând: „Bărbaţi israeliţi, ascultaţi cuvintele acestea! Pe Isus din Nazaret, Om adeverit de Dumnezeu înaintea voastră prin minunile, semnele şi lucrările pline de putere pe care le-a făcut Dumnezeu prin El în mijlocul vostru, după cum bine ştiţi;

pe Omul acesta, dat în mâinile voastre, după sfatul hotărât şi după ştiinţa mai dinainte a lui Dumnezeu, voi L-aţi răstignit şi L-aţi omorât prin mâna celor fărădelege.”

Făcând o paralelă între timpul acela şi zilele noastre, Bill a spus: „Eu acuz bisericile de astăzi! Nu îi amestec pe păcătoşi în aceasta, ci mă refer la biserică! Acuz această generaţie pentru a doua răstignire a lui Isus Hristos!” Veţi spune că acest lucru este imposibil, că Isus Hristos nu poate fi răstignit din nou, dar în Evrei 6.4-6 scrie:

„Căci cei ce au fost luminaţi odată – şi au gustat darul ceresc, şi s-au făcut părtaşi Duhului Sfânt,

şi au gustat Cuvântul cel bun al lui Dumnezeu şi puterile veacului viitor –

şi care totuşi au căzut, este cu neputinţă să fie înnoiţi iarăşi şi aduşi la pocăinţă, fiindcă ei răstignesc din nou, pentru ei, pe Fiul lui Dumnezeu şi-L dau să fie batjocorit.”

Priviţi cu atenţie ce s-a întâmplat în anul 33 d.Hr. Luca spune: „Acolo ei L-au răstignit.” De ce era Ierusalimul cel mai sfânt loc din lume? Pentru că acolo era Templul Domnului; acolo era altarul pe care preoţii leviţi jertfeau viţei, capre, miei şi porumbei pentru ispăşirea păcatelor oamenilor. Amintiţi-vă că Biblia ne învaţă că singurul loc în care Dumnezeu Se întâlneşte vreodată cu omul este sub sângele vărsat al unei jertfe fără păcat. Sângele mieilor jertfiţi a fost valabil până în ceasul când a murit Isus Hristos, adevăratul Miel de Jertfă al lui Dumnezeu. În secunda când El Şi-a dat viaţa, vechiul înlocuitor a fost schimbat cu o cale nouă şi vie: credinţa în iertarea primită prin sângele Fiului lui Dumnezeu, care a înviat. Cu toate acestea, evreii au continuat orbeşte cu vechiul înlocuitor şi s-au împotrivit schimbării. Bill a spus:

„Bisericile de astăzi fac acelaşi lucru. Din ceasul în care religia organizată este dată pe faţă şi condamnată pentru răstignirea Cuvântului lui Hristos, rămâne Cuvântul şi numai Cuvântul. Din ziua răstignirii, Hristos a devenit Mielul nostru, iar timpul jertfirii mielului pascal s-a încheiat. Tot aşa, în ziua când denominaţiunea răstigneşte Cuvântul lui Dumnezeu şi acceptă un crez în locul Lui, Cuvântul intră în deplină vigoare, iar acest lucru s-a întâmplat deja de curând." (El se referă la deschiderea celor şapte Peceţi).

„Acolo, ei L-au răstignit." Cine erau ei? Cei mai mari învăţaţi ai Bibliei din zilele acelea. Dacă era cineva care avea cunoştinţă asupra Legii, aceia erau fariseii, saducheii, preoţii şi rabinii, fiindcă ei erau predicatorii şi învăţătorii poporului. Era datoria lor să-i călăuzească pe oameni la Adevăr. Ce contradicţie! Ei pretindeau că Îl slujesc pe Dumnezeu, dar cu toate acestea, L-au răstignit chiar pe Dumnezeul pe care spuneau că Îl slujesc. Nu acelaşi lucru se întâmplă şi astăzi? Predicatorii care ar trebui să ştie Adevărul, condamnă Cuvântul de la amvoanele lor şi spun: „Staţi departe de acest lucru fiindcă este fanatism!" Prin aceasta, ei Îl răstignesc din nou pe Isus Hristos în anul 1963, fiind la fel de vinovaţi ca cei care L-au răstignit prima dată.

„Acolo, ei L-au răstignit." Mai întâi L-au batjocorit şi L-au bătut deoparte, dar după aceea, L-au dezbrăcat de haine şi L-au atârnat pe cruce pentru a fi umilit în public. Bill a spus:

„Acelaşi lucru îl fac astăzi prin dogmele şi doctrinele lor: au dezbrăcat puterea Evangheliei atunci când au încercat s-o pună într-o altă epocă. Prin aceasta, ei L-au atârnat din nou pe cruce."

De ce L-au răstignit atunci pe Isus? Din pricina geloziei şi a prejudecăţilor. Gândiţi-vă la felul cum a fost judecat. Care au fost acuzaţiile care I s-au adus? Ei L-au condamnat pentru că a călcat Sabatul şi pentru că S-a făcut pe Sine Dumnezeu. (Dar El era Dumnezeu; şi dacă a călcat Sabatul, avea tot dreptul s-o facă pentru că era Domnul Sabatului). Atunci, ei au găsit vină în Omul care era Cuvântul, iar astăzi găsesc vină în Cuvântul care lucrează printr-un om. Cum au ştiut ucenicii că Isus era Hristosul? Pentru că lucrările Lui dovedeau aceasta, acest lucru fiind valabil şi astăzi.

Bill a spus: „Acuz această grupare de slujitori ordinaţi, pentru că prin dogmele şi crezurile lor, Îl răstignesc din nou, în faţa oamenilor, pe adevăratul Dumnezeu pe care pretind că-L iubesc şi-L slujesc. Îi acuz în Numele Domnului Isus, pentru că prin doctrinele lor susţin că zilele minunilor au trecut şi că botezul în Numele Domnului Isus Hristos nu este corect şi suficient. Pe baza acestor cuvinte, îi acuz şi îi declar vinovaţi pentru răstignirea din nou, a doua oară, a Domnului Isus Hristos, prin faptul că au înlocuit Cuvântul cu crezurile lor. Din pricina aceasta, Sângele lui Isus Hristos este pe mâinile lor. Ei Îl răstignesc pe Hristos în faţa poporului, luând de la ei chiar ceea ce ar trebui să le dea, prin faptul

că înlocuiesc Cuvântul lui Dumnezeu cu un crez bisericesc, pentru popularitate şi un bon de masă!”

„Acolo ei L-au răstignit.” Isus Hristos a fost manifestarea lui Dumnezeu în trup de carne, pentru a reflecta Cuvântul din acel timp, astfel ca epoca aceea să poată vedea făgăduinţele lui Dumnezeu valabile pentru ea. Dar Duhul Sfânt este Acelaşi şi astăzi; El este Duhul lui Dumnezeu care face Cuvântul viu şi încearcă să găsească pe cineva prin care să Se reflecte pe Sine, în timpul acesta, ca să poată dovedi că Isus Hristos este Acelaşi ieri, azi şi în veci. (Evrei 13.8).

Isus a spus: „Adevărat, adevărat vă spun că cine crede în Mine va face şi el lucrările pe care le fac Eu; ba încă va face altele şi mai mari decât acestea, pentru că Eu Mă duc la Tatăl.” (Ioan 14.12).

Oamenii nu-şi dau seama că prin respingerea oricărei părţi din Cuvânt, Îl resping de fapt pe Hristos, pentru că El este Cuvântul. Sunt atât de mulţi oameni care fac botezul inventat de catolici şi folosesc titlurile „Tată, Fiu şi Duh Sfânt”, nesocotind şi respingând astfel porunca dată de Petru în Faptele Apostolilor 2.38: „Pocăiţi-vă, şi fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veţi primi darul Sfântului Duh.”

Cum este posibil ca o femeie creştină să-şi taie părul după ce a învăţat că apostolii condamnă acest lucru? (1Corinteni 11.5-16). Cum este posibil ca o femeie creştină să poarte pantaloni, când Biblia spune că este o urâciune în faţa Domnului ca femeia să poarte haine bărbăteşti? (Deuteronom 22.5). Acestea sunt doar câteva lucruri din multe altele. Când oamenii religioşi resping o parte din Cuvânt, arată că au „doar o formă de evlavie, dar îi tăgăduiesc puterea.” (2 Timotei 3.13-15).

„În concluzie”, a spus Bill, „acuz această grupare de clerici de astăzi! Prin autoritatea Cuvântului lui Dumnezeu acuz această generaţie în Numele lui Isus Hristos pentru că Îl răstigneşte din nou pe El! Prin faptul că aţi pus crezurile voastre înaintea Cuvântului, Îl răstigniţi a doua oară ca să nu mai aibă efect asupra oamenilor!” (Matei 15.1-9).

În final, el a oferit aceeaşi soluţie pe care a dat-o Petru cu mult timp în urmă, şi a zis:

„Chem această generaţie să se pocăiască şi să se întoarcă la adevărul Cuvântului! Întoarceţi-vă la credinţa părinţilor noştri! Întoarceţi-vă la Duhul Sfânt, pentru că Dumnezeu nu poate să Se schimbe! Dacă El a spus: „Aceste semne îi vor însoţi pe cei ce vor crede,” trebuie să stea pentru totdeauna în spatele acestor cuvinte şi să le împlinească (Marcu 16.17-18), pentru că sunt Cuvântul Lui:”

Iată semnele care vor însoţi pe cei ce vor crede: în Numele Meu vor scoate draci; vor vorbi în limbi noi;

Vor lua în mână şerpi; dacă vor bea ceva de moarte, nu-i va vătăma; îşi vor pune mâinile peste bolnavi şi bolnavii se vor însănătoşi.”

La rugăciunea de încheiere, Bill s-a prezentat ca fiind un vas sleit de puteri şi sensibil înaintea Domnului, fiindcă a turnat tot conţinutul său peste oameni. El a zis:

„Doamne, îngăduie ca mulţi dintre cei ce vor auzi acest mesaj să afle calea înapoi spre Cuvântul Tău, singura cale a Vieţii, fiindcă El este Cuvântul. Te rog pentru fiecare, Tată. Ajută-i să înţeleagă şi să primească totul ca pe o mustrare, fiindcă nu din cruzime le-am vorbit aşa, ci din dragoste, pentru că dragostea mustră. Ajută-i să înţeleagă şi să se corecteze, pentru că atunci când atârnai pe cruce, Tu Te-ai rugat pentru ei şi ai zis: „Tată, iartă-i căci sunt orbi şi nu ştiu ce fac!” (Luca 23.34). Acelaşi lucru Te rog şi eu pentru aceşti slujitori de astăzi, care răstignesc din nou Cuvântul Vieţii, prin faptul că Îl înlocuiesc cu crezurile şi dogmele lor denominaţionale, criticând în faţa oamenilor Cuvântul legitimat de Dumnezeu ca fiind Adevărul. Mă rog pentru aceşti predicatori şi adunările lor, ca să Te înduri de ei şi să-i chemi încă o dată la masa Ta de nuntă. Îngăduie ca de data aceasta să nu mai găsească scuze, ci să răspundă imediat chemării Tale şi să vină, fiindcă timpul este aici; s-ar putea să fie deja prea târziu, deşi nădăjduiesc să nu fie aşa.

Dumnezeule, rugămintea mea este ca oriunde vor cădea cuvintele acestea, aici, sau unde vor fi ascultate aceste benzi, Duhul Sfânt să-i cheme pe toţi cei ce au fost hotărâţi înainte de întemeierea lumii şi ale căror nume au fost scrise în Cartea Vieţii Mielului. Îngăduie ca ei să audă Cuvântul lui Dumnezeu vorbit astăzi, iar Vocea Ta interioară să le vorbească inimilor lor şi să le spună: „Aceasta este Calea adevărată! Mergi pe ea!” (Isaia 30.21; Ieremia 7.23; Coloseni 2.6; 2Împăraţi 19.11-13). Tată, Te rog să îngădui toate acestea, pentru că Te rog în Numele lui Isus Hristos.”

În data de 17 iulie 1963, William Branham a explicat motivul pentru care a vorbit aşa, într-un mesaj pe care l-a intitulat „Pavel, întemniţat al lui Hristos.” Pavel a folosit această expresie, ca salut, în epistola pe care i-a trimis-o lui Filimon:„Eu, Pavel, întemniţat al lui Isus Hristos…”Deşi era în închisoare la vremea aceea, Pavel nu s-a referit la aceasta în epistola sa, ci voia să spună că el este un întemniţat al cuvintelor lui Isus Hristos, pentru că Hristos este Cuvântul. Pavel era legat de Salvatorul Său printr-o dragoste atât de profundă, încât nu putea să facă decât ceea ce Îi spunea Duhul lui Isus. Acelaşi lucru se poate spune despre fiecare bărbat şi femeie care Îl întâlneşte pe Domnul Isus Hristos cu adevărat.

Acum, când povara predicii „Acuzaţia” a trecut, Bill putea să se bucure în sfârşit de restul verii. Mai mult, se gândea să-şi petreacă restul anului la Jeffersonville. Acolo avea o adunare care-i asculta predicile cu plăcere, pe când la Tucson nu avea nici măcar o biserică pe care s-o poată numi „acasă”. Plecase la Tucson la porunca Domnului, dar poate că împlinise deja tot ce voia Domnul să facă în locul acela. Poate că acum trebuia să

rămână la Jeffersonville, unde putea să predice liber. În plus, ştia că soţia şi copiii săi ar fi foarte fericiţi de aceasta, pentru că aveau foarte mulţi prieteni în oraş.

Când a întrebat-o pe Meda cu privire la aceasta, ea i-a răspuns foarte precaută: „Bill, eu ştiu că Dumnezeu te-a trimis în Arizona, dar El nu ţi-a spus că poţi veni înapoi, iar aceasta mă îngrijorează."

„M-am gândit mai mult la copii şi la tine, pentru că în ce mă priveşte, Îl voi sluji pe Domnul oriunde voi merge."

Câteva minute mai târziu, el a văzut Stâlpul de Foc scriind ceva pe peretele din camera de zi. Şi deşi a dispărut imediat, cuvintele acelea au rămas întipărite pentru multă vreme în mintea lui Bill: „Du-te înapoi în Arizona!"

În ultima săptămână din iulie, Bill a aranjat o întâlnire cu douăzeci de oameni care au cerut un interviu cu el. Acei oameni nu erau din adunarea lui, ci veneau din diferite părţi ale ţării. Înainte de începerea interviului, Bill s-a rugat timp de o oră ca Domnul să-i dea înţelepciune, iar Duhul Sfânt i-a deschis o uşă spre o altă dimensiune şi i-a arătat fiecare întrebare care i se va pune. El a scris într-un carneţel, fiecare întrebare şi răspunsul la ea şi a hotărât să-i acorde fiecărei persoane o jumătate de oră. Când timpul hotărât se încheia, Bill rupea foaia din caiet şi i-o dădea persoanei, dovedind astfel că totul venea de la Dumnezeu.

În data de 28 iulie 1963, el a predicat cu o voce ca de tunet, mesajul „Hristos este Taina lui Dumnezeu descoperită." Printre altele, Bill a spus: „Această predică explică de ce am spus ceea ce am spus şi de ce am făcut ceea ce am făcut." Ca text al predicii, a citit Coloseni 1.15-29, unde scrie despre Isus Hristos:

„El este chipul Dumnezeului celui nevăzut, cel întâi născut din toată zidirea.

Pentru că prin El au fost făcute toate lucrurile care sunt în ceruri şi pe pământ, cele văzute şi cele nevăzute, fie scaune de domnii, fie dregătorii, fie domnii, fie stăpâniri. Toate au fost făcute prin El şi pentru El.

El este mai înainte de toate lucrurile şi toate se ţin prin El.

El este Capul trupului, al Bisericii. El este Începutul, Cel întâi născut dintre cei morţi, pentru ca în toate lucrurile să aibă întâietatea.

Căci Dumnezeu a vrut ca toată plinătatea să locuiască în El,

şi să împace totul cu Sine prin El, atât ce este pe pământ, cât şi ce este în ceruri, făcând pace, prin sângele crucii Lui.

Şi pe voi, care odinioară eraţi străini şi vrăjmaşi prin gândurile şi prin faptele voastre rele, El v-a împăcat acum,

prin trupul Lui de carne, prin moarte, ca să vă facă să vă înfăţişaţi înaintea Lui sfinţi, fără prihană şi fără vină;

negreşit, dacă rămâneţi şi mai departe întemeiaţi şi neclintiţi în credinţă, fără să vă abateţi de la nădejdea Evangheliei, pe care aţi auzit-o, care a fost propovăduită oricărei făpturi de sub cer, şi al cărei slujitor am fost făcut eu, Pavel.

Mă bucur acum, în suferinţele mele pentru voi; şi în trupul meu, împlinesc ce lipseşte suferinţelor lui Hristos, pentru trupul Lui, care este Biserica.

Slujitorul ei am fost făcut eu, după isprăvnicia pe care mi-a dat-o Dumnezeu pentru voi ca să întregesc Cuvântul lui Dumnezeu.

Vreau să zic: taina ţinută ascunsă din veşnicii şi în toate veacurile, dar descoperită acum sfinţilor Lui,

cărora Dumnezeu a voit să le facă cunoscut care este bogăţia slavei tainei acelea între neamuri şi anume: Hristos în voi, nădejdea slavei.

Pe El Îl propovăduim noi, şi sfătuim pe orice om, şi învăţăm pe orice om în toată înţelepciunea, ca să înfăţişăm pe orice om, desăvârşit în Hristos Isus.

Iată la ce lucrez eu, şi mă lupt după lucrarea puterii Lui, care lucrează cu tărie în mine.”

Înainte să existe vreun atom, Dumnezeu a alcătuit un plan prin care să Îşi exprime atributele iubitoare de Tată, de Fiu, de Salvator, de Vindecător şi toate celelalte mari calităţi pe care le putem vedea exprimate astăzi. Tot planul lui Dumnezeu este de fapt o taină care s-a derulat încetul cu încetul de-a lungul Istoriei omenirii, Biblia exprimând tocmai ceea ce era în gândul lui Dumnezeu: să Se exprime pe Sine însuşi în Hristos.

Bill a spus: „El este tema principală a întregii Biblii. Astfel, dacă citeşti Biblia şi nu-L vezi pe Hristos în fiecare verset, trebuie să te întorci înapoi, pentru că ai scăpat ceva. Când citeşti: „La început Dumnezeu a făcut…” acolo este Hristos. Vedeţi? De la primul verset din Geneza, până la ultimul „Amin” din Apocalipsa, fiecare Cuvânt mărturiseşte despre Isus Hristos.”

În continuare, Bill a explicat cum viaţa şi faptele fiecărui proroc din Vechiul Testament L-au simbolizat într-un fel sau altul pe Isus. De exemplu, când Moise s-a urcat pe Muntele Sinai şi a primit cele zece porunci de la Dumnezeu, L-a simbolizat pe Isus pe muntele Galielii, când a vorbit poporului şi a zis:

„Aţi auzit că s-a zis celor din vechime: „Să nu preacurveşti.”

Dar Eu vă spun că oricine se uită la o femeie ca s-o poftească, a şi preacurvit cu ea în inima lui.” (Matei 5.27-28; Exod 20.14).

Când Ioan Botezătorul L-a botezat pe Isus în râul Iordan, împlinea de fapt ceea ce scria în Vechiul Testament cu privire la spălarea jertfei înainte de sacrificiu. (Exod 29.15-18; Ezechiel 40.38; Matei 3.13-15), iar Isus a spus: „Cercetaţi Scripturile, pentru că socotiţi că în ele aveţi viaţa veşnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine.” (Ioan 5.39).

Atunci când Dumnezeu a creat Universul, a avut în minte un triplu scop:

-primul Său scop a fost să Se descopere oamenilor prin exprimarea atributelor Sale, dar nu putea să facă aceasta ca IaHVeH Dumnezeu, Cel ce ocupă tot timpul, spaţiul şi veşnicia. El este atât de adânc şi de tainic încât nimeni nu ar putea să-L pătrundă vreodată cu înţelegerea. Cum ar putea să-L înţeleagă cineva pe Cel fără început şi fără sfârşit? Dar El a vrut să arate ceva: că vrea să fie Tată, pentru că era Tată. Însă singura cale de a Se descoperi ca Tată a fost să devină un Fiu al omului. Acesta este motivul pentru care Isus S-a numit tot timpul „Fiul omului”. (Matei 8.20; 9.6; 11.19; 12.8,32,40; 16.13,27,28; 17.9,12,22; 18.11; 20.18,28; 24.27,30,37,39,44; 25.13,31; 26.24,45), etc.

-al doilea scop al Său era să aibă întâietatea în trupul credincioşilor Săi, care formează Mireasa Sa, ca să poată trăi în ei. Dumnezeu ar fi putut s-o facă în Adam şi Eva, dar păcatul i-a despărţit de El, aşa că a trebuit să facă o cale pentru a-i aduce înapoi, la starea de la început. De ce nu i-a păstrat El pe Adam şi pe Eva în starea de la început? Pentru că dacă ei ar fi rămas aşa, El n-ar fi putut să-Şi exprime niciodată calităţile sau însuşirile în plinătate. Dumnezeu era Tată pentru cei doi oameni, dar El este şi Mântuitor. El este Mântuitor şi trebuia să dovedească aceasta. Cum putea s-o facă? Numai prin Hristos. Cum putea să fie El un Fiu? Numai prin Hristos. Cum putea fi Vindecător? Numai prin Hristos. Vedeţi? Toate lucrurile se leagă în această singură Persoană: Isus Hristos. Scopul suprem al lui Dumnezeu este să Se descopere pe Sine însuşi, mai întâi în Hristos, ca plinătate a dumnezeirii în trup, şi apoi să aducă acea plinătate într-un popor în care El să aibă întâietatea, autoritatea şi conducerea.

-al treilea Său scop era să restabilească, să reaşeze Împărăţia în starea de la început, aşa cum a fost în Eden, astfel ca aleşii Lui să poată umbla din nou cu El în răcoarea serii, aşa cum a umblat cu Adam şi Eva înainte de căderea în păcat. De-a lungul epocilor care au trecut, Dumnezeu S-a descoperit ca Tată, ca Fiu şi ca Duh Sfânt. Înţelegeţi? Dar aceasta nu-L face trei dumnezei, pentru că este un singur Dumnezeu care S-a descoperit pe Sine în trei atribute. Dumnezeu S-a exprimat pe Sine în Isus Hristos, care era Tată, Fiu şi Duh Sfânt; plinătatea deplină a dumnezeirii în trup. Acum, plinătatea deplină a dumnezeirii locuieşte în mădularele Bisericii Sale, care Îi dau întâietatea în toate, pentru că tot ce

era Dumnezeu a fost turnat în Hristos şi tot ce este Hristos, El toarnă în Biserica Sa, în credincioşii individuali, nu în denominaţiuni."

Tatăl însuşi a mărturisit că Isus Hristos trebuie să aibă întâietatea în toate lucrurile. Atunci când Petru, Iacov şi Ioan, L-au însoţit pe muntele schimbării la faţă, ei au văzut o vedenie cu Moise şi Ilie stând de vorbă cu Domnul lor. Moise reprezenta Legea, iar Ilie îi reprezenta pe profeţi. Apoi Moise şi Ilie au dispărut şi L-au lăsat singur în acea strălucire puternică, iar o Voce a spus: „Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea Mea: de El să ascultaţi!" (Matei 17.1-4; Marcu 9.2-8).

Isus Hristos este descoperirea deplină a lui Dumnezeu. Vă amintiţi când Petru a primit marea descoperire? El a spus: „Tu eşti Hristosul, Fiul Dumnezeului celui Viu!", iar Isus i-a răspuns: „Ferice de tine, Simone, fiul lui Iona; fiindcă nu carnea şi sângele ţi-a descoperit lucrul acesta, ci Tatăl Meu care este în ceruri.

Şi Eu îţi spun: tu eşti Petru, (în greacă: „Petros") şi pe această piatră (Descoperirea cu privire la cine este El) voi zidi Biserica Mea, şi porţile Locuinţei morţilor nu o vor birui." (Matei 16.13-18; Marcu 8.27-29). Observaţi că Isus a spus: „Ferice de tine, Simone." Descoperirea vine la fiecare credincios în mod individual, niciodată în grup. Hristos Se identifică cu un bărbat sau cu o femeie care s-a predat voii Sale, astfel încât Dumnezeu să Se poată manifesta pe Sine însuşi în acea persoană. Eu ştiu că tot iadul este împotriva acestei învăţături, dar acesta este Adevărul.

Ce este naşterea din nou? (Ioan 3.1-21;1Petru 1.23). Este descoperirea pe care o primeşti personal, că Isus este Hristosul. Tu eşti născut din nou atunci când Isus Hristos, care este Cuvântul făcut trup, ţi se descoperă personal.

Trupul lui Hristos are mai multe mădulare, şi cu toate că fiecare persoană este condusă în mod individual de Duhul lui Dumnezeu, toţi merg în aceeaşi cadenţă a Cuvântului Său. Cum poate deveni cineva o parte a acestui plan măreţ? Printr-un singur Duh: „Noi toţi, în adevăr, am fost botezaţi de un singur Duh, ca să alcătuim un singur trup, fie iudei, fie greci, fie robi, fie slobozi; şi toţi am fost adăpaţi dintr-un singur Duh." (1 Corinteni 12.12-14).

Din moment ce Isus este Capul trupului, al Bisericii Mireasă, Mireasa, trupul, trebuie să urmeze Capul, fiindcă ea face parte din învierea şi taina Lui. Şi aşa cum Dumnezeu S-a descoperit pe Sine însuşi în Isus Hristos şi L-a ridicat prin Cuvânt, tot aşa Se descoperă pe Sine însuşi Bisericii Sale şi o ridică prin acelaşi Cuvânt. Mireasa face parte din taina Lui întreită, ceea ce înseamnă că trupul nu poate recunoaşte o altă conducere decât pe cea a Cuvântului, pentru că trupul şi Capul sunt una.

Isus Hristos a fost în proroci; El a fost în Psalmi; El a fost în Istorie; El este aici şi în lucrurile care vor veni, ceea ce înseamnă că este Acelaşi

ieri, azi şi în veci. Dacă El este subiectul principal al Bibliei şi Biblia este în noi, înseamnă că El trebuie să fie subiectul principal al gândurilor, cuvintelor şi faptelor noastre..

La încheierea acestui mesaj de patru ore, Bill a spus:

„Copilaşilor, să nu uitaţi că Dumnezeu v-a poruncit să vă iubiţi unii pe alţii. (1Ioan 3.11,18,23-24; 1Ioan 4.7; 2Ioan 1.5). Iubiţi-i pe toţi, fie că au dreptate sau nu; fie că sunt sfinţi sau păcătoşi. Chiar dacă un om este greşit, iubiţi-l oricum. Nu luaţi parte la păcatele lui, ci spuneţi-i cu dragoste şi amabilitate, nu cu răutate şi viclenie, despre nădejdea Vieţii care este în voi, prin faptul că Isus Hristos vi S-a descoperit prin Duhul Sfânt. Dacă îţi este greu să-l iubeşti, roagă-te lui Dumnezeu să te ajute, pentru că El i-a iubit pe cei păcătoşi.”

După ce a spus aceste cuvinte, Bill a condus adunarea în cântarea „Ia Numele lui Isus cu tine”, iar la sfârşitul primului cor, a spus: „Am să vă spun o mică taină.” La sfârşitul celui de-al doilea cor, el a continuat: „Totul este manifestat în Hristos: Dumnezeu, Biblia, Biserica, totul”, iar la sfârşitul celui de-al treilea cor a adăugat: „Dacă te întorci şi te uiţi la ceas, este ora 2.00 – sfârşitul Tragerii a doua; urmează Tragerea a treia.”

A doua zi, luni, 29 iulie 1963, William Branham a condus până la Chicago, unde, între 31 iulie şi 04 august, a ţinut o Campanie de Evanghelizare de cinci zile, în care a predicat de şapte ori. Deşi toate întâlnirile au fost de evanghelizare, cu rânduri de rugăciune şi deosebirea Duhului, predicile lui au continuat să facă referiri la lucrurile pe care le-a învăţat în timpul deschiderii celor şapte Peceţi.

În timpul acelei veri, Bill a vorbit încă cinci predici remarcabile, adevărate tunete, de la amvonul său din Tabernacolul Branham: „Timpul unirii şi semnul”, „Cum pot să biruiesc”, „Credinţa desăvârşită”, „Semnul” şi „Disperarea.”

În predica „Credinţa desăvârşită”, el s-a întors la tema familiară din Marcu 11.23, unde Isus a spus: „Adevărat vă spun că, dacă va zice cineva muntelui acestuia: „Ridică-te şi aruncă-te în mare”, şi dacă nu se va îndoi în inima lui, ci va crede că ce zice se va face, va avea lucrul cerut”, deoarece după deschiderea celor şapte Peceţi, acest verset a primit o semnificaţie şi mai mare în gândirea sa.

În 01 septembrie, duminică dimineaţa, Bill a predicat mesajul „Semnul”. La începutul predicii, el s-a referit la sângele mielului, pe care evreii aflaţi în robia Egiptului l-au pus pe uşciorii uşii în noaptea în care Îngerul morţii a trecut prin ţară. Dacă o casă nu avea semnul cerut, întâiul ei născut trebuia să moară, dar casele care au avut semnul, au fost scutite. (Exod 12.1-14; 15.26). Sângele mieilor jertfiţi în Egipt, vesteau jertfele care urmau să se facă în fiecare an în cort, iar mai târziu în Templul din Ierusalim. Dar, pentru că animalul nu are suflet, viaţa lui nu se putea întoarce peste credincios, de aceea, partea chimică a sângelui servea ca

semn că păcatele închinătorului erau acoperite. Însă atunci când a venit adevărata Jertfă, când Mielul lui Dumnezeu S-a jertfit pe Sine la Calvar, partea chimică a sângelui Său s-a scurs pe pământ, dar Viaţa care pulsa în sufletul Său S-a întors în ziua de Rusalii peste cei credincioşi (Fapte 2). Astfel, semnul pentru credinciosul de astăzi este Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, este Viaţa lui Isus Hristos care vine înapoi peste credincios, prezenţa Lui dovedind că sângele a fost aplicat prin credinţă şi primit de Dumnezeu.

Bill a spus: „Supunerea deplină şi primirea întregului Cuvânt al lui Dumnezeu, îţi dă dreptul la acest semn. Mai întâi, pocăieşte-te şi botează-te în Numele lui Isus Hristos, apoi du-te mai departe. Supunerea deplină faţă de Cuvântul Său te aduce în Hristos. Acesta este mesajul meu. Vino în Hristos!”

Duminică seara, a predicat mesajul „Disperarea” şi a arătat cu exemple din Scriptură, că întotdeauna disperarea omului Îl aduce pe Dumnezeu în scenă (2Împăraţi 4; Ioan 2)

În dimineaţa următoare, Bill şi familia sa, au plecat cu maşina spre vest, lăsând în urmă căldura umedă a verii din Indiana. Se întorceau la căldura uscată din Arizona.

Capitolul 91

Oprind o furtună în Colorado

1963, toamna

Imediat ce familia Branham a ajuns la Tucson, Bill i-a înscris pe Rebeca, Sara şi Iosif la şcoala publică. Într-o după-amiază, Meda a trebuit să meargă să cumpere haine şi rechizite pentru copii, aşa că Bill a însoţit-o la magazinul J.C. Penny. În timp ce Meda se uita la nişte haine de la primul etaj al magazinului, Bill a urcat cu scara rulantă să-şi caute o cămaşă. După ce a găsit ceea ce dorea, s-a aşezat pe un scaun din apropierea scării rulante ca s-o aştepte pe soţia sa. Magazinul era plin de cumpărători, aşa că o mulţime de oameni urcau şi coborau pe cele două scări rulante. Asemenea globulelor roşii şi albe care circulă prin vasele de sânge, aceşti cumpărători erau viaţa magazinului. O mulţime de femei îşi purtau părul tapat în stilul bufant, făcut popular de Jacqueline Kennedy, soţia preşedintelui Statelor Unite din acel timp. Trei adolescenţi au coborât cu scara rulantă. Aveau părul lung, cu bretonul până la sprâncene, după moda formaţiei rock Beatles. Părul unuia dintre ei era atât de lung încât îi acoperea umărul. Cei trei băieţi au coborât veseli şi s-au oprit în jurul unei tejghele cu tricouri, pentru a se uita la preţuri. Imediat după ei a coborât o femeie cu părul scurt şi s-a aşezat lângă Bill, punându-şi pungile cu cumpărături jos. Făcând semn cu capul spre cei trei băieţi, ea l-a întrebat pe Bill: „Ce părere ai despre aceştia?”

Bill era de părere că arătau ca nişte nebuni, dar femeii care vorbea cu el, i-a zis: „În loc să-i critici pe ei, ar trebui să-ţi fie ruşine de tine, fiindcă ei au acelaşi drept să-şi lase părul lung, pe care-l ai tu să-l tai! Din punct de vedere biblic niciunul dintre voi nu ar trebui să vă purtaţi părul aşa, pentru că este greşit.”

Surprinsă de replica lui, femeia şi-a ridicat bagajele şi a plecat, şi imediat după ea au plecat şi băieţii cu părul lung. Atunci Bill a început să-i privească pe oamenii care urcau şi coborau cu scara rulantă. Câteva femei purtau rochii, dar cele mai multe erau îmbrăcate cu pantaloni lungi sau scurţi, iar unele dintre adolescente purtau bluze mici şi strâmte sau decoltate; însă aproape toate aveau părul scurt. Privindu-le, Bill s-a simţit cuprins de o supărare atât de mare, încât parcă era bolnav. Cât de mult s-a îndepărtat lumea de evlavie, sfinţenie şi decenţă!

Bill a observat că feţele celor mai mulţi cumpărători erau lipsite de expresie, apoi şi-a dat seama că larma generală provocată de pantofi, de foşnetul pachetelor şi al pungilor şi de discuţiile oamenilor, răsuna ca un: „Uhh, uhli, uhh, uhh…” Era ceva asemănător cu sunetul scos de o elice de avion sau de zgomotul sacadat făcut de un motor care nu poate porni, înmulţit cu un număr mare de asemenea motoare. Îşi dădea seama că îl mai auzise cândva, dar nu îşi amintea unde. Era ciudat, dar următoarea femeie care urca cu scara rulantă îi părea cunoscută. Era o femeie albă şi vorbea în spaniolă cu femeia de lângă ea. Bill a privit-o mai atent şi a observat că pielea de deasupra ochilor îi era vopsită cu un verde de culoarea şopârlei. Când a observat culoarea aceea, în mintea lui Bill s-a declanşat ceva ce l-a făcut să-şi amintească unde o mai văzuse pe femeie. Deodată s-a văzut iarăşi în iad, în iadul pe care îl vizitase la vârsta de paisprezece ani, când fusese aproape de moarte din pricina unei împuşcături în picior. Aici se auzea acelaşi sunet groaznic: „Uhh, uhh, uhh, uhh!” şi erau aceiaşi oameni fără viaţă şi cu feţele fără nici o expresie. Era şi femeia cu acea culoare hidoasă deasupra ochilor, ca o pată vânătă provocată de o boală. El a văzut toate acestea cu patruzeci de ani în urmă, când a mers pe tărâmul sufletelor pierdute şi nu a putut să uite niciodată acea experienţă înfricoşătoare.

Pentru că se simţea slăbit şi îi era rău, Bill a coborât la etajul unde era soţia lui şi s-a dus la ea. Cum l-a văzut, Meda l-a întrebat:

„Ce-i cu tine, Bill, eşti bolnav?”

„Nu chiar, dar dacă nu te superi, aş vrea să plecăm acasă. Mă simt ca un om mort.” Când Meda l-a privit întrebător, el a adăugat: „S-a întâmplat ceva acolo sus pe scări, dar nu pot să vorbesc acum despre aceasta. O să aştept până când voi putea să-i povestesc bisericii.”

William Branham nu avea nici o adunare planificată pentru lunile septembrie şi octombrie, deoarece, ca de obicei, luna octombrie era rezervată pentru vânătoare. În anul acela, în Colorado sezonul de vânătoare al căprioarelor începea în 23 octombrie, zi în care se întâmpla

să fie şi a douăzeci şi doua aniversare a căsătoriei lui cu Meda. Meda era acasă în Tucson şi făcea prăjituri, în timp ce Bill întindea o prelată de plastic peste pământul îngheţat şi îşi amenaja cortul în locul său obişnuit din Munţii Stâncoşi, Colorado. În anul acela, l-au însoţit la vânătoare o mulţime de bărbaţi: Welch Evans şi fiul lui, Ronnie; Banks Wood şi fiul lui, David; Earl şi John Martin; Jack Palmer, predicatorul Mann, predicatorul Wheeler şi Billy Paul. După ce au terminat cu aranjarea corturilor şi despachetarea bagajelor, şi-au planificat ziua de vânătoare.

Jack Palmer a zis: „Frate Branham, dacă îţi împuşti primul căprioara, te rog să împuşti una şi pentru mine. O să-i pun numai eticheta şi am terminat. Nu trebuie s-o împuşc personal ca să fiu mulţumit, pentru că eu sunt interesat mai mult de vânat, decât de vânătoare ca sport.”

Politicos, dar ferm, Bill i-a refuzat rugămintea. A făcut aceasta, pentru că cu ani în urmă el obişnuia să vâneze şi pentru alţi bărbaţi din grupul lui de vânătoare. Astfel, într-una din expediţiile de vânătoare din anul 1950, el a împuşcat nouăsprezece elani pentru oamenii de afaceri creştini, în timp ce ei stăteau în jurul unui foc de tabără şi povesteau. După acea expediţie, Bill a simţit o povară mare de vinovăţie şi i-a promis Domnului că nu se va mai întâmpla niciodată aşa ceva, decât în cazul că cineva va avea nevoie disperată de carne.

În după-amiaza aceea, Bill l-a văzut pe „marele Jim”, un cerb bătrân pe care-l ademenea de ani de zile. Cerbul s-a oprit între doi pini, îndeajuns de aproape pentru ca Bill să-i ţintească inima cu luneta armei. În clipa când a tras, cerbul a şchiopătat puţin şi a dispărut în tufiş. Bill era sigur că l-a omorât, dar când a ajuns acolo împreună cu Billy Paul, dispăruse. L-au urmărit mai mult de o oră până să-l găsească mort. Glonţul îl lovise prea sus ca să-l poată omorî pe loc, ceea ce Bill regreta sincer. Îşi reglase arma doar cu câteva zile în urmă, la Tucson, dar schimbarea temperaturii şi umidităţii afectase precizia lunetei.

În timp ce pregăteau carnea, ei au umblat foarte atent cu carnea cerbului, pentru că Bill voia să-l împăieze şi să-l fac trofeu. Având coarnele bogate, cu şase ramuri pe fiecare ramificaţie, capul marelui Jim promitea să fie un trofeu magnific.

Când s-au întors în tabără, toţi vorbeau despre starea vremii, deoarece meteorologii anunţau apropierea unui front de aer deosebit de rece, dinspre Canada, care urma să aducă cu sine ninsori abundente şi vânturi puternice. După părerea meteorologilor, frontul de aer rece urma să treacă chiar a doua zi peste Colorado, aşa că toată după-amiaza, vânătorii s-au ocupat cu evacuarea locurilor de popas de pe înălţimi şi au adus totul în tabăra permanentă, pe care Bill o numea „Tabăra cow-boy-ului”. Peste cincizeci de camionete şi Jeepuri, au trecut pe lângă Bill, îndreptându-se spre poalele muntelui, iar el le-a explicat tovarăşilor de vânătoare din grupul său, de ce se grăbeau toţi să plece. În zona aceea, viscolul putea ucide pe oricine, dacă nu era pregătit. Într-o singură noapte putea să ningă atât de mult încât să acopere cortul în întregime,

aşa că dacă furtuna era foarte puternică, puteau să rămână blocaţi chiar şi pentru câteva zile. Bill trebuia să fie în Tucson peste şase zile, pentru că trebuia să predice acolo, dar dacă vreunul din prietenii săi voia să rămână şi să vâneze în continuare, era dispus să stea cu el. Palmer, Wheeler şi cei doi Martin au hotărât să plece, dar Evans, Banks Wood şi reverendul Mann Palmer au vrut să rămână ca să încerce să împuşte o căprioară înainte de începerea furtunii, iar Billy Paul, David Wood şi tânărul Evans trebuiau să-şi urmeze părinţii.

Bill şi reverendul Mann au condus 30 de mile, până la cel mai apropiat magazin din zonă, ca să cumpere mâncare şi alte lucruri necesare pentru cazul în care ar fi rămas blocaţi câteva zile în munţi, din pricina zăpezii. Cu ocazia aceasta, Bill a sunat-o pe Meda ca să-i ureze o aniversare fericită, şi în plus voia să ştie cum se simte din pricina chistului de pe ovarul stâng, care continua să crească având deja mărimea unui grapefruit, ceea ce constituia un motiv real de îngrijorare pentru el. Meda nu era acasă, aşa că Bill a sunat-o pe doamna Evans şi a rugat-o s-o sune şi să-i spună că se gândea la ea în ziua aniversării lor. Înainte de a pleca, a cumpărat şi ziarele de seară, iar pe prima pagină a unuia dintre ele, a observat că scria cu litere mari despre furtuna care se apropie.

Joi dimineaţa devreme, Bill a făcut cafeaua şi a studiat cu atenţie norii negri care se ridicau în partea de nord a orizontului. După ce au servit micul dejun, bărbaţii şi-au pus armele pe umăr şi au planificat rutele. Bill a spus: „Eu am să merg până sus la curmătură, şi am să gonesc toate căprioarele pe care le găsesc în josul pantei, spre canionul unde sunteţi voi. Să fiţi atenţi la locul unde vă aflaţi şi la drumul înapoi spre tabără. Când veţi vedea primul fulg de zăpadă, să plecaţi imediat spre tabără, pentru că în 15 minute poate să ningă atât de tare, încât nu veţi mai vedea nimic mai departe de 20 de picioare (6-7 metri) în faţa voastră.”

În ciuda faptului că aerul de toamnă era rece, Bill a început să transpire în timp ce mergea în susul pantei. După vreo patru mile, el a ajuns în locul numit „Curmătura”, o scobitură în stânca muntelui, prin care putea trece cu uşurinţă în valea vecină. Chiar atunci a simţit primul fulg de zăpadă care-i atingea obrazul. Şi-a pus arma sub haina groasă, ca să-i protejeze luneta să nu transpire din pricina condensului, fiindcă ştia că urşii umblă foarte mult în timpul furtunii şi avea nevoie de ea în cazul în care era nevoit să se apere. Apoi, a oftat cu părere de rău şi s-a întors în grabă spre locul de unde venise. În mai puţin de cinci minute, fulgi de mărimea unui ban de argint au acoperit pământul cu un strat alb şi alunecos de zăpadă. Cerul era deja întunecos din pricina norilor învolburaţi şi a vântului puternic care viscolea zăpada purtând-o în toate părţile. Deşi vedea doar la 20-30 de picioare în faţa sa (7-10 metri), Bill nu se temea că se va rătăci, deoarece creasta îl conducea până la pârâu, iar pârâul trecea chiar pe lângă tabără.

După ce a mers cam o jumătate de milă în josul crestei muntoase, Bill a avut impresia că aude o Voce care îi spune: Opreşte-te şi întoarce-te înapoi!” Neştiind ce să creadă, el şi-a continuat drumul în josul pantei,

gândindu-se că vântul care vâjâia printre copaci îi juca feste. Dar deodată s-a oprit şi a început să asculte cu atenţie. De undeva, de deasupra vântului care şuiera şi se văieta, Bill a auzit o Voce care îi spunea: „Opreşte-te, întoarce-te şi du-te înapoi!”

Deodată, şi-a simţit picioarele lipsite de viaţă, la fel ca arma de sub haina lui. S-a oprit şi s-a uitat la ceas. Era aproape 10.00. În timp ce se gândea ce să facă, a scos un sandvici cu parizer, ud din pricina ninsorii, şi a început să-l mănânce încet. Oare de ce îi cerea Domnul să se întoarcă la Curmătură pe un asemenea viscol? Suna ridicol. Cu toate acestea, Dumnezeu nu îl condusese niciodată pe o cale greşită, ori acesta părea un timp mai potrivit decât oricare altul ca să-şi dovedească credinţa. S-a întors şi a pornit încet spre locul de unde fugise, şi curând stătea din nou la baza stâncii din curmătură. „Oare ce fac aici?” s-a întrebat nedumerit. Şi foarte clar, de deasupra vâjâitului vântului, a auzit o Voce care spunea: „Eu sunt Creatorul cerului şi al pământului. Eu am făcut vântul şi furtuna şi toată natura Mi se supune!”

Luându-şi de pe cap pălăria de cow-boy, Bill a privit în jur. Dumnezeu îi vorbise de multe ori din Lumina puternică a unui Stâlp de Foc, dar aici nu se vedea nici un fel de lumină. Se părea că Vocea aceea venea din vârful unui grup de copaci, aşa că Bill a întrebat:

„Mare IaHVeH, Tu eşti Cel care-mi vorbeşte?”

Şi El i-a răspuns: „Eu sunt Cel ce am oprit vânturile şi valurile pe Marea Galileii! Şi tot Eu sunt Cel ce am vorbit când ai adus la existenţă veveriţele! Vorbeşte acestei furtuni şi ea ţi se va supune!”

Pentru că acele cuvinte erau în ton cu Scriptura, Bill a fost convins că într-adevăr Cel care îi vorbea era Creatorul, aşa că a spus: „Eu nu mă îndoiesc de Tine, Doamne!” şi a continuat: „Nori, zăpadă, lapoviţă şi vânt mă pun împotriva voastră şi în Numele lui Isus Hristos vă poruncesc să vă întoarceţi în locul de unde aţi venit! Poruncesc să apară imediat soarele şi să strălucească în fiecare zi până la sfârşitul expediţiei mele de vânătoare!”

Deodată, vântul şi-a schimbat direcţia şi a început să bată dinspre Sud, ridicând norii şi împingându-i înapoi de unde au venit. Ninsoarea s-a oprit şi o rază de soare a străpuns norii. La cinci minute după ce Bill a dat porunca, soarele s-a arătat pe cerul eliberat de nori, topind zăpada şi absorbind umezeala de pe pământ, iar toamna se întorcea în toată splendoarea ei printre munţi.

Cuprins de o adâncă admiraţie şi respect, Bill şi-a zis: „Dumnezeu, marele Creator este lângă mine şi totul este în mâinile Sale. Oare ce îmi va spune acum?” Şi Dumnezeu a zis:

„Vrei să te plimbi cu Mine prin sălbăticie?”

„Da, Doamne, ar fi un mare privilegiu pentru mine. Să umblu cu Tine este cel mai măreţ lucru pe care l-am putut face vreodată.”

Vântul s-a potolit şi curând s-a simţit o briză plăcută. Bill şi-a pus arma pe umăr şi a început să coboare liniştit panta muntelui pe o cărare care şerpuia prin pădure. Când a ajuns într-o poiană, a simţit cum razele calde ale soarelui îi pătrundeau prin haine şi îl încălzeau. Şi-a pus din nou pălăria pe cap şi şi-a continuat coborârea gândindu-se la bunătatea Domnului, la aniversarea nunţii şi la bunătatea soţiei sale. Se gândea la cele mai bune trăsături de caracter ale soţiei sale: smerenie, iubire, răbdare, dăruire, dar în fruntea tuturor era hărnicia: muncea atât de mult şi de greu. Ea organiza casa şi avea grijă de copiii săi în timp ce el călătorea şi predica în campanii de evanghelizare care se succedau una după alta, aşa că era plecat aproape tot timpul. Apoi, când venea acasă îi atrăgea pe oameni ca un magnet, aşa că unul venea, altul mergea, ceea ce făcea ca familia sa să fie într-o continuă tensiune nervoasă. Stătea câteva zile cu ei, după care pleca la vânătoare sau la pescuit, mai mult ca să scape de mulţimile de oameni care îl urmăreau pretutindeni şi ca să se poată odihni puţin. Cu toate acestea, ea nu s-a plâns niciodată, exceptând supărarea din toamna trecută. Era o femeie demnă de toată admiraţia, un adevărat diamant. Dacă i-ar putea găsi vreun cusur, acela ar fi timiditatea sau poate faptul că făcea prea multă curăţenie. Ultima dată când a fost acasă, simţise nevoia să stea puţin pe fotoliu şi să povestească cu ea, dar Meda nu era prea atentă pentru că trebuia să termine de spălat hainele şi nu voia să le lase aşa. În timp ce continua să coboare muntele, Bill se gândea: „Poate ei îi place să fiu plecat, ca să-şi poată face treaba”, dar în clipa următoare şi-a dat seama că acel gând era greşit, aşa că a zis: „Doamne, Tu ştii că ieri a fost aniversarea nunţii noastre. Dacă nu ai un loc anume unde să mă duc, aş dori să merg la plopii aceia tremurători ca să-mi salut soţia, în amintirea mulţilor ani fericiţi pe care mi i-a dăruit.”

Nu departe de acea curmătură, se afla o dumbravă cu plopi tremurători, care îi amintea de locul unde el şi Meda şi-au aşezat tabăra în timpul călătoriei pe care o făcuseră în luna de miere, în urmă cu douăzeci şi doi de ani, în Munţii Adirondack. În fiecare an când venea la vânătoare în Colorado, Bill vizita acest loc ca să-şi onoreze aniversarea căsătoriei cu Meda. În timp ce se apropia de dumbravă, se gândea cât de mult se schimbase Meda. Era tot frumoasă, doar că părul ei negru era presărat acum cu o mulţime de fire albe. Gândindu-se la aceasta, Bill s-a privit în reflectarea sticlei rotunde de la luneta armei. La cei 54 de ani pe care-i avea, barba nerasă de trei zile avea atât de multe fire albe! În timp ce se privea, a observat că firele acelea albe se închid la culoare până când toată barba lui a devenit neagră, exact cum era în dimineaţa aceea când venise cu ea în munţi. Când şi-a ridicat privirea, a rămas surprins să o vadă pe Meda stând pe cărarea din faţa sa, dar nici ea nu mai era femeia pe care o lăsase în Tucson, ci era fata cu părul negru care a mers alături de el la altarul bisericii ca să facă legământul căsătoriei şi să schimbe inelele.

„Oare ce se întâmplă?” s-a gândit surprins, dar imediat după aceea şi-a amintit: „O, da, eu mă plimb cu Stăpânul.”

Această Meda tânără, şi-a întins braţele spre el şi l-a chemat, dar în timp ce se apropia de ea, vedenia s-a destrămat lăsând în inima sa un dor adânc, pe care nu îl putea explica.

Când a ajuns în dumbrava cu plopi, Bill s-a întins pe burtă pe un „covor” gros de frunze căzute, apoi a închis ochii şi s-a rugat: „Dumnezeule, Tu eşti atât de bun cu mine. Ştiu că nu sunt vrednic să-Ţi fiu slujitor, dar Îţi mulţumesc pentru acest mare privilegiu pe care mi l-ai dat ca să te pot sluji şi Îţi mărturisesc că îmi pare rău pentru toate greşelile pe care le-am făcut. De mulţi ani simt o pavară ciudată care nu vrea să mă părăsească. Am crezut că mă va părăsi după deschiderea celor şapte Peceţi, dar nu s-a întâmplat aşa. M-am pocăit cât am putut de bine, dar tot nu am scăpat de ea, de aceea, Te rog s-o ridici Tu de pe umerii mei.”

Putea auzi sunetul produs de o apă care picura undeva foarte aproape: Pic, pic, pic, dar numai când a deschis ochii şi-a dat seama că de fapt era sunetul făcut de lacrimile sale, care cădeau pe covorul de frunze moarte. S-a ridicat, s-a rezemat de un copac şi a privit în jur. Plopii tremurători fac parte din familia plopilor. Au scoarţa albă, iar trunchiul lor drept şi lung se înalţă spre cer ca o săgeată. În timpul verii, frunzele lor sunt de un verde deschis dar acum erau galbene şi maronii. Cam jumătate dintre ele, mai atârnau încă pe crengile lor, fluturând ca nişte steguleţe mici în briza uşoară a vântului de octombrie.

Un zgomot constant, făcut pe frunzele uscate de nişte paşi care se apropiau încet, l-a făcut să-şi întoarcă privirea în partea aceea. Erau trei căprioare care tocmai intrau în dumbravă: o mamă şi doi pui care erau aproape maturi. Bineînţeles că şi ei l-au văzut. Nu se putea să nu-l vadă cu acea cămaşă roşie pe el şi cu baticul roşu pe care-l purta în jurul pălăriei, dar nu păreau alarmate de prezenţa lui. Cum era posibil? Doar cu o zi în urmă, văile răsunaseră de ecoul împuşcăturilor trase de armele a câtorva sute de vânători, speriind animalele de pe toţi munţii din jur.

Bill şi-a ridicat puşca încet, gândindu-se: „O căprioară pentru fratele Evans, una pentru fratele Wood şi una pentru fratele Mann. Este vorba doar de trei împuşcături, doar de 3-4 secunde.” Dar deodată s-a oprit: „I-am promis Domnului că nu voi mai împuşca vânat pentru nimeni, aşa că nu o voi face.” Căprioarele s-au apropiat atât de mult de el, încât dacă şi-ar fi întins mâna le-ar fi atins botul. S-au plimbat pe la marginea dumbrăvii, apoi, spre surprinderea lui Bill, s-au întors spre el şi l-au privit. Un gând lăuntric îi zicea: „Împuşcă-le, pentru că Domnul le dă în mâna ta!” dar el l-a alungat cu un exemplu din Scriptură: „Într-o noapte, când împăratul Saul dormea în gura peşterii unde era ascuns David, cineva i-a spus acelaşi lucru lui David: „Omoară-l, căci Domnul îl dă în mâinile tale!” (1 Samuel 24), dar el s-a ferit să se atingă de unsul Domnului. „Nici eu nu voi omorî aceste căprioare”, s-a gândit Bill, după

care a spus cu voce tare: „Căprioară mamă, viaţa ta este în mâinile mele, dar te voi cruţa. Ia-ţi puii şi pleacă!”

Căprioara şi-a ridicat capul şi l-a privit întrebătoare, după care şi-a condus puii afară din dumbravă.

În clipa următoare, deasupra lui a răsunat o Voce impunătoare, care a zis: „Pentru că ţi-ai amintit de promisiunea pe care mi-ai făcut-o, şi Eu îmi amintesc de promisiunea pe care ţi-am făcut-o. Eu nu te voi uita şi nu te voi părăsi niciodată!”

Povara aceea ciudată l-a părăsit imediat şi nu s-a mai întors niciodată asupra lui. În următoarele patru zile, toţi vânătorii din grupul lui şi-au vânat trofeele, vremea fiind caldă şi frumoasă pe tot restul expediţiei de vânătoare. În drum spre casă, au oprit la o staţie de benzină ca să-şi facă plinul, iar în timp ce vorbea cu proprietarul staţiei, Bill a zis:

„Am avut parte de o vreme foarte frumoasă la vânătoare, dar munţii sunt cam uscaţi, aşa că nu ar strica puţină ploaie sau ninsoare.”

Atunci patronul benzinăriei şi-a frecat o sprânceană şi a zis:

„Vezi tu, pe aici s-a întâmplat ceva foarte ciudat. Săptămâna trecută, meteorologii ne-au anunţat că vom avea parte de un viscol puternic, iar joi dimineaţa chiar a început să ningă, dar totul s-a oprit dintr-o dată. Vineri dimineaţa, am citit ziarul fiindcă eram curios să aflu ce s-a întâmplat, dar tot meteorologii spuneau că nu pot găsi nici o explicaţie. Ei erau cu adevărat uluiţi.”

„Este într-adevăr ciudat”, a spus Bill, simţind că nu era nevoie să dezvăluie mai mult, până nu va povesti mai întâi în biserică cele întâmplate pe munte.

La mijlocul lui noiembrie, Bill a fost invitat să predice timp de o săptămână în oraşul New York, unde câteva biserici penticostale s-au hotărât să sponsorizeze această campanie de evanghelizare. În călătoria de la Tucson la New York, Bill s-a oprit prin Jeffersonville. Aceasta s-a întâmplat vineri, 08 noiembrie 1963, şi aşa cum se întâmpla întotdeauna, Orman Neville l-a rugat să predice în duminica aceea în Tabernacol. Astfel, în timpul serviciului de duminică dimineaţa, Bill le-a povestit oamenilor din Tabernacolul Branham cum s-a văzut în iad, în timp ce îşi aştepta soţia în magazinul J.C. Penny. Ce putea să însemne? Nu ştia, dar avea câteva gânduri cu privire la aceasta. Şi-a intitulat predica „Suflete care sunt acum în închisoare”, şi a urmat aceeaşi idee ca în predica „Domnilor, acesta este semnul sfârşitului?” arătând cum se vor desfăşura lucrurile, pe baza unor versete din Scriptură, şi întrebându-se cât este de aproape acea zi.

El a spus: „Isus a zis: „Cum s-a întâmplat în zilele lui Noe, aidoma se va întâmpla şi la venirea Fiului omului.

În adevăr, cum era în zilele dinainte de potop, când mâncau şi beau, se însurau şi se măritau, până în ziua când a intrat Noe în corabie…" (Matei 24.37-38, Luca 17.26-27). În timp ce construia o arcă pe uscat, Noe i-a avertizat pe oameni să se întoarcă de la căile lor drăceşti şi să se pregătească pentru un potop mare şi devastator care urma să vină. Acele lucruri păreau atât de departe de realitate, încât vecinii lui nu l-au putut crede. Dar Noe şi-a terminat lucrarea, apoi el şi familia lui au intrat în arcă şi Dumnezeu a închis uşa. Ţineţi minte! Arca îl simbolizează pe Hristos, singurul loc din această lume, în care poţi fi în siguranţă. Biblia spune că Noe a aşteptat timp de şapte zile, în arcă, şi abia după aceea a început potopul. (Geneza 7.6-10). În timpul celor şapte zile, toţi cei ce erau afară din arcă şi-au continuat vieţile ca până atunci, fără să ştie că au pierdut şansa care li se dăduse ca să scape de nimicire, deoarece singura uşă spre salvare fusese închisă.

Două mii de ani mai târziu, în ceasurile cât trupul lui Isus Hristos a zăcut într-un mormânt de lângă Ierusalim, sufletul Lui S-a coborât în iad ca să predice sufletelor din închisoare. De ce? El îşi anunţa solemn biruinţa asupra morţii şi a iadului. Petru a spus că Isus S-a coborât în iad ca să predice la aceiaşi oameni care au respins mesajul lui Noe. (1Petru 3.18-20).

Într-un fel sau altul, aceste evenimente se vor repeta în timpul sfârşitului, pentru că Isus a spus: „Ce s-a întâmplat în zilele lui Noe se va întâmpla la fel şi în zilele Fiului omului…" (Luca 17.26), iar Bill se întreba cât se împlinise oare din această profeţie, în luna martie când au fost rupte Peceţile. El i-a cerut adunării să ia în considerare şi evenimentele din Apocalipsa 5, unde Leul anunţat de unul dintre bătrâni, s-a înfăţişat ca Miel şi a luat Cartea Răscumpărării din mâinile Celui ce şedea pe tron. Oare aceasta nu înseamnă că în ceruri şi pe pământ a avut loc o schimbare? Ce fel de schimbare? În majoritatea celor şapte epoci ale Bisericii, Dumnezeu a iertat necunoştinţa creştinilor sinceri, pentru că cea mai mare parte a Bibliei era cufundată în confuzie. Isus Hristos, singurul Mijlocitor dintre Dumnezeu şi oameni, Şi-a pus sângele ca semn de iertare a păcatelor credincioşilor adevăraţi, indiferent de nivelul de cunoştinţă pe care îl au. (1 Timotei 2.5). Dar când Mielul va deveni Leu, timpul de îndurare se va sfârşi. (Fapte 17.23-31). Acum sângele este încă pe altar, dar în curând El îşi va schimba locul, iar atunci, intenţiile bune nu vor mai fi îndeajuns. Fiecare credincios de astăzi trebuie să primească şi să arate semnul Lui, adică Cuvântul absolut, aşa cum a fost descoperit de Duhul Sfânt. Ţineţi minte! Duhul Sfânt este sufletul lui Isus, Alesul lui Dumnezeu."

Bill a definit sufletul ca fiind natura duhului nostru, ceea ce înseamnă că sufletul lui Isus este natura Duhului Său, de aceea credincioşii devin oameni noi când Îl acceptă pe Hristos. Atunci natura duhului lor se schimbă, pentru că Isus îi umple cu Duhul Său cel Sfânt. Ioan a spus: „Dar dacă umblăm în lumină, după cum El însuşi este în lumină, avem părtăşie unii cu alţii; şi sângele lui Isus Hristos, Fiul Lui, ne curăţă de orice păcat." (1 Ioan 1.7). Însă şi invers este la fel de adevărat: Dacă nu

umbli în Lumina pe care o trimite Dumnezeu în timpul epocii tale, sângele Lui nu va face ispăşirea păcatelor tale, indiferent cât de mult încerci să crezi.

Bill nu vorbea despre o Evanghelie a faptelor ci a ridicat o întrebare crucială: „Eşti tu născut din nou?” Dacă eşti, natura ta nouă te va îndrepta spre Mesajul lui Dumnezeu din ceasul în care trăieşti, în timp ce restul bisericii va dormi. La un moment dat, uşa îndurării se va închide, iar cei rămaşi afară vor fi într-o închisoare pe care şi-au ales-o singuri.

El a mai spus: „Eu am văzut ambele locuri într-o vedenie: locul celor pierduţi şi locul celor răscumpăraţi. Domnul să ţină fiecare suflet departe de locul celor pierduţi, fiindcă mintea omenească nu poate cuprinde cât este de cumplit. Oricine ai fi cel care asculţi cuvintele acestea, dacă nu eşti încă salvat, pocăieşte-te chiar acum şi pune-ţi sufletul în rânduială cu Dumnezeu! Alătură-te celor răscumpăraţi, fiindcă doresc să ajungi în locul binecuvântat în care toţi cei mântuiţi trăiesc în pace şi bucurie. Locul acela este atât de desăvârşit încât nici nu avem cuvinte să-l putem descrie. (1Corinteni 2.9; 2 Corinteni 12.1-4; Apocalipsa 21 şi 22). Eu sunt conştient că Dumnezeu este Judecătorul meu, de aceea vă spun adevărul: eu am fost în ambele locuri.”

În seara aceleaşi zile, William Branham a predicat mesajul: „Cel ce locuieşte în voi.” În timpul acestei predici, Bill a povestit adunării despre expediţia de vânătoare din Colorado şi despre furtuna care s-a oprit la porunca lui, accentuând încă o dată însemnătatea cuvintelor din Marcu 11.23: „Adevărat vă spun că, dacă va zice cineva muntelui acestuia: „Ridică-te şi aruncă-te în mare”, şi dacă nu se va îndoi în inima lui, ci va crede că ce zice se va face, va avea lucrul cerut.”

„O”, a spus el, „dacă am înţelege ce înseamnă cuvintele acestea din Scriptură: „Cel ce este în voi este mai mare decât cel ce este în lume.” Noi ştim că sunt adevărate, dar nu înţelegem pe deplin însemnătatea lor. Cine este în tine şi este mai mare? Hristos, Alesul, Dumnezeul care a fost în Hristos şi este acum în tine. Înseamnă că dacă El este în tine, nu mai eşti tu cel care trăieşte, ci El trăieşte în tine. Înţelegeţi? Dar aceasta nu înseamnă că El trebuie să facă minuni prin fiecare credincios. Când Moise a condus poporul Israel, el a fost singurul israelit care făcea minuni. Ceilalţi îi urmau doar mesajul. Dar „Cel ce este în voi este mai mare decât cel ce este în lume.” Dumnezeu este în tine aşa cum a fost în Isus Hristos. Ţineţi minte! Tot ce este Dumnezeu, El a turnat în Isus Hristos şi tot ce este Hristos, El toarnă în biserica Lui.”

Întorcându-se din oraşul New York, Bill a petrecut sfârşitul de săptămână (zilele de 23 şi 24 noiembrie) în Jeffersonville. Duminică dimineaţa, el a predicat în Tabernacolul Branham „Ce să facem cu Isus care se numeşte Hristosul?” cu referire la întrebarea pusă de guvernatorul roman, Pilat din Pont în Matei 27.22. El a spus: „Nu vă grăbiţi să-l judecaţi pe Pilat, pentru că fiecare dintre noi suntem puşi în faţa aceleaşi întrebări.”

Seara, a predicat „Trei feluri de credincioşi”, arătând că într-o adunare pot fi trei feluri de credincioşi: credincioşii adevăraţi, formaliştii şi necredincioşii. Formaliştii sunt cei care spun că au credinţă în Dumnezeu, dar roadele, vieţile lor, nu sunt în acord cu ceea ce spun.

Noaptea târziu, Bill s-a decis s-o sune pe soţia sa, deoarece era îngrijorat cu privire la ea. (Din cauza diferenţei de fus orar, Tucson este cu două ore în urmă faţă de Jeffersonville). În ultimele douăsprezece luni, chistul de pe ovarul stâng crescuse de la mărimea unei nuci, la cea a unui grapefruit. Ei s-au unit în rugăciune pentru o vindecare miraculoasă, dar până acum, toate rugăciunile lor au rămas fără răspuns. Bill ştia că nu aveau prea mult timp la dispoziţie, deoarece doctorul Sam îl avertizase că Meda trebuia operată de urgenţă pentru că altfel va fi prea târziu.

Veştile primite de la ea nu erau deloc încurajatoare:

„Oh, Bill”, i-a spus ea, „săptămâna aceasta a fost cea mai grea de până acum. Abia mă mai pot mişca. Umflătura din partea stângă a crescut atât de mult, încât a ieşit în afară cu vreo 2 inci (5 cm). Nu mai pot suporta nici măcar atingerea rochiei, aşa că săptămâna aceasta am stat mai mult la pat.”

„Când ai următoarea programare la doctor?”

„Mâine dimineaţă. O să mă ajute sora Norman.”

„Scumpo”, i-a zis Bill, „crezi că mai poţi aştepta încă câteva săptămâni cu operaţia? Ar fi bine să-i putem aduce pe copii la Jeffersonville, la Crăciun, apoi vom merge înapoi şi te vei opera.”

„Am să-l întreb pe doctorul Scott dacă este de acord.”

„Eu voi pleca mâine dimineaţă spre Louisiana, căci îmi va lua două zile până la Shreveport,” a continuat Bill.

„Sună-mă miercuri seara după întâlnire, ca să-mi spui ce fac prietenii noştri”, i-a mai zis ea.

În dimineaţa următoare, Bill a îngenuncheat lângă un scaun din camera sa de zi. În toţi anii în care a locuit în casa din Jeffersonville, de câte ori se pregătea să plece undeva, Bill se aduna împreună cu familia sa şi se rugau în locul acela. Astfel, s-a rugat pe scurt pentru campania în care urma să plece, după care s-a adâncit în rugăciune pentru soţia sa.

„Doamne”, a spus el, „Te rog să ai milă de ea. Nu îngădui ca tumoarea aceasta să fie canceroasă, fiindcă ea nu a vrut să spună acele cuvinte în dimineaţa aceea. Doamne, ea nu s-a plâns niciodată de faptul că eu călătoresc şi predic, şi nici de faptul că merg la vânătoare sau la pescuit, ci întotdeauna se îngrijeşte să am haine curate şi pregătite pentru drum. Ea a fost şi este un ajutor atât de mare pentru mine şi o iubesc nespus de

mult. Dacă acel chist trebuie operat, fă ca medicul să aştepte până în ianuarie, dar rugămintea mea este s-o vindeci printr-o minune, ca să nu mai fie nevoie de nici o operaţie. Ea a fost tăiată de trei ori, când i-a născut pe copiii noştri şi nu mi-ar plăcea s-o văd cum trece prin încă o operaţie."

După ce a spus aceste cuvinte, Bill a avut impresia că cineva îi spune: „Ridică-te!" Fiindcă ştia că este singur în casă, s-a gândit că era de vină imaginaţia lui, aşa că a continuat să se roage. Dar Vocea a repetat: „Ridică-te!" Bill a privit spre fotografia de pe perete, care era o copie a tabloului lui Hoffman. Îi plăcea să se roage sub el, fiindcă îl ajuta să se concentreze şi-i amintea că Isus îi asculta cu adevărat fiecare cuvânt. Privind din nou spre fotografie, Bill a observat strălucirea Stâlpului de Foc care se reflecta în sticla ei, iar Vocea aceea i-a spus din nou poruncitor: „Ridică-te!"

S-a ridicat şi s-a întors cu faţa către Stâlpul de Foc, care ardea în mijlocul camerei sale. Simţea că ceva îi strânge pieptul tot mai tare, în timp ce încerca să tragă mai mult aer în plămâni. Şi din mijlocul acelui Foc, o Voce i-a zis: „Să se facă întocmai cum spui tu!" după care Focul s-a făcut tot mai mic, până a dispărut.

În cameră totul era atât de cufundat în tăcere, încât un formalist s-ar fi îndoit că acolo tocmai se întâmplase ceva supranatural. Dar William Branham era credincios şi nu se afla într-o poziţie de îndoielnic, aşa că a zis: „Înainte ca mâna doctorului să-mi atingă soţia, mâna lui Dumnezeu va îndepărta acea tumoare şi nu va mai putea fi găsită!"

Sigur că Meda va fi bine, Bill a condus până la casa unde locuiau Billy Paul şi Loyce, şi au plecat toţi trei spre Shreveport, Louisiana. După serviciul de miercuri seara, toţi trei s-au adunat în jurul telefonului, ca să sune la Tucson, iar Bill i-a zis fiului său: „Ascultă şi vei vedea că s-a întâmplat întocmai cum ţi-am spus!"

Când Meda a răspuns, vocea ei era blândă şi fericită: „Billy", a spus ea, „am să-ţi spun ceva minunat. Chistul a dispărut! Nu ştiu ce s-a întâmplat, dar când am intrat în camera de consultaţii, mă durea atât de rău în partea stângă încât abia puteam să merg. A trebuit să mă ajute sora Norman, ca să mă pot urca pe masa de consultaţii, însă în clipa în care a intrat doctorul Scott, am simţit că prin mine a trecut ceva rece şi durerea a încetat complet. Mai mult, când doctorul Scott a vrut să se uite la chist, nu l-a mai găsit nicăieri pentru că dispăruse. Mi-a făcut tot felul de teste şi de analize, dar nu l-a mai găsit nicăieri."

Capitolul 92

Cutremurul

– 1964 –

În primele patru luni ale anului 1964, William Branham a vorbit în Phoenix, Arizona, Bakersfield şi Tulare, California, Dallas şi Beaumont, Texas, Denham Springs şi Baton Rouge, Louisiana, Louisville, Mississippi, Birmingham, Alabama, Tampa, Florida şi apoi în oraşul său adoptiv Tucson, Arizona. Fie că vorbea în vreo Convenţie a oamenilor de afaceri creştini sau predica într-o campanie evanghelică, predicile sale erau presărate cu referinţe la lucrurile pe care le învăţase în timpul deschiderii celor şapte peceţi.

Roy Borders era acum coordonatorul campaniilor sale, aşa că Bill l-a invitat să-l însoţească la o vânătoare care urma să aibă loc la sfârşitul lunii februarie. I-a spus că vor vâna mistreţi Javelina şi l-a asigurat că poate invita pe oricine doreşte, ca să-i însoţească. Imediat, Roy Borders şi-a invitat prietenul, pe Douglas McHughes, care era păstorul unei biserici din San Jose, California. McHughes fusese prezent în câteva adunări de evanghelizare ţinute de Bill şi chiar l-a ajutat cu sponsorizarea uneia dintre ele, aşa că era fericit că putea petrece câteva zile în compania lui; însă nu bănuia nici pe departe cât de mult avea să-i schimbe viaţa această expediţie de vânătoare.

În 5 februarie 1954, Bill a fost la Bakersfield, California şi a predicat mesajul „Dumnezeu este propriul Său Interpret.” Acest principiu simplu, dar profund, îi ajută pe creştini să înţeleagă toate profeţiile biblice. Bill şi-a îmbrăcat textul cu multe exemple, ca de exemplu, Isaia 7.14: „De aceea, Domnul însuşi vă va da un semn: „Iată, fecioara va rămâne însărcinată, va naşte un Fiu şi-I va pune numele Emanuel. (Dumnezeu este cu noi).” Învăţaţii evrei au dezbătut secole de-a rândul semnificaţia acestui verset, dar într-o zi, o tânără evreică a rămas însărcinată fără să fi avut vreo relaţie sexuală. Nouă luni mai târziu, ea L-a numit pe fiul ei născut, Isus. În ciuda tuturor teoriilor emise, Isaia 7.14 a primit atunci tălmăcirea. Ca exemplu pentru zilele noastre, Bill a folosit textul din Luca 17.28-30: „Ce s-a întâmplat în zilele lui Lot se va întâmpla aidoma: oamenii mâncau, beau, cumpărau, vindeau, sădeau, zideau;

dar, în ziua când a ieşit Lot din Sodoma, a plouat foc şi pucioasă din cer şi i-a pierdut pe toţi.

Tot aşa va fi şi în ziua când Se va arăta Fiul omului.”

Evident, aceste versete din Scriptură se referă la răul hidos care va invada lumea în zilele din urmă, când sodomiţii din vechime, cu înclinarea lor spre homosexualitate, vor fi peste tot. Bill a putut vedea semnificaţia mult mai adâncă ascunsă dincolo de referinţa evidentă a versetului. În timp ce Lot locuia în Sodoma, Avraam locuia pe un munte, departe de acel oraş imoral. Într-o zi, Dumnezeu a intrat într-un trup omenesc şi l-a vizitat pe Avraam; iar după ce au mâncat împreună, El i-a spus slujitorului său că anul viitor va avea un fiu cu soţia sa, Sara. Ea se afla în cortul ei şi asculta conversaţia de afară, şi pentru că avea 89 de ani, se gândea că Bărbatul acela glumeşte. Dumnezeu stătea cu spatele spre cortul ei, dar îi

cunoştea gândurile, de aceea i-a zis lui Avraam: „Pentru ce a râs Sara, zicând: „Cu adevărat, să mai pot avea copil, eu, care sunt bătrână?”

Este oare ceva prea greu pentru Domnul? La anul pe vremea aceasta, Mă voi întoarce la tine, şi Sara va avea un fiu.” (Geneza 18.13-14).

Isus a promis că acest lucru se va repeta în zilele din urmă: Dumnezeu însuşi Se va arăta în trup omenesc. Cum se va întâmpla aceasta? Înainte ca lucrul vestit să se împlinească, oamenii pot face speculaţii cu privire la felul cum se va întâmpla, dar după împlinirea lui, ei n-ar mai trebui să contrazică interpretarea dată de Dumnezeu propriului Său Cuvânt. Din păcate, mulţi oameni Îl contrazic pe Dumnezeu, prin faptul că nu cred interpretarea Lui. Din zilele lui Avraam (în engleză: „Abraham”), nu a mai fost nici un conducător religios important, iudeu sau creştin, al cărui nume să se termine cu „H-A-M”, până acum. Cel mai popular evanghelist al secolului 20 este Billy Graham, dar dacă observaţi, numele lui are şase litere „G-R-A-H-A-M”, „şase” fiind numărul omului, pentru că omul a fost creat în ziua a şasea. În schimb, „A-B-R-A-H-A-M” are şapte litere, ceea ce înseamnă o lucrare completă, desăvârşită a lui Dumnezeu.

(Nota autorului: Deşi William Branham nu spune nimic în predică, el spera că ascultătorii vor observa faptul că „B-R-A-N-H-A-M” conţine şapte litere şi se termină cu „H-A-M”. Mai târziu, el va spune acest lucru într-o scrisoare personală, adresată lui Lee Vayle).

La sfârşitul acestei adunări, William Branham i-a rugat pe oamenii care aveau numere de rugăciune să se aşeze la dreapta lui. În faţa acestui rând stătea o femeie, care a venit şi s-a aşezat în faţa evanghelistului, dar el a spus:

„Nu vreau să vorbesc cu femeia aceasta! Dimpotrivă, am să mă întorc cu spatele spre ea, ca să nu creadă cumva că încerc să-i citesc gândurile.” Spunând aceasta, Bill s-a întors cu spatele spre femeie şi s-a rugat, în timp ce microfonul îi amplifica vocea:

„Dumnezeul lui Avraam, Isaac şi Iacov, fă să se cunoască în seara aceasta că eu le-am spus adevărul despre Tine. Îngăduie ca robul Tău să se poată lepăda de gândurile sale proprii, astfel încât să îi poţi folosi trupul spre gloria Ta, fiindcă Te rog aceasta în Numele lui Isus, Fiul lui Dumnezeu. Amin.” Stând cu spatele spre femeie, el a continuat: „Femeia din spatele meu va muri în curând dacă nu este vindecată, pentru că are cancer la piept şi la plămâni. Nu demult, un evanghelist a încercat să se roage pentru ea, dar credinţa ei nu a fost suficient de mare ca să primească vindecarea. Aceasta este „Aşa vorbeşte Domnul!” După ce a spus aceste cuvinte, s-a întors spre femeie şi a întrebat-o:

„Este adevărat, doamnă?”

„Da, este adevărat,” a răspuns ea.

Următoarea persoană din rândul de rugăciune a fost o adolescentă. De data aceasta, Bill nu s-a mai întors cu spatele, dar a întrebat-o:

„Crezi că Dumnezeu poate să-mi descopere care este problema ta?”

„Da,” a încuviinţat ea.

„Nu te afli aici pentru tine, ci ai venit pentru fratele tău. El este internat într-un spital dintr-un oraş din nord, din Tulare, California, şi are leucemie, iar medicii au renunţat la el şi au spus că va muri, că nu mai este nici o şansă de salvare. Tu crezi?”

„Da,” a răspuns tânăra plângând.

„Ia această batistă, pune-o pe fratele tău şi nu te îndoi, ci crede. Amin.”

Bill a spus audienţei: „Nu am mai văzut-o pe tânăra aceasta niciodată înainte, de aceea vă întreb: „Cum ar putea face un om aceasta? Nu poate. Este Dumnezeu care, aşa cum a făgăduit Isus Hristos, Se descoperă seminţei lui Avraam din aceste zile din urmă, la fel cum S-a descoperit lui Avraam înainte de distrugerea Sodomei. Sămânţă a lui Avraam, primeşte-ţi semnul! El nu se află afară, în Babilon, nici în lumea denominaţională, ci este aici, în mijlocul nostru. Voi, cei care nu vă aflaţi în murdăria de afară, să credeţi aceasta!”

În seara următoare, la Bakersfield (şi mai târziu la Tampa, Florida), William Branham a predicat mesajul intitulat „Paradoxul”. „Paradoxul” este ceva atât de incredibil, încât bunul simţ îţi spune că nu poate fi adevărat, deşi este adevărat. Astfel, Biblia este plină de paradoxuri. Ca să numească doar câteva, Bill a ales exemplul lui Iosua, care a poruncit soarelui şi lunii să se oprească pe cer, ca să poată termina o bătălie foarte importantă. Samson, un alt exemplu, a luat o falcă de măgar şi a ucis cu ea o mie de filisteni; şi tot el, a scos porţile unei cetăţi şi le-a cărat în spate pe un deal. Un băiat care se numea David, a ucis un luptător experimentat, numit Goliat, care era de două ori mai mare şi mai puternic decât el.

Apoi, Bill a ajuns la cel mai mare paradox dintre toate, şi a spus:

„Este un paradox faptul că o fecioară a născut un Copil fără să cunoască vreun bărbat. Este un paradox faptul că Dumnezeul cel veşnic, care umple tot spaţiul şi veşnicia, a putut să coboare printre noi şi să devină un bebeluş mic, care plângea într-o iesle. Dumnezeu a creat o celulă de sânge în pântecele Mariei, o celulă care era Fiul Său, Isus Hristos, apoi, El a locuit în acel trup, descoperindu-Se pe Sine în Hristos. Acela a fost Dumnezeu, Emanuel. Nu este de mirare că Isus a spus: „Eu şi Tatăl una suntem… Tatăl… locuieşte în Mine…” (Ioan 10.30;14.10). „Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine…” (2 Corinteni 5.19). Isus a fost trupul, cortul, în timp ce Dumnezeu a fost Duhul care a locuit în El. A fost un paradox faptul că El a murit pe cruce; a fost un paradox faptul că

Dumnezeu a devenit Om ca să poată muri pentru noi, ca să-Şi poată răscumpăra creaţia. El trebuia să facă aceasta, pentru că nimeni altcineva nu ar fi putut să ne salveze. Dacă Isus ar fi fost oricine altcineva în afară de Dumnezeu, noi am fi fost pierduţi."

Bill nu s-a oprit aici, ci a exemplificat şi alte paradoxuri: botezul cu Duhul Sfânt, care S-a coborât peste biserică în ziua de Rusalii; moartea omului vechi (a ideilor şi păcatelor lui vechi), ca să poată creşte omul nou în Hristos şi răpirea Bisericii, care va fi dusă la Cina nunţii Mielului. În final, Bill a inclus între aceste paradoxuri şi serviciul său de vedenii, deosebirea Duhului, vindecări, semne, minuni şi profeţii.

Pentru că Douglas McHughes îşi pierdea vederea din pricina unei boli incurabile, el l-a rugat pe fratele Glenn să îl ducă în Arizona. Înainte de a pleca, mama lui i-a arătat nişte tumori care-i creşteau între degetele de la picioare, şi i-a spus:

„Dacă ai ocazia, spune-i fratelui Branham să se roage şi pentru mine, ca Dumnezeu să îndepărteze aceste tumori."

„Mamă, sunt hotărât să nu-l deranjez pe fratele Branham cu problemele noastre, fiindcă ştiu că merge în sălbăticie ca să se relaxeze şi să se îndepărteze de stresul adunărilor, aşa că nu vreau să spun sau să fac ceva care l-ar putea deranja."

Joi, 27 februarie 1964, mai mult de doisprezece bărbaţi s-au adunat la locul în care Bill obişnuia să ridice tabăra pe perioada de iarnă, în Munţii Sunset, la nord-est de Tucson. El îi cunoştea pe cei mai mulţi dintre aceşti bărbaţi: pe Roy Roberson, Banks Wood, Waldace MacAnally şi Roy Borders, în timp ce pe alţii, nu îi mai întâlnise niciodată până în dimineaţa aceea, printre aceştia numărându-se şi Douglas McHughes. Le-a trebuit mai mult de o oră să aranjeze tabăra, după care s-au împărţit în grupuri mici de vânătoare şi au plecat din direcţii diferite. Seara, s-au aşezat în scaune demontabile, în jurul focului, şi l-au ascultat pe Bill, care le-a povestit despre cei şapte îngeri care-l întâlniseră cu un an în urmă chiar pe muntele pe care se aflau acum. Aveau suficiente lemne ca să pună pe focul ce ardea la baza unei pietre mari care se ridica de pe baza pietroasă a canionului. La treizeci sau patruzeci de picioare (10-13 metri) în spatele acestei pietre, peretele canionului se înălţa cam 100 de picioare (35 metri). Stânca era alcătuită din gresie aşezată în straturi rozalii presărate cu pietre, şi forma un semicerc mare în jurul vânătorilor. Practic, tabăra lor era ascunsă într-o scobitură făcută în faţa stâncii.

Sâmbătă, Bill l-a luat pe Banks Wood ca partener de vânătoare şi au mers în aceeaşi direcţie în care mersese Bill cu un an în urmă, când s-a întâlnit cu cei şapte îngeri. În timp ce urmau o cărare lungă de pe deal, Bill a privit în urmă şi a văzut că faţa lui Banks era foarte roşie. Întrebându-se dacă nu cumva urcuşul era prea extenuant pentru prietenul său, Bill s-a oprit şi l-a aşteptat până l-a ajuns din urmă, iar atunci l-a întrebat cum se simte.

„Pot urca dealul acesta fără nici o problemă, dar sunt îngrijorat pentru soţia mea, fiindcă am lăsat-o bolnavă când am plecat de acasă," a răspuns el.

Bill s-a întors din nou spre cărare, dar în clipa aceea a simţit prezenţa Îngerului Domnului şi a auzit un Glas care-i spunea: „Ridică piatra aceea şi arunc-o în aer!" Oprindu-se, Bill s-a aplecat, a luat piatra de mărimea unui pumn, aflată la picioarele lui, şi a aruncat-o în sus cu o mişcare scurtă a braţului. Când piatra a căzut jos, el a spus: „Aşa vorbeşte Domnul: se va întâmpla ceva!"

„Ce se întâmplă, frate Branham? Înseamnă că soţia mea se va face bine?" a întrebat Banks.

„Nu ştiu sigur, însă un lucru este clar: În mai puţin de douăzeci şi patru de ore, vei vedea slava lui Dumnezeu!"

Sâmbătă seara când au revenit la tabără, nu toţi vânătorii împuşcaseră un mistreţ Javelina, dar cu toate acestea, nu toţi erau de părere să vâneze şi a doua zi.

Ziua de duminică dimineaţa, 01 martie 1964, a început rece şi senină, fără nici o briza de vânt care să mişte frunzele din jurul taberei. Totuşi, după ce a răsărit soarele deasupra canionului, s-a încălzit destul de mult, aşa că era plăcut. După micul dejun, membrii expediţiei au început să adune corturile, deşi se părea că niciunul dintre ei nu era grăbit să plece. Douglas McHughes şi-a luat camera de filmat şi a înregistrat activitatea din tabără, în timp ce-şi rezema coatele pe capota camionetei lui Banks Wood, ca să nu mişte obiectivul. Nu departe de el, Bill stătea într-un scaun demontabil, cu ochelarii de citit pe nas şi cu puşca pe genunchi, reglând poziţia lunetei cu ajutorul unei şurubelniţe. Deodată, el şi-a ridicat privirea şi a zis: „Frate McHughes, poţi veni puţin?"

Surprins, Douglas McHughes s-a apropiat de Bill, care i-a spus:

„Mama ta locuieşte în California, este de aceeaşi vârstă cu mine şi are o boală la picioare. Are tumori la degetele de la picioare şi este programată la operaţie. Frate McHughes, „Aşa vorbeşte Domnul: Ea nu va face acea operaţie!"

Toţi cei aflaţi în tabără s-au oprit din lucru şi ascultau atent ce spunea Bill, care a continuat: „Văd un medic bine făcut care îţi examinează ochii şi îl aud cum îţi spune că ai o infecţie virală la ei. Ţi i-a tratat timp de doi ani, dar acum nu mai poate face nimic şi ţi-a spus că îţi vei pierde vederea, dar „Aşa vorbeşte Domnul: Tu nu îţi vei pierde vederea!"

Oricât de ciudat părea, unul din vânători a suflat chiar în clipa aceea în fluierul de chemat iepuri, ecoul sunetului ascuţit lovindu-se de peretele canionului din spatele lor. Bill şi-a băgat mâna în buzunarul de la cămaşă, a scos fluierul său de chemat iepuri şi a suflat în el cu tot aerul pe care-l

avea în plămâni, după care şi-a lovit piciorul cu palma şi a început să râdă, eliberând toată tensiunea din jur. Vânătorii s-au întors la treburile lor, iar Billy Paul a continuat să demonteze stâlpii cortului. Bill şi-a pus arma jos, a luat o lopată şi s-a apropiat de focul de tabără. După ce a împrăştiat o lopată plină de pământ peste cărbunii aproape stinşi, a pus lopata jos şi i-a zis lui Roy Roberson: „Este pe cale să se întâmple ceva. Nu te agita şi nu te teme, dar îndepărtează-te cât mai repede!”

În timp ce Roy Roberson se îndepărta de locul acela, un strigăt a făcut ca toţi cei prezenţi să privească în sus. Bill şi-a scos pălăria şi a ţinut-o strâns în mâini, în timp ce un vârtej de vânt a coborât în canion şi s-a oprit la câteva picioare deasupra capului lui, retezând vârfurile copacilor din apropiere. Cu un sunet ca de tunet, vârtejul s-a ridicat deasupra canionului, apoi a coborât iarăşi, de data aceasta mai aproape de peretele stâncii. Stânca de gresie a explodat producând o „ploaie” de praf şi pietriş. Vârtejul acela s-a ridicat pentru a treia oară şi a coborât, după care s-a ridicat spre cer, cu un sunet ca de tunet. După ce aerul s-a limpezit şi praful s-a aşezat, Bill a privit spre peretele canionului. Vârtejul de vânt făcuse în peretele stâncos o scobitură adâncă de cinci picioare (1,7m), 20 de picioare lăţime (7m) şi 40 de picioare înălţime (13m), descoperind stratul roz deschis al gresiei. Bill şi-a pus pălăria de cow-boy pe cap şi s-a aplecat să adune de pe jos farfuriile de carton, şerveţelele şi celelalte obiecte uşoare care fuseseră împrăştiate de vânt. În timp ce aduna obiectele de pe jos, Bill a observat că toate pietrele care fuseseră desprinse din cavitatea stâncii aveau formă triunghiulară; arătau ca nişte piramide triunghiulare. După ce au adunat toată tabăra, Bill şi-a luat arma de calibru 22 şi a plecat să se plimbe. Când s-a întors, şi-a rezemat arma de un copac şi s-a apropiat de Douglas McHughes, care stătea lângă focul stins de lângă stâncă. Dându-i un ghiont prietenesc cu cotul, Bill l-a întrebat:

„Cum îţi sunt ochii acum?”

„Nu mă mai dor, frate Branham, şi pentru prima dată de când am venit în această excursie, nu mai este nevoie să port ochelarii.

Bill a dat din cap afirmativ, apoi i-a zis:

„Ştii de unde cunoşteam toate detaliile când ţi-am vorbit despre mama ta?”

„Nu tocmai.”

„Am văzut-o stând lângă tine. Şi-a scos ciorapii şi ţi-a arătat tumorile dintre degete, apoi am auzit-o spunând: „Dacă ai ocazia, spune-i fratelui Branham să se roage pentru mine.” Imediat după aceea, l-am văzut pe Îngerul Domnului stând între mine şi tine şi a zis: „Depărtează-te de oamenii aceia pentru că vreau să-ţi spun ceva!”

Roy Roberson, care stătea în apropierea lor şi asculta conversaţia, a întrebat: „Ce este, frate Branham? Ce a spus Îngerul?”

„Vârtejul de vânt a fost semnul profetic al judecăţii lui Dumnezeu asupra Americii. În curând, Coasta de vest va fi zguduită de un cutremur puternic, dar acesta va fi doar începutul!”

Douăzeci şi şapte de zile mai târziu, s-a întâmplat întocmai cum profeţise el. Astfel, vineri, 7 martie 1964, un cutremur puternic a zguduit Alaska, la ora 5.36 după-amiaza. Având o magnitudine de 9,2 gradepe scara Richter, acesta a fost cel mai puternic cutremur care a zguduit până atunci America de Nord. Timp de câteva minute, o forţă echivalentă cu mii de bombe atomice, a scuturat coasta de sud a Alaskăi, epicentrul fiind localizat la 75 de mile (120 Km) sud de Anchorage, lângă coasta „Sunetul prinţului William”. Înaintând prin pământ cu o viteză de mii de mile pe oră, unda de şoc a tăiat, mişcat şi rupt pământul într-un arc de 500 de mile. Bucăţi de stradă s-au ridicat în aer până la 30 de picioare (10m) şi apoi s-au prăbuşit, iar casele s-au rupt în două, unele dintre ele dispărând în mare. Acest cutremur a stricat sau distrus treizeci de rânduri de clădiri din centrul de afaceri Anchorage; munţii şi-au scuturat gheaţa producând avalanşe masive, apoi au venit valurile ucigaşe tsunami. Când fundul oceanului s-a ridicat şi apoi s-a prăbuşit, a trimis spre coastă şi spre sudul Oceanului Pacific, valuri uriaşe care au distrus sute de vase comerciale de pescuit, aflate în porturile din Alaska. Unele vase au fost purtate pe uscat, fiind distruse de stânci sau de copaci, unele au fost găsite intacte pe străzile oraşului, iar altele au fost înghiţite de ocean şi nu au mai fost găsite niciodată. Având în vedere puterea devastatoare eliberată de acest cutremur, se poate spune că au murit foarte puţini oameni. Aceasta s-a datorat faptului că cutremurul s-a produs la ora 5.36 după-amiaza, când majoritatea oamenilor erau acasă. Astfel, dintr-o populaţie de două sute de mii de locuitori, câţi număra oraşul în anul 1964, şi-au pierdut viaţa doar cincisprezece persoane, alte o sută zece persoane murind din pricina valurilor seismice produse de tsunami. În contradicţie cu aceasta, pagubele materiale au fost estimate la 311 milioane de dolari. Ca să se poată face o comparaţie, trebuie spus că în anul acela, agricultura, industria şi mineritul au produs numai 67 de milioane de dolari.

Acest cutremur a avut loc în vinerea de dinaintea Paştilor, zi pe care mulţi o numesc „Vinerea Mare”. Este ironic (şi profetic), că tot într-o zi de vineri după-amiaza, cu o mie nouă sute de ani în urmă, Împăratul împăraţilor a fost crucificat pe Calvar. În Evanghelia după Matei ni se spune că în ceasul când a murit Isus, „…pământul s-a cutremurat şi stâncile s-au despicat…” (Matei 27.51). Trei zile mai târziu, Isus a biruit moartea, dând biruinţa urmaşilor Săi.

Pe tot parcursul anului 1964, William Branham a predicat, aproape obsesiv, despre două teme majore. Astfel, el i-a învăţat pe oamenii din toată America de Nord, despre Cine a fost Isus, Cine este El acum şi cum ar putea să-I recunoască prezenţa. Din ziua când a predicat mesajul „Hristos este taina lui Dumnezeu descoperită, tema lui principală a

devenit „descoperirea lui Isus Hristos”, arătând că Isus a fost Dumnezeu arătat în trup de carne şi că acum El este printre noi, Acelaşi Dumnezeu în Duh.

A doua temă atinsă mereu în predicile sale, a fost că Dumnezeu anunţă schimbările majore din istoria omenirii, printr-un proroc (Amos 3.7; Apocalipsa 19.10; Evrei 1.1-2), şi că întotdeauna va exista o minoritate de creştini care va recunoaşte această schimbare şi se va conforma ei. William Branham credea că noi trăim într-o perioadă de tranziţie, într-o perioadă în care se încheie epoca a şaptea a Bisericii. El nu ştia cât timp a mai rămas pentru neamuri, dar credea că în momentul în care Biserica este luată şi dusă la Cina nunţii Mielului, timpul neamurilor se va încheia, iar Isus Hristos Se va descoperi în mijlocul evreilor din Israel.

În anul 1964, Bill a predicat despre aceste două teme majore, începând din California până în Florida. El a vorbit despre divinitatea lui Isus Hristos în mai mult de 24 de predici: „Atunci când ochii lor s-au deschis”, în care a făcut referire la cei doi ucenici care au mers împreună cu Isus pe drumul spre Emaus, după învierea Sa; „Isus a venit şi a chemat”, în care a vorbit despre învierea lui Lazăr, la porunca lui Isus; Mai mare ca Solomon, în care l-a comparat pe împăratul Solomon cu Isus; „O mărturie pe mare”, unde ucenicii lui Isus au comparat ce au văzut şi au auzit; „Dumnezeu identificat prin caracteristici”, „Isus identificat în toate epocile”, „Prezenţa lui Dumnezeu necunoscută”, „Cine este Isus?”, „Dumnezeul cel Atotputernic descoperit” şi „Capodopera lui Dumnezeu necunoscută”. El a presărat cea de-a doua sa temă în multe din aceste predici, dar uneori a accentuat-o în predici ca: „Glasul semnului” şi „Semnele biblice ale vremii”.

Astfel, în predica „Glasul semnului”, Bill a arătat că Dumnezeu îşi legitimează prorocii prin semne supranaturale, dar fiecare semn are şi un glas care îl urmează. Semnul supranatural atrage atenţia şi inspiră închinarea, dar glasul care îl urmează este partea cea mai importantă, pentru că aduce Cuvântul lui Dumnezeu care, dacă este crezut, îi aduce credinciosului Viaţa veşnică. Ca exemplu, l-a folosit pe fariseul iudeu Saul din Tars care, la început a fost împotriva lui Hristos. Într-o zi, în timp ce călătorea spre Damasc, ca să-i aresteze pe creştini, i-a apărut în cale o Lumină supranaturală. Aceasta i-a atras atenţia, dar dacă toată experienţa lui s-ar fi rezumat doar la atât, nu ar fi aflat niciodată însemnătatea acelui semn ceresc. Din acea Lumină i-a vorbit un Glas, care i-a zis: „Saule, Saule, pentru ce Mă prigoneşti?” Înspăimântat, el a întrebat: „Cine eşti Tu, Doamne?” Şi Glasul i-a răspuns: „Eu sunt Isus pe care-L prigoneşti.” Acele cuvinte au schimbat total viaţa lui Saul, care a devenit apostolul Pavel, cel care a schimbat cursul istoriei. Datorită acelui Glas, Pavel a recunoscut timpul şi mesajul Său, şi a devenit ancora profetică a primei epoci a Bisericii.

Bill a repetat adesea cea de-a doua temă, accentuând că fiecare semn supranatural are un glas care-l urmează, acel glas fiind mesajul lui Dumnezeu pentru ceasul acela, venit pe linia profetică a timpului.

Maleahi 4.4-5 a promis că în zilele din urmă va fi restituită credinţa originală. În ultimii 1900 de ani, biserica s-a îndepărtat de Biblie prin tot felul de crezuri şi păreri nebiblice, dar mesajul acestui ceas este: „Înapoi la Cuvântul lui Dumnezeu!”

În iunie 1964, după ce copiii au intrat în vacanţă, Bill şi-a dus familia din nou la Jeffersonville, ca să stea acolo peste vară. În predicile ţinute în Tabernacolul Branham, el a continuat să se concentreze asupra celor două teme majore, explicându-le în detaliu în predicile: „Descoperirea lui Dumnezeu” şi „Recunoscând ziua şi mesajul ei”.

Pentru luna iulie, Bill a programat o săptămână de întruniri speciale, plănuind ca timp de şapte seri să predice despre tainele ascunse în cele şapte Trâmbiţe din Apocalipsa capitolele 8, 9 şi 11. El a plănuit să ia câte o trâmbiţă în fiecare seară, la fel cum a făcut când a predicat despre cele şapte Peceţi, aşteptând ca Dumnezeu să-i descopere fiecare trâmbiţă la timpul ei. În timp ce se pregătea pentru aceste întruniri, în studiu şi rugăciune, Duhul Sfânt l-a avertizat să nu intre prea adânc în tema trâmbiţelor. Supus, Bill a anulat aceste întruniri speciale, iar în 19 iulie, duminică dimineaţa, în timp ce vorbea în Tabernacolul Branham, a explicat de ce a numit aşa predica „Sărbătoarea Trâmbiţelor.”

În Vechiul Testament, „Sărbătoarea Trâmbiţelor” era a cincea din cele şapte sărbători ce decorau anul evreiesc. În ordinea în care se ţin, aceste sărbători sunt:

Sărbătoarea Paştilor;

Sărbătoarea Azimilor;

Sărbătoarea Recoltei;

Sărbătoarea Săptămânilor (Rusaliile);

Sărbătoarea Trâmbiţelor;

Sărbătoarea Ispăşirii;

Sărbătoarea Corturilor.

Fiecare din aceste sărbători, celebrează unele aspecte din viaţa religioasă a iudeilor, dar privite în profunzimea lor, fiecare simbolizează un aspect din viaţa lui Isus Hristos. Sărbătoarea Trâmbiţelor cade la sfârşitul lui septembrie şi începutul lui octombrie, iar la nouă zile este urmată de Sărbătoarea Ispăşirii. În timpul Sărbătorii Trâmbiţelor, poporul Israel se odihnea, suna din trâmbiţe şi aducea jertfe, căutând voia lui Dumnezeu (Levitic 23.23-25, Numeri 29.1-6). Bill a învăţat că scopul Sărbătorii Trâmbiţelor era să-i cheme pe evrei la ziua de ispăşire, după care a plasat-o în contextul Planului complet de salvare. Evreii L-au refuzat pe Mesia lor, atunci când a umblat printre ei pe pământ, dând astfel

neamurilor ocazia să fie salvate. Cu toate acestea, ziua în care cei o sută patruzeci şi patru de mii de evrei îşi vor recunoaşte greşeala, se apropie cu repeziciune; iar Dumnezeu îi va folosi pentru realizarea acestui scop, pe cei doi proroci din Apocalipsa 11. Printre altele, aceşti doi bărbaţi, vor descoperi tainele ascunse în cele şapte Trâmbiţe din Apocalipsa capitolele 8, 9 şi 11, iar când vor face aceasta, Îl vor face cunoscut pe Isus Hristos rămăşiţei evreilor.

Prin urmare, descoperirea celor şapte Trâmbiţe va chema Israelul modern la ziua ispăşirii. Privite dintr-o altă perspectivă, cele şapte Trâmbiţe sunt pentru evrei ceea ce sunt Peceţile pentru neamuri: descoperirea finală a lui Isus Hristos. Bill a explicat că motivul pentru care nu poate spune mai mult despre cele şapte Trâmbiţe, este că ele nu au nici o legătură cu Biserica dintre neamuri, ci aparţin rămăşiţei lui Israel, aşa că numai ei beneficiază de descoperirea lor.

În mesajul „Capodopera”, vorbit în data de 5 iulie 1964, Bill a descris statuia „Moise”, care a fost sculptată de Michelangelo. Michelangelo şi-a început proiectul în anul 1505 şi l-a terminat patruzeci de ani mai târziu. A început ca un gând în mintea sculptorului şi a sfârşit ca o statuie de marmură cu detalii atât de rafinate, încât se pot vedea până şi umflăturile tendoanelor de pe mâinile lui Moise. După ce a terminat de finisat şi ultima bucăţică la capodopera sa, printr-o pornire de inspiraţie, Michelangelo l-a lovit pe Moise în coastă şi a strigat: „Vorbeşte!” Când a făcut aceasta, din statuie a sărit o bucată de marmură, care a lăsat în urmă un defect, o imperfecţiune, dar Bill a spus: „În ochii mei, chiar acea imperfecţiune o face o capodoperă.” Folosindu-se de acest exemplu ca fundament pentru mesajul său, Bill a adus o mulţime de alte exemple concrete din Scriptură, arătând că şi Dumnezeu a creat o mare capodoperă. Astfel, El a creat un Univers de atomi şi molecule, nebuloase şi stele, apoi a făcut planetele şi pământul, pe care a creat animale şi plante, făcând din el o grădină frumoasă. În final, Dumnezeu l-a creat pe om, Adam fiind prima mare capodoperă a Sa. Apoi, printr-o pornire de inspiraţie, Dumnezeu l-a lovit pe Adam într-o parte şi a scos o coastă din care a creat o mireasă pentru primul Său fiu. Această femeie, a fost imperfecţiunea din Capodopera lui Dumnezeu, imperfecţiunea care a lăsat moartea să intre în lume. Dar, stai! Totul a fost făcut cu un scop… pentru că patru mii de ani mai târziu, S-a născut Isus Hristos, Fiul desăvârşit, Capodopera supremă a lui Dumnezeu. Apoi, când El avea treizeci şi trei de ani, Dumnezeu le-a spus lui Petru, Iacov şi Ioan: „Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea Mea: de El să ascultaţi!” (Matei 17.5). La puţin timp după aceea, Dumnezeu Şi-a lovit Capodopera, îngăduind ca Isus să moară pe cruce pentru a împlini profeţia care spune:

„Totuşi El suferinţele noastre le-a purtat, şi durerile noastre le-a luat asupra Lui, şi noi am crezut că este pedepsit, lovit de Dumnezeu şi smerit.

Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedeapsa care ne dă pacea a căzut peste El, şi prin rănile Lui suntem tămăduiţi.

Noi rătăceam cu toţii ca nişte oi, fiecare îşi vedea de drumul lui, dar Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor." (Isaia 53.4-6).

După ce Isus a înviat dintre cei morţi, El S-a înălţat la cer, apoi S-a întors pe pământ în forma Duhului Sfânt, ca să adune o Mireasă din cele şapte epoci ale Bisericii. Mireasa lui Hristos este „imperfecţiunea" care face din lucrarea lui Dumnezeu o Capodoperă. În curând, marele Sculptor va remedia spărtura care s-a făcut în creaţia Sa desăvârşită, apoi Mirele şi Mireasa Sa se vor întoarce într-o Lume desăvârşită, care va fi asemenea grădinii Edenului la început.

Bill a dezbătut această temă în data de 5 decembrie 1964. În mesajul „Capodopera lui Dumnezeu identificată", el a spus:

„Menirea noastră nu este să ne potrivim cu vreo credinţă, dogmă sau denominaţiune religioasă, ci să ne potrivim Cuvântului lui Dumnezeu, Isus Hristos. Isus a fost atât de desăvârşit, încât L-a inspirat pe Sculptor să Îl lovească pe Calvar. Aceasta L-a făcut să fie o adevărată Capodoperă. Statuia ciobită de Michelangelo a fost doar un simbol, o umbră. Dacă Isus ar fi trăit doar o viaţă morală, ar fi fost ca oamenii din ziua de azi, care predică o Evanghelie acceptată de societate. Dar El a fost mai mult decât un profet; a fost Dumnezeu, Emanuel. Când Dumnezeu L-a lovit pe Calvar, El a devenit pentru mine şi pentru tine o Capodoperă. Dacă El nu ar fi fost lovit, nu s-ar fi întâmplat nimic, pentru că morţii nu ar fi înviat, oricât de bine ar fi predicat. El a fost singurul Om care a trăit pe pământ, pe care Dumnezeu a putut să-L lovească pentru ceilalţi oameni. Cel desăvârşit a fost lovit pentru cei păcătoşi, pentru că întreaga creaţie a căzut prin Adam, dar a fost răscumpărată prin Hristos Isus.

Capodopera lui Dumnezeu a rezistat testului. Cum a reuşit s-o facă? Cu ajutorul Cuvântului, spunând: „Este scris: „Omul nu trăieşte numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu." (Matei 4.4, Luca 4.1-13). Oh, prietene creştin, pune-ţi armura lui Dumnezeu! Nu te odihni pe nişte idei mărunte şi pe crezuri, ci pune-ţi toată armătura lui Dumnezeu când te duci la luptă cu vrăjmaşul, aşa cum a făcut şi Domnul nostru. Isus a avut puterea să-l lovească pe Satana în orice fel ar fi vrut, dar nu s-a folosit niciodată de aceasta, ci a luat doar Cuvântul şi L-a biruit prin El. Astfel, a spus: „Este scris… Este scris… Este scris…" Oriunde se afla, spunea doar „Este scris…" aşa că l-a biruit pe Satan prin Cuvântul lui Dumnezeu."

În data de 2 august 1964, William Branham a predicat mesajul „Casa viitoare a Mirelui ceresc şi a Miresei de pe pământ", în care a arătat că această Casă viitoare a Miresei nu va fi un tărâm de vis din ceruri, ci va fi aici pe pământ; dar nu pe acest pământ plin de scaieţi şi ţânţari, cum îl

ştim acum, ci pe un pământ nou, curăţat, ars şi readus în starea în care era grădina originală din Eden. Aşa cum în procesul mântuirii unei persoane sunt trei etape, şi în procesul de salvare a pământului sunt tot trei etape.

– prima etapă în procesul de salvare al unei persoane este pocăinţa şi botezul în apă;

– a doua etapă este sfinţirea prin trăirea unei vieţi de supunere faţă de Cuvântul lui Dumnezeu;

– iar a treia etapă, care este şi cea finală, este botezul cu Duhul Sfânt, care îl umple pe credincios cu Focul Duhului lui Dumnezeu, transformându-l într-o făptură nouă în Isus Hristos. Acum, el este născut din nou şi preia natura Tatălui său ceresc.

În mod asemănător, pământul trebuie să treacă tot prin trei etape de răscumpărare. El a primit botezul în apă în zilele lui Noe, atunci când a fost acoperit complet de apele potopului. Apoi, a fost sfinţit când Isus, Cuvântul viu, Şi-a vărsat sângele pe el; şi în curând, va primi botezul cu foc, după perioada necazului celui mare. După aceea, Duhul lui Dumnezeu va rămâne peste această lume timp de o mie de ani, perioadă în care va fi pace şi prosperitate.

Bill a vorbit şi despre cetatea sfântă a lui Dumnezeu, pe care Ioan a văzut-o coborându-se din cer pe pământ (Apocalipsa 21.2). Ioan a spus că această cetate nu va avea nevoie de nici o sursă de lumină din afară, pentru că Lumina ei va fi slava lui Isus Hristos (Apocalipsa 21.23). Singura posibilitate de a se întâmpla aceasta, este ca cetatea să aibă forma unei piramide în care tronul lui Dumnezeu se află chiar în vârf. Isus Hristos va fi piatra din capul unghiului, împlinind versetele din Psalmul 118.22-23: „Piatra pe care au lepădat-o zidarii a ajuns să fie pusă în capul unghiului clădirii.

Domnul a făcut lucrul acesta şi este o minunăţie înaintea ochilor noştri.” Şi Zaharia 4.7: „El va pune piatra cea mai însemnată în vârful Templului, în mijlocul strigătelor de: „Îndurare, îndurare cu ea!”

Capitolul 93

Eliezer a înmânat invitaţia

– 1965 –

În timpul anului 1964, William Branham a cumpărat pentru vânat pume în Arizona. În ianuarie 1965, el a condus în regiunea muntoasă din partea de nord-est a statului. Bill a închiriat câţiva cai şi a călărit în munţi, unde şi-a amenajat o tabără de vânătoare. A doua zi, de dimineaţa până seara, el a cercetat văile şi crestele muntoase ale canioanelor, ca să dea de urma vreunui leu de munte (pumă). În dimineaţa celei de-a treia zi, Bill a dat de

urma unei pume pe care a urmărit-o toată ziua, cam 20 de mile de pădure. După-amiaza târziu, puma a urcat într-o regiune înaltă, iar la un moment dat a pierdut-o, într-un loc unde canionul se bifurca, în apropierea unui platou înalt. Bill şi-a oprit calul şi a cercetat atent împrejurimile. Era o zonă cu pante stâncoase acoperite cu pământ şi cu pini şi alte conifere. Descurajat, a început să caute urmele felinei în nisipul de pe fundul unui pârâu uscat din apropiere. Un răget ascuţit a străpuns aerul, schimbându-şi repede tonalitatea. Ecoul sunetului venea din ramificaţia stângă a canionului, ghidându-l pe Bill spre puma pe care o căuta. Pe şira spinării simţea un fior, dar nu de frică, ci mai curând din cauza emoţiei, fiindcă simţea că s-a întâmplat ceva extraordinar: îşi amintea un poem pe care-l scrisese când avea doisprezece ani:

Sunt pe culmea canionului,

Aud leul cum se tânguie

Departe, în Munţii Catalina

Pe linia Arizonei.

Patruzeci de ani mai târziu, el stătea pe linia graniţei cu Arizona, ascultând răgetul acelui leu de munte. Bill nu a considerat acest lucru ca fiind o coincidenţă sau un vis devenit realitate, ci mai degrabă o confirmare a faptului că paşii lui erau călăuziţi de Dumnezeu încă de când era copil. Bill a împuşcat puma încă înainte ca soarele să apună în spatele platoului, apoi i-a îndepărtat pielea cu grijă, pentru că voia s-o împăieze şi s-o aşeze ca trofeu în camera sa de lucru. (Mari târziu, a aflat că acel vânat a fost cea mai mare pumă împuşcată în Arizona).

Nu cu mult timp în urmă, Bill şi Meda cumpăraseră o casă la periferia de nord a oraşului Tucson, în apropiere de Munţii Catalina. Era o casă modestă, cu trei camere şi acoperiş plat, situată pe o jumătate de hectar de pământ acoperit cu cactuşi. Din locul acela, situat pe un deal, se putea vedea priveliştea minunată a munţilor din nord. Ei locuiau încă în apartamentul de pe strada Park Avenue, pentru că noua lor locuinţă avea nevoie de câteva lucrări de remodelare, incluzând construirea unei prelungiri în partea vestică a casei. Banks Wood a venit în Tucson special pentru a-i construi această prelungire: o cameră destul de mare încât să încapă în ea toate trofeele de vânătoare ale lui Bill. Această cameră suplimentară avea să fie construită separat de clădirea principală, fiind legată de ea printr-un acoperiş ce umbrea o cărare de legătură. Planurile de construcţie cuprindeau construirea unei ferestre largi, care se deschidea spre priveliştea munţilor din nord. Puma pe care tocmai o vânase, se potrivea perfect cu decorul rustic plănuit pentru această cameră nouă.

Demos Shakarian, preşedintele Asociaţiei Evanghelice Internaţionale a Oamenilor de Afaceri, a programat o convenţie a acestei organizaţii, la Phoenix, Arizona, pentru a treia săptămână din luna ianuarie 1965. Carl

Williams era unul din directorii acestei organizaţii, şi pentru că locuia în Phoenix, era responsabil cu organizarea acestei convenţii şi cu alegerea vorbitorilor. El l-a rugat pe William Branham să vorbească în timpul acestei convenţii, în serile de luni, marţi, miercuri, sâmbătă şi duminică.

Nu cu mult timp în urmă, Meda Branham îi dăduse soţului ei o Biblie nouă. Bill folosea de ani de zile o Biblie Scofield, versiunea King James, care avea cuvintele spuse de Isus scrise cu roşu. Bill nu era de acord cu toate notiţele scrise de Scofield, dar pe unele dintre ele le considera folositoare. Îi plăcea acea Biblie pentru că era Biblia cu care şi-a început slujba de evanghelizare în anul 1946 şi era familiarizat cu ea ca şi cu un prieten vechi. El ştia unde să caute multe din versetele lui favorite, după locul în pagină sau după numerele de referinţă. Cu Biblia aceasta a fost prin toată America de Nord, Mexic, peste Oceanul Atlantic în Anglia sau în Peninsula Scandinavică, prin Europa, până în Asia şi India. Era obişnuit cu ea la fel ca o pereche de mănuşi foarte purtate, dar care trebuiau schimbate de multă vreme cu o pereche nouă. O uzase atât de tare, încât trebuia s-o deschidă cu mare grijă ca să nu îi cadă paginile pe jos. Meda i-a spus adesea că are nevoie de o Biblie nouă, dar el refuza să se despartă de vechiul său prieten. Totuşi, într-un moment de inspiraţie, Meda i-a cumpărat de Crăciun o Biblie Scofield nouă, o Biblie care arăta exact ca cea veche.

Când a plecat la Convenţia Evanghelică a Oamenilor de Afaceri din Phoenix, Bill a luat cu el ambele Biblii, dar în timpul săptămânii, inclusiv sâmbătă, a continuat să folosească vechea sa Biblie. Sâmbătă seara, folosindu-se de aceeaşi Biblie veche, Bill a găsit textul de referinţă pentru predica de a doua zi, text aflat în Ioan 16.20-21: „Adevărat, adevărat vă spun că voi veţi plânge şi vă veţi tângui, iar lumea se va bucura; vă veţi întrista, dar întristarea voastră se va preface în bucurie.

Femeia, când este în durerile naşterii, se întristează, pentru că i-a sosit ceasul; dar, după ce a născut pruncul, nu-şi mai aduce aminte de suferinţă, de bucurie că s-a născut un om pe lume.”

Convenţia de sâmbătă dimineaţa s-a ţinut în sala mare de banchet a hotelului Ramada Inn, iar când a plecat din camera sa de hotel, Bill s-a hotărât să ia în sfârşit cu sine Biblia sa cea nouă. Lăsându-şi Biblia cea veche pe măsuţă, a luat cu sine notiţele pe care şi le făcuse şi Biblia nouă şi s-a îndreptat spre sala convenţiei. După câteva cântări, Carl Williams i-a predat serviciu, iar Bill s-a dus în spatele amvonului şi a salutat bărbaţii şi femeile care se adunaseră în acea sală de banchet, după care le-a cerut să-şi deschidă Bibliile la Ioan capitolul 16 şi să urmărească citirea versetelor 20 şi 21. Bill a răsfoit Evanghelia lui Ioan până la capitolul 16 şi a căutat cu privirea versetele pe care se aştepta să le găsească în partea de jos a paginii din dreapta, dar pentru că nu erau acolo, a întors pagina şi a început să citească: „Şi Mă rog nu numai pentru ei, ci şi pentru cei ce vor crede în Mine prin cuvântul lor…” Dându-şi seama că nu acela era versetul pe care-l căuta, şi-a cerut scuze de la audienţă şi a întors pagina să îşi caute textul. Titlul pentru capitolul 16 era scris în

partea dreaptă, jos, a paginii, dar când a întors pagina, partea stângă a paginii nu se potrivea cu ceea ce căuta el. Neliniştit, Bill a început să răsfoiască de câteva ori paginile înainte şi înapoi, după care a spus audienţei:

„Soţia i-a dăruit această Biblie nouă şi cred că are pagina aceasta tipărită greşit."

Un preot catolic pe nume Bishop Stanley, stătea lângă podium îmbrăcat cu o robă roşie cu nenumărate lucrături strălucitoare. El era arhiepiscopul Bisericii Catolice din America. Acest bărbat s-a ridicat de pe scaun, s-a apropiat de podium şi i-a înmânat lui Bill Biblia sa, spunând:

„Aceasta este lucrarea lui Dumnezeu. Toate aceste lucruri s-au întâmplat dintr-un anumit motiv, iar Dumnezeu ţi-l va arăta. Este minunat."

Mulţumind episcopului Stanley, Bill a luat Biblia, a găsit versetele pe care le căuta şi a citit: „Adevărat, adevărat vă spun că voi veţi plânge şi vă veţi tângui, iar lumea se va bucura; vă veţi întrista, dar întristarea voastră se va preface în bucurie.

Femeia, când este în durerile naşterii, se întristează, pentru că i-a sosit ceasul; dar, după ce a născut pruncul, nu-şi mai aduce aminte de suferinţă, de bucurie că s-a născut un om pe lume." După ce a citit, Bill a închis cartea şi a înapoiat-o preotului.

În predica sa, intitulată „Durerile naşterii", Bill a comparat lumea noastră cu o femeie însărcinată aflată în durerile naşterii. Durerile provocate de contracţii sunt din ce în ce mai dese şi mai puternice când se apropie momentul naşterii. La fel se întâmplă şi cu lumea noastră, care în secolul 20 a simţit contracţii violente şi puternice: Primul Război Mondial urmat la puţin timp de cel de-al doilea, bombele atomice în faţa cărora umanitatea nu are nici o şansă de supravieţuire, cel puţin nu civilizaţia noastă. Şi chiar o zi ca aceasta se apropie. Cartea Apocalipsei numeşte acel timp „necazul cel mare" sau „ziua mâniei lui Dumnezeu", care conţine cele şapte potire pline de mânia lui Dumnezeu, care vor fi turnate peste pământ de cei şapte îngeri ai Săi. (Apocalipsa 7.14; 14.19; 15.7 şi tot capitolul 16). Este timpul când Dumnezeu se va răzbuna pe toţi cei care au respins sau au amestecat Cuvântul Său. Totuşi, din această judecată finală se va naşte un pământ nou, un pământ curăţit şi sfinţit, pregătit pentru Isus Hristos care va locui pe el şi va domni împreună cu Mireasa Sa, cu creştinii născuţi din nou din fiecare epocă a Bisericii.

Deşi convenţia continua pentru câteva zile, a doua zi dimineaţa, Bill şi-a luat familia şi au plecat înapoi la Tucson, pentru că copiii trebuiau să meargă la şcoală. În drum spre casă, ei s-au oprit să cineze la un restaurant. Bill se tot gândea la greşeala de tipar din Biblia sa nouă, iar Meda se simţea jenată pentru că-i dăduse o Biblie cu greşeli. Ea i-a mărturisit că niciodată nu a fost atât de îngrijorată de ceva ca în clipele acelea când el căuta textul şi nu îl găsea. După ce s-au aşezat la masă,

Bill a luat Biblia din nou şi a început s-o răsfoiască cu atenţie şi spre marea sa surprindere, şi-a dat seama că nu era nici o greşeală de tipar, ci mai degrabă două din paginile foarte subţiri ale cărţii se lipiseră atât de perfect una de alta, încât păreau o singură pagină. Atunci Bill şi-a amintit ce i-a spus episcopul:

„Aceasta este lucrarea lui Dumnezeu. Toate aceste lucruri s-au întâmplat dintr-un anumit motiv, iar Dumnezeu ţi-l va arăta. Este minunat."

Dintr-o dată i-a venit în minte o întâmplare din Luca şi sensul acestui eveniment l-a lovit precum un fulger de lumină.

Luni, Bill a plecat înapoi la Phoenix ca să-l audă pe Dr. Reed vorbind la acea convenţie. În timp ce discuta cu Carl Williams, înainte de începerea întrunirii, Bill i-a împărtăşit ce i-a arătat Domnul cu o seară înainte, în timp ce mânca la restaurant. Impresionat de cele auzite, Carl l-a rugat să povestească acest lucru şi în faţa delegaţiilor convenţiei, înainte ca să-şi aducă dr. Reed mesajul de seară. Aşa se face, că luni seara, Bill a stat din nou în spatele amvonului şi s-a adresat grupului de oameni de afaceri creştini şi soţiilor lor. După ce le-a amintit incidentul hazliu care se petrecuse cu o zi înainte, le-a atras atenţia cu privire la textul din Luca 4.16-30, unde scrie că atunci când Şi-a vizitat oraşul natal, Isus a mers în sinagogă în ziua de Sabat, iar un rabin I-a înmânat cartea lui Isaia. Isus a derulat sulul până la capitolul 61 şi a citit versetul unu şi prima parte din versetul doi:

„Duhul Domnului Dumnezeu este peste Mine, căci Domnul M-a uns să aduc veşti bune celor nenorociţi: El M-a trimis să vindec pe cei cu inima zdrobită, să vestesc robilor slobozenia, şi prinşilor de război, izbăvirea;

să vestesc un an de îndurare al Domnului…" după care a rulat sulul la loc şi l-a dat înapoi preotului, spunându-le celor prezenţi: „Astăzi s-au împlinit cuvintele acestea din Scriptură pe care le-aţi auzit." În continuare, Bill a accentuat faptul că Isus a citit numai o parte din acest verset. În Biblia noastră, prima frază din Isaia 61 este cuprinsă în versetele 1, 2 şi 3, dar Isus a citit numai versetul unu şi o parte din versetul doi. De ce nu a terminat propoziţia? El s-a oprit pentru că restul versetului nu se potrivea acelui timp, ci se aplica pentru timpul zilelor din urmă. Dar astăzi este timpul pentru împlinirea acelei părţi din verset. Într-o zi, Isus trebuie să împlinească şi partea aceea vestită de profetul Isaia în capitolul 61.2: „…şi o zi de răzbunare a Dumnezeului nostru." Oare nu chiar aceasta s-a întâmplat ieri? I-a întrebat Bill pe cei prezenţi. Dacă este adevărat, şi este, înseamnă că acesta este timpul în care „…Se va arăta Fiul omului." (Luca 17.22-30). Astfel, duminică seara, în 24 ianuarie 1965, la Phoenix, Arizona, Fiul omului S-a folosit de un fiu al omului, pentru a anunţa ziua de răzbunare a Dumnezeului nostru. A fost nevoie ca cele două pagini ale Bibliei să se lipească una de alta şi un preot a trebuit să-i împrumute Biblia sa, pentru ca Bill să poată vedea legătura. Fără nici o umbră de îndoială în voce, Bill a spus în faţa

audienţei: „Astăzi s-au împlinit cuvintele acestea din Scriptură pe care le-aţi auzit.” (Luca 4.21).

După încheierea convenţiei din Phoenix, Bill mai avea la dispoziţie încă două săptămâni până la următoarea întrunire care trebuia să aibă loc la Flagstaff, Arizona, pe 6 februarie 1965, aşa că a avut timp să se gândească la câteva lucruri pe care le avea în plan. După ce a terminat cu planurile de construire a camerei lui de lucru, Bill nu a mai avut nimic deosebit de făcut, decât să răspundă eventual la unele întrebări care iveau ocazional în timpul construirii camerei, pentru că Banks Wood şi Roy Borers s-au ocupat de tot ce a fost necesar în timpul construcţiei.

Bill era îngrijorat cu privire la stadiul în care se afla cartea sa referitoare la „Cele şapte epoci ale Bisericii”, pentru că încă din vremea când a predicat despre epocile Bisericii, în decembrie 1960 şi ianuarie 1961, a dorit mult să scrie această carte, iar predicile referitoare la această temă totalizau 23 de ore. În anul 1962, Ruth Sumner din Tifton, Georgia, a transcris toată seria de pe bandă magnetică pe hârtie, astfel încât Bill să poată avea un manuscris tipărit care să cuprindă cele zece predici. Următorul pas a fost să găsească pe cineva care să prelucreze manuscrisul, să-l corecteze gramatical şi să lucreze împreună cu el ca să adauge unele lucruri noi. În decembrie 1963, Bill a întrebat-o pe Anna Jeanne Price, dacă ar fi de acord să facă acest lucru pentru el. Anna Jeanne era fiica prietenului său din Shreveport, Louisiana, Jack Moore, şi lucrase mulţi ani ca editor al revistei „Vocea vindecării”, datorită priceperii ei desăvârşite ca scriitor şi a cunoaşterii lucrării de vindecare prin credinţă a lui William Branham. Cu toate acestea, după ce a citit manuscrisul needitat, ea a considerat că nu poate scoate în evidenţă adâncimea învăţăturilor biblice care erau conţinute în carte şi a refuzat să-l ajute. Bill a fost foarte dezamăgit când a aflat aceasta, pentru că se bizuise pe ajutorul ei. A fost un moment când nu a ştiut ce să facă şi a fost pe punctul să-şi abandoneze proiectul, dar în luna mai 1964, Anna Jeanne a luat iniţiativa şi a trimis manuscrisul la Jakc Moore, fiindcă a considerat că el este capabil să scrie această carte.

După citirea manuscrisului, Jack Moore l-a sunat pe Bill şi s-a oferit să scrie cartea, dar cu o condiţie: ca Bill să verifice tot ce va scrie el. Bill a fost de acord, iar până la sfârşitul anului 1964, Lee Vayle i-a trimis în fiecare lună câte un capitol, astfel că în ianuarie 1965, cartea era aproape gata. Bill a petrecut multe ore citind manuscrisul, corectând şi adăugând lucruri noi, bazându-se pe faptul că Lee Vayle va face corecturile gramaticale necesare. Intenţia lui a fost să păstreze învăţătura corectă în fiecare detaliu.

Dar mai era un lucru la care se gândea în această ultimă săptămână din ianuarie 1965: de ani de zile, mulţi bărbaţi şi femei îi puneau întrebări referitoare la căsătorie şi despărţire. Uneori, câte un bărbat creştin îl întreba dacă poate divorţa de soţia sa necredincioasă şi să se căsătorească cu o altă femeie; alteori, vreo o femeie creştină îl întreba dacă poate să se despartă de soţul ei necredincios şi să se căsătorească

cu un alt bărbat. Detaliile personale variau de la caz la caz, dar toate se îndreptau spre aceeaşi întrebare de bază. Mulţi creştini păreau confuzi în ceea ce priveşte subiectul referitor la divorţ, iar această confuzie îi determina să facă greşeli majore. Domnul îi descoperise adevărul cu privire la căsătorie şi despărţire încă din iunie 1963, în timp ce conducea de la Hot Springs, Arkansas spre Jeffersonville. Atunci, Duhul Sfânt i-a spus să predice despre acest subiect şi să înregistreze mesajul, dar el a tot amânat acest lucru, deoarece se temea că adevărul ar putea să-i afecteze pe mulţi dintre prietenii săi apropiaţi, care greşiseră în această problemă. Pe de altă parte, era clar că nu putea să nu se supună Duhului Sfânt, aşa că la un moment dat s-a hotărât să facă ceva în privinţa aceasta. Într-o zi, în timp ce conducea maşina spre noua sa locuinţă, ca să verifice progresul lucrării la camera de lucru, Bill a privit spre munţii aflaţi la nord, nu departe de el, şi ochii i s-au oprit la stânca numită „Finger Rock” („Stânca Degetului”), iar Duhul Sfânt i-a zis: „Urcă-te pe muntele acela şi îţi voi vorbi acolo!”

Surprins, Bill a condus spre nord, până a ajuns la o parcare situată la capătul unei cărări care ducea în Canionul Prima. Bill a urmat cărarea aceea cam o jumătate de milă, până la intrarea în canion, unde cărarea se bifurca în alte două cărări: una ducea spre canionul Prima, iar cealaltă spre Stânca Degetului. Bill a urmat-o pe cea de-a doua. La un moment dat, cărarea a început să urce abrupt, aşa că Bill transpira din cauza efortului. Majoritatea pietrelor de pe această pantă străluceau din pricina fragmentelor de mică din care erau compuse. Din când în când, putea vedea câte o şopârlă mică verde, care fugea de la o umbră la alta. În jur se puteau vedea zburând fluturi galbeni, iar la poalele stâncii erau o mulţime de cactuşi şi copaci Palo Verde, dar pe măsură ce panta se înclina, locul lor era luat de pini cu frunza mai închisă la culoare.

Bill s-a oprit pe o pantă mai înclinată, lângă baza stâncii care se ridica să formeze Stânca Degetului. Vârful acestei stânci se ridica la sute de picioare deasupra lui şi deşi nu era cea mai înaltă din acel lanţ muntos, era unică în felul ei şi foarte distinctivă. Arăta ca pumnul unui om cu un deget îndreptat spre cer. Bill s-a aşezat pe o piatră şi a privit de-a lungul văii Tucson. În partea estică se întindeau Munţii Rincon, în timp ce la sud se puteau vedea Munţii Santa Rita, de culoare albastru-străveziu şi acoperiţi de ceaţă. Bill şi-a văzut noua locuinţă situată la numai câteva mile depărtare de locul unde stătea el, apoi gândurile i s-au întors la motivul pentru care era acolo şi s-a rugat.

Printre creştini există câteva grupuri care au diferite păreri cu privire la divorţul dintre creştini. Astfel, unul dintre grupuri crede că bărbatul poate să se căsătorească o singură dată, exceptând situaţia în care soţia lui moare şi când desigur, se poate căsători fără probleme. Un alt grup este de părere că atât bărbatul, cât şi femeia, se pot despărţi de partener, în cazul în care soţul sau soţia au comis adulter. Alţii cred că se pot despărţi pentru orice motiv şi să se recăsătorească, fără nici un fel de consecinţe înaintea lui Dumnezeu.

Bill credea că promisiunea făcută la căsătorie este mult mai serioasă decât cred mulţi dintre oameni. Legătura căsătoriei este un simbol spre legătura dintre Hristos şi Mireasa Sa. Vechiul Testament ilustrează adesea această problemă. Astfel, împăratul Solomon, fiul împăratului David şi un tip spre Hristos, avea o mie de neveste. Un singur împărat, dar mai multe împărătese, acesta fiind un simbol spre Isus Hristos şi Biserica Sa. Împăratul putea să divorţeze de oricare din nevestele lui, dar niciuna dintre ele nu putea să divorţeze de împărat. În mod asemănător, Dumnezeu poate divorţa de oricare din noi, dacă Îi suntem necredincioşi, aşa cum a făcut cu poporul Israel în zilele lui Ieremia (Ieremia 3.8), dar noi nu putem divorţa de El. Acest simbol nu a fost dat să folosească drept sprijin sau scuză pentru poligamie între creştini, pentru că poligamia nu a făcut parte din planul original al lui Dumnezeu. Dimpotrivă, Dumnezeu a creat un bărbat, apoi a făcut pentru el o singură femeie care să-i ţină companie. Eva nu a făcut parte din creaţia originală, ceea ce a făcut să fie vulnerabilă în faţa minciunii diavolului. Când Eva a acceptat minciuna lui, a comis adulter împotriva soţului ei, consecinţa păcatului ei fiind că femeile şi-au pierdut statutul de egalitate cu bărbaţii (acest statut de egalitate fiind restaurat doar la venirea lui Hristos).

Odată ce un bărbat sau o femeie intră în legătura căsătoriei, rămân căsătoriţi până când unul din ei moare. (1 Corinteni 7.1-11). Cei doi soţi pot divorţa din diferite motive, dar Isus spune că dacă femeia se căsătoreşte cu un alt bărbat, trăieşte în preacurvie pentru că ar avea doi bărbaţi, chiar dacă trăieşte numai cu unul dintre ei, iar preacurvarii nu vor moşteni Împărăţia lui Dumnezeu. (1 Corinteni 6.9-10).

Cea mai dificilă întrebare venea de la oamenii care au fost căsătoriţi şi divorţaţi înainte de a deveni creştini. Unii dintre ei erau recăsătoriţi cu femei sau bărbaţi creştini şi aveau în prezent o căsnicie fericită, iar Bill ştia bine cât de fideli erau unii dintre ei învăţăturilor lui. Oare dacă va predica adevărul despre căsătorie şi despărţire, oamenii aceştia şi-ar distruge căsniciile ca să fie corecţi înaintea Domnului? Ar fi el responsabil pentru ruperea căsniciilor acestor oameni? Această povară era foarte apăsătoare pentru el.

Deodată a auzit ceva ca vâjâitul unei tornade care se apropia. Privind spre cer, Bill şi-a ţinut respiraţia de uimire, pentru că deasupra Stâncii Degetului se coborâse din cer ceva ca un văl de flăcări portocalii; şi înainte să poată expira aerul adunat în plămâni, acele flăcări au acoperit toată stânca de deasupra lui. Bill a văzut cum acele flăcări s-au înălţat şi au coborât de trei ori peste acea stâncă, iar în timp ce dispăreau în ceruri, l-a auzit pe Îngerul Domnului spunându-le să se întoarcă. În sfârşit avea un răspuns la întrebarea lui cu privire la căsătorie şi despărţire.

După ce a coborât de pe Stânca Degetului, în drum spre casă Bill s-a oprit la o benzinărie al cărei proprietar era prietenul lui, Welch Evans. Tânărul care-i umplea rezervorul cu benzină, i-a zis:

„Frate Branham, acum o oră ai fost sus pe muntele acela, aşa-i?”

„Ce vrei să spui cu asta, Ronnie? Ai văzut ceva?”

„Pot să-ţi spun cu exactitate unde ai fost”, a continuat tânărul arătând cu degetul, „Ai fost pe Stânca Degetului. Eu am strigat-o pe mama şi ne-am uitat împreună cum se mişca norul acela roşu aprins în sus şi-n jos. Ba chiar i-a spus mamei: „Fratele Branham trebuie să fie pe acolo pe undeva şi Dumnezeu îi vorbeşte.”

Bill a auzit acelaşi lucru de la copiii săi când au venit de la şcoală. Unii dintre profesori au lăsat copiii să iasă afară din clasă şi să privească acel nor portocaliu-roşiatic, care se mişca deasupra Stâncii Degetului. Toţi l-au văzut cum s-a ridicat şi a coborât de trei ori înainte să dispară.

Bill l-a sunat pe Orman Neville la Jeffersonville şi l-a rugat să programeze câteva adunări speciale care să înceapă miercuri seara 17 februarie şi să se încheie duminică 21 februarie 1965. Astfel, el a predicat următoarele mesaje: „Un om fugind din prezenţa Domnului”, „Sămânţa nu va moşteni împreună cu pleava”, „Astăzi s-au împlinit cuvintele acestea din Scriptură”, „Locul de închinare ales de Dumnezeu”, „Căsătorie şi despărţire” şi „Cine este acest Melhisedec.”

Pentru că subiectul era atât de delicat, Bill ştia că poate predica despre „Căsătorie şi despărţire” numai în Jeffersonville, unde avea toată libertatea de exprimare. Dar chiar şi aşa era îngrijorat cu privire la cuvintele pe care urma să le folosească, pentru că în audienţă erau femei şi copii. Totuşi, în 21 februarie 1965, duminică dimineaţa, el a predicat mesajul despre „Căsătorie şi despărţire.” A început cu grădina Eden, explicând bazele căsătoriei şi arătând cum sămânţa de dezbinare a fost însămânţată de şarpe şi udată de Eva. El a arătat că Dumnezeu i-a dat lui Moise dezlegare specială ca să îngăduie despărţirea în poporul Său (Matei 19.1-9), dar aceasta nu a fost niciodată voia Sa desăvârşită, ci doar o voie îngăduită. Şi Pavel a avut de-a face cu subiectul acesta, învăţând lucruri pe care Dumnezeu le-a onorat prin includerea în Cuvântul Său veşnic: „Lucrul acesta îl spun ca o îngăduinţă; nu fac din el o poruncă.” (1 Corinteni 7.6).

În încheiere, Bill a ajuns la concluzia finală: cea pe care i-o spusese Dumnezeu în ziua când fusese pe Stânca Degetului. Astfel, a spus:

„Acum le voi vorbi doar celor care mă urmează pe mine şi acest mesaj, nu celor de afară. Daţi-mi voie să repet aceasta în faţa lui Dumnezeu: ceea ce spun despre această problemă este numai pentru gruparea mea. Unii dintre voi, bărbaţi şi femei, v-aţi căsătorit a doua oară, datorită unei învăţături greşite. Dacă Dumnezeu le-a dat lui Moise şi lui Pavel o îngăduinţă specială cu privire la căsătorie şi despărţire, nu ar trebui să facă acelaşi lucru şi pentru mine? Spun aceasta prin legitimarea dată de Norul Lui care s-a coborât pe munte şi a mesajului care mi-a fost dat până acum. Voi, bărbaţilor care aţi făcut această greşeală, trăiţi în continuare în pace cu nevestele voastre, dar să nu îndrăzniţi să mai faceţi vreodată acelaşi lucru! De la început n-a fost aşa, un bărbat nu a avut mai multe

femei în viaţă, şi nu va fi aşa nici la sfârşit. Dar în condiţiile actuale, dacă eşti fericit cu ea, trăiţi în continuare împreună, creşteţi-vă copiii în învăţătura lui Dumnezeu, şi El să aibă milă de tine dacă vei mai repeta vreodată această greşeală! Să îţi înveţi copiii să nu facă niciodată acest lucru. Dumnezeu mi-a fost martor pe munte că pot spune aceasta: lăsaţi-i să meargă în continuare aşa, dar să nu mai păcătuiască de acum încolo. Aceasta este descoperirea supranaturală adusă o dată cu deschiderea Peceţilor, astfel încât şi această întrebare să fie clarificată."

(Nota autorului: Dacă aveţi vreo întrebare cu privire la „Căsătorie şi despărţire", să nu folosiţi acest rezumat al predicii lui ca bază pentru deciziile de viaţă pe care trebuie să le luaţi, ci să citiţi în rugăciune întreaga predică a lui William Branham despre „Căsătorie şi despărţire").

În mesajul „Cine este Melhisedec?" Bill a abordat o întrebare foarte veche. Geneza 14 vorbeşte despre o cetate numită Sodoma, care a fost pustiită de un împărat cu un nume greu de pronunţat. Lot a fost luat prizonier împreună cu familia sa, dar Avraam l-a urmărit pe acest împărat, l-a învins în luptă şi l-a salvat pe Lot din robie. După bătălie, un preot numit Melhisedec, l-a întâmpinat pe Avraam, l-a binecuvântat, apoi i-a dat pâine şi vin, un simbol pentru marea Cină care va avea loc după ultima bătălie, când Isus va mânca pâine şi va bea vin cu Mireasa Sa (Marcu 14.22-25). În schimb, Avraam i-a plătit zeciuială lui Melhisedec, dându-i a zecea parte din tot ce avea. Această istorisire este deja destul de misterioasă, dar în Evrei 7, Pavel scrie că Melhisedec este Împăratul păcii şi al neprihănirii şi că nu avea nici mamă, nici tată, nici început al zilelor şi nici sfârşit al vieţii. Oare cine este această persoană misterioasă? Bill a explicat că Melhisedec trebuia să fie Dumnezeu însuşi, pentru că numai El este fără început şi fără sfârşit. Melhisedec a fost manifestarea lui Dumnezeu în trup, înfăţişându-Se înaintea lui Avraam ca un tip spre Isus Hristos. Melhisedec nu este Isus însuşi, pentru că Isus a avut o mamă şi un Tată, în timp ce acest Bărbat nu avea părinţi; Isus a avut un început, dar acest Bărbat nu avea început; Isus Şi-a dat viaţa, dar acest Bărbat nu putea să-Şi dea Viaţa veşnică, pentru că El este însăşi Viaţa. Însă că toate acestea, între cei doi există o legătură strânsă.

Ca să poată explica această legătură, Bill s-a dus înapoi, la începuturile Universului, când Dumnezeu era singur cu gândurile Lui. Dumnezeu este Duh, şi după ce a făcut tot planul Universului, Duhul, Dumnezeu, a vorbit. Astfel, gândul exprimat a devenit Cuvântul lui Dumnezeu sau Logosul, pentru că cuvântul este un gând exprimat. Ca Duh, Dumnezeu nu are un chip pe care să-L putem vedea. Tot aşa, la început, gândurile Lui nu au avut o formă vizibilă, dar de îndată ce au fost exprimate au primit o formă vizibilă, în care putea fi recunoscut El, deşi la început nu era nimic să se poată vedea. Cuvântul care a ieşit din Duhul, din Dumnezeu, a fost manifestarea Lui sau Cuvântul viu. Manifestarea lui Dumnezeu nu a fost un trup fizic, ci mai degrabă un trup supranatural. Dar după ce gândurile Lui au fost exprimate, Dumnezeu S-a putut arăta în trup fizic. Acest lucru s-a întâmplat în zilele lui Avraam. Bill a explicat că Melhisedec a fost Dumnezeu Cuvântul care i S-a arătat lui Avraam acum două mii de ani,

înainte ca El să Se descopere în Isus Hristos. Astfel, Avraam a văzut mai dinainte manifestarea lui Dumnezeu într-un trup asemenea nouă. Nu este de mirare că Isus le-a zis iudeilor: „Tatăl vostru Avraam a săltat de bucurie că are să vadă ziua Mea: a văzut-o şi s-a bucurat.”

„N-ai nici cincizeci ce ani”, I-au zis iudeii, „şi ai văzut pe Avraam!”

Isus le-a zis: „Adevărat, adevărat vă spun că mai înainte ca să se nască Avraam, sunt Eu.” (Ioan 8.56-58).

Cartea Evreilor arată faptul că preoţia levitică din vechime, care a început cu Moise, s-a încheiat în momentul în care a murit Isus pe cruce ca Jertfă pentru păcat. Acum, Isus Hristos mijloceşte ca Mare Preot, după rânduiala lui Melhisedec. (Evrei 7.17).

Poate că toate aceste lucruri au sunat ciudat până în clipa când Bill a explicat că de fapt fiecare creştin născut din nou are o teofanie (un trup duhovnicesc). Ei trebuie s-o aibă, pentru că au fost de la început în gândurile lui Dumnezeu, iar aceasta îi face atribute sau însuşiri ale lui Dumnezeu. Când Isus Hristos a fost născut pe pământ, avea deja o teofanie, iar motivul pentru care a fost un Om desăvârşit este că nu S-a îndepărtat de la Cuvântul Tatălui Său. Nu putea face aceasta pentru că El era însuşi Cuvântul lui Dumnezeu. Ceilalţi copii ai lui Dumnezeu au fost născuţi fără să aibă o teofanie, astfel încât să poată fi încercaţi şi să poată folosi Cuvântul lui Dumnezeu ca să biruiască păcatul. Amintiţi-vă că păcatul este de fapt necredinţa în Cuvântul lui Dumnezeu. Atunci când un bărbat sau o femeie recunoaşte că adevărată Hrană care-i hrăneşte sufletul este Cuvântul lui Dumnezeu, recunoaşte de fapt teofania ei şi ştie că are un trup care-l aşteaptă dincolo de moarte. Aceasta este însemnătatea cuvintelor din 2 Corinteni 5.1, unde scrie: „Ştim, în adevăr, că, dacă se desface casa pământească a cortului nostru trupesc, avem o clădire în cer, de la Dumnezeu, o casă care nu este făcută de mână, ci este veşnică.”

În timpul Împărăţiei de o mie de ani şi o veşnicie după aceea, copiii lui Dumnezeu vor trăi în trupurile lor fizice unite cu teofaniile lor. Bill a numit acest trup, un „trup de slavă”.

În aprilie, Bill a avut o vedenie care l-a bucurat, dar l-a şi înspăimântat în acelaşi timp. Într-o zi, Duhul lui Dumnezeu l-a ridicat şi l-a aşezat pe o platformă înaltă care arăta ca podiumul de la parada militară. El stătea şi privea spre vest, la apusul soarelui. Platforma era aşezată pe vârful unui deal atât de înalt şi de rotund, încât nu putea vedea nimic altceva decât cerul de dincolo de dealul acela. Îngerul Domnului stătea în spatele umărului său drept, şi deşi nu Îl vedea, Bill ştia că este acolo, pentru că a spus: „Aceasta este Mireasa!”

Împrejurul lui răsuna un cântec de marş, un imn asemănător cu cântarea:

„Înainte soldaţi creştini,

Mărşăluind spre bătălie!

Purtând crucea lui Isus,

Noi mergem înainte!”

Venind din dreapta lui, prin faţa lui Bill a trecut un grup de femei care păşeau în pas de marş. Aceste tinere arătau atât de frumoase şi de desăvârşite, un exemplu desăvârşit pentru felul în care ar trebui să se prezinte femeile creştine. Toate aveau părul lung şi purtau rochii lungi sau fuste. Dincolo de această asemănare, fiecare dintre ele era unică. Fiecare era îmbrăcată cu hainele tradiţionale ale ţării din care veneau, arătând prin aceasta că Hristos Şi-a ales Mireasa din toată lumea. Bill s-a simţit foarte fericit gândindu-se că munca lui Evanghelică a ajutat această Mireasă frumoasă să vină la Hristos.

După ce au trecut prin faţa podiumului, aceste femei frumoase s-au adunat în formă de cerc în spatele lui. După ce a trecut şi ultima dintre ele, Îngerul i-a zis lui Bill:

„Acum va trece biserica modernă, ca să i se facă evaluarea.”

Muzica s-a schimbat imediat, ritmul a devenit mai rapid, fiind condus de bătăile rapide ale unor tobe, iar zăngănitul chitarelor s-a amestecat cu tânguirea saxofoanelor, într-o falsitate fără melodie sau armonie. Cineva cânta, sau mai bine zis, striga, în ritmul muzicii, dar Bill nu putea înţelege cuvintele.

Îngerul a spus: „Mai întâi va trece biserica din Asia pentru evaluare!”

Bill aproape că s-a sufocat de groază când a văzut cum arăta biserica modernă din Asia şi s-a întrebat cum era posibil să pretindă şi să mărturisească faptul că ar fi Mireasa lui Hristos? Avea părul tuns scurt, buzele date cu ruj şi faţa dată cu farduri; era îmbrăcată indecent, arătând prea mult din piept şi din coapse şi trecea pe lângă podium dansând şi răsucindu-şi braţele şi mijlocul în ritmul muzicii. Au urmat-o alte femei care reprezentau bisericile moderne din India, Africa, Europa şi din alte părţi ale lumii. Îngerul anunţa naţionalitatea fiecărei biserici, în timp ce treceau, astfel ca Bill să ştie exact la ce se uită. Se părea că fiecare femeie arăta mai rău decât cea care trecuse înaintea ei. Toate aveau părul scurt şi faţa fardată; erau îmbrăcate cu haine vulgare şi dansau în ritmul acela de rock. Bill se simţea bolnav de dezgust.

Îngerul a anunţat: „Acum va trece pentru evaluare biserica din America.”

Când a văzut femeia care reprezenta bisericile moderne din America, Bill a simţit că leşină. Era goală complet! Avea doar o fâşie de material gri în jurul mijlocului, ceea ce o făcea să creadă că este decentă. Decenţa arată şi felul cum te porţi, dar femeia aceasta nu se purta deloc decent:

coapsele i se mişcau şi toate extremităţile i se scuturau în timp ce dansa, râzând prosteşte şi dădea din cap în ritmul muzicii.

Sufletul lui Bill a fost cuprins de disperare. Miss America creştină era cea mai decăzută femeie pe care o văzuse vreodată. „După toate predicile şi strădaniile mele de a-i face pe oameni să trăiască în Hristos, acesta este lucrul cel mai bun pe care pot să i-L ofer?” s-a gândit descurajat. „Dumnezeule, sunt un om condamnat. Mai bine renunţa acum, din moment ce orice încercare este zadarnică. Este clar că am dat greş.”

Muzica acea supărătoare s-a auzit tot mai încet, în timp ce grupul bisericilor moderne se îndrepta dansând spre marginea dealului. Muzica părea să le urmeze, ca o fanfară ce cânta în spatele unei trupe de majorete care dansau şi îşi învârteau bastoanele. La fel ca la o paradă, se părea că din dreapta lui Bill se apropie o altă fanfară. În timp ce muzica creştea în intensitate, el şi-a dat seama că era aceeaşi cântare pe care-o auzise prima dată:

„Înainte soldaţi creştini,

Mărşăluind spre bătălie!

Purtând crucea lui Isus,

Noi mergem înainte!”

Suna atât de melodios şi de plăcut în auzul urechilor lui, ceea ce a făcut ca în inima lui Bill să se aprindă o flacără de speranţă. S-a întins să vadă cine vine, dar nu îi era permis să-şi ridice capul. Curând a văzut un alt grup de femei care veneau în cadenţă spre platformă. Uşurat, şi-a dat seama că acest grup era format din aceleaşi femei pe care le văzuse prima dată, îmbrăcate decent în costumele lor naţionale. După ce au trecut de podiumul de evaluare, ele au început să se ridice în aer, fiecare pas pe care-l făceau ridicându-le mai sus, ca şi când ar fi păşit pe nişte scări invizibile care duceau spre nori. În acelaşi timp, femeile acelea indecente s-au îndreptat cântând spre marginea dealului şi au dispărut una după alta în spatele orizontului.

Femeile sfinte mergeau în cadenţă, ca şi cum ar fi ascultat de un dirijor nevăzut. Bill s-a gândit: „Până la urmă nu am dat greş. Eforturile mele nu au fost zadarnice, fiindcă este o Mireasă pentru Hristos.”

Apoi a văzut că două dintre aceste femei sfinte au privit spre bisericile moderne. Parcă îşi pierduseră puterea de concentrare şi au căzut de pe treptele pe care se aflau celelalte. Punându-şi mâinile la gură, în formă de pâlnie, Bill a strigat: „Nu faceţi aceasta, surorilor! Să nu coborâţi de pe trepte!” După aceea, vedenia l-a părăsit şi s-a întors înapoi la lumea reală având încă mâinile în jurul gurii şi inima bătând atât de puternic încât simţea că-i sparge pieptul.

Joi seara, 29 aprilie 1956, Bill a vorbit în faţa Oamenilor de Afaceri ai Evangheliei Depline la hotelul Baltimore din Los Angeles, California. Înainte de serviciu, Florence Shakarian a cântat un solo magnific, care a atins inima fiecărei persoane din sală. Florence era sora lui Demos Shakarian, preşedintele Oamenilor de Afaceri ai Evangheliei Depline. Cântarea era cu mult mai emoţionantă pentru cei care ştiau că Florence era pe moarte din cauza cancerului.

Cu câteva luni în urmă, Demos Shakarian îl rugase pe William Branham să se roage pentru sora lui. Demos îl ajutase pe Bill cu sponsorizarea unor campanii de vindecare prin credinţă, aşa că fusese martor la sute de vindecări miraculoase. În timpul unor campanii, el a lucrat ca uşier, adunând numerele de rugăciune de la oamenii din rândul de rugăciune, care urmau să urce pe platformă. Demos verifica întotdeauna informaţia de pe numărul de rugăciune cu ceea ce spunea Bill prin darul deosebirii divine şi nu găsise niciodată vreo greşeală, nici măcar în cele mai mici detalii, de aceea era foarte nerăbdător să-l vadă pe Bill rugându-se pentru sora sa, Florence. Dar când s-a rugat lui Dumnezeu să-i arate ce se va întâmpla cu Florence, a văzut-o întinsă într-un sicriu. Mâhnit, Bill i-a spus lui Demos că sora lui nu va trăi să vadă venirea Domnului, ci va muri într-o dimineaţă între orele 2.00-3.00.

În sala hotelului Baltimore, era un bărbat care a fost bit în limbi şi apoi a spus: „Aşa vorbeşte Domnul! Oh, fiică a Sionului, să nu te temi şi să nu te îngrijorezi, pentru că vei trăi să vezi venirea Domnului!”

Un murmur de aprobare a răsunat în toată sala, dar Billy Paul a rămas foarte încurcat de această prorocie, pentru că şi-a amintit ce spusese tatăl său cu privire la Florence.

Deşi sala era plină şi mulţi nu reuşiseră să intre din pricina lipsei de locuri, Bill se gândea la o audienţă mai mare, deoarece ştia că se înregistra, aşa că această predică, „Alegerea unei mirese”, va înconjura lumea. El a luat ca text capitolul 24 din Geneza, unde Adam căuta o mireasă pentru fiul său, Isaac. Avraam nu era impresionat de femeile drăguţe din triburile religioase ale Canaanului, ci nădăjduia să găsească o mireasa potrivită pentru fiul său, în ţara lui natală, printre rudele lui. Pentru că era prea bătrân ca să mai călătorească, Avraam l-a trimis pe slujitorul său Eliezer. Atunci când Eliezer a ajuns la fântâna de la marginea cetăţii Nahor şi s-a rugat: „Doamne Dumnezeul stăpânului meu, Avraam! Te rog, dă-mi izbândă astăzi şi îndură-Te de stăpânul meu, Avraam.

Iată, stau lângă izvorul acesta de apă, şi fetele oamenilor din cetate vin să scoată apă.

Fă ca fata căreia îi voi zice: „Pleacă-ţi vadra, te rog, ca să beau” şi care va răspunde: „Bea şi am să dau de băut şi cămilelor tale” să fie aceea pe care ai rânduit-o Tu pentru robul Tău, Isaac! Şi prin aceasta voi cunoaşte că Te-ai îndurat de stăpânul meu.” (Geneza 24.12-14), s-a întâmplat

întocmai după rugăciunea sa. Rebeca a acceptat invitaţia făcută de Eliezer şi aceleaşi cămile pe care le-a adăpat, au purtat-o până la soţul ei, Isaac. Această poveste de dragoste este o paralelă frumoasă spre Hristos şi Mireasa Sa, fiindcă acelaşi Duh Sfânt pe care Mireasa credincioasă Îl adapă, o va purta spre Mirele ei.

Din mulţimea alegerilor pe care le facem în viaţă, numai câteva ne afectează mai mult decât alegerea partenerului de viaţă. O soţie bună este cel mai bun lucru pe care Îl poate da Dumnezeu unui bărbat; dar aşa cum a spus Solomon, una rea este ca apa în sânge. O soţie bună i se potriveşte bine, îi completează caracterul şi-l ajută să-şi atingă scopul în viaţă. Un bărbat ar trebui să se roage înainte de a face alegerea şi nu ar trebui să-şi bazeze alegerea pe frumuseţea exterioară, ci mai degrabă ar trebui să se uite după frumuseţea interioară a unui caracter creştin, pentru că frumuseţea exterioară poate fi înşelătoare. Frumuseţea interioară ţine o veşnicie. Dacă un bărbat întâlneşte o femeie născută din nou şi cei doi se îndrăgostesc unul de altul, se roagă cu privire la aceasta şi simt că este voia lui Dumnezeu să se căsătorească, s-o facă. Caracterul femeii pe care o alege un bărbat, reflectă propriul său caracter şi ambiţiile pe care le are. La urma urmei, ea îl va ajuta să îşi construiască viitorul cămin.

Aceste principii fireşti se aplică şi în viaţa duhovnicească. Astfel, atunci când un bărbat caută o biserică pentru familia sa, el nu ar trebui să se uite după o clădire frumoasă, un cor frumos sau câte activităţi sponsorizează acea biserică, ci ar trebui să caute o biserică ce predică toată Evanghelia, o biserică ce are Biblia drept autoritate supremă.

Aşa cum nu bărbatul a fost făcut pentru femeie, ci femeia pentru bărbat, tot aşa, nu Hristos a fost făcut pentru biserică, ci biserica a fost făcută pentru Hristos. Pe cine va alege Isus Hristos ca Biserică a Sa în aceste zile? Desigur, El îi va alege pe bărbaţii şi femeile care sunt umpluţi cu Duhul Sfânt şi respectă Cuvântul Său.

Bill a spus:

„Isus a făcut numai ce era plăcut înaintea lui Dumnezeu, ceea ce arată că El a onorat şi a manifestat Cuvântul lui Dumnezeu. Mireasa Sa va trebui să aibă acelaşi caracter; ea nu poate fi aleasă din mijlocul unei denominaţiuni, pentru că fiecare denominaţiune are un comitet de bărbaţi care le spun oamenilor ce au voie să facă şi ce nu au voie, aceste lucruri dovedindu-se de multe ori a fi la milioane de mile depărtare de adevăratul Cuvânt. Dumnezeu nu a avut niciodată în Planul Său să-i conducă pe oameni prin papi, cardinali, episcopi, preoţi sau prezbiteri, ci a trimis Duhul Său să facă aceasta. Astfel, Isus a spus: „Dar Mângâietorul, adică Duhul Sfânt, pe care-L va trimite Tatăl în Numele Meu, vă va învăţa toate lucrurile şi vă va aduce aminte de tot ce v-am spus Eu.” (Ioan 14.26). Biserica modernă urăşte acest plan, deci cum ar putea fi Mireasa lui Hristos? Atunci când creştinii de astăzi aleg să aparţină de o denominaţiune, fapta lor dovedeşte slaba înţelegere pe care

o au cu privire la Cuvântul lui Dumnezeu. Eu nu vreau să vă rănesc sentimentele, dar vreau să merg suficient de adânc încât să înţelegeţi.”

Apoi a povestit vedenia pe care a avut-o cu Mireasa lui Hristos şi cu biserica modernă în defilare. Pe când se apropia de sfârşitul predicii, Bill a simţit un îndemn ciudat să vorbească liber. Era atât de puternic, încât abia înţelegea ce spune:

„Bărbaţilor, uitaţi-vă la crezurile pe care le serviţi. Este biserica voastră cu adevărat în Cuvântul lui Dumnezeu? Femeilor, nu vă uitaţi în oglinda bisericii voastre, ci uitaţi-vă în Oglinda Cuvântului lui Dumnezeu şi vedeţi dacă vă potriviţi să fiţi Mireasa duhovnicească a lui Isus Hristos. Este viaţa ta potrivită cu ceea ce spune Certificatul de căsătorie a lui Dumnezeu, Biblia? Predicatorilor, întrebaţi-vă pe voi înşivă acelaşi lucru. Vă înmuiaţi cumva predica pentru că nu vreţi să răniţi sentimentele cuiva, fiindcă vă temeţi că veţi fi daţi afară? Membru al bisericii, dacă biserica ta nu se află în graniţele Cuvântului lui Dumnezeu, ieşi afară de acolo şi intră în Hristos! Acesta este un avertisment serios, pentru că voi nu ştiţi ceasul când acest oraş se va scufunda în ocean!”

Apoi, sfatul lui s-a transformat într-o profeţie: „Los Angeles, oraşule care te proclami a fi oraşul îngerilor, tu care te-ai înălţat până la ceruri şi ţi-ai trimis moda destrăbălată şi filmele murdare în jurul lumii, adu-ţi aminte că în ciuda faptului că ai aceste biserici rafinate, într-o zi vei sta pe fundul mării, pentru că pământul de sub tine este ca un fagure de miere! Mânia lui Dumnezeu mocneşte sub tine! Eu nu ştiu cât timp va mai aştepta El până când această bucată de nisip se va scufunda şi oceanul de dedesubt va înghiţi pământul până la Marea Salton. (Nota autorului: Marea Salton este un lac mare din California, situat la 150 de mile sud-est de Los Angeles, aflat sub nivelul mării). Va fi mai rău decât în ultima zi a lui Pompei. (Nota autorului: Oraşul Pompei din Italia a fost distrus în anul 79 d.Hr., de erupţia vulcanului Vezuviu, fiind îngropat împreună cu locuitorii săi în cenuşa vulcanică). Pocăieşte-te, Los Angeles! Pocăiţi-vă şi voi ceilalţi şi întoarceţi-vă la Dumnezeu, pentru că ceasul mâniei Lui este deja deasupra pământului! Fugiţi cât mai aveţi timp şi veniţi în Hristos!”

În mijlocul plânsetelor şi căinţei ce se auzea în adunare, el s-a rugat pentru încheiere, după care a spus:

„Fraţilor şi surorilor, nu ştiu ce aş mai putea spune. Dacă credeţi că sunt profetul lui Dumnezeu – este pentru prima dată când spun aceasta în public, dar simt un avertisment puternic -, ascultaţi-mă! Voi ştiţi că eu nu obişnuiesc să fac aşa ceva şi că nu mă comport aşa. Am ezitat mult să vorbesc acest mesaj, dar acum este spus, şi în ziua judecăţii va sta ca martor că v-am spus adevărul, fiindcă este: „Aşa vorbeşte Domnul Dumnezeu!”

„Oh, penticostalilor, fugiţi pentru viaţa voastră! Fugiţi spre coarnele altarului şi plângeţi înainte să fie prea târziu, pentru că va veni ceasul când veţi plânge, dar nu vă va mai fi de nici un folos! Amintiţi-vă că Esau

şi-a căutat dreptul de întâi născut, dar nu l-a mai găsit (Evrei 12.14-17). Eu vă chem oameni de afaceri ai Evangheliei depline să veniţi în seara aceasta la Isus Hristos. Fugiţi la El! Nu-l lăsaţi pe diavolul să vă întoarcă de la acest Cuvânt, ci staţi pe El până când veţi fi umpluţi atât de mult cu Duhul Sfânt, încât voi, bărbaţi şi femei, vă veţi îndrepta şi veţi trăi o viaţă dumnezeiască. Dacă spui că ai Duhul Sfânt, dar nu poţi să te conformezi Cuvântului, înseamnă că în tine este un alt duh. Duhul lui Dumnezeu este peste Cuvântul Său, iar Mireasa lui Hristos trebuie să fie Cuvântul uns."

După încheierea serviciului, Bill s-a simţit amorţit şi oarecum ameţit, la fel ca în vremea când vedeniile îi storceau energia în timpul rândurilor de rugăciune. Dar în seara aceea nu avusese o vedenie, ci Altceva îi mişcase limba. Era atât de ciudat, fiindcă nu putea să-şi amintească nimic din ce vorbise în ultimele 30 de minute ale predicii sale. După ce Billy Paul i-a spus că prorocise că Los Angeles se va scufunda în ocean, Bill şi-a întrebat fiul de ce era atât de trist, iar el i-a amintit de persoana care a prorocit că Florence Shakarian va trăi să vadă venirea Domnului. După câteva momente de ezitare, Billy Paul a continuat:

„Tati, tu ai spus că ea nu va trăi să vadă venirea Domnului, ci va muri într-o dimineaţă, între 2.00 şi 3.00 dimineaţa."

„Fiule, tot ce pot să-ţi spun este că Domnul nu mi-a arătat nimic diferit de vedenia pe care am avut-o luna trecută."

(Nota autorului: Florence Shakarian a murit în 10 septembrie 1965, la ora 2.45 dimineaţa).

Mai târziu, în acea seară, Bill a citit din Matei 11.23 unde Isus a profeţit: „Şi tu, Capernaume, vei fi înălţat oare până la cer? Vei fi coborât până la Locuinţa morţilor; căci, dacă ar fi fost făcute în Sodoma minunile care au fost făcute în tine, ea ar fi rămas în picioare până în ziua de astăzi." Căutând într-un dicţionar biblic, el a aflat că Sodoma a ajuns pe fundul Mării Moarte în timpul unui cutremur puternic şi că acelaşi lucru s-a întâmplat cu oraşul Capernaum.

De când a vizitat Africa de Sud în anul 1951, William Branham a dorit mereu să se întoarcă acolo şi să petreacă mai mult timp printre băştinaşi ca să le predice Evanghelia, pentru că i-a plăcut felul în care au acceptat mesajul, cu o credinţă care a dat rezultate extraordinare, nu numai în ceea ce priveşte vindecările şi minunile, ci şi în ce priveşte predarea vieţilor lui Isus Hristos. Bill simţea că lucrarea sa în Africa nu era încă terminată. Mulţi ani, el nu a avut suficienţi bani ca să sponsorizeze mai multe campanii de vindecare prin credinţă în Africa, iar mai târziu a avut câteva promisiuni de sponsorizare, dar nu a reuşit să obţină viză pentru călătorie. Bănuia că au existat intervenţii din partea liderilor religioşi din Africa de Sud, care aveau o mare putere politică prin Comitetul Naţional. În anul 1965, Bill a încercat din nou să primească viză pentru Africa de Sud şi Mozambic. Ambele vize au fost aprobate, dar cu câteva restricţii: avea voie să vâneze, dar îi era interzis să ţină adunări religioase. Se părea

că Africa de Sud era frământată de probleme politice, iar reprezentanţii guvernului erau îngrijoraţi că orice adunare a băştinaşilor ar putea să se transforme într-o revoltă. Deşi era dezamăgit cu privire la această restricţie, Bill a cumpărat totuşi bilete de avion pentru el şi Billy Paul.

Au aterizat la Johanesburg, în data de 26 mai 1065, unde erau aşteptaţi de Sidney Jackson. Câteva zile mai târziu, cei trei au zburat la Beira, pe coasta Mozambicului, unde au angajat un ghid şi s-au pregătit de o călătorie de vânătoare de trei săptămâni. Pentru aceasta, au închiriat un jeep Land Rover, care era o camionetă dreptunghiulară cu tracţiune pe toate cele patru roţi, construită în Anglia. După ce au încărcat proviziile, au condus 150 de mile către vest, într-o regiune foarte sălbatică. Savana africană este formată din vegetaţie subtropicală presărată cu copaci ţepoşi cu frunze mici. Prin această savană migrau turme mari de erbivore: elefanţi, girafe, zebre, antilope, capre sălbatice şi multe altele. Erau şi prădători care vânau aceste turme: lei, leoparzi, gheparzi, hiene, şacali, vulturi, şoimi şi ulii.

Bill şi tovarăşii săi au trăit timp de trei săptămâni în ţara ierburilor, vânând, făcând mâncare deasupra unui foc de tabără şi dormind în corturi; iar din cinci în cinci zile îşi mutau corturile în alte locuri. Într-o după-amiază, pe la ora 5.00, Bill a avut o vedenie în care a văzut doi băştinaşi care cărau pe o targă pe cineva. Vedenia arăta foarte clar că băştinaşul de pe targă suferea de o boală contagioasă.

După încheierea vedeniei, Bill s-a dus la cortul lui Sidney Jackson şi i-a zis:

„Frate Jackson, în scurt timp vor veni doi oameni care vor aduce pe o targă un băştinaş bolnav de pojar. Din câte înţeleg eu, legea din Mozambic spune că dacă o persoană bolnavă ne cere ajutorul aici în savană, suntem obligaţi să o transportăm la cel mai apropiat medic sau spital.”

„Aşa este, frate Branham. În cazul nostru, cel mai apropiat spital se află la 150 de mile depărtare, ceea ce înseamnă că dacă îl vom trimite pe ghidul nostru el, vom rămâne timp de două zile fără maşină.”

„Dar dacă ai fi chemat să te rogi pentru acel om, ţi-ai pune mâinile peste el ştiind că are o boală contagioasă?”

Jackson a zâmbit şi a spus: „Eu aş face cum spune irlandezul: „Întâi împuşcă şi apoi ceartă-te.”

„Vino cu mine,” a spus Bill, după care s-a întors şi a păşit în iarba înaltă ce le înconjura tabăra. Jackson l-a urmat. Temperatura era sufocantă, cam 38 grade Celsius. Bill nu a mers pe nici o cărare, ci îşi făcea drum prin iarba înaltă de doi metri. Desigur, nu putea să vadă nimic în jurul lor, iar după vreo două sute de metri, s-a oprit şi a zis: „Nu mişca!”

După ce au ascultat liniştiţi cam un minut, au auzit un fâşâit care se îndrepta spre ei. Erau trei oameni care veneau exact spre ei, doi bărbaţi care îl purtau pe al treilea pe o targă făcută din scoarţă de copac împletită. Bărbatul din faţă părea uimit când i-a văzut pe cei doi bărbaţi albi care stăteau tăcuţi în iarba înaltă. Sidney Jackson le-a vorbit în limba lor şi le-a cerut să lase targa jos, pentru ca evanghelistul american să se poată ruga pentru prietenul lor. Bărbatul bolnav a gemut de durere când cei doi tovarăşi ai săi au lăsat targa jos. Bill şi Sidney au îngenuncheat şi şi-au pus mâinile peste bărbatul bolnav, simţind febra mare a acestuia, deşi afară era o zi fierbinte. După o rugăciune scurtă, Bill s-a ridicat şi s-a îndreptat spre tabără, iar ceilalţi l-au urmat. Când cei trei băştinaşi au ajuns în tabără, au vorbit cu ghidul expediţiei, iar acesta l-a pus imediat pe bărbatul bolnav în maşină şi a plecat cu el. Toţi ceilalţi au cinat, apoi s-au odihnit tot restul serii.

Dimineaţa, Sidney Jackson a rămas surprins să vadă că jeepul se întorsese deja, aşa că l-a trezit pe ghid şi l-a întrebat:

„Ai făcut foarte repede drumul până la Beira şi înapoi.”

„Păi nu am mers până acolo”, a răspuns şoferul. „După numai câteva mile, omul a sărit din targă şi mi-a zis: „Lasă-mă aici, fiindcă locuinţa mea este foarte aproape”, aşa că l-am lăsat jos şi m-am întors aici.

„Nu mai era bolnav?”

„Nu. Mi-a spus că se simte foarte bine.”

Într-o zi, Bill Paul a împuşcat un leopard care omora vite lângă un sat. Localnicii au fost atât de recunoscători pentru aceasta, încât au ţinut o sărbătoare la care i-ai invitat şi pe vânători, iar Bill nu numai că a participat la serbarea lor, dar le-a şi dăruit carnea de la o zebră pe care o împuşcase. Câteva zile mai târziu, vânătorii au descoperit urma unui bivol Cape. Bivolii Cape sunt nişte animale mari, cu temperament mârşav, care au coarne masive şi curbate în jos. Jackson l-a sfătuit pe Bill să folosească arma pentru elefanţi, care era un Rigby Nitro de calibru 416, dar Bill voia să-şi folosească arma lui, un Weatherby de calibru 300, pe care o primise în dar de la nişte prieteni, în locul celei care-i explodase în faţă. Ei au urmărit bivolul timp de câteva ore, până l-au găsit păscând într-o pajişte cu iarbă mai mică. În timp ce vânătorii se apropiau, bivolul i-a simţit, şi s-a îndreptat spre ei ameninţător, dar Bill l-a doborât cu un singur glonţ, spre uşurarea lui Jackson, pentru că nu mai aveau timp şi pentru al doilea.

Bill dorea să împuşte şi un leu, dar trecuseră două săptămâni şi nu văzuseră niciunul. Atunci a încercat să-i pregătească o capcană. Astfel, a împuşcat o zebră, a legat-o de jeep şi a târât-o după el în jurul unui copac mare, trasând un cerc mare, după care a lăsat-o sub copac, sperând că vreun leu îi va simţi mirosul şi va veni s-o ia. După câteva zile în care n-a avut nici un rezultat, Bill a încercat o altă metodă. Pentru aceasta a

folosit cele patru ajutoare locale, ca să bată în iarba din jur şi să facă o gălăgie cât mai mare în timp ce mergeau într-un cerc cât mai larg pentru a speria vreun leu şi să-l facă să fugă spre el. Dar nici această metodă nu a dat rezultate.

În ciuda acestei nereuşite, per total a fost o expediţie safari foarte reuşită. Împreună, Bill şi Billy Paul au colectat treizeci şi trei de trofee, pe care Bill le-a dus la Beira ca să fie prelucrate. Mai târziu, urmau să fie trimise la Tucson, Arizona, unde Bill avea de gând să le aranjeze în noua sa cameră de lucru.

Înainte ca vânătorii să părăsească Beira, un băştinaş a alergat la Sidney Jackson şi i-a spus că cineva vrea să-l vadă pe „stăpân”. Jackson l-a urmat într-o cameră, unde aştepta un tânăr. Era tânărul de pe targă, pentru care se rugaseră. Îi urmărise 150 de mile numai ca să-i poată mulţumi „stăpânului” pentru că s-a rugat pentru el, iar Sidney Jackson l-a condus la William Branham.

La câteva zile după ce s-a întors din Africa, Bill a visat că era din nou tânăr şi era angajat la primul său serviciu pe care l-a avut, la Compania de Servicii Publice din Indiana. În acest vis, el mergea pe vechea lui rută, colectând bani de la consumatorii de electricitate. Era o zi înăbuşitoare şi transpiraţia i se scurgea pe tâmple în timp ce mergea de-a lungul râului. La un moment dat, a pus jos chitanţele şi banii adunaţi de la clienţi, s-a schimbat în costum de baie şi s-a aruncat în apa răcoroasă a râului. Apoi s-a gândit: „Nu este corect, nu ar trebui să înot în timpul serviciului,” aşa că a ieşit din apă şi s-a îmbrăcat din nou în uniforma de serviciu. Deodată, o rafală de vânt i-a împrăştiat toate chitanţele, lăsându-i doar teancul de bani. „Ce mă fac acum, fiindcă nu mai ştiu cine şi cât au plătit pentru facturile lor?” şi-a zis disperat. „Singurul lucru pe care îl pot face este să las banii aceştia la casierie, apoi când clienţii vor primi înştiinţarea că nu şi-au plătit factura, vor veni cu cealaltă parte a chitanţei. Aceasta înseamnă sigur o încurcătură mare, pricinuită de neatenţia mea.”

Când s-a trezit, Bill s-a întors pe partea cealaltă, iar Meda a deschis ochii, a căscat şi l-a întrebat: „Ai dormit bine?”

„Nu. Am visat că lucram la Compania de Servicii Publice.”

„Iar?” a întrebat ea surprinsă.

În ultimul an, Bill visase de câteva ori că lucra în Compania aceea veche şi de fiecare dată în vis i se întâmpla ceva rău, ceea ce îl deranja foarte tare. Oare Domnul încerca să-i spună ceva? La începutul anului, el Îl rugase pe Domnul să-i dea o vedenie în care să-i arate dacă a făcut cumva ceva rău, ca să poată repara lucrurile, dar până acum Domnul nu-i dăduse nici o vedenie în care să-i explice aceste vise.

După ce s-a rugat împreună cu Meda, ea s-a dus în camera cealaltă să-i trezească pe copii. (Amintiţi-vă că ei locuiau într-un duplex).

„Doamne”, s-a rugat Bill, „oare ce am greşit de subconştientul meu nu mă lasă să mă îndepărtez de fostul loc de muncă? Probabil că sunt un om îngrozitor.”

După ce s-a spălat şi s-a îmbrăcat, i-a venit un gând: „Poate neglijez cumva slujba lui Dumnezeu şi Domnul încearcă să-mi arate tocmai aceasta prin aceste vise.”

Luând Biblia, Bill s-a aşezat la masă şi a zis: „Doamne, în Vechiul Testament, dacă unii dintre copiii Tăi aveau întrebări cu privire la vreun vis, Tu le vorbeai prin Urim şi Tumim, Lumina supranaturală care strălucea pe cele douăsprezece pietre preţioase de pe pieptarul marilor Tăi preoţi (Urim = lumină; Tumim = folosit cu Urmi pentru slava lui Dumnezeu: Exod 28.30; Levitic 8.8; Numeri 27.21; Deuteronom 33.8; 1 Samuel 28.6; Ezra 2.63; Neemia 7.65). Dar acea preoţie a trecut, iar acum Biblia Ta este Urim şi Tumim al nostru. Doamne, pentru că nu mi-ai dat nici o vedenie care să-mi explice acele vise, Te rog să-mi arăţi ceva din Biblia Ta, care le-ar putea explica. Sigur trebuie să fie vreun personaj sau vreo situaţie care să mi se potrivească. Dacă cineva de aici a făcut ceva rău şi se potriveşte cu ceea ce am făcut eu şi nu este în voia Ta, îngăduie să deschid la acest loc ca să ştiu şi să mă îndrept. Dacă cineva de aici are de făcut o lucrare şi vrei ca eu să fac acelaşi lucru, atunci Te rog să-mi arăţi.”

Biblia a ţinut Biblia în faţa lui, cu marginea pe masă şi coperţile strâns presate cu palmele, după care a închis ochii şi şi-a luat mâinile de pe ele astfel încât Biblia să se poată deschide la întâmplare. Punându-şi degetul arătător jos pe pagină, a deschis apoi ochii şi a citit versetul atins de deget. Era din Geneza 24.7: „Domnul Dumnezeul cerului, care m-a scos din casa tatălui meu şi din patria mea, care mi-a vorbit şi mi-a jurat, zicând: „Seminţei tale voi da ţara aceasta”, va trimite pe Îngerul Său înaintea ta; şi de acolo vei lua o nevastă fiului meu.”

„Hmmm,” s-a gândit el, „cine vorbeşte şi cui?” S-a uitat repede peste capitolul care conţinea acest verset, ca să înţeleagă contextul. Avraam încerca să-i găsească o mireasă fiului său, Isaac. Astfel, în versetul 7 el l-a trimis pe servitorul său, Eliezer, s-o caut în Mesopotamia.

El Îşi va trimite Îngerul Lui înaintea ta? Cât de impresionant este acest lucru! A simţit cum un fior i-a trecut prin coloana vertebrală. Apoi s-a gândit cum Îngerul Domnului a fost alături de el din ziua când şi-a început slujba. Bill şi-a dat seama cu slujba lui era asemănătoare cu a lui Eliezer, numai că el trebuia să găsească o Mireasă pentru Cineva mai mare decât Isaac; el încerca să găsească o Mireasă pentru Domnul Isus Hristos.

Capitolul 94

Porumbelul conduce un vultur

Iulie-septembrie 1965

William Branham şi-a dus familia la Jeffersonville pentru lunile iulie şi august 1965, şi voia să ţină câteva adunări speciale în care să predice despre cele şapte potire din Apocalipsa 15 şi 16, dar nu au reuşit să închirieze auditoriul şcolii locale. El ştia că Tabernacolul nu putea primi toţi oamenii care veneau la întrunirile speciale, aşa că a amânat aceste adunări, rugându-i pe administratorii adunării să cumpere un cort mare. Se gândea că dacă va avea un cort asemănător celor de la circ, ar putea închiria trenul unui fermier şi să ţină acolo aceste adunări speciale, cât timp va fi nevoie. Mai mult, se gândea că aceasta ar putea fi interpretarea literală a vedeniei pe care o avusese în decembrie 1955, cu privire la cortul acela mare pe a cărui platformă era o cameră mică în care aveau loc minuni.

În următoarele două luni, el a fost determinat să predice în fiecare duminică dimineaţa la Tabernacolul Branham. Astfel, în duminica din 18 iulie 1965, el a predicat mesajul „Încercând să facem lui Dumnezeu o slujbă fără voia Sa”, în care s-a folosit de textul din 1 Cronici 13, unde scrie despre faptul că David a adus chivotul Domnului înapoi la Ierusalim. Pentru aceasta, el a aşezat chivotul într-un car nou tras de boi, în loc să fie purtat pe umeri de către leviţi, cum poruncise Dumnezeu. atunci când chivotul s-a clătinat, Uza, care nu era un levit, a întins mâna spre el ca să-l susţină să nu cadă, dar în clipa aceea a fost lovit de Domnul şi a murit. Uza a vrut sincer să-I facă un serviciu lui Dumnezeu, dar Dumnezeu nu l-a primit pentru că era împotriva a ceea ce poruncise El. Bill a pus această istorisire a Bibliei în paralel cu lumea religioasă de astăzi, citind Marcu 7.7, unde Isus a spus: „Degeaba Mă cinstesc ei, dând învăţături care nu sunt decât nişte porunci omeneşti.”

În seara aceea, subiectul lui a fost „Hrana spirituală la vremea potrivită,” şi a luat textul din 1 Împăraţi 17. În timpul unei secete urmată de foamete, Ilie s-a ascuns de împăratul Ahab lângă pârâul Cherit, iar Dumnezeu a folosit corbii ca să-i aducă mâncare. Pornind de aici, Bill a spus că acesta este tabloul climatului religios de astăzi, când lumea este cuprinsă de o mare secetă şi foamete. Pentru aceasta, a citit din Amos 8.11 unde scrie: „Iată, vin zile, zice Domnul Dumnezeu, când voi trimite foamete în ţară, nu foamete de pâine, nici sete de apă, ci foame şi sete după auzirea cuvintelor Domnului.” Bill a folosit şi alte exemple biblice pentru a arăta că Dumnezeu Şi-a hrănit întotdeauna copiii în felul acesta, la timpul potrivit. El a spus:

„Cum se face că mesajul meu nu circulă printre denominaţiuni? Pentru că nu este hrana lor. Nu este hrana potrivită pentru o biserică în stare căldicică, ci este hrana pentru Mireasă; este hrana spirituală din timpul ei. Aşa zişii oameni religioşi s-ar îmbolnăvi la stomac dacă ar mânca-o, pentru că este prea tare pentru ei. Dar pentru copiii Împărăţiei este Pâine şi Viaţă, este Isus Hristos Acelaşi ieri, azi şi în veci.”

În 25 iulie 1965, Bill a predicat mesajul „Unşii din timpul sfârşitului.” Mai întâi a citit din Matei 24.15-28, unde Isus le-a vorbit ucenicilor Săi despre zilele din urmă şi despre a doua venire a Sa. Apoi s-a oprit la textul din Matei 24.24: „Căci se vor scula hristoşi mincinoşi şi proroci mincinoşi; vor face semne mari şi minuni, până acolo încât să înşele, dacă va fi cu putinţă, chiar şi pe cei aleşi.” Observaţi faptul că Isus a folosit expresia „hristoşi mincinoşi” şi nu „Isuşi mincinoşi”. Cuvântul „Hristos” înseamnă „Ales”, dar Isus a vorbit la plural, ca să înţelegem că la sfârşit vor fi mai mulţi „unşi mincinoşi” şi a făcut legătura între aceşti „unşi mincinoşi” şi „prorocii mincinoşi.” Un proroc primeşte o descoperire de la Dumnezeu, apoi îi învaţă pe oameni despre ea, dar „unşii mincinoşi” sunt predicatori mincinoşi care vor învăţa doctrine false şi astfel vor înşela milioane de oameni. Uneori, doctrinele lor sunt foarte apropiate de adevăr, fiind greşite doar în unul sau două puncte. Amintiţi-vă cum a înşelat-o Satan pe Eva în grădina Eden. Dumnezeu i-a spus Evei că în ziua în care va mânca din rodul unui anumit pom, va muri, dar Satan i-a spus că nu este adevărat, că nu va muri dacă mănâncă, ci va deveni ca Dumnezeu, cunoscând diferenţa dintre bine şi rău. Satan i-a spus şi unele lucruri care erau adevărate, iar minciuna lui s-a ascuns în doar două litere: „NU” veţi muri”, care au schimbat însemnătatea poruncii Domnului. Tot aşa, aceşti unşi mincinoşi din timpul sfârşitului, vor răsuci Cuvântul Domnului în aşa fel încât nu va mai fi cum a spus Domnul, şi astfel îi vor înşela pe toţi oamenii, în afară de cei aleşi. Din fericire aleşii, care sunt Mireasa lui Hristos, nu pot fi înşelaţi, pentru că Duhul Sfânt îi va conduce în tot Adevărul (Ioan 16.12-15).

Ce anume îi deosebeşte pe aceşti proroci mincinoşi? În mod surprinzător, ei sunt umpluţi cu Duhul Sfânt, dar cu toate acestea sunt mincinoşi. Cum este posibil acest lucru? În Matei 5.45, Isus a spus: „…ca să fiţi fii ai Tatălui vostru care este în ceruri; căci El face să răsară soarele Său peste cei răi şi peste cei buni şi dă ploaie peste cei drepţi şi peste cei nedrepţi.” Aici, El nu se referă numai la ploaia naturală, ci şi la ploaia duhovnicească a Duhului Sfânt. Apostolul Pavel a spus acelaşi lucru în Evrei 6.4-8:

„Căci cei ce au fost luminaţi odată – şi au gustat darul ceresc, şi s-au făcut părtaşi Duhului Sfânt,

şi au gustat Cuvântul cel bun al lui Dumnezeu şi puterile veacului viitor –

şi care totuşi au căzut, este cu neputinţă să fie înnoiţi iarăşi şi aduşi la pocăinţă, fiindcă ei răstignesc din nou, pentru ei, pe Fiul lui Dumnezeu şi-L dau să fie batjocorit.

Când un pământ este adăpat de ploaia care cade adesea pe el şi rodeşte o iarbă folositoare celor pentru care este lucrat, capătă binecuvântare de la Dumnezeu.

Dar, dacă aduce spini şi mărăcini, este lepădat şi aproape să fie blestemat şi sfârşeşte prin a i se pune foc.”

Cum este posibil ca adevăratul Duh Sfânt să aleagă un învăţător mincinos? Pentru a explica acest lucru, Bill a folosit exemplul cu portocalul altoit cu crengi din alte citrice. O creangă de grapefruit, va produce grapefruit, o creangă de lămâi va produce lămâi, o creangă de mandarin va produce mandarine, etc. Toate aceste crengi se hrănesc cu viaţa din portocal, dar aduc propriile lor roade, însă atunci când portocalul dă naştere unei crengi proprii, originale, ea va produce portocale. În mod asemănător, denominaţiunile catolice, metodiste, baptiste şi toate celelalte, se hrănesc din Duhul Sfânt, dar din nefericire, catolicii produc catolici, metodiştii produc metodişti şi aşa mai departe. Dar dacă din trunchiul original creşte o altă creangă, ea va fi asemenea celei originale din Faptele Apostolilor şi astfel va produce oameni care vor fi botezaţi în Numele lui Isus Hristos, vor primi Duhul Sfânt şi vor urma învăţăturile lui Petru şi Pavel; va produce oameni care vor crede într-un Dumnezeu care face încă minuni.

Dumnezeu l-a învăţat pe Bill pentru prima dată această lecţie, atunci când a vizitat Convenţia Penticostală din Mishawaka, Indiana, în anul 1934. În timpul acestei convenţii, el a văzut doi bărbaţi care vorbeau în limbi necunoscute şi proroceau. După întrunire, el a stat de vorbă cu aceşti doi bărbaţi, iar Dumnezeu i-a arătat printr-o vedenie, că unul dintre ei era un creştin adevărat, în timp ce celălalt era un făţarnic. Cum era posibil ca ambii bărbaţi să posede acele daruri supranaturale?

Acest lucru l-a frământat până când Dumnezeu i-a arătat o vedenie în care i-a explicat acest paradox. Mai întâi, Bill a văzut cum Pământul se învârtea în jurul axei sale. Apoi a văzut un Bărbat îmbrăcat în alb, care umbla pe pământ şi semăna grâu şi alte seminţe bune. În scena următoare, a văzut un bărbat îmbrăcat în negru, care semăna neghină şi alte seminţe rele. Toate seminţele acelea au răsărit şi au crescut împreună. Curând a venit o secetă şi toate s-au rugat pentru ploaie, iar când a venit ploaia şi le-a udat, neghina L-a lăudat pe Dumnezeu împreună cu grâul. Dumnezeu S-a folosit de textul din Evrei 6.4-8 pentru a explica vedenia, arătând că aceeaşi ploaie care udă seminţele bune le udă şi pe cele rele, dar natura seminţei este neschimbată. În Matei 7.15-20, Isus a spus:

„Păziţi-vă de prorocii mincinoşi! Ei vin la voi îmbrăcaţi în haine de oi, dar pe dinăuntru sunt nişte lupi răpitori.

Îi veţi cunoaşte după roadele lor. Culeg oamenii struguri din spini sau smochine din mărăcini?

Tot aşa, orice pom bun face roade bune, dar pomul rău face roade rele.

Pomul bun nu poate face roade rele, nici pomul rău nu poate face roade bune.

Orice pom care nu face roade bune este tăiat şi aruncat în foc.

Aşa că, după roadele lor îi veţi cunoaşte.” Roadele lor sunt învăţăturile pe care le au. Învăţăturile bune sunt în aceeaşi linie cu Biblia, de la Geneza până la Apocalipsa. Şi Isus a mai spus:

„Nu oricine-Mi zice: „Doamne, Doamne!” va intra în Împărăţia cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu care este în ceruri.

Mulţi Îmi vor zice în ziua aceea: „Doamne, Doamne! N-am prorocit noi în Numele Tău? N-am scos noi draci în Numele Tău? Şi n-am făcut noi multe minuni în Numele Tău?”

Atunci le voi spune curat: „Niciodată nu v-am cunoscut; depărtaţi-vă de la Mine, voi toţi care lucraţi fărădelege.” (v. 21-23).

În Ioan 15.5-6 Isus a spus: „Eu sunt Viţa, voi sunteţi mlădiţele. Cine rămâne în Mine şi în cine rămân Eu aduce mult rod; căci despărţiţi de Mine nu puteţi face nimic.

Dacă nu rămâne cineva în Mine, este aruncat afară, ca mlădiţa neroditoare, şi se usucă; apoi mlădiţele uscate sunt strânse, aruncate în foc, şi ard.”

Bill a zis: „Voi m-aţi auzit predicând cu mulţi ani în urmă despre viţa adevărată şi despre viţa falsă. Atunci v-am arătat cum Abel şi Cain s-au întâlnit la altar, amândoi fiind religioşi, amândoi tânjind după Viaţă şi amândoi închinându-se şi lăudându-L pe acelaşi Dumnezeu, dar Cain a fost respins, în timp ce Abel a fost primit. Abel a primit descoperirea că trebuie să aducă la altar ca jertfă sângele unui miel, aşa cum scrie în Evrei 11.4: „Prin credinţă a adus Abel lui Dumnezeu o jertfă mai bună decât Cain. Prin ea a căpătat el mărturia că este neprihănit, căci Dumnezeu a primit darurile lui. Şi prin ea vorbeşte el încă, măcar că este mort.” Poate vă gândiţi că nu a fost vorba de o descoperire, dar ce este credinţa? Credinţa este ceva ce îţi este descoperit; ceva ce încă nu este, dar se va întâmpla într-o zi. Credinţa este o descoperire a voii lui Dumnezeu (Matei 16.15-18). Cu toate acestea, multe biserici nici măcar nu cred în descoperirea spirituală, ci cred într-o învăţătură dogmatică a vreunui sistem.”

„Nu demult am vorbit cu un învăţător creştin, iar el mi-a zis: „Domnule Branham, noi respingem orice descoperire.”

„Atunci trebuie să-L resping şi pe Isus Hristos, pentru că El este descoperirea lui Dumnezeu, adică Dumnezeu descoperit în trup de carne.” Cât timp nu poţi vedea aceasta, eşti pierdut, pentru că Isus a spus: „De aceea v-am spus că veţi muri în păcatele voastre; căci, dacă nu credeţi că Eu sunt, veţi muri în păcatele voastre.” (Ioan 8.24 – nota autorului: se pot citi şi textele următoare: Deuteronom 32.39-43; Ioan 8.23,13.19; Deuteronom 18.15-19; Fapte 3.22-26; Exod 3.13-15 şi Ioan 8.58). El este descoperirea lui Dumnezeu; Duhul lui Dumnezeu descoperit în formă umană, iar dacă tu nu poţi crede aceasta, eşti pierdut. Dacă Îl

pui ca a doua, a treia sau orice altă persoană şi nu recunoşti că El este Dumnezeu însuşi, eşti pierdut, pentru că Isus a spus clar: „…căci, dacă nu credeţi că Eu sunt, veţi muri în păcatele voastre.” Vedeţi? Este vorba de o descoperire.

La începutul lunii august, Bill a predicat mesajul „Dumnezeul acestui veac rău”, iar la sfârşitul ei a vorbit mesajul „Edenul Satanei.” În predica „Dumnezeul acestui veac rău”, el a luat ca text biblic Cuvântul din 2 Corinteni 4.3-4: „Şi, dacă Evanghelia noastră este acoperită, este acoperită pentru cei ce sunt pe calea pierzării,

a căror minte necredincioasă a orbit-o dumnezeul veacului acestuia, ca să nu vadă strălucind lumina Evangheliei slavei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu.” Fraza „dumnezeul veacului acestuia” se referă la Satana, care a deţinut controlul acestei lumi încă din vremea când Adam şi Eva au păcătuit în grădina Eden. În predica „Edenul Satanei”, Bill a arătat cum scopul Satanei a fost încă de la început să îşi întemeieze pe pământ o împărăţie, pentru a fi venerat ca dumnezeu (2Tesaloniceni 2.3-4). Secol după secol, mileniu după mileniu, el a lucrat la realizarea acestui plan, folosind orice formă de înşelăciune posibilă, iar astăzi şi-a atins în sfârşit scopul. Satana şi-a făcut în sfârşit propria grădină a edenului. Această lume cu toate religiile ei organizate (inclusiv cele creştine) şi cu accent pe ştiinţă şi tehnologie, cu răspuns la toate întrebările, a devenit o veritabilă grădină a edenului Satanei.

Între aceste două mesaje, Bill a predicat „Hristos descoperit în propriul Său Cuvânt,” în care a luat textul din 2Timotei 2.15, unde Pavel a spus: „Caută să te înfăţişezi înaintea lui Dumnezeu ca un om încercat, ca un lucrător care n-are de ce să-i fie ruşine şi care împarte drept Cuvântul adevărului.” În continuare, el a spus:

„Atunci când foloseşti Cuvântul lui Dumnezeu, trebuie să te fereşti de trei lucruri: de interpretarea Lui greşită, de punerea Lui într-un context greşit şi de scoaterea din context a Cuvântului lui Dumnezeu”, după care a dat mai multe exemple, arătând că dacă cineva Îl consideră pe Isus altcineva decât Dumnezeu însuşi şi face din El a doua persoană a dumnezeirii, adică un dumnezeu mai mic dintr-un grup de trei dumnezei, ar încurca fiecare Cuvânt din întreaga Biblie. Un astfel de om ar încălca prima poruncă din Lege: „Să nu ai alţi dumnezei afară de Mine” (Exod 20.3), şi ar transforma creştinismul într-o adunătură de păgânism care venerează trei dumnezei diferiţi. Deci, voi să nu interpretaţi greşit poziţia lui Isus în Biblie! El a fost mai mult decât un om; a fost deosebit de noi prin faptul că genele şi cromozomii Lui au fost creaţi de Dumnezeu în pântecul Mariei, dar în acelaşi timp, a fost asemenea nouă, prin faptul că a fost un Om real şi a crescut normal. Acest lucru Îl face să fie Om şi Dumnezeu în acelaşi timp.”

(Nota autorului: Poate că această remarcă a lui William Branham va clarifica un punct important. El a spus: „Isus nu a fost Dumnezeu, dar El a fost Dumnezeu. El a fost un Om dar în acelaşi timp a fost Dumnezeu. El a

putut să plângă, dar în acelaşi timp a înviat morţii; a putut să plângă pentru un om care murise, iar apoi să-l învie din morţi. El a fost IeHoVaH Jireh, IeHoVaH Rafa, IeHoVaH Manase; El a fost IeHoVaH în întregime; El a fost IeHoVaH şi totuşi era un Om. El era Stăpânul pământului şi Creatorul lui, dar cu toate acestea nu a avut un loc unde să-Şi pună capul, de aceea a spus: „Vulpile au vizuini, şi păsările cerului au cuiburi; dar Fiul omului n-are unde-Şi odihni capul.” (Matei 8.20). Aşa este. El a trebuit să împrumute mormântul altuia pentru a fi înmormântat. El a creat pântecele unei femei. Pentru că nu avea un pântece din care să fie născut, a trebuit să împrumute unul. El era Creatorul pământului şi totuşi nu a avut nici măcar un loc unde să fie îngropat aşa că a trebuit să împrumute groapa altuia. Deşi era Dumnezeu, El a trebuit să împrumute un loc de la Iosif din Arimatea. El a dovedit că era Dumnezeu, înţelegeţi? Noi suntem hristoşi, dar nu suntem acel Hristos Isus. El este Tatăl nostru, iar nou suntem doar aleşii Duhului Sfânt. Acesta este motivul pentru care S-a împărţit Duhul Sfânt în ziua de Rusalii. Atunci, Stâlpul de Foc s-a coborât şi s-a împărţit în limbi de foc, aşezându-Se peste fiecare dintre ei: Dumnezeu împărţindu-Se pe Sine peste copiii Lui, pentru ca Hristos şi Biserica Sa să fie una, aşa cum sunt una soţul şi soţia sa.” (Întrebări şi răspunsuri, duminică 30.08.1964).

„El a fost Dumnezeu şi Om. Noi nu ar trebui să-L interpretăm greşit pe Isus Hristos, ca fiind oricine altcineva, afară de Cuvântul lui Dumnezeu făcut trup, pentru că Isus însuşi este tălmăcirea Bibliei, iar acum, El Se manifestă pe Sine însuşi în trupul Său, Biserica. El S-a manifestat pe Sine însuşi în fiecare epocă a Bisericii: mai întâi prin picioarele Sale, în lucrarea de temelie a apostolilor, iar acum, în timpul nostru suntem în epoca ochilor, prin lucrarea profetică. Următorul pas este creierul, care va veni prin Isus Hristos Însuşi. El este Inteligenţa care conduce trupul în întregime. Apoi, trupul complet al lui Hristos este descoperit în forma unei Mirese, care a fost luată din coasta Lui, aşa cum a fost luată Eva din coasta lui Adam, la început.

Un exemplu care arată cum este pus Cuvântul într-un loc greşit, este atunci când citeşti Scripturile care vorbesc despre vindecări şi minuni, şi spui că au aparţinut numai zilelor apostolice. Puterea lui Dumnezeu nu trebuie exilată în trecut, pentru că Isus Hristos este Acelaşi ieri, azi şi în veci. Astfel, dacă nu recunoşti Scripturile care vorbesc direct despre epoca bisericii în care trăieşti, scoţi Cuvântul din context. În capitolele 2 şi 3 din Apocalipsa, Dumnezeu spune: „Cine are urechi să asculte ce zice bisericilor Duhul.” Isus Hristos a dictat cele şapte epistole, pentru cele şapte biserici, şi fiecare din ele este diferită, pentru că fiecare biserică a fost diferită. Acesta este motivul pentru care Dumnezeu are un mesaj specific pentru fiecare biserică în parte, iar Mireasa Sa din fiecare epocă Îl va auzi şi astfel, va împărţi corect Cuvântul adevărului. În felul acesta, Biserica Sa va birui în ciuda a tot ce va arunca Satana împotriva ei. Cei ce vor birui, din epoca a şaptea a Bisericii (Laodicea), vor recunoaşte Maleahi 4.5-6, Luca 17.30, Apocalipsa 10.1-7, şi alte locuri din Scriptură care se aplică timpului lor.

Când vara s-a terminat, William Branham şi-a dus familia înapoi la Tucson, pentru că începea şcoala. Iosif avea 10 ani şi intra în clasa a cincea, Sara avea 14 ani şi mergea în clasa a noua, iar Rebeca împlinise 19 ani, deci terminase liceul, dar stătea încă împreună cu părinţii, în duplexul de pe Park Avenue. Meda avea 46 de ani şi era foarte ocupată cu copiii lor care erau încă la şcoală, iar Bill, care avea 56 de ani, încă nu ştia ce voia Dumnezeu să facă cu el în continuare. Mai avea o singură campanie mare programată pentru tot restul anului: patru zile la Shreveport, Louisiana, la sfârşitul lunii noiembrie. Pe lângă aceasta, mai avea două întâlniri izolate, programate: una sâmbătă dimineaţa, 11 noiembrie, la un mic dejun al Oamenilor de Afaceri ai Evangheliei Depline, în Phoenix; iar cealaltă, era programată în săptămâna următoare la biserica „Adunarea lui Dumnezeu Grantway", din Tucson. În ce priveşte întâlnirea de la „Adunarea lui Dumnezeu", Bill avea sentimente împărţite. Desigur, era recunoscător pentru şansa dată să poată împărtăşi Evanghelia, dar în acelaşi timp trebuia să fie atent ce va spune când va sta în spatele amvonului. Predicatorul acelei biserici respect succesul deja legendar, pe care-l avea Bill în ce priveşte vindecarea divină prin credinţă, dar nu era interesat de învăţăturile biblice referitoare la natura lui Dumnezeu.

În ultimii trei ani, Bill a vizitat mult biserici din Tucson, dar până în prezent cu găsise niciuna în care să fie binevenit mesajul Său, iar acest lucru îl îngrijora, pentru că voia să-şi ducă copiii la o biserică în care puteau auzi Evanghelia predicată duminică de duminică. În acelaşi timp, era îngrijorat pentru cei ce se mutaseră în Tucson ca să fie aproape de slujba lui, deoarece până în prezent nu găsiseră în oraş nici o biserică la care să meargă regulat ca să-l asculte predicând. Din moment ce Dumnezeu nu i-a spus să se întoarcă la slujba sa originală, ca păstor, nu se simţea călăuzit să înceapă o altă biserică, deoarece trebuia să fie liber ca să poată călători ca evanghelist. Dar bunăstarea spirituală a acestor oameni îl apăsa tot mai mult, făcându-l să se roage ca Dumnezeu să mişte inima cuiva şi să stabilească în Tucson o biserică în care să poată fi predicat mesajul lui.

Nu a trecut mult şi rugăciunea lui a fost ascultată. Vineri, 10 septembrie 1965, Bill a condus la Phoenix, iar în dimineaţa următoare a vorbit în sala de banchet a hotelului Ramada Inn, în faţa oamenilor de afaceri şi a soţiilor lor, aducând mesajul „Puterea lui Dumnezeu de transformare." După încheierea întrunirii, Bill a vorbit cu Pearry Green, un om de afaceri din Beaumont, Texas. Pearry Green avea 32 de ani, fiind probabil numai cu un an mai în vârstă decât Billy Paul. Pearry şi Billy Paul s-au întâlnit şi au devenit prieteni în timp ce participau amândoi la şcoala biblică în anul 1952. Pearry a sponsorizat campania de vindecare prin credinţă a lui Bill din Beaumont din anul 1964, iar acum i-a spus lui Bill că ar vrea să-şi vândă afacerea din Texas şi să se mute în Tucson, ca să deschidă acolo un loc de rugăciune pentru oamenii care au urmat mesajul lui Bill în acel oraş. Desigur, Bill l-a încurajat s-o facă cât mai repede.

Promisiunea lui Pearry Green a luat numai una din îngrijorările lui Bill, fiindcă era îngrijorat şi cu privire la cartea pe care o pregătea pe tema celor şapte epoci ale Bisericii. Acasă la Tucson, el a revizuit încă o dată manuscrisul pregătit pentru tipar şi voia să mai adauge ceva la el. În ianuarie 1964, papa Paul al VI-lea a vizitat Ierusalimul, fiind primul papă din istorie care a făcut aceasta şi în aceeaşi seară, luna a trecut printr-o eclipsă totală. Bill a citit despre aceste două evenimente în ziar, şi pentru că erau publicate şi fotografii cu fazele eclipsei, el a observat că fazele lunii din cele şase fotografii se potriveau cu umbrele din cercurile pe care le desenase pe tabla din Tabernacol, atunci când ilustrase Lumina din fiecare epocă a Bisericii. Astfel eclipsa de lună din 1964 arăta ca un semn dat în ceruri ca să confirme mesajul despre cele şapte epoci ale Bisericii, iar Bill voia să pună cele şase poze din ziar în cartea sa şi să le explice însemnătatea.

Cealaltă problemă care-l îngrijora era sănătatea lui. La începutul acelui an devenise din nou sensibil la stomac şi pe tot timpul verii avusese momente de greaţă şi indigestie. Acum era deja toamnă şi se părea că starea stomacului său se înrăutăţea, slăbise şi uneori avea insomnii. Uneori durerea se urca până la piept şi era atât de puternică, încât se simţea ca şi când ar fi avut un atac de cord. Medicii i-au testat inima cu ajutorul electrocardiogramei, dar testul a arătat că avea o inimă care putea să-l ducă până la pragul sutei de ani. Surprins, medicul l-a trimis la dr. Van Ravnsworth, un specialist în boli de stomac, iar când a ajuns la el, Bill i-a povestit cum a avut probleme cu stomacul încă din copilărie. Prima criză a avut-o la şapte ani şi l-a chinuit aproape un an. Apoi l-a lăsat şi totul a fost bine până la vârsta de 14-15 ani. Durerea aceea a revenit la 23 de ani, apoi la 31 sau 32 de ani şi de fiecare dată părea să fie din ce în ce mai rău. Criza de stomac pe care a avut-o în anul 1948 a fost atât de puternică, încât l-a silit să părăsească lucrarea timp de câteva luni, deoarece a fost în pragul morţii. Atunci s-a dus la Clinica Mayo din Rochester, Minnesota, sperând că va afla ce este în neregulă, dar medicii de acolo nu au putut să-l ajute cu nimic. Când durerea l-a lovit pentru a şasea oară, la sfârşitul anului 1955, se afla în India. Se părea că totul se repetă din şapte în şapte ani şi că ţine cam un an, plus-minus câteva luni. Apoi a trăit liniştit timp de opt ani, ceea ce l-a făcut să creadă a boala trecuse, dar de curând începuse să-l deranjeze din nou.

Dr. Van Ravensworth a sugerat ca Bill să facă o endoscopie gastrică, un procedeu în care era sedat, după care i se introduce pe gură până în stomac, un tub numit endoscop. Prin acest tub, medicul putea să se uite în stomacul lui şi să vadă ce nu era în ordine. Bill a fost de acord, aşa că vineri, 17 septembrie 1965, dr. Van Ravensworth şi-a folosit endoscopul ca să examineze pereţii stomacului lui Bill. Anestezistul i-a dat lui Bill o doză mică de pentotal de sodiu şi se aştepta ca pacientul său să doarmă între cinci şi zece ore sub efectul sedativului, dar Bill a dormit zece ore.

În dimineaţa următoare, Bill a luat micul dejun cu Pearry Green, în restaurantul hotelului Ramada Inn, unde era cazat Green. Cei doi au discutat despre paşii care trebuiau făcuţi pentru a ridica o biserică în

Tucson, apoi Bill i-a povestit lui Pearry despre mulţimea evenimentelor supranaturale care au precedat şi urmat ruperea celor şapte Peceţi din cartea Apocalipsei, despre vedenia cu marcajele pe care o avusese cu privire la casa din Jeffersonville, despre Sabia care i-a apărut în mână în Canionul Sabino, despre cei şapte îngeri care l-au întâlnit pe Muntele Sunset şi multe altele. Au stat atât de mult la masă, încât au comandat şi prânzul.

Duminică seara, Bill a vorbit în biserica „Adunarea lui Dumnezeu” şi a adus mesajul „Setea”, pentru care a folosit ca text Cuvântul din Psalmul 42. În această predică, el a comparat setea trupului după apă, cu setea sufletului după Dumnezeu, mesajul fiind transmis prin transmisie telefonică la 28 de biserici, din Texas la New York.

Luni dimineaţa, în 20 septembrie 1965, Bill s-a trezit la 5.00 dimineaţa şi imediat şi-a amintit de programarea pe care o avea în după-amiaza aceea, cu dr. Van Ravensworth, la ora 5.00, pentru a afla rezultatele la endoscopia care i se făcuse vinerea trecută. A privit spre Meda şi a văzut că încă dormea, aşa că s-a ridicat încet din pat şi a privit pe geam spre Munţii Catalina, urmărind cu privirea linia orizontului care dispărea în Canionul Sabino. Dintr-o dată linia aceea a dispărut şi el nu mai era în dormitor, ci în mijlocul unei păduri. În faţa lui era un copac şi atât de bătrân încât îi lipsea o parte din coajă şi crengi. Bill a recunoscut acest trunchi ca fiind acelaşi copac gol pe care-l văzuse într-o vedenie înainte de a primi rezultatele testelor medicale făcute la clinica Mayo în anul 1948. În acea vedenie, el a văzut că a lovit acest trunchi cu un băţ şi atunci dintr-o scorbură a ieşit afară o veveriţă bătrână, care a sărit la el şi i-a intrat pe gură drept în stomac, unde a început să-i zgârie pereţii cu ghearele ascuţite. Când a strigat după ajutorul Domnului, o Voce i-a zis: „Aminteşte-ţi că are numai 6 inci lungime.” Astfel, în toţi anii următori, când îl durea stomacul şi îşi pierdea vlaga, Bill îşi amintea vedenia aceea, întrebându-se ce a vrut să spună Domnul. Şi iată că după 17 ani, se afla în acelaşi loc şi privea acelaşi copac scorburos.

„Sunt sigur că acesta este cuibul veveriţei”, s-a gândit el. „Mă întreb dacă acea veveriţă mică şi ciudată este aici?” şi luând un băţ de jos, a bătut uşor la unul din capetele acelui trunchi. Veveriţa a sărit imediat afară din scorbură şi a sărit din nou spre Bill, care era buimăcit, dar de data aceasta, în loc să aterizeze pe umărul lui şi de acolo în gură, i s-a lovit de piept şi apoi a căzut jos fără viaţă. În aceeaşi clipă, o Voce a zis: „Du-te în Munţii Catalina!” şi vedenia a dispărut la fel de repede cum a venit, aşa că Bill era din nou în patul său, privind pe geam spre Canionul Sabino.

Simţea că este cuprins de o emoţie puternică de bucurie, ca atunci când auzi rafalele de tunet în deşert şi ştii că va veni în sfârşit ploaia. Câteva ore mai târziu, Bill i-a dus pe Iosif şi pe Sara la şcoală, apoi şi-a continuat drumul spre Canionul Sabino. A ajuns cu maşina la intrarea în parc, apoi a urmat drumul care mergea de-a lungul pârâului. În luna septembrie, apa picura dintr-o baltă în alta, printre nişte pietre masive. Copacii înalţi şi verzi de pe fundul canionului erau într-un contrast viu cu vegetaţia pală

risipită printre pietrele de pe pereţi stâncoşi. La aproximativ două mile de la intrarea în parc, Bill şi-a lăsat maşina în parcare, după care a urmat cărarea ce urca pe peretele estic al canionului. În curând, cărarea s-a bifurcat în două: un drum mergea spre nord, iar celălalt spre sud. Bill a urmat cărarea către sud, care-l ducea spre vârfurile stâncoase unde îi apăruse în mână Sabia Împăratului. Era aproape 11.00 dimineaţa. În clipa când a ajuns la o mică peşteră săpată în stâncă, unde drumul făcea un unghi de 90 de grade în jurul peretelui stâncos, a simţit prezenţa Domnului, aşa că s-a oprit imediat şi şi-a scos pălăria, zicându-şi: „El este pe undeva prin apropiere.” Bill a mai mers câţiva paşi, apoi s-a oprit şi a zis: „Doamne, ştiu că eşti aici. Ce vrei să-mi spui?”

Privind în jur prin acea scobitură din stâncă, el a observat un animal mort. La o examinare atentă, a rămas surprins să constate că era o veveriţă, chiar dacă arăta cam ciudat pentru o specie pe care o cunoştea. Acest animal făcea parte dintr-o specie de veveriţe originare din Arizona şi Mexic, era mai mică decât veveriţele pe care le vâna el în Indiana şi Kentucky, şi nu avea coadă lungă şi stufoasă ca rudele ei din partea nordică. În unele privinţe semăna mai mult cu o nevăstuică decât cu veveriţele care îi erau cunoscute. Cu siguranţă, era acelaşi animal pe care-l văzuse în vedenia de dimineaţă. Ea a sărit de pe stâncile de deasupra şi a ateriza exact în ţepii unui cactus Cholla. Probabil încercase să fugă din calea vreunui prădător şi nu a avut timp să vadă unde sare. În orice caz, făcuse o mare fatală, deoarece cactusul Cholla are ţepii lungi de vreo cinci centimetri şi i-au străpuns capul, pieptul şi stomacul.

De undeva dintre stâncile de deasupra lui, o Voce a spus: „Duşmanul tău este mort!”

Bill i-a împins cadavrul cu piciorul. Judecând după rigiditatea corpului, se părea că veveriţa era moartă de vreo câteva zile, poate în acelaşi timp când îi fusese examinat stomacul şi era o minune că păsările nu îi mâncaseră încă leşul.

Bill a continuat să meargă de-a lungul cărării şi s-a oprit în locul unde i-a căzut în mână Sabia Împăratului. A stat acolo un timp, admirând frumuseţe canionului şi mulţumindu-I Domnului pentru dragostea şi harul Său, după care s-a întors la maşină, pentru că avea o programare la care trebuia să meargă.

Târziu, în aceeaşi după-amiază, dr. Van Ravensworth i-a zis: „Domnule Branham, ai gastrită, care este o inflamaţie a peretelui stomacului. De aceea este stomacul tău atât de sensibil şi uneori îţi este rău şi vomiţi. Peretele stomacului ar trebui să fie moale şi palpabil, dar al tău este atât de uscat, încât arată aproape ca pielea. Îmi pare rău, dar din păcate ştiinţa medicală nu te poate ajuta.”

Descurajarea l-a cuprins asemenea unui şarpe încolăcit în jurul picioarelor lui, dar a alungat-o prin credinţa care era întărită de vedenia

pe care o avusese în dimineaţa aceea şi de veveriţa moartă pe care o văzuse în canion, aşa că i-a zis soţiei sale:

„Iubito, nu ştiu cum, dar voi scăpa de boala aceasta.”

Marţi dimineaţa, Bill s-a dus din nou în canionul Sabino. La bifurcarea cărării a luat-o din nou spre dreapta, urmând cărarea care traversa partea sudică. În timp ce mergea, mintea lui se lupta cu cele spuse de dr. Van Ravensworth cu o zi în urmă. Prognoza lui părea foarte pesimistă, dar cu toate acestea, Vocea de sus îi spusese că duşmanul lui este mort; însă uneori, credinţa se războieşte cu realitatea. Bill s-a gândit la examinarea medicală pe care o făcuse în anul 1948 la clinica Mayo, unde i s-a spus acelaşi lucru, şi anume că nu se poate face nimic în privinţa aceasta. În vremea aceea ar fi fost foarte descurajat dacă nu ar fi fost vedenia pe care a avut-o el şi visul ciudat avut de mama sa în acelaşi timp când el a avut vedenia. Ella Branham a visat că Bill locuia în vest şi îşi construia o casă pe un deal. Ea şi-a văzut fiul întins pe spate şi suferind foarte tare din pricina durerilor de stomac. Apoi a văzut şase porumbei albi care au aterizat pe pieptul lui. Ei gângureau de parcă voiau să spună ceva, apoi au zburat într-o formaţie asemănătoare literei „S”. Bill s-a întrebat adesea cu privire la însemnătatea visului mamei sale, pentru că semăna perfect cu vedenia şi cu sfatul cifrat al Domnului: „Aminteşte-ţi că are numai şase inci lungime.” În matematica lui Dumnezeu, numărul şase este asociat cu oamenii, pentru că Dumnezeu l-a creat pe Adam în ziua a şasea. Dar „şase” este un număr incomplet. După şase zile de creaţiune, Dumnezeu S-a odihnit de toată lucrarea Sa, aşa că „şapte” simbolizează desăvârşirea. Cei şase porumbei din visul mamei sale simbolizau harul lui Dumnezeu care a venit de şase ori în viaţa lui şi l-a vindecat de durerea de stomac. Dar fiecare vindecare a fost temporară, durând în jur de şapte sau opt ani. Din 1948, el a aşteptat îndelung să vadă cum al şaptelea porumbel vine să îi spună că suferinţa lui se va încheia.

În partea aceasta a canionului cărarea nu era orizontală, ci urca, ceea ce înseamnă că Bill trebuia să fie atent unde-şi pune piciorul ca să nu-şi sclintească glezna. Curând a observat în faţa sa o sclipire de un alb strălucitor, care era cu siguranţă diferită de peisajul culorilor pastelate a pantelor uscate de pe înălţime. Ridicând capul, a fost surprins să vadă un porumbel care stătea pe cărare. Penele lui erau albe ca zăpada. „Trebuie să fie o vedenie,” s-a gândit Bill frecându-şi ochii. „Cu siguranţă este o vedenie.” Pasărea avea capul întors într-o parte şi se uita direct la el cu ochiul lui mare şi rotund. Apoi a clipit o dată de două ori, de trei ori. Lucrul acesta era sigur real, pentru că porumbeii din vedenie nu clipesc. Bill a părăsit cărarea şi a trecut pe lângă pasăre, dar ea nu a zburat. Când a revenit pe cărare, porumbelul continua să-l privească, dar de data aceasta cu celălalt ochi. L-a urmărit până a dispărut după o cotitură a stâncii, iar când s-a întors după o oră, porumbelul era plecat. Atunci Bill s-a gândit: „Ca fiu al lui Avraam, nu voi lua în considerare ce mi-a spus medicul, pentru că voi fi bine oricum.”

Miercuri dimineaţa, în 22 septembrie 1965, Bill s-a întors din nou în Canionul Sabino, dar de data aceasta nu mai avea îndoieli, ci dorea să meargă acolo ca să-L laude pe Dumnezeu şi să-L slăvească pentru bunătatea şi harul Său. Când a ajuns din nou la răscruce, de data aceasta a luat-o la stânga, păşind pe cărarea ce ducea spre nord. Pe la ora 11.30 i s-a făcut sete, aşa că a coborât până în fundul canionului şi a băut apă dintr-o adâncitură în stâncă, aflată între nişte pietre mari. Atmosfera din jur devenea tot mai fierbinte… Bill şi-a scos cămaşa şi a legat-o în jurul mijlocului, apoi a urcat pe o pantă ca să ajungă înapoi la cărare. Deasupra lui, unde se părea că crestele muntoase atingeau cerul din partea estică, unele stânci arătau ca nişte vulturi uriaşi, cu capul întors într-o parte şi privind peste aripile întinse. Obosit de urcuş, s-a oprit să se odihnească puţin la umbra unei stânci înalte, şi privindu-şi ceasul a văzut că era aproape amiază. Ceva dinăuntru lui, i-a zis: „Pune-ţi mâinile peste piatra aceasta şi roagă-te!” Urmând porunca, Bill şi-a pus mâinile pe stâncă şi rezemându-se cu faţa de ea ca să-i simtă răcoarea, s-a rugat privind spre stânca gigantică în formă de vultur, din faţa lui: „Dumnezeule din ceruri, Îţi mulţumesc pentru…”

În clipa aceea, din vârful stâncilor şi coborând la vale mai repede ca pietrele în rostogolirea lor, s-a auzit ecoul unei Voci puternice: „Pe ce te rezemi tu în dreptul inimii?” Bill s-a dat puţin în spate şi a privit atent stânca aceea triunghiulară. Acolo, săpate în stâncă, chiar la nivelul inimii lui, erau literele: „EAGLE”, adică „VULTUR”. Literele erau făcute din cuarţ alb fiind foarte vizibile din pricina contrastului cu culoarea mai închisă a pietrei. Prima literă a cuvântului „EAGLE” arăta ca un „E” mare, în timp ce celelalte patru litere erau scrise caligrafic, deşi nu legate una de alta. Fiecare literă era deosebită de celelalte şi erau aşezate la aceeaşi depărtare una de cealaltă şi în linie. Era ca şi cum demult, când s-au format stâncile Canionului, Dumnezeu a încrustat nişte cuarţ alb în acest bolovan, după care l-a aşezat pe culmile de deasupra canionului. Apoi, în timpul unui cutremur din antichitate, s-a rostogolit în canion şi s-a spart, oprindu-se să se odihnească pe la mijlocul cărării, aşteptând ziua aceasta în care să-şi vestească mesajul. La urmă, s-a dovedit că aceasta a fost confirmarea finală a slujbei lui William Branham.

Capitolul 95

Ultimele zile

Noiembrie-decembrie 1965

Începând cu Ziua Recunoştinţei, William Branham a predicat de patru ori în Shreveport, Louisiana, în biserica „Tabernacolul Vieţii”, unde era păstor Jack Moore. Joi seara, în 25 noiembrie 1965, a vorbite despre „Unirea invizibilă a Miresei lui Hristos”. După cum a menţionat el, această căsătorie are loc chiar acum. Acest lucru se întâmplă când o persoană aude şi primeşte Cuvântul legitimat pentru timpul în care trăieşte. Cuvântul legitimat este Mirele Isus. Pavel explică această taină

în Efeseni 5.25-27: „Bărbaţilor, iubiţi-vă nevestele cum a iubit şi Hristos Biserica şi S-a dat pe Sine pentru ea,

ca s-o sfinţească, după ce a curăţat-o prin botezul cu apă prin Cuvânt,

ca să înfăţişeze înaintea Lui această Biserică, slăvită, fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta, ci sfântă şi fără prihană.” Bill a spus:

„Dacă stai pe Cuvântul Lui, ai o statură completă şi legitimată, aşa cum nu ai mai avut niciodată. Aleluia! Vorbind de Ziua Recunoştinţei… eu sunt mai recunoscător pentru aceasta, decât pentru orice alt lucru pe care îl ştiu. Tu eşti Mireasa cinstită, curată şi fără păcat a Fiului Dumnezeului celui viu. Fiecare bărbat şi femeie care sunt născuţi din nou din Duhul lui Dumnezeu, sunt în aceeaşi stare ca şi cum nu ar fi păcătuit niciodată. Tu eşti desăvârşit prin sângele lui Isus Hristos, de aceea, îndepărtează-te de pleavă şi vino sub razele Soarelui, unde poţi să creşti şi să ajungi la maturitate ca restul recoltei de grâu. Eu aud deja zgomotul secerătoarei, iar când grâul va fi secerat, vei merge la nunta din ceruri şi vei purta minunata verighetă a harului. Cel ce a făcut toate acestea este Dumnezeu însuşi. El te-a cunoscut înainte de întemeierea lumii, aşa că ţi-a pus verigheta pe deget şi ţi-a trecut numele în Cartea Vieţii Mielului. Ce zi a recunoştinţei! Aleluia! Slăvit să fie Domnul nostru.”

Vineri seara, el a predica mesajul „Faptele legitimează credinţa”, unde a explicat două texte din Scriptură, care la prima vedere par să se contrazică. Astfel, Iacov 2.21-23 spune că Avraam a fost socotit neprihănit prin fapte, în timp ce în Romani 4.1-8, Pavel spune că Avraam a fost socotit neprihănit prin credinţă, nu prin fapte. Aceste texte nu se contrazic unul pe celălalt, ci mai degrabă sunt două feţe diferite ale aceleaşi monede. Iacov l-a privit pe Avraam din punctul de vedere al omului, în timp ce Pavel l-a privit din punctul de vedere al lui Dumnezeu.

Sâmbătă dimineaţa, Jack Moore a organizat un mic dejun la un hotel local, la sfârşitul căruia Bill a predicat mesajul: „Încercând să-I faci lui Dumnezeu un serviciu fără voia Lui.” În aceeaşi seară, în „Tabernacolul Vieţii” a predicat mesajul „Am auzit, dar acum văd.” Bill a luat acest titlu din Iov 42.5. După ce Dumnezeu i-a vorbit din mijlocul furtunii, Ioc a spus: „Urechea mea auzise vorbindu-se de Tine; dar acum ochiul meu Te-a văzut.” În continuare, Bill a explicat ce voia să spună Iov şi a arătat cum se aplică acest lucru pentru secolul 20, folosind ca exemplu slujba sa. Ce exemplu a ales el? Ar fi putut să aleagă pe oricare din sutele de mii de vedenii, prorocii, minuni şi evenimente supranaturale pe care le-a trăit în timpul celor 56 de ani a săi, dar dintre toate, a ales experienţa pe care a avut-o în anul 1959, când Dumnezeu l-a învăţat însemnătatea versetului din Marcu 11.23: „Adevărat vă spun că, dacă va zice cineva muntelui acestuia: „Ridică-te şi aruncă-te în mare”, şi dacă nu se va îndoi în inima lui, ci va crede că ce zice se va face, va avea lucrul cerut.” Astfel, a povestit cum a fost la vânătoare de veveriţe şi n-a vânat nimic. Dar Dumnezeu i-a spus să pronunţe ce vrea să se întâmple şi va avea lucrul

cerut. Bill a spus că vrea limita permisă de veveriţe vânate şi veveriţele au apărut din nimic, iar el le-a împuşcat.

Duminică dimineaţa, în 28 noiembrie 1965, el a predicat mesajul „Singurul loc de închinare dat de Dumnezeu," care este, ca întotdeauna, sub sângele Mielului lui Dumnezeu, Isus Hristos, iar duminică seara, a predicat mesajul „Pe aripile unui porumbel alb ca zăpada", împrumutând titlul dintr-un cântec popular country, cu temă religioasă. În acest mesaj, Bill a povestit cum l-a întâlnit Domnul pe cărarea din Canionul Sabino şi i-a dat un semn printr-un porumbel alb ca zăpada.

La sfârşitul acestui serviciu, el a cântat: „Pe aripile unui porumbel alb ca zăpada."

Purtat de ape, Noe a fost dus

Pământ căutând cu-al păsării zbor

Probleme avu el, dar nu şi de sus

Dumnezeu i-a dat semn

Pe-aripi de porumbel.

Cor: Pe-aripi albe de porumbel

Dumnezeu ne-a trimis de sus

Dulce dragostea Lui

Ca un semn de al El.

Al nostru Isus într-o zi a venit

Într-un staul de oi, într-o iesle de fân

Respins aici jos, dar nu şi de sus

Dumnezeu ne-a dat semn

Pe-aripi de porumbel

Şi a adăugat strofa a treia, care i se potrivea în mod special:

În multe feluri eu am suferit

Cerând vindecarea şi noapte şi zi

N-a fost uitată nici credinţa mea

Semnul Lui mi-a venit

Pe-aripi de porumbel.

După încheierea cântecului, a urmat un rând de rugăciune ca pe vremuri. Mai târziu, Jack Moore a spus că dintre toate adunările pe care le-a avut împreună cu William Branham, niciuna dintre ele nu s-a putut compara cu aceasta, în ce priveşte Duhul de iubire, credinţă şi părtăşie care a plutit peste audienţa din Tabernacolul Vieţii în seara aceea.

În prima săptămână din decembrie, Bill a plecat într-o scurtă călătorie în sudul Californiei. Primul loc în care s-a oprit a fost Yuma, un oraş din partea de sud-vest a Arizonei, lângă graniţa dintre California şi Mexic. În 4 decembrie 1965, sâmbătă seara, el a vorbit la banchetul Oamenilor de Afaceri ai Evangheliei Depline, care s-a ţinut la Ramada Inn. Subiectul din seara aceea a fost „Răpirea", adică luarea tainică a Miresei lui Hristos la cer, înainte de începerea necazului celui mare. Pentru aceasta, a citit din 1Tesaloniceni 4.13-17:

„Nu voim, fraţilor, să fiţi în necunoştinţă despre cei ce au adormit, ca să nu vă întristaţi ca ceilalţi, care n-au nădejde.

Căci, dacă credem că Isus a murit şi a înviat, credem şi că Dumnezeu va aduce înapoi, împreună cu Isus, pe cei ce au adormit în El.

Iată, în adevăr, ce vă spunem prin Cuvântul Domnului: noi cei vii, care vom rămâne până la venirea Domnului, nu vom lua-o înaintea celor adormiţi.

Căci însuşi Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel şi cu trâmbiţa lui Dumnezeu, Se va coborî din cer, şi întâi vor învia cei morţi în Hristos.

Apoi, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiţi toţi împreună cu ei în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; şi astfel vom fi totdeauna cu Domnul."

Printre multele lucruri pe care le-a punctat în această predică, poate că cel mai important este explicarea strigătului, a vocii unui arhanghel şi a trâmbiţei lui Dumnezeu. Astfel, el a spus:

„Primul lucru care se aude este un strigăt, mesajul adus de un mesager pentru a pregăti oamenii. Al doilea lucru este vocea învierii, aceeaşi Voce care l-a chemat pe Lazăr din mormânt, în Ioan 11.38-44. Al treilea lucru este trâmbiţa care cheamă Mireasa la Cina din ceruri a Mielului. (Amintiţi-vă tabloul din Vechiul Testament, unde trâmbiţa îi chema pe evrei la sărbătoarea Trâmbiţelor). Vedeţi, primul lucru care vine este mesajul Lui care adună Mireasa. Următorul lucru este învierea Miresei adormite, a celor credincioşi care au murit de-a lungul epocilor Bisericii. Ei vor fi adunaţi împreună şi trâmbiţele îi vor chema pe toţi la sărbătoarea din ceruri. Noi suntem chiar acum aici. Singurul lucru rămas

este că biserica ieşită afară trebuie să stea sub razele Soarelui ca să se coacă, apoi va veni marea combină. Atunci pleava va fi arsă, dar grâul va fi adunat în hambar."

„Vă spun aceasta pentru că este Viaţa şi sunt responsabil înaintea lui Dumnezeu s-o fac. Lucrarea mea de vindecare prin credinţă a fost menită numai să atragă atenţia oamenilor, dar tot timpul am ştiut că va veni un mesaj şi iată că a venit. Cele şapte Peceţi au fost deschise şi toate tainele ascunse au fost descoperite."

„Într-una din zilele când am început să predic despre cele şapte epoci ale Bisericii, l-am chemat pe Jack Moore, care este un bun teolog, şi i-am zis: „Jack, cine este această Persoană din Apocalipsa 1, care seamănă cu Fiul omului şi stă acolo cu părul alb ca lâna? Isus a fost un Om tânăr, deci cum este posibil să aibă părul alb ca lâna?"

„Frate Branham", a răspuns el, „acolo este în trupul Său de slavă." Răspunsul lui nu mi-a sunat bine, dar când m-am dus în cameră şi am început să mă rog, Dumnezeu mi-a descoperit adevărul. Vedeţi, eu am predicat întotdeauna că Isus a fost Dumnezeu, nu doar un Om. El a fost Dumnezeu arătat în trup; atributele şi dragostea lui Dumnezeu care a venit şi S-a arătat pe pământ. Isus a fost dragostea lui Dumnezeu, care a construit o casă pământească în care IaHVeH însuşi a locuit în plinătate. El a fost plinătatea dumnezeirii. Astfel, ce era Dumnezeu S-a manifestat în acel trup care trebuia să moară pentru ca El să-şi poată spăla Mireasa în sângele Lui. Dar Mireasa nu este numai spălată şi iertată, ci este şi legitimată. În ochii lui Dumnezeu este ca şi cum nu ar fi păcătuit niciodată şi stă acolo, căsătorită ci Fiul desăvârşit al lui Dumnezeu. Ea a fost aleasă mai dinainte, şi chiar dacă a fost prinsă de această lume păcătoasă, când a auzit Adevărul, a ieşit din lume, iar sângele Mielului lui Dumnezeu a curăţit-o, aşa că poate sta acolo desăvârşită, fără să aibă nici un păcat. Prin urmare, mesajul cheamă Mireasa. Acesta este strigarea."

Duminică seara, Bill a predicat în biserica „Adunarea lui Dumnezeu" din Rialto, California, aflată la 50 de mile est de Los Angeles, şi şi-a intitulat mesajul „Lucruri care vor veni", spunând că este continuarea predicii începute cu o seară în urmă la Yuma. Textul predicii a fost din Ioan 14.1-7, unde Isus a spus: „Să nu vi se tulbure inima. Aveţi credinţă în Dumnezeu şi aveţi credinţă în Mine.

În casa Tatălui Meu sunt multe locaşuri. Dacă n-ar fi aşa, v-aş fi spus. Eu Mă duc să vă pregătesc un loc.

Şi după ce Mă voi duce şi vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce şi vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiţi şi voi.

Ştiţi unde Mă duc şi ştiţi şi calea într-acolo."

„Doamne", I-a zis Toma, „nu ştim unde Te duci; cum putem să ştim calea într-acolo?"

Isus i-a zis: „Eu sunt Calea, Adevărul şi Viaţa. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine.

Dacă M-aţi fi cunoscut pe Mine, aţi fi cunoscut şi pe Tatăl Meu. Şi de acum încolo Îl veţi cunoaşte; şi L-aţi şi văzut.”

Bill a arătat că textul acesta a fost folosit adesea la înmormântări. Privind în urmă, textul acesta suna ca şi cum ar fi ţinut un serviciu la propria sa înmormântare, dar nu trist, ci mai degrabă aşteptând cu bucurie lucrurile bune care urmau să vină. El a vorbit despre locaşul pe care Isus îl pregăteşte pentru fiecare creştin, explicând că de fapt acest locaş este un trup nou. A vorbit şi despre încrederea pe care o putem avea în promisiunea lui Isus, pentru că El a dovedit prin multe semne şi minuni că este IaHVeH arătat în trup de carne. Viaţa este nesigură, iar moartea stă în faţa fiecăruia dintre noi, şi niciunul nu ştim ziua în care vom muri, dar ştim că este inevitabil pentru toţi (singura excepţie făcând-o credincioşii care vor fi în viaţă atunci când El Îşi va răpi Mireasa şi o va duce la Cina nunţii Mirelui). Bill a accentuat faptul că Isus Hristos este Cuvântul, apoi a explicat cum trebuie să-şi găsească Mireasa locul în Cuvântul pentru timpul ei. Bill a spus:

„Dacă suntem atribute ale lui Dumnezeu, nu putem trăi după nişte crezuri sau doctrine, ci trebuie să trăim după Cuvânt. Mireasa lui Hristos este parte din Mire, aşa cum soţia este parte din soţul ei; ceea ce înseamnă că noi trebuie să fim Mireasa-Cuvânt. Ce este Mireasa-Cuvânt? Manifestarea acestui ceas. Mireasa nu este un crez sau o denominaţiune, ci este un atribut viu al lui Dumnezeu. („Atribut” = „Însuşire, calitate, caracteristică”). Bill a vorbit şi despre cum creştinii şi-au schimbat concepţia despre rai în ultimii 50 de ani şi a încheiat povestind experienţa pe care a avut-o în spatele cortinei timpului, atunci când Dumnezeu i-a arătat o scurtă vedere a cerurilor din a şasea dimensiune.

În seara următoare, Bill a predicat la un banchet al oamenilor de Afaceri din San Bernardino şi a vorbit mesajul „Evenimente actuale explicate prin profeţie”. Textul predicii a fost din Luca 24.13-35. După învierea Sa din morţi, Isus a călătorit împreună cu doi ucenici ai Săi spre un orăşel mic numit Emaus. La început cei doi nu L-au cunoscut, aşa că au început să-i povestească tot ce ştiau despre Isus din Nazaret şi crucificarea Lui, care avusese loc cu câteva zile în urmă. Dar Isus le-a zis: „O, nepricepuţilor şi zăbavnici cu inima, când este vorba să credeţi tot ce au spus prorocii!

Nu trebuia să sufere Hristosul aceste lucruri şi să intre în slava Sa?”

Şi a început de la Moise şi de la toţi prorocii şi le-a tâlcuit, în toate Scripturile, ce era cu privire la El.” (v.25-27).

Bill a sugerat câteva texte biblice la care Isus s-ar fi putut referi în după-amiaza aceea, în timp ce călătoreau spre Emaus:

-Psalmul 16.10, unde scrie că El va fi înviat din morţi;

-Psalmul 22.1, unde scrie că El a plâns: „Dumnezeule! Dumnezeule! Pentru ce m-ai părăsit şi pentru ce Te depărtezi fără să-mi ajuţi şi fără s-asculţi plângerile mele?”;

-Psalmul 22.7-8: a fost batjocorit de vrăjmaşii Săi;

-Psalmul 22.16: răstignirea Sa: „…mi-au străpuns mâinile şi picioarele…”

-Psalmul 22.18: „îşi împart hainele mele între ei şi trag la sorţi pentru cămaşa mea”, exact cum s-a întâmplat.

-Psalmul 35.11: a fost condamnat pe baza unor mărturii mincinoase.

-Psalmul 41.9: a fost vândut de prietenii Săi;

-Isaia 7.14: naşterea Sa din fecioară;

-Isaia 9.6: Copilul care ni S-a născut.

-Isaia 50.6, unde scrie cum a fost bătut şi batjocorit;

-Isaia 53.7: El a tăcut în faţa celor ce-L învinuiau;

-Isaia 53.9: El a fost îngropat cu cei bogaţi;

-Isaia 53.12: a fost pus în numărul celor fărădelege;

Zaharia 11.12, unde scrie că va fi vândut pentru 30 de arginţi;

-Zaharia 13.7: a fost părăsit de ucenicii Săi;

-Maleahi 3.1, unde scrie că Ioan Botezătorul a pregătit calea Sa.

Ba mai mult, gândiţi-vă la toate simbolurile din Vechiul Testament, la care s-ar fi putut referi Isus. De exemplu, Geneza 22, unde Avraam şi-a luat fiul pe munte cu intenţia de a-l sacrifica la porunca lui Dumnezeu.

Ideea principală pe care a vrut s-o ilustreze Bill, a fost că Isus a folosit Scripturile casă explice evenimentele importante petrecute în acea zi. În mod asemănător, creştinii pot înţelege cele mai importante evenimente actuale, dacă le leagă de profeţiile care au fost date cu privire la acest timp. Bill a făcut aluzie la slujba sa, dar nu a avut timp să aducă toate textele biblice care se aplică. El a spus:

„Uitaţi-vă la El! Isus le-a arătat Cuvântul lui Dumnezeu. El nu a venit la ei să le spună: „Nu Mă cunoaşteţi? Eu sunt Mesia care a înviat!” El nu a spus aceasta, ci le-a dat textele biblice, apoi i-a lăsat să judece singuri. Ioan Botezătorul a procedat la fel, iar acum, oameni buni, nu dormiţi, ci judecaţi singuri!”

Înainte de 01 noiembrie 1965, Pearry Green a găsit o clădire de biserică goală, aproape de centrul oraşului Tucson, iar până la mijlocul lunii, a închiriat-o, a curăţit-o şi i-a deschis uşile, numind-o „Tabernacolul Tucson”. Prima dată când William Branham a vorbit acolo, a fost duminică 21 noiembrie 1965. Atunci, el l-a întrebat pe Pearry Green dacă poate lua cinci minute, ca să le spună tuturor celor prezenţi că este fericit pentru că în sfârşit avea o biserică la care să poată merge regulat. Ultima dată când a vorbit în acel loc, a fost duminică seara, pe 12 decembrie 1965. atunci, după încheierea predicii lui Pearry Green, Bill a vorbit timp de 30 de minute despre importanţa împărtăşirii în Cina Domnului. El a spus:

„Pentru noi au rămas numai trei lucruri fizice de făcut: botezul în apă, Cina Domnului şi spălarea picioarelor. Acestea sunt porunci divine şi noi trebuie să le facem ca simboluri.”

Predica „Cina” urma să fie ultimul lui mesaj înregistrat. După ce a terminat predica, L-a rugat pe Domnul să binecuvânteze pâinea şi vinul, apoi a servit Cina la câteva sute de oameni care veniseră la biserică în seara aceea. După ce toţi ceilalţi au luat vinul, Bill a ridicat paharul şi a spus, citându-L pe Isus: „Adevărat vă spun că, de acum încolo, nu voi mai bea din rodul viţei, până în ziua când îl voi bea nou în Împărăţia lui Dumnezeu.” (Marcu 14.25).

În ziua următoare, Bill l-a dus pe Pearry Green că-i arate noua lui cameră de lucru. Când au ajuns la noua casă a lui Bill, Pearry a observat o roată de căruţă care decora grădina din faţa casei. Roata avea spiţe din lemn şi o bandă metalică în jurul unui cerc de lemn care le ţinea împreună. Acest fel de roţi au fost folosite de primii colonişti care s-au aşezat în Arizona. Când Pearry l-a întrebat pe Bill ce semnificaţie are acea roată, i-a spus că era o amintirea a primei sale familii. După moartea lui Hope şi a lui Sharon Rose, el a avut un vis în care şi-a întâlnit fiica lângă o căruţa cu roata stricată. Desigur, ea era doar un bebeluş când a murit, dar în visul lui era o femeie tânără. Ea l-a salutat şi i-a arătat calea spre paradis, unde îl aştepta Hope.

Bill şi Pearry au intrat apoi în camera de lucru printr-o uşă situată în partea de est. Uşa de lemn era decorată cu sculpturi care reprezentau animale sălbatice. Cea mai impresionantă sculptură era un leu african. Camera avea trei pereţi şi tavanul îmbrăcaţi cu lemn, iar podeaua era acoperită cu gresie din piatră sedimentară, toate acestea dându-i un aer rustic şi bărbătesc. Ferestrele dinspre nord arătau priveliştea minunată a Munţilor Catalina. În colţul sud-vestic al camerei era un şemineu impresionant din piatră, în timp ce pe peretele vestic era o pictură murală a canionului din deşert, arătând un pârâu care curge peste şi printre stâncile roşiatice. Un cerb şi o căprioară stăteau pe o culme şi priveau spre pârâul care curgea spre colţul nord-vestic al camerei. Acolo, pârâul pictat continua cu unul real, care curgea în cascade peste nişte pietre într-un bazin mic de apă.

Camera era plină de arme de vânătoare, revolvere, trofee de vânătoare şi suveniruri din călătoriile lui. Pereţii erau plini cu trofeele animalelor pe care le-a vânat în diferite excursii de vânătoare: cerbi, antilope, reni, o capră sălbatică, un berbec şi trei mistreţi Javelina.

(Nota autorului: Din nefericire, camera lui William Branham nu avea niciunul din trofeele din Africa de Sud. El le lăsase pe cele 33 de trofee la aeroportul din Baira, Mozambic, cu instrucţiuni pentru compania aeriană să le trimită în Statele Unite. Trofeele nu au ajuns niciodată, ceea ce înseamnă că probabil au fost furate în Mozambic. Compania aeriană s-a simţit vinovată şi i-a oferit lui Bill un bilet de avion gratuit, pentru un alt safari, dar desigur, el nu a mai avut ocazia să se folosească de această ofertă.).

Cerbul Caribu a fost singurul pe care-l vânase în Columbia Britanică, în septembrie 1961, acesta fiind cerbul pe care i-l arătase Dumnezeu într-o vedenie şi îi spusese că va avea coarnele lungi de 42 de inci. Pe podeaua din faţa şemineului era întins un covor făcut din blana ursului grizzly argintiu pe care îl vânase în aceeaşi excursie de vânătoare. Lângă covorul făcut din blana ursului era un alt covor făcut din blana unui leopard african şi era un cadou făcut de Sidney Jackson. Pe perete era atârnată placa montată cu păstrăvul de record mondial pe care îl prinsese în „Râul fără întoarcere” din Idaho. Pe o măsuţă din lemn de sequoia, era aşezat un vultur auriu, cu aripile întinse, pregătit parcă să-şi ia zborul. Lângă fereastră, într-un colţ al camerei, se afla un linx împăiat, care părea gata să atace o veveriţă, în timp ce undeva, deasupra, era un porumbel alb care părea că-l priveşte atent. După ce i-a fost împăiată puma vânată în ianuarie, Bill a vrut s-o aşeze în colţul camerei, lângă apă, ca să arate întocmai ca cea care a venit să bea apă în Munţii Catalina.

Bineînţeles că în cameră exista un birou de lucru, pe care erau aşezate câteva zeci de Biblii cu referinţe. Biroul şi cărţile erau pentru omul studiului; covorul din blană de urs era pentru omul rugăciunii; pictura murală şi ferestrele erau pentru omul vedeniilor, iar armele şi trofeele erau pentru omul sălbăticiei.

De îndată de Iosif şi Sara au intrat în vacanţa de iarnă, Meda a făcut bagajele, iar Bill le-a încărcat în portbagajul Fordului model ’64, pentru că îşi planificaseră să petreacă perioada Crăciunului şi Anul Nou, la Jeffersonville. Crescând în acel climat nordic, faptul că petrecea un Crăciun înzăpezit, împreună cu familia şi prietenii, îi încălzea întotdeauna inima şi îi umplea sufletul de bucurie. Şi-a notat câteva notiţe pentru un mesaj pe care plănuia să-l predice în Tabernacolul Branham, duminică 26 decembrie, şi pe care intenţiona să-l intituleze „Pentru noi un Copil S-a născut şi un Fiu ni s-a dat.” După Anul Nou, Bill voia să-şi ducă familia înapoi la Tucson, pentru şcoală, iar în ianuarie se gândea că se va întoarce la Jeffersonville ca să ţină o adunare specială în Tabernacolul Branham. Atunci voia să vorbească mesajul „Urma şarpelui”, pentru care a estimat că va avea nevoie de aproximativ patru ore, ca să poată sublinia

urma şarpelui prin toată Biblia, începând cu fiara din Eden şi urmărind-o prin genele lui Cain până în cartea Apocalipsei.

Bill, Meda, Sara şi Iosif au părăsit oraşul Tucson sâmbătă dimineaţa, în 18 decembrie, exact cu o săptămână înainte de Crăciun. (Rebeca rămăsese la Tucson). Bill s-a îndreptat spre est, pe şoseaua 10, care ducea spre New Mexico, iar Billy Paul l-a urmat în maşina sa, fiind însoţit de soţia sa, Loyce, şi cei doi băieţi mici. În jurul orei şase seara, cele două maşini s-au oprit la restaurantul Denny's în oraşul Clovis, New Mexico, la numai câteva mile de statul Texas. Când au ieşit din restaurant, Bill i-a spus lui Iosif să meargă în maşina lui Billy Paul, după care a pornit maşina şi s-a îndreptat spre şosea. Meda stătea pe scaunul din dreapta lui, iar Sara dormea pe bancheta din spate. Lângă graniţa de stat, se află oraşul Texaco. În partea de est a acestui oraş, ei trebuiau s-o ia la stânga, pe o stradă care ducea la nord-est de Amarillo, Texas. Bill a trecut de această intersecţie, uitând s-o ia la stânga, aşa că la următoare intersecţie s-a întors înapoi şi a luat-o pe drumul bun şi curând l-a ajuns pe Billy Paul care trăsese pe dreapta şi îl aştepta.

Când Billy Paul a văzut maşina tatălui său în oglinda retrovizoare, a întors volanul şi a apăsat acceleraţia, mergând în faţa sa. Seara începea să-şi întindă umbrele lungi peste şoseaua cu două benzi de circulaţie, şi pentru că se întuneca rapid, Billy Paul şi-a aprins farurile. Următorul oraş din drumul lor era Friona, Taxas. La aproximativ trei mile de Friona, Billy Paul a întâlnit o maşină care mergea încet, aşa că s-a angajat în depăşire. În timp ce trecea din nou pe banda lui, a observat că din faţă venea un vehicul care avea un singur far aprins. La început a crezut că este o motocicletă, dar când vehiculul s-a apropiat, şi-a dat seama cu groază, că de fapt era o maşină care avea farul stricat pe partea şoferului şi mergea pe mijlocul drumului. Smucind volanul spre dreapta, Billy Paul a virat spre marginea drumului şi a intrat într-un şanţ mic, evitând astfel un accident evident. Maşina din faţă şi-a continuat drumul în viteză, fără să-şi schimbe direcţia, dând impresia că este condusă de un şofer beat sau indiferent în faţa pericolului în care se afla. După ce s-a încadrat înapoi pe şosea, Billy Paul a privit în oglinda retrovizoare, ca să vadă dacă maşina aceea a scăpat fără nici un incident, dar atunci a văzut şi a auzit accidentul care s-a produs în urma sa. Ştiind că tatăl său s-ar fi oprit să ajute victimele accidentului, Billy Paul s-a întors la locul accidentului, dar în momentul când farurile lui au luminat coliziunea, a rămas şocat să constate că maşina tatălui său intrase într-un Chevrolet model 1959.

Billy Paul a oprit maşina pe marginea drumului, le-a spus copiilor să stea în maşină şi a alergat cu Loyce peste drum, la locul accidentului. Capotele maşinilor erau îndoite şi barele de protecţie zdrobite. Billy a privit îngrozit spre tatăl său care era întins peste capota maşinii, cu faţa în jos. Impactul l-a aruncat cu atâta putere în faţă, încât a rupt volanul, iar trupul i-a fost proiectat afară prin geamul parbrizului. Umărul lui stâng era prins în uşă, în timp ce unul din picioare îi era încolăcit în jurul volanului.

Disperat, Billy Paul a strigat:

„Tată, vorbeşte Cuvântul!” dar el a răspuns cu voce scăzută: „Nu o voi face!”

„Meda este moartă!” a strigat Loyce din partea cealaltă a maşinii.

Meda era adunată într-o poziţie stângace pe podeaua de sub bordul maşinii. Billy a fugit în jurul maşinii şi a apucat încheietura mâinii mamei sale, ca să-i simtă pulsul. Apoi a alergat înapoi să vorbească cu tatăl său, dar n-a mai primit nici un răspuns.

Iosif a strigat din maşina parcată pe partea opusă a străzi. Atunci Bill şi-a ridicat puţin capul şi a întrebat: „Ce a fost asta?”

„Este Iosif, dar el este bine. Tată, se pare că mama este moartă.”

„Unde este ea?”

„Pe podea.”

„Pune-i mâna în a mea.” Încet şi dureros, Bill şi-a întors mâna dreaptă spre scaunul din dreapta şoferului, iar Billy a pus mâna fără viaţă a lui Meda în mâna tatălui său. Atunci Bill s-a rugat: „Oh, Dumnezeule, nu o lăsa pe mamă să moară. Las-o aici, printre noi.” Billy Paul a încercat din nou să ia pulsul lui Meda, iar de data aceasta l-a simţit. Era slab, dar trăia.

Între timp, s-au oprit mai multe maşini şi oamenii s-au oferit să-i ajute. Cineva pornise deja spre Friona ca să anunţe poliţia de accident, aşa că nu după mult timp, şi-au făcut apariţia, maşina poliţiei, ambulanţe şi camioane de remorcat. Paramedicii le-au urcat pe Meda şi pe Sara întruna din ambulanţe şi s-au grăbit să ajungă cu ele la cel mai apropiat spital. A doua ambulanţă a transportat doi tineri care se aflau pe bancheta din spate a Chevroletului accidentat. În ce-i priveşte pe tinerii din faţă, nu mai era nici o grabă, pentru că erau morţi. Probabil că muriseră în momentul impactului, aşa că alcoolul îşi revendicase încă două victime.

William Branham prezenta o problemă: el era prins atât de rău în maşina accidentată, încât cineva trebuia să rişte să se rănească în încercarea de a-l scoate în viaţă. Billy s-a oferit voluntar pentru aceasta. Astfel, în timp ce două camioane trăgeau de capetele maşinii, ca s-o întindă, Billy s-a strecurat pe scaunul din dreapta şoferului şi i-a desfăcut piciorul din jurul volanului, apoi a lovit uşa şoferului şi a împins-o în afară, astfel încât paramedicii să-l poată scoate pe tatăl său afară din maşină. Tot acest proces a durat cam 45 de minute.

De îndată ce au ajuns la spital, Billy Paul a început să dea telefoane, anunţându-i pe membrii şi pe prietenii familiei. Vestea despre accident s-

a răspândit repede pretutindeni, aşa că telefonul din sala de aşteptare a sunat în continuu toată noaptea, dar el nu avea prea multe veşti pentru oamenii îngrijoraţi. În dimineaţa următoare, la 8.00 fix, Pearry Green a intrat în sala de aşteptare şi a luat telefonul din mâna obosită a lui Billy, după care l-a condus la o canapea, unde a adormit imediat, şi a început să răspundă el. Curând a avut câteva veşti mai concrete de transmis, pentru că o soră medicală i-a spus că William Branham a ieşit din operaţie, dar starea lui continuă să fie critică. Ea a întrebat dacă vrea să-l vadă, însă el a sugerat să-l trezească pe Billy Paul. Totuşi, sora medicală a crezut că era mai bine să-l lase să doarmă.

Pearry a intrat în salonul de terapie intensivă şi s-a oprit mai întâi lângă patul lui Meda. Părea să fie inconştientă, pentru că nu a avut nici o reacţie când a strigat-o, iar faţa îi era foarte umflată. Sara nu era acolo, aşa că Pearry s-a dus lângă patul lui Bill. Braţul şi piciorul stâng îi erau puse pe un aparat care le întindea şi respira printr-un tub care îi era introdus în gât. Pearry a zis: „Frate Branham, dacă ai spune Cuvântul…”

Bill nu a răspuns nimic, iar atunci Pearry a început să cânte încet: Pe aripile unui porumbel alb.” Spre sfârşitul cântecului, Bill a deschis ochii şi a zâmbit uşor. „Frate Branham”, a spus Pearry, „noaptea trecută am văzut o lună nouă de culoare argintie şi o pată roşie ca o lacrimă în partea de jos a ei. N-am mai văzut niciodată aşa ceva.”

Când a auzit despre acest semn din ceruri, Bill a încercat să se ridice şi să spună ceva, dar cuvintele i s-au pierdut în tubul acela de traheotomie. Chiar atunci a venit sora medicală şi a spus: „Domule Green, cele cinci minute s-au scurs.”

În următoarele trei zile au venit tot mai mulţi oameni să se alăture grupului care stătea de veghe în sala de aşteptare. Marţi, medicii i-au spus lui Billy Paul că pupilele ochilor tatălui său se dilată, ceea ce însemna că avea o contuzie. Ei au sugerat că ar fi necesară o intervenţie chirurgicală care să elimine presiunea creată în interiorul craniului. După ce s-a rugat cu cei 65 de bărbaţi care au venit să-şi ofere sprijinul, Billy Paul a semnat hârtiile de acceptare a operaţiei. Operaţia a avut rezultatul la care se aşteptau medicii, dar cu toate acestea, William Branham a rămas tot inconştient. Zilele de miercuri, joi şi vineri au trecut fără nici o îmbunătăţire a stării lui. Oamenii din sala de aşteptare făceau cu schimbul la telefon, răspunzând apelurilor care veneau în continuu. Pearry Greem s-a oferit să stea între orele 3.00 şi 6.00. Astfel, vineri dimineaţa la ora 4.37, asistenta medicală din schimbul de noapte a venit la el şi i-a spus că William Branham a încetat să mai respire singur, aşa că l-au conectat la aparatul de respirat. Vremea de afară era rece şi cu rafale de vânt, iar înăuntru era o stare de apăsare şi tristeţe. După-amiaza, o asistentă a ieşit din salonul de terapie intensivă cu lacrimi în ochi şi a spus: „Domnule Green, poţi să-l chemi, te rog, pe domnul Branham, pentru că dr. Hines vrea să vorbească cu el,” după care a dat din cap şi a plecat. Pearry l-a găsit pe Billy Paul şi i-a transmis mesajul, după care s-au întors împreună la dr. Hines, care a spus: „Domnule

Branham, te informez cu părere de rău că tatăl tău a decedat la ora 5.49 după-amiaza.”

Era ajunul Crăciunului, iar Billy Paul s-a întors şi a spus: „Pearry, du-l pe tata acasă.”

Înmormântarea, la care au participat câteva mii de oameni, a avut loc în 26 decembrie 1965, la Jeffersonville, iar Meda şi Sara au fost destul de recuperate fizic încât să poată participa. Deoarece nu au putut intra toţi în Tabernacol, sute de oameni au ascultat serviciul la radioul maşinii. După încheierea serviciului de înmormântare, a trecut încă o oră până când a trecut toată lumea prin faţa sicriului ca să-l poată vedea pentru ultima oară.

Billy Paul a lăsat ca mama sa vitregă să decidă dacă soţul ei va fi înmormântat la Jeffersonville sau la Tucson, dar din cauză că şi ea suferise o contuzie, au trecut două luni până când a fost în măsură să ia o decizie. Astfel, în ziua de 11 aprilie 1966, William Branham a fostînmormântat în Cimitirul de Est, aflat la intersecţia străzilor 6 şi Graham, din Jeffersonville, Indiana, aflat la numai un bloc depărtare de Tabernacolul Branham. (În mai 1981, când a decedat şi ea, Meda Branham a fost înmormântată lângă soţul ei). Mai târziu, deasupra mormântului său a fost pus un monument în formă de piramidă.

În vârful acestei piramide înalte de 1,5 metri se află un vultur din bronz, cu aripile şi ghearele deschise, ca şi când ar fi aterizat din cer. Pe o parte a piramidei sunt încrustate două texte din Scriptură: Maleahi 4.5 şi Apocalipsa 10.7:

„Iată, vă voi trimite pe prorocul Ilie înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare şi înfricoşată.”

„…ci, că în zilele în care îngerul al şaptelea va suna din trâmbiţa lui, se va sfârşi taina lui Dumnezeu, după vestea bună vestită de El robilor Săi, prorocilor.”

Dacă William Branham ar fi fost numai un evanghelist cu darul vindecării prin credinţă, povestea lui s-ar fi terminat în ajunul Crăciunului din anul 1965, iar generaţiile viitoare ar fi citit despre viaţa lui cu multă curiozitate şi fascinaţie, aşa cum citim noi despre marii evanghelişti ai secolului trecut. Oamenii se simt inspiraţi când citesc biografiile unor oameni precum Charles Finney, Charles Spurgeon, Dwight Moody sau Smith Wigglesworth, dar numai puţini sunt cei care studiază astăzi mesajele pe care le-au predicat aceşti oameni. Dar William Branham este diferit. El a fost mai mult decât un mare evanghelist, iar influenţa lui merge dincolo de inspiraţie. În anul 1956, când slujba lui a trecut de la vindecarea divină la învăţătura biblică cu spectru larg, decizia lui a avut consecinţe cu bătaie lungă.

După moartea sa, Tabernacolul Branham a continuat să trimită înregistrările lui William Branham, la oricine le dorea. În luna martie 1966, Roy Borders a început să tipărească broşuri cu predicile lui William Branham şi să le trimită din Tucson. El şi-a numit activitatea: „Publicaţiile Cuvântului Vorbit," iar cererea pentru aceste publicaţii a crescut tot mai mult, an după an. În 1967, Roy Borders a tipărit cele zece predici despre „Cele şapte Peceţi", într-un singur volum. El a făcut aceasta, pentru că William Branham nu a mai apucat să editeze aceste predici în felul în care a reuşit să editeze „Cele şapte epoci ale Bisericii." Aceasta le-a făcut puţin mai greu de citit, dar mai uşor de urmărit pentru oamenii care ascultau înregistrările. În 1969, Roy Borders şi-a mutat sediul centrului de editare la Jeffersonville şi s-a unit cu cei de la „Voice of God Recordings" (Glasul înregistrat al lui Dumnezeu). Astfel, până la începutul noului mileniu, milioane de copii ale predicilor lui William Branham au fost distribuite în fiecare an în formă audio, digitală sau tipărită. Nu toate copiile acestor predici au venit din Jefersonville, ci şi din alte oraşe din Statele Unite, Canada, America de Sud, Europa Africa, India şi estul îndepărtat. În fiecare an, sunt traduse tot mai multe predici din engleză în alte limbi. Astfel, la o jumătate de secol de când William Branham a pus accentul slujbei sale pe învăţătura Cuvântului, milioane de oameni continuă să beneficieze de descoperirea primită de el în ce priveşte adevărurile biblice.

Slujba lui William Branham a fost unică în istoria modernă, prin faptul că el nu a împrumutat nimic din trecut şi nici nu s-a inspirat de la contemporanii săi, ci a marcat o cale nouă, sau mai bine zis, a curăţit o cale foarte veche, care a fost atât de încărcată şi de încurcată cu tradiţii vechi, încât se mai vedea doar o urmă mică din ea. Acum, când această cale este din nou vizibilă, rămâne la latitudinea bărbaţilor şi a femeilor care sunt chemaţi, să-i urmeze paşii, dar nu ca să facă ce a făcut el, ci ca să meargă pe unde i-a condus el, adică în prezenţa lui Dumnezeu.

Concluzia autorului

Nu la mult timp după ce am auzit de William Branham, am dorit să-i scriu biografia, deşi aveam doar 18 ani şi eram atât de intimidat de acest proiect, încât nu am putut începe mult timp lucrul la el. Şaptesprezece ani mai târziu, când anumite circumstanţe m-au silit să-mi îndrept viaţa, Dumnezeu m-a inspirat să-mi urmez visul din tinereţe şi să încerc să scriu despre viaţa acestui bărbat deosebit, chiar dacă ştiam că voi putea lucra numai în timpul liber. Aceasta s-a întâmplat în anul 1987. Când am împărtăşit dorinţa mea şi altora, am adăugat în glumă: „Şi ce dacă-mi va lua zece ani să termin? O voi face oricât timp va fi nevoie." Dar acea remarcă uşoară s-a dovedit a fi o subestimare a realităţii, pentru că în acest proiect am investit 17 ani. Am lucrat la el în jur de doisprezece ore pe săptămână, ceea ce înseamnă cam 10.000 de ore de lucru, de la începutul până la sfârşitul lui, adică în 4 aprilie 2004. Numai partea de studiu şi cercetare, fără a menţiona restul lucrurilor, mi-a luat o imensă parte din timp, ceea ce m-a făcut să am impresia că am muşcat mai mult decât eram în stare să mestec, dar mestecam oricum şi înghiţeam,

încercând să diger ceea ce învăţam şi să pot aşeza totul în propoziţii cât mai simple. În efortul de a ilustra viaţa lui William Branham, am scris 380.000 de cuvinte, dar cu toate acestea cred că nu am reuşit să dau acestei istorii importanţa care i s-ar cuveni cu adevărat. De fapt, eu am zgâriat numai suprafaţa experienţei şi mesajului acestui profet, şi cred că acelaşi sentiment l-a avut şi apostolul Ioan când a terminat biografia prietenului şi Domnului său, Isus. De altfel, el a şi scris: „Mai sunt multe alte lucruri pe care le-a făcut Isus, care, dacă s-ar fi scris cu de-amănuntul, cred că nici chiar în lumea aceasta n-ar fi putut încăpea cărţile care s-ar fi scris. Amin.” (Ioan 21.25).

Poate că poetul se gândea la Scriptură atunci când a încondeiat aceste versuri:

Dacă marea ar fi cerneală, iar cerurile pergamente,

Fiece pai un condei şi orice om un scriitor,

Tot nu ar fi destul să arăţi dragostea lui Dumnezeu

Iar cerul nu ar putea s-o cuprindă

în toată întinderea lui.

Eu sunt doar unul din acei scribi, iar după 17 ani în care am încercat să cuprind dragostea lui Dumnezeu arătată în viaţa lui William Branham, îmi pun condeiul jos. Ce am scris, trebuie să rămână aşa în ciuda tuturor lipsurilor. Din fericire, această biografie nu reprezintă ultimul cuvânt în ce-l priveşte pe William Branham, deoarece predicile lui sunt disponibile în formă de cărţi, casete, CD-uri şi alte formate, inclusiv într-un program pentru computere, aşa că dacă eşti interesat, poţi învăţa cu uşurinţă mult mai multe despre acest bărbat şi despre mesajul său.

William Branham nu a scris niciodată o carte, deşi odată a avut pe cineva care a scris o carte pentru el, nu a avut propriul său program de televiziune sau radio şi nu a format nici o denominaţiune, dar cu toate acestea, milioane de oameni din toată lumea, datorează credinţa şi descoperirea pe care o au cu privire la Isus Hristos, mesajului pe care l-a predicat el. Aceşti creştini nu au un loc anume pe pământ. Desigur, am fi naivi dacă am crede că toţi oamenii sunt de acord cu toate învăţăturile lui, însă toţi sunt de acord cu faptul că William Branham a avut duhul lui Ilie şi că Dumnezeu i-a poruncit să restaureze descoperirea lui Isus Hristos pentru ultima epocă a Bisericii; şi astfel, să pregătească o Mireasă pentru a doua venire a lui Hristos.

În biografia acestei cărţi, am prezentat dovezi care întăresc clar acest punct de vedere. Bineînţeles că va trebui să trageţi propriile voastre concluzii, dar înainte de a cântări dovezile, gândiţi-vă la lucrul următor: Aveţi în faţa voastră un bărbat a cărui viaţă este o paralelă, într-un fel sau altul, a fiecărei slujbe biblice importante. Ce putea face Dumnezeu mai

mult ca să ne dovedească un profet? Atunci când iudeii se întrebau dacă Isus era sau nu Hristosul, Ioan a spus: „Mulţi din norod au crezut în El şi ziceau: „Când va veni Hristosul, va face mai multe semne decât a făcut Omul acesta?” (Ioan 7.31). Aş vrea să vă pun aceeaşi întrebare: Dacă William Branham nu a avut duhul lui Ilie, atunci când va veni Ilie la neamuri, va face mai multe semne decât a făcut acest bărbat?

În Maleahi 4.5-6, Dumnezeu a spus: „Iată, vă voi trimite pe prorocul Ilie înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare şi înfricoşată.

El va întoarce inima părinţilor spre copii şi inima copiilor spre părinţii lor, ca nu cumva, la venirea Mea, să lovesc ţara cu blestem!” În anul 1933 Dumnezeu i-a spus lui William Branham: „Aşa cum a fost trimis Ioan Botezătorul înaintea primei veniri a lui Isus Hristos, tot aşa vei fi trimis tu înaintea celei de-a doua veniri a Lui.”

După 17 ani de studiu şi scris, concluzia mea este că dacă William Branham nu a fost profetul lui Dumnezeu, atunci nu există un astfel de profet, şi ca atare nu există nici Dumnezeu. Dar eu cred că Dumnezeu există şi că William Branham a fost profetul Său.

Esenţa mesajului lui William Branham

În timpul celor şaptesprezece ani cât am cercetat şi scris Supranaturalul sau Viaţa lui William Branham, am studiat peste 1.100 din predicile lui. Pe baza acestui studiu, am împărţit mesajul lui William Branham în cinci principii care cred că ar acoperi lărgimea şi adâncimea unei vieţi creştine adevărate. Ele sunt:

1. Evanghelia lui Isus Hristos este simplă, dar în acelaşi timp neasemuit de puternică;

2. Scopul Evangheliei este să nască oameni în care să trăiască Isus Hristos;

3. Toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor în care locuieşte şi trăieşte Isus Hristos;

4. Cel mai slab creştin îl poate birui pe Satan prin simpla folosire a Cuvântului lui Dumnezeu prin credinţă;

5. Dumnezeu Îşi interpretează Cuvântul profetic prin împlinirea Lui.

Nota traducătorului:

Bibliografia acestei cărţi va fi editată separat, pentru că fiecare citat dat de autor trebuie căutat în traducerea din limba româna a predicilor. Altfel, este posibil să nu coincidă cu paginile date de el.